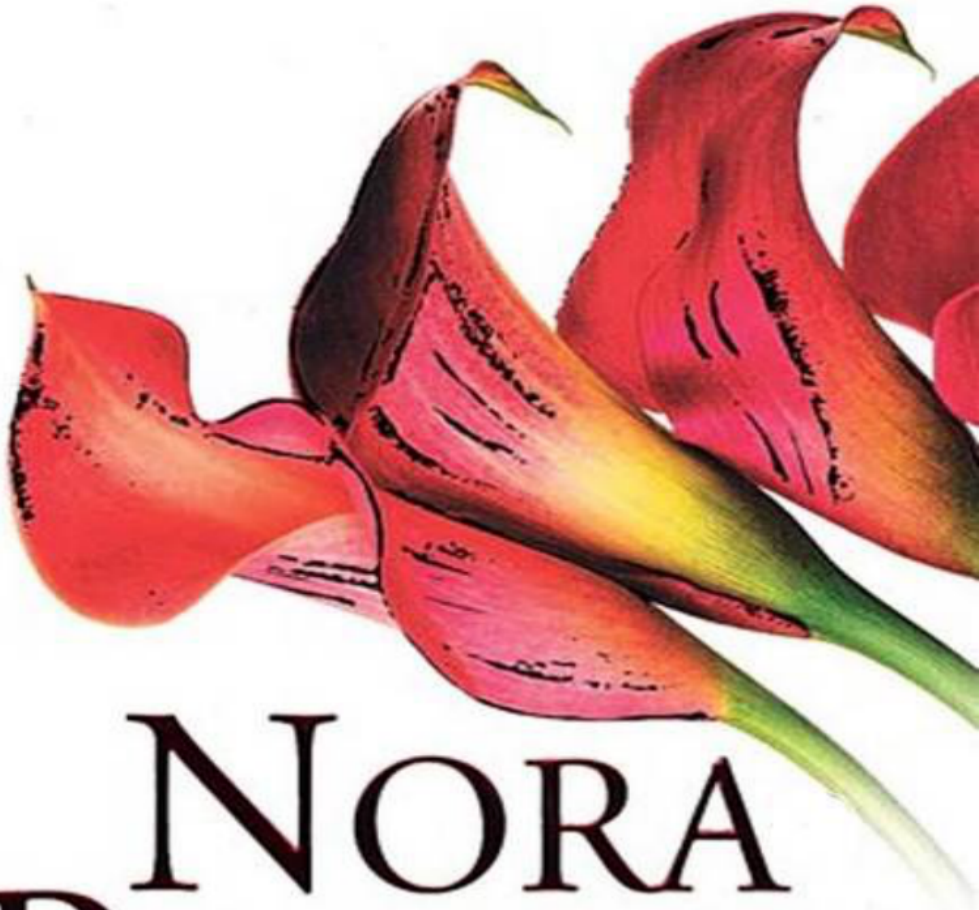

NORA ROBERTS

Crinul roșu

Nora Roberts

CRINUL ROȘU

[In The Garden #3]

Editura Lira
2015

Red Lily
Nora Roberts
Copyright © 2005 Nora Roberts

versiune ebook: [1.0] hunyade

Altoirea și înmugurirea presupun reunirea a două plante separate astfel încât să funcționeze ca una singură, creând o plantă puternică, sănătoasă, care a moștenit doar cele mai bune caracteristici ale celor doi părinți.

SOCIETATEA AMERICANĂ DE HORTICULTURĂ PENTRU ÎNMULȚIREA PLANTELOR

Tinerețea pălește; dragostea își pierde din vigoare, frunza prieteniei cade; speranța tainică a unei mame dăinuie peste toate.

OLIVER WENDELL HOLMES

Prolog

Memphis
Ianuarie 1893

Era disperată, săracă și nu mai era în toate mințile.

Cândva fusese o femeie frumoasă, o femeie inteligentă cu o dorință arzătoare. Luxul. Și își împlinise vrerea, folosindu-și trupul pentru a seduce și mintea pentru a calcula. Devenise amanta unuia dintre cei mai înstăriți și mai puternici bărbați din Tennessee.

Casa ei devenise un adevărat obiectiv turistic, decorat după pofta inimii ei - și cu banii lui Reginald. Avea o cohortă de servitori și o garderobă pe care ar fi fost invidioasă și cea mai căutată curtezană din Paris. Bijuterii, prieteni nostimi, o trăsură proprie.

Dădea petreceri pline de veselie. Era invidiată și dorită. Ea, fiica unei servitoare umile, avea tot ceea ce-și dorise inima ei nesățioasă.

Avusese un fiu.

Iar viața aceea pe care nu voise s-o poarte în ea îi schimbase existența. Devenise centrul lumii ei, singura ființă pe care o iubea mai mult decât pe ea însăși. Făcea planuri pentru băiatul ei, îl visa. Îi cânta în timp ce el dormea în pântecele ei.

Și apoi l-a adus pe lume cu durere, o durere sfâșietoare, dar și cu bucurie. Bucuria de a ști că, atunci când durerea va lua sfârșit, își va ține odrasla prețioasă în brațe.

I-au spus că era fată. Și că se născuse moartă.

Mințeau.

Știuse încă de-atunci, pe când era înnebunită de durere, în timp ce se cufunda în vâltoarea disperării. Chiar și când nu mai era în toate mințile, știa că era o minciună. Fiul ei trăia.

Îi răpiseră copilul. Și îl țineau pentru răscumpărare. Putea oare să fie altfel, când ea îi putea *simți* inima bătând ca și când ar fi fost a ei?

Dar nu i-l luase moașa sau doctorul. Reginald fusese cel care-i răpise sufletelul, folosindu-și banii pentru a cumpăra tăcerea celor care se aflau în serviciul său.

O, cum și-l amintea cum stătuse în picioare în salonul ei, când venise după ce trecuseră luni întregi, așteptând să i se mai ostoiască furia și disperarea. Nu mai avea nevoie de ea, se gândea în timp ce-și încheia rochia cenușie cu degete tremurătoare. O terminase cu ea, acum că obținuse ceea ce-și dorise. Un fiu, un moștenitor. Singurul lucru pe care nevasta lui cea frigidă nu fusese în stare să i-l ofere. Se

folosise de ea și apoi îi luase singura comoară, de parcă ar fi avut tot *dreptul.* Oferindu-i în schimb bani și o călătorie în Anglia.

„Va plăti pentru asta, va plăti, va plăti", continua să-și repete în minte, în timp ce își aranja părul. „Dar nu cu bani. O, nu! Nu cu bani."

Nu mai avea nici un sfanț acum, dar avea să găsească o cale. Cu siguranță va găsi o cale, de îndată ce-l va avea din nou în brațe pe scumpul ei James.

Servitorii - șobolani și târâturi - îi furaseră din bijuterii. *Își dăduse seama.* Fusese nevoită să vândă aproape tot ce-i mai rămăsese, și fusese înșelată la socoteală. Dar la ce putea să se aștepte de la un bijutier cu buze subțiri care semăna cu o sperietoare de ciori? Doar era bărbat!

Mincinoși, escroci și hoți. Cu toții.

Când va termina cu ei, *toți* aveau să plătească.

Nu găsea rubinele - brățara cu rubine și diamante, pietrele în formă de inimă, sânge și gheață, pe care Reginald i-o dăruise când aflase că era însărcinată.

Era un flecușteț. Prea delicată, prea *mică* pentru gusturile ei. Dar o voia, și scotoci disperată prin dezordinea din dormitorul și din garderoba ei.

Plânse ca un copil când găsi în schimb o broșă cu safire. În timp ce lacrimile i se uscau pe chip, în vreme ce degetele i se încleștau pe bijuterie, uită de brățară și de dorința mistuitoare de a o găsi. Uită că o căuta. Zâmbi privind scânteierea pietrelor de un albastru intens. Vor fi de ajuns pentru un început bun pentru ea și James. Avea să-l ducă de acolo, poate undeva la țară, până o să se simtă bine din nou, puternică din nou.

De fapt, totul era foarte simplu, hotărî ea cu un rânjet răutăcios în timp ce se studie în oglindă. Rochia cenușie era discretă, plină de distincție - foarte potrivită pentru o mamă. Dacă îi era prea largă sau îi atârna corsajul, n-avea ce să-i facă. Nu mai avea servitori, nici croitoreasă pentru un retuș. Se va îngriji de silueta ei de îndată ce ea și James ajungeau în frumoasa căsuță de la țară.

Își aranjase părul blond în bucle în vârful capului și, cu mare regret, renunțase la roșul de buze. Conchise că era mai bine să aibă o înfățișare discretă. O înfățișare discretă era liniștitoare pentru un copil.

Se va duce pur și simplu să-l ia acum. Se va duce la Harper House și va lua înapoi ce era al ei

Drumul din oraș până la marele conac al familiei Harper era lung, rece și costisitor. Nu mai avea o trăsură proprie, și curând, foarte curând, reprezentanții lui Reginald urmau să se întoarcă s-o dea afară din casă, așa cum deja amenințaseră.

Dar închiriase o trăsură, și merita toată cheltuiala. Altfel, cum l-ar

putea duce pe James înapoi în Memphis, unde să-l poarte în brațe pe scări până în camera lui, să-l așeze cu blândețe în leagăn și să-i cânte cântecele ca să-l adoarmă?

„Lavanda e albastră, dili, dili", cântă ea încet, frământându-și mâinile cu degete fine în timp ce se uita afară la copacii iernatici care mărgineau drumul.

Luase cu ea păturica pe care o comandase de la Paris, căciulița albastră și drăguță și botoșeii. În mintea ei, copilul era tot nou-născut. În mintea ei cea distrusă, cele șase luni de la nașterea lui nici nu existau.

Trăsura înainta pe aleea lungă, iar Harper House apăru în toată splendoarea, dominând orizontul. Piatra galbenă cu finisaje albe dădea senzația de eleganță și căldură pe fondul cerului de un cenușiu aspru. Cele trei etaje se înălțau mândre și durabile, înconjurate de copaci, arbuști și de pajiștea cu iarbă unduitoare.

Auzise odată că pe moșie se rătăciseră cândva niște păuni, plimbându-se mândri și desfăcându-și cozile ce sclipeau asemenea unor pietre prețioase. Dar Reginald nu suportase strigătele lor și pusese să-i omoare când devenise stăpân.

El domnea ca un rege. Iar ea îi dăduse un prinț. Cândva, într-o bună zi, fiul ei avea să-i uzurpe tronul tatălui. Iar ea va fi stăpână în Harper House, alături de James. Dragul ei, James cel drag.

Deși ferestrele uriașei reședințe erau goale și poleite de lumina aurie a soarelui - și ochi ascunși se zgâiau la ea -, se văzu locuind acolo împreună cu James al ei. Se imagină având grijă de el acolo, ducându-l la plimbare prin grădini, auzindu-i râsul zglobiu răsunând pe coridoare.

Într-o bună zi, firește că așa va fi. Casa era a lui, așa că, prin urmare, era casa ei. Iar ei aveau să trăiască acolo fericiți, numai ei doi. Așa cum era menit să fie.

Coborî din trăsură, o femeie slabă și palidă, într-o rochie cenușie care-i era largă, și păși ușor spre poartă.

Inima părea că-i bate în gât. James o aștepta.

Bătu la ușă și, pentru că mâinile ei refuzau să se oprească din tremurat, și le înfășură strâns în jurul taliei.

Bărbatul care răspunse purta un veșmânt negru elegant și, deși o măsură cu privirea din cap până-n picioare, chipul îi rămase impasibil.

— Doamnă, vă pot fi de folos cu ceva?

— Am venit după James.

Sprânceana stângă i se ridică involuntar, pentru o fracțiune de secundă.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu există nici un James în reședință, în cazul în care căutați un servitor, intrarea se află în spate.

— James nu este un servitor. Cum îndrăznea? Este fiul meu. Este

stăpânul tău. Am venit după el.

Trecu pragul cu o expresie sfidătoare.

— Vă rog să-l aduceți imediat.

— Cred că ați greșit casa, doamnă. Poate…

— N-o să mă ții departe de el. James! James! Mami e aici.

Se năpusti spre scări, zgâriind și mușcând atunci când majordomul o luă de braț.

— Danby, ce se întâmplă aici?

O femeie, îmbrăcată tot în negrul caracteristic slujitorilor, veni în grabă în holul încăpător.

— Această… femeie. Este epuizată.

— Asta e puțin spus. Domnișoară? Vă rog, domnișoară, sunt Havers, menajera. Trebuie să vă liniștiți și să-mi spuneți ce se întâmplă.

— Am venit după James.

Dădu să-și aranjeze buclele cu mâini tremurătoare.

— Trebuie să mi-l aduceți imediat. E timpul pentru somn.

Pe chipul binevoitor, Havers afișă un zâmbet blând.

— Înțeleg. Nu vreți să vă așezați pentru o clipă, să vă reveniți puțin?

— Și apoi o să mi-l aduceți pe James? O să mi-l dați pe fiul meu.

— În salon? E cald și bine acolo. E frig afară astăzi, nu-i așa?

Privirea pe care i-o aruncă lui Danby îl făcu să-i dea drumul.

— Gata, dați-mi voie să vă conduc.

— E un vicleșug. Încă o păcăleală.

Amelia o luă la fugă spre scări, strigând după James. Ajunse până la etajul al doilea înainte ca picioarele lipsite de vlagă s-o trădeze.

Se deschise o ușă, iar stăpâna din Harper House ieși pe coridor. Știa că era soția lui Reginald. Beatrice. O văzuse la teatru o dată și prin magazine. Era frumoasă, într-un fel aspru, cu ochii asemenea unor așchii de gheață albastră, un nas subțire și buze pline care acum se strâmbau într-o grimasă plină de dezgust. Purta o rochie de dimineață din mătase de un trandafiriu-închis, cu guler înalt și bine strânsă în talie.

— Cine este această creatură?

— Îmi pare rău, doamnă.

Havers, mai iute de picior decât majordomul, ajunse prima la ușa salonului de zi.

— Nu s-a prezentat.

Îngenunche, petrecându-și în mod inconștient un braț în jurul umerilor Ameliei.

— Pare foarte necăjită și pare că a înghețat de-a dreptul.

— James.

Amelia se întinse spre ea, iar Beatrice își feri fustele.

— Am venit după James. Fiul meu.

Privirea lui Beatrice fu străbătută de un licăr fugar, după care își strânse buzele într-o linie subțire.

— Adu-o aici.

Se răsuci încet și se întoarse cu pași mari în salon. Și așteaptă.

— Domnișoară.

Havers vorbi încet, ajutând-o pe femeia care tremura să se ridice în picioare.

— Nu vă fie teamă, n-o să vă facă nimeni vreun rău!

— Vă rog, aduceți-mi copilul!

Ochii ei implorau în timp ce degetele se încleștau pe mâna lui Havers.

— Vă rog, aduceți-mi-l!

— Haideți, intrați, vorbiți cu doamna Harper. Doamnă, să servesc ceai?

— În nici un caz! sări Beatrice. Închide ușa!

Se îndreptă spre un cămin frumos din granit și se întoarse cu fața. Focul ardea mocnit în spatele ei, dar privirea îi rămase rece atunci când ușa se închise în tăcere.

— Ești… ai fost, se corectă ea cu o grimasă, una dintre târfele soțului meu.

— Sunt Amelia Connor. Am venit…

— Nu te-am întrebat cum te numești. Nu mă interesează în nici un fel. Și nici persoana ta. Întotdeauna am presupus că femeile de teapa ta, cele care se consideră amante în loc de femei ușoare, au îndeajuns de multă minte și stil încât să nu pună piciorul în căminul celui pe care le place să-l numească protectorul lor.

— Reginald. Reginald e aici?

Se uită în jur năucă, abia atunci remarcând încăperea elegantă cu lămpile ei pictate și pernele din catifea. Nu își mai amintea cum ajunsese acolo. Frenezia și furia se domoliseră, lăsând-o înfrigurată și buimacă.

— Nu este acasă, și ar trebui să te consideri norocoasă. Știu totul despre… relația voastră și despre faptul că el i-a pus capăt, iar tu ai primit o recompensă frumușică.

— Reginald?

Îl văzu, în mintea ei năucă, stând în fața căminului - nu acesta, nu, nu acesta. Căminul ei, salonul ei.

„Credeai că o să îngădui cuiva ca tine să-mi crească fiul?”

Fiu. Fiul el James.

— James. Fiul meu. Am venit după James. Am păturica lui în trăsură. O să-l duc acasă acum.

— Dacă ai impresia că o să-ți dau bani ca să păstrezi tăcerea în privința acestui subiect vulgar, să știi că te înșeli amarnic.

— Am… am venit pentru James.

Un zâmbet tremurător îi arcui ușor buzele în timp ce păși în față, cu brațele întinse.

— Are nevoie de mama lui.

— Bastardul pe care l-ai adus pe lume și pe care am fost obligată să-l accept în casă a fost numit Reginald, după tatăl său.

— Nu, eu i-am spus James. Mi-au spus că era mort, dar îl aud plângând.

O expresie îngrijorată i se așternu pe chip în timp ce se uita prin încăpere.

— Nu-l auziți plângând? Trebuie să-l găsesc, să-i cânt un cântecel de leagăn.

— Locul tău este la balamuc. Aproape că mi-e milă de tine.

Beatrice se ridică, lemnul continuând să trosnească în căminul din spatele său.

— Nu ai mai multe de spus decât mine în această privință. Dar măcar eu sunt nevinovată. Eu sunt soția lui. I-am născut copii, prunci legitimi. Și am suferit pierderea lor, iar comportarea mea a fost ireproșabilă. Am închis ochii în privința aventurilor soțului meu și nu i-am dat nici măcar un motiv să se plângă de mine. Dar nu i-am dat un fiu, iar acesta a fost păcatul meu de moarte.

Obrajii i se încinseră de furie.

— Crezi că eu vreau să-mi fie adus pe cap plodul tău? Fiul bastard al unei târfe care îmi va spune mamă? Care va moșteni asta? Ridică brațele mânioasă. Toate astea?! Mi-aș fi dorit să fi murit în pântecele tău, și tu împreună cu el!

— Dați-mi-l, dați-mi-l înapoi. Am păturica lui.

Se uită în jos la mâinile ei goale.

— Am păturica lui. O să-l duc de-aici.

— Nu e cale de întoarcere. Suntem prizoniere în aceeași capcană, dar măcar tu meriți pedeapsa. Eu n-am făcut nimic.

— Nu puteți să-l păstrați, nu-l vreți. Nu vreau să vi-l las.

Se năpusti înainte, cu o privire sălbatică și buzele uscate. Iar palma veni ca din senin, doborând-o la podea.

— Vei părăsi imediat această casă.

Beatrice vorbi încet, cu calm, de parcă i-ar fi încredințat unui servitor o însărcinare lipsită de importanță.

— Nu vei vorbi niciodată despre asta, sau voi avea grijă să fii închisă într-un ospiciu. Nu voi accepta ca reputația să-mi fie pătată de aiurelile tale, asta ți-o promit. Nu te vei mai întoarce aici, nu vei mai pune piciorul în Harper House sau pe domeniul Harper. Nu vei vedea niciodată copilul - și asta va fi pedeapsa ta, deși, după părerea mea, este prea ușoară.

— James. Voi locui aici împreună cu James.

— Nu ești în toate mințile, replică Beatrice cu o urmă de

amuzament în voce. Întoarce-te pe stradă. Sunt sigură că vei găsi un bărbat care va fi fericit să-și verse sămânța în pântecele tău și să-ți facă un alt bastard.

Traversă în grabă încăperea și deschise ușa.

— Havers!

Așteptă, ignorând suspinele sfâșietoare din spatele său.

— Pune-l pe Danby să scoată din casă creatura asta!

Dar se întoarse. O dăduseră afară și-i porunciseră vizitiului s-o ducă de-acolo. Dar se întoarse, în noaptea rece. Era cu mințile pierdute, dar reuși să ajungă, conducând într-o șaretă furată, cu părul ud leoarcă, cu cămașa de noapte albă lipită de trup.

Voia să-i ucidă. Să-i ucidă pe toți. Să-i sfâșie, să-i taie în bucăți. Și să-l poată lua pe James atunci, în mâinile ei însângerate.

Dar n-o s-o lase niciodată. N-o să-și poată lua niciodată copilașul în brațe. N-o să-i vadă niciodată chipul minunat. Doar dacă… doar dacă…

Coborî din șaretă în timp ce umbrele și razele lunii alunecau peste Harper House, în timp ce ferestrele negre licăreau și toți cei dinăuntru dormeau duși.

Ploaia se oprise; cerul se înseninase. Ceața se strecura deasupra pământului, șerpi cenușii care alunecau spre picioarele ei goale, înghețate. Își târa tivul cămășii de noapte prin noroi și apă, în timp ce înainta, scoasă din minți. Fredonând, cântând.

Aveau să plătească. Aveau să plătească scump.

Fusese la vrăjitoare și știa ce trebuia făcut. Știa ce avea de făcut pentru a obține tot ceea ce-și dorea, pentru totdeauna. Veșnic.

Traversă grădinile, unde toate erau firave din pricina înghețului, și magazia pentru trăsuri, căutând ceea ce-i trebuia.

Cânta pe când o căra cu ea, pășind în aerul umed spre casa somptuoasă din piatră galbenă luminată de razele lunii.

— „Lavanda e albastră. Lavanda e verde.”

Capitolul 1

Harper House
Iulie 2005

Epuizată, Hayley căscă de-i trosniră fălcile. Capul lui Lily era greu pe umărul ei, dar de fiecare dată când se oprea din legănat, bebelușul se foia și scâncea, încleștându-și degetele micuțe pe tricoul din bumbac în care dormea Hayley.

Încercând să mai aţipească, femeia începu să fredoneze sunete liniștitoare mișcând din nou balansoarul și făcându-l să scârțâie.

Știa că era în jur de patru dimineața și se mai trezise deja de două ori înainte ca s-o legene pe fiica sa cea neliniștită.

Cam pe la două noaptea, încercase să ducă fetița cu ea în pat, ca să doarmă puțin amândouă. Dar Lily nu voia decât legănată.

Așa că Hayley o legăna și moțăia, întrebându-se dacă o să mai doarmă vreodată în viața ei opt ore legate. Nu știa cum reușeau ceilalți. Mai ales mamele singure. Cum rezistau? Cum de suportau atâta solicitare asupra inimii, a minții, a trupului… a portofelului?

Cum s-ar fi descurcat cu toate dacă ar fi fost singură cu Lily? Ce fel de viață ar duce ele două dacă n-ar avea pe nimeni s-o ajute să nu-și mai facă griji în privința muncilor grele, care să-i însenineze ziua cu o glumă sau cu o mică nebunie? Numai gândul era înspăimântător.

Fusese atât de ridicol de optimistă, de încrezătoare și de proastă, se gândea ea.

Își aminti cum, fiind însărcinată în aproape șase luni, demisionase, își vânduse majoritatea lucrurilor și împachetase restul în rabla ei de mașină și-și luase tălpășița.

Doamne, dacă ar fi știut atunci ce știa acum, n-ar mai fi făcut-o.

Așa că poate era mai bine că nu știuse. Pentru că nu era singură. Închizând ochii, își odihni obrazul pe părul negru și moale al lui Lily.

Avea prieteni - ba nu, familie -, oameni care țineau la ea și la Lily și erau dispuși să-i dea o mână de ajutor.

Nu numai că aveau un acoperiș deasupra capului, ci chiar superbul acoperiș de la Harper House. O avea pe Roz, o verișoară de departe care-i oferise un cămin, o slujbă, o șansă. O avea pe Stella, cea mai bună prietenă din lume cu care să vorbească, căreia să i se plângă și de la care să primească sfaturi.

Atât Roz, cât și Stella fuseseră mame singure și se descurcaseră, își aminti ea. Ba chiar mai bine de atât, iar Stella avusese doi băieți de crescut singură. Roz, trei.

Iar ea stătea și se întreba cum o să facă față cu unul, chiar și cu tot ajutorul la îndemână.

Mai era și David, care se ocupa de casă și gătea. Și era pur și simplu minunat. Dacă ea ar fi trebuit să gătească în fiecare seară după serviciu? Dacă ar fi trebuit să facă toate cumpărăturile, curățenia, drumurile, totul, și asta pe lângă obligațiile de la serviciu și îngrijirea unui bebeluș de 14 luni? Slavă Domnului că nu era nevoită să afle răspunsul.

Mai era și Logan, noul și superbul soț al Stellei, care era dispus să-i cârpească mașina atunci când îi dădea bătăi de cap. Și micuții Stellei, Gavin și Luke, cărora nu numai că le plăcea să se joace cu Lily, dar mai ales îi dădeau lui Hayley o idee despre ce o aștepta în următorii ani.

Mai era și Mitch, atât de deștept și de blând, căruia-i plăcea s-o ia pe Lily pe sus și s-o poarte pe umeri în timp ce ea râdea. De-acum avea să fie pe-acolo tot timpul, se gândea ea, de îndată ce el și Roz se întorceau din luna de miere.

Fusese atât de frumos, atât de distractiv, să vadă cum se îndrăgostiseră amândouă. Parcă simțise și ea o parte din tot ce se-ntâmpla: entuziasmul, schimbările, mărirea noii ei familii.

Bineînțeles, căsătoria lui Roz însemna că Hayley era nevoită să nu mai tragă de timp și să-și găsească un loc unde să stea. Însurăței aveau dreptul la intimitate.

I-ar fi plăcut să fie undeva pe-aproape. Poate chiar acolo pe proprietate. De pildă, în căsuța de oaspeți. Casa lui Harper. Scoase un mic oftat în timp ce o freca pe spate pe Lily.

Harper Ashby. Fiul cel mare al lui Rosalind Harper Ashby, un bărbat delicios și atrăgător. Bineînțeles că ea nu se gândea la el în felul ăla.

Era mai mult. Era un prieten, un coleg de serviciu și primul bărbat de care se îndrăgostise fetița ei. Și, după toate aparențele, afecțiunea era reciprocă. Căscă din nou, calmată ca și fetița de ritmul ușor al leagănului și de liniștea din zori.

Harper era, ei bine, pur și simplu uimitor cu Lily. Răbdător și haios, blând și iubitor. În taină, se gândea la el ca la tatăl-surogat al lui Lily - fără beneficiul pupăturilor cu mama lui Lily.

Uneori îi plăcea să-și închipuie - și ce era rău în asta? dar nu partea cu tatăl-surogat. Ci aceea cu pupăturile.

Până la urmă, ce americancă cu sânge fierbinte - abstinentă de mult prea multă vreme - nu ar avea fantezii, din când în când, cu un bărbat înalt, brunet și incredibil de chipeș, mai ales când vine la pachet cu un zâmbet mortal, niște ochi căprui care-ți fură inima și un posterior

numai bun de ciupit?

Nu că ea l-ar fi ciupit vreodată. În realitate.

Plus că era extraordinar de inteligent. Știa tot ce se poate despre plante și flori. Îi plăcea să-l vadă cum lucrează în sera de altoire la În Grădină. Modul în care mâinile lui țineau un cuțit sau legau rafia.

El o instruia, iar ea îi era recunoscătoare. Mult prea recunoscătoare ca să-și facă pe plac și să ia o mușcătură serioasă din el.

Dar nu făcea nimic rău dacă doar își închipuia.

Ușor-ușor, opri balansoarul, își ținu respirația și așteptă. Spinarea lui Lily continuă să se ridice și să coboare încet sub mâna ei.

Slavă Domnului!

Se săltă încet, mișcându-se spre pătuț pe furiș și cu hotărârea unei femei care evadează din închisoare. Deși o dureau brațele și avea ochii împăienjeniți de oboseală, se aplecă ușor peste pătuț, punând-o pe Lily pe saltea cu încetinitorul.

Însă chiar când trăgea păturica peste ea, Lily începu să se miște. Apoi ridică iute capul și începu să plângă.

— O, Lily, hai, iubita mea, te rog!

Hayley o bătu ușor pe spate, o mângâie, clătinându-se pe picioare.

— Șșșșșșșt! Hai, las-o un pic și pe mami să se odihnească!

Gesturile părură să funcționeze - câtă vreme își ținea mâna pe spinarea lui Lily, căpșorul copilei rămânea jos. Așa că Hayley se lăsă pe podea, își strecură mâna printre gratiile patului. Și mângâie. Și mângâie.

Și adormi.

Cântecul o trezi. Brațul îi amorțise, și așa-l simți atunci când deschise ochii. Se făcuse frig în încăpere; bucățica de podea unde era ea așezată lângă pătuț era un pătrat de gheață. Simți ace în braț de la umăr până-n vârful degetelor în timp ce se mișcă și puse o mână pe spinarea lui Lily cu un gest protector.

Silueta în rochie cenușie stătea în balansoar, șoptind cântecul de leagăn vechi. Privirile li se întâlniră, dar ea continuă să cânte, fără să se oprească din legănat.

Șocul îi risipi ceața din cap, și își simți inima în gât.

„Ce poți să-i spui unui spectru pe care nu l-ai mai văzut de câteva luni?" se întrebă ea. „Hei, ce faci? Bine ai venit acasă"? Și care era răspunsul potrivit, mai ales când fantoma în chestiune era de-a dreptul țicnită?

Pielea lui Hayley era lucioasă de la frig când se împinse ușor pentru a se ridica în picioare, astfel încât să stea între balansoar și pătuț. Pentru orice eventualitate. Pentru că se simțea de parcă i-ar fi fost înfipte o mie de ace în braț, începu să-l miște și să-l frece grăbită.

„Ține minte toate detaliile", își spuse ea. Mitch o să-i ceară să-i

povestească cu lux de amănunte.

Arăta destul de liniștită pentru o fantomă suferind de psihoză, decise Hayley. Liniștită și tristă, așa cum fusese prima dată când o văzuse Hayley. Dar o văzuse de asemenea și cu ochi turbați și ieșiți din orbite.

— Hm. A făcut vaccinurile astăzi. Și e mereu agitată în noaptea de după injecții. Dar cred că acum s-a liniștit. O să se trezească în vreo două ore, așa că probabil o să fie morocănoasă când o să vină bona, până la somnul de prânz. Dar… dar acum ar trebui să doarmă, așa că poți pleca.

Silueta se făcu nevăzută, dar cântecul se mai auzi câteva secunde.

David îi făcu clătite cu afine la micul dejun. Îi spusese să nu gătească pentru ea și Lily cât timp Roz și Mitch erau plecați, dar n-o ascultase. Și pentru că arăta atât de drăguț când robotea prin bucătărie, nu se strădui foarte tare să-l descurajeze.

Și-n plus, clătitele erau minunate.

— Ești cam palidă.

David o ciupi de obraz; apoi repetă gestul cu Lily ca s-o facă să râdă.

— Nu prea am dormit în ultima vreme. Am avut un musafir azi-noapte.

Clătină din cap când el ridică din sprâncene, iar buzele lui se arcuiră în jos.

— Nu un bărbat - din nefericire. Amelia.

Veselia îi dispăru de pe chip, înlocuită de îngrijorare, în timp ce se strecură în colțul pentru micul dejun, în fața ei.

— Au fost probleme? Ești în regulă?

— N-a făcut decât să stea în balansoar, cântând. Iar când i-am spus că Lily era bine, că poate pleca, s-a dus. A fost de-a dreptul cumsecade.

— Poate s-a potolit din nou. Să sperăm. Ți-ai făcut griji din pricina ei?

El îi studie cu grijă chipul, remarcând cearcănele de sub ochii ei albaștri blânzi, paloarea de sub fardul de obraz aplicat cu mare îndemânare.

— De-asta n-ai prea avut somn?

— Oarecum. Lucrurile au cam luat-o razna pe-aici timp de câteva luni. Aveam tot timpul pielea de găină. Iar acum liniștea asta. Parcă e și mai înfricoșător.

— Acum îl aveți pe tati David cu voi.

Se întinse și-o bătu ușor pe mână, degetele lui lungi de pianist zăbovind s-o mângâie puțin.

— Iar Roz și Mitch o să se întoarcă astăzi. Casa n-o să mai pară atât

de mare și de pustie.

Ea oftă prelung, ușurată.

— Și tu ai simțit la fel. N-am vrut să spun nimic, ca să nu simți cumva că prezența ta n-ar fi de ajuns sau ceva de genul acesta. Pentru că ești foarte important pentru mine.

— Și tu pentru mine, comoara mea. Dar am fost răsfățați, nu-i așa? Casa a fost plină tot anul. Aruncă o privire spre scaunele goale de la masă. Mi-e dor de puștii ăia.

— O, sentimentalule! Îi vedem tot timpul pe toți, dar e ciudat să fie atâta liniște aici.

De parcă ar fi înțeles-o, Lily aruncă brusc cănuța cu mânere care se lovi de corpul de mobilă din centrul bucătăriei și apoi bufni surd pe podea.

— Bravo, micuțo, îi spuse David.

— Și mai știi ce altceva?

Hayley se duse să ridice cănuța. Era înaltă și deșirată și, spre marea ei dezamăgire, sânii ei reveniseră la mărimea de dinainte de sarcină. Ea se gândea la ei ca la mărimea A-minus.

— Nu sunt într-o dispoziție prea bună. Și nu mă refer la rutină, pentru că-mi place să lucrez în seră, și chiar mă gândeam azi-noapte - când Lily s-a trezit pentru a mia oară - cât de norocoasă sunt să fiu aici, cu toți acești oameni în viața noastră.

Își desfăcu brațele și apoi le lăsă să cadă.

— Dar nu știu, David, mă simt cam… bleah.

— Ai nevoie de terapia prin cumpărături.

Ea rânji și luă o cârpă să șteargă fața plină de sirop a lui Lily.

— Este cura cea mai bună pentru aproape orice. Dar cred că vreau o schimbare. Ceva mai important decât pantofi noi.

El făcu ochii mari și rămase cu gura căscată.

— Există ceva mai important? întrebă el prefăcându-se uluit.

— Cred că o să mă tund. Ești de părere că ar trebui să mă tund?

— Hmm.

El își înclină capul și o studie cu frumoșii lui ochi albaștri.

— Părul tău de culoarea mahonului e superb. Dar mi-a plăcut la nebunie coafura ta atunci când te-ai mutat aici.

— Serios?

— Tunsoarea în scări. Părul ciufulit, simplu, plin de viață. Sexy.

— Hm…

Își trecu mâna prin el. Îl lăsase să crească mult, aproape până la umeri, ca să fie ușor de prins în coadă când lucra sau avea grijă de Lily.

Și poate că asta era de fapt problema. Începuse să prefere calea ușoară pentru că încetase să mai găsească timpul sau să facă efortul de a se îngriji de modul în care arăta.

O șterse pe Lily și o dădu jos din scaunul de masă înalt, lăsând-o să se plimbe prin bucătărie.

— Poate așa am să fac. Poate.

— Și să te răsfeți și cu pantofi noi, scumpa mea. Terapia asta funcționează întotdeauna.

În toiul verii, activitatea încetinea la centrul de grădinărit. Nu scădea niciodată prea mult la În Grădină, însă în iulie, iarna târzie impetuoasă și iureșul primăverii se sfârșiseră de mult. Căldura umedă sufoca vestul statului Tennessee, și numai cei mai pasionați grădinari se încumetau să-și aducă la viață răsadurile.

Profitând de asta și de dispoziția ei, Hayley obținu o oră în plus de la Stella și o programare la un salon de coafură.

Când se întoarse la lucru după pauza de prânz extinsă, avea o altă tunsoare, două perechi noi de pantofi și o dispoziție mult îmbunătățită.

„David a avut dreptate”, recunoscu ea.

Îi plăcea la nebunie să lucreze la În Grădină. În cele mai multe zile, nici nu simțea că este un serviciu. După părerea ei, nu exista slujbă mai bună decât asta.

Îi plăcea și numai să se uite la clădirea albă și încântătoare care arăta mai mult precum un cămin frumos aranjat decât ca o firmă, cu straturile sezoniere de plante care se răspândeau de pe verandă și cu ghivecele pline de boboci colorați de lângă ușă.

Îi plăcea activitatea care se desfășura de partea cealaltă a terenului întins cu pietriș - mormanele de turbă și compost, pavelele și cheresteaua decorativă, serele care erau pline de plante și de promisiuni, depozitele.

Când erau mulți clienți, care se plimbau pe alei, trăgeau de cărucioare sau platforme pline de plante și ghivece - fiecare cu o grămadă de știri și de planuri -, semăna mai degrabă cu un sătuc decât cu un magazin de desfacere.

Iar ea făcea parte din toate astea.

Intră și făcu o piruetă pentru Ruby, vânzătoarea cu păr grizonant care se afla în spatele tejghelei

— Ce șic arăți! comentă Ruby.

— Așa mă și simt!

Își trecu degetele prin părul scurt și tuns în scări, apoi îl lăsă să cadă înapoi.

— Nu mai făcusem o schimbare de vreun an. Mai mult. Aproape uitasem cum e să stau într-un salon de înfrumusețare și să aibă cineva grijă de mine.

— Da, cam uiți de tine când ai un copil mic. Ce face fetița noastră dragă?

— A fost agitată azi-noapte după vaccin. Dar de dimineață și-a revenit. Și eu abia mă târâm de dimineață. Iar acum sunt ca nouă.

Ca să-și dovedească spusele, își flexă brațele, arătându-și micuții mușchi ai bicepsului.

— Asta-i bine. Pentru că Stella vrea ca totul să fie udat, și vreau să spun chiar totul. Și așteptăm o livrare mare de ghivece noi. Vor trebui să fie imediat etichetate și puse în raft.

— Bazează-te pe mine.

Începu de-afară, în canicula moleșitoare, udând bine răsadurile - plantele anuale și perene care urmau să-și găsească un cămin. O duceau cu gândul la copiii mai ciudați de la școală care nu erau niciodată aleși în echipă la ora de sport. Drept urmare, avea o slăbiciune pentru ele și își dorea să fi avut un loc al ei unde să le planteze, să le lase să înflorească și să-și demonstreze potențialul.

Într-o bună zi va avea un loc al ei. Și va avea grădini. Va folosi cu îndemânare toate cunoștințele dobândite aici. Va realiza ceva frumos, ceva special. Și, firește, vor fi crini. Crini roșii, asemenea celor pe care îi adusese Harper când ea era în travaliu s-o nască pe Lily. O mare uimitoare de crini roșii, îndrăzneți și parfumați, care aveau să înflorească an de an, amintindu-i cât de norocoasă era.

Sudoarea-i picura pe ceafă, iar apa îi umezise pantofii din pânză cu talpă antiderapantă. Stropii de apă deranjară albinele care roiau deasupra șerpăriței. „Puteți să vă întoarceți când am terminat”, se gândi ea, când le văzu îndepărtându-se cu un bâzâit enervat. „Toți căutăm același lucru aici.”

Se mișca încet, aproape visând cu ochii deschiși, pe lângă mesele cu plantele deja cumpărate.

Și dacă într-o zi va avea o grădină, Lily va fi acolo, jucându-se pe iarbă. Cu un cățeluș, hotărî ea. Sigur va fi și un cățeluș, grăsun, moale și jucăuș. Și dacă era capabilă să aibă toate astea, n-ar putea să adauge și un bărbat? Unul care să le iubească pe ea și pe Lily, cineva amuzant și inteligent, care să-i facă inima să bată mai repede atunci când o privea?

Ar putea fi chipeș. Care ar mai fi rostul unei fantezii dacă tipul n-ar arăta trăsnet? Înalt, ar fi cu siguranță înalt, cu umeri puternici și picioare lungi. Cu ochi căprui, un căprui-închis delicios, și un păr negru des prin care să-și treacă ea degetele. Pomeți frumoși, genul pe care simțeai nevoia să-i muști în drumul spre gura puternică și sexy. Și apoi…

— La naiba, Hayley, îneci frumușica aia!

Ea tresări, apăsând fără să vrea pe mânerul pulverizatorului, apoi, icnind enervată, luă mâna de pe el. Însă nu înainte să-l fi nimerit în plin pe Harper.

„Lovitură la noroc”, se gândi ea, neștiind dacă să se simtă stânjenită

sau să izbucnească în râs. El privi în jos la cămașa udă și la jeanși cu o resemnare posomorâtă.

— Ai calificarea necesară să folosești chestia aia?

— Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău! Dar n-ar trebui să te furișezi așa în spatele meu.

— Nu m-am furișat. Am mers pur și simplu.

Vocea lui îi vădea enervarea, dar suna atât de caracteristic orașului Memphis, se gândi ea, știind că propria voce devenea nazală atunci când era entuziasmată sau supărată.

— Atunci, să mergi cu zgomot data viitoare. Chiar îmi pare rău. Cred că eram cu mintea aiurea.

— Pe căldura asta, e ușor ca mintea să înceapă s-o ia pe câmpii. Atunci trebuie să te întinzi și să tragi un pui de somn.

Trase de pânza umedă, dezlipind-o de pe abdomen. Apoi își miji ochii, încrețindu-i la colțuri.

— Ce ți-ai făcut la păr?

— Cum?

Instinctiv, ea întinse mâna și-și trecu degetele prin păr.

— L-am tuns. Nu-ți place?

— Da, sigur. E în regulă.

O furnica degetul pe trăgaciul pulverizatorului.

— Te rog, oprește-te! O să mi se urce la cap atâtea complimente.

El îi zâmbi. Avea un zâmbet atât de minunat - avea o anumită lentoare, astfel încât îi înmuia ascuțimile chipului și îi făcea să licăre ochii aceia profunzi căprui-închis -, iar ea aproape că-l iertă.

— În fine, mă îndrept spre casă pentru o pauză. Mama s-a întors.

— S-au întors? Cum se simt? S-au distrat? Și tu nu ai de unde să știi pentru că nu ai ajuns încă acolo. Spune-le că abia aștept să-i văd și că totul e sub control aici, iar Roz n-ar trebui să-și facă griji și să vină să se apuce de lucru când abia a pus piciorul în casă. Și…

El se așeză mai bine pe picioare și-și vârî degetul mare în buzunarul din față al blugilor vechi.

— Ar trebui să-mi notez toate astea?

— O, du-te odată!

Râzând, îi făcu semn cu mâna să plece.

— O să le spun singură.

— Ne vedem mai târziu.

Bărbatul visurilor ei se îndepărtă, cu apa picurându-i din haine.

Chiar ar fi trebuit să nu-i mai stea mintea la Harper, se avertiză singură. Și să-și ia gândul de la el. Nu era pentru ea, și o știa. Se îndreptă spre arbuștii din ghivece și plantele agățătoare, udându-le cu simț de răspundere.

Nici măcar nu era sigură că voia pe cineva pentru ea - nu în acel moment, oricum. Lily era prioritatea numărul unu, iar după Lily venea

slujba ei.

Voia ca fiica ei să fie fericită, sănătoasă și în siguranță. Și voia să învețe mai multe, să facă mai multe la seră. Cu cât învăța mai multe, cu atât devenea mai puțin o slujbă și mai mult o carieră.

Își îndeplinea sarcinile și asta era în regulă, dar își dorea să facă mai mult.

După Lily, munca ei și familia pe care și-o făcuse aici, venea sarcina fascinantă și înfricoșătoare de a o identifica pe Amelia, Mireasa Harper, și s-o ajute să se odihnească-n pace.

Cea mai mare parte din efort îi revenea lui Mitch. El era specialistul în genealogie și, alături de Stella, avea cea mai organizată minte din grup. Și nu era grozav că el și Roz se găsiseră unul pe celălalt, se îndrăgostiseră, după ce Roz îl angajase să cerceteze arborele genealogic al familiei și să afle unde se încadra Amelia? Nu că Amelia apreciase prea tare partea cu îndrăgostitul. O, Doamne, fusese o scorpie încăpățânată! Și era posibil să se facă iarăși rea, se gândea Hayley. Acum că erau căsătoriți, iar Mitch locuia în Harper House. Fusese liniștită o vreme, dar asta nu însemna că o să rămână la fel și-n continuare.

Dacă și când avea să vină furtuna, Hayley intenționa să fie pregătită s-o înfrunte.

Capitolul 2

Hayley intră în Harper House - ah, răcoarea binecuvântată! - cu Lily în brațe. Puse fetița jos, apoi își lăsă poșeta și punga cu scutece pe treapta de jos, astfel încât să-i fie ușor să le care la etaj, unde intenționa să ajungă. Voia să facă duș timp de vreo… o, două sau trei zile ar fi trebuit să fie de ajuns, apoi să dea pe gât o bere rece ca gheața dintr-o înghițitură.

Dar înainte să facă orice, voia s-o vadă pe Roz.

Parcă citindu-i gândul, Roz ieși din living. Ea și Lily scoaseră în același timp o exclamație de plăcere. Lily schimbă brusc direcția și se îndreptă spre Roz, iar Roz se apropie și o luă pe sus.

— Uite-o pe bubulina mea scumpă.

O îmbrățișă strâns, gâdilând-o cu nasul pe gât, apoi rânji spre Hayley și se uită înapoi la fetiță, ascultând-o uimită cum bolborosea entuziasmată.

— O, Doamne, nu-mi vine să cred că toate astea s-au întâmplat în numai o săptămână! Nu știu ce m-aș face dacă n-ai fi tu să mă pui la curent cu ultimele bârfe.

Rânji din nou spre Hayley.

— Și cum se simte mama ta?

— Mă simt foarte bine. Minunat.

Hayley se năpusti și le prinse pe amândouă într-o îmbrățișare.

— Bine-ai revenit acasă! Ne-a fost dor de tine!

— Bun. Îmi place să mi se simtă lipsa. Ia te uită! exclamă, trecându-și degetele prin părul lui Hayley.

— Tocmai l-am tuns. Chiar azi. Mă trezisem cu fața la cearșaf. O, ești atât de frumoasă!

— Ce să zici și tu.

Dar era adevărat, întotdeauna. Iar acum, săptămâna de miere petrecută în Caraibe adăugase o strălucire proaspătă frumuseții înnăscute. Soarele transformase pielea albă în auriu-deschis, adăugând astfel și mai multă profunzime ochilor ei negri. Părul scurt și drept încadra un chip de o frumusețe clasică, din afara timpului, pe care Hayley știa că nu putea decât s-o invidieze.

— Îmi place tunsoarea, comentă Roz. E atât de tinerească și de efect.

— Mi-a ridicat moralul. Eu și Lily am avut o noapte grea. A făcut

vaccin ieri.

— Mmm.

Roz o îmbrățișă din nou pe Lily.

— Da, n-a fost deloc distractiv. Hai să vedem ce putem face să treacă. Vino-aici, puiule, zise Roz, luând-o pe Lily iar în brațe și intrând înapoi în living. Să vezi ce ți-am adus.

Primul lucru care-i atrase atenția lui Hayley fu o păpușă în mărime naturală, cu un smoc de păr roșcat și un zâmbet dulce și caraghios.

— O, ce drăguță e! Și aproape cât Lily de-naltă!

— Asta era și ideea.

Mitch a ochit-o înaintea mea, și n-am rezistat să nu i-o aducem acasă lui Lily.

— Cum ți se pare, scumpo?

Lily îi vârî degetul în ochi păpușii de câteva ori, o trase de păr, apoi se mulțumi să se așeze pe podea și să facă mai bine cunoștință.

— E genul ăla de păpușă căreia o să-i dea un nume într-un an-doi. Și-apoi o s-o țină în camera ei până la facultate. Mulțumesc, Roz.

— N-am terminat. Era un magazinaș drăguț acolo și avea cele mai adorabile rochițe.

Începu să le scoată din geantă în timp ce Hayley făcu ochii mari.

— Bumbac moale cu cusături în relief, dantelă încrețită, denim brodat. Și uită-te la salopetele astea. Cum să le reziști?

— Sunt frumoase. Sunt minunate. O răsfeți.

— Sigur că da.

— Nu știu ce să… Nu are bu… pe nimeni care s-o mai răsfețe așa.

Roz își arcui o sprânceană, în timp ce împacheta o salopetă.

— Poți să pronunți cuvântul cu B, Hayley. N-am să leșin, îngrozită. Îmi place să mă gândesc la mine ca la bunica ei onorifică.

— Sunt atât de norocoasă. Amândouă suntem.

— Atunci, de ce plângi?

— Nu știu. Mă tot gândesc la lucrurile astea în ultima vreme.

Își trase nasul, ștergându-se la ochi cu dosul palmei.

— Unde sunt, cum am ajuns aici, ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi fost singură cu Lily așa cum credeam la un moment dat…

— Nu are sens să te gândești la asta acum.

— Știu. Dar îmi pare atât de bine că am venit la tine. Mă gândeam azi-noapte că ar trebui să încep să-mi caut o casă.

— Pentru ce?

— Să locuiesc în ea.

— Ce nu-ți convine la asta?

— Este cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată.

Și iat-o, Hayley Phillips din Little Rock, trăind acolo, într-o casă care avea un living decorat cu antichități superbe și perne moi în culori minunate, cu ferestre uriașe care dădeau spre acrii întregi de și

mai multă frumusețe.

— Mă gândeam că ar trebui să-mi caut casă, dar nu vreau asta. Sau cel puțin nu acum.

Se uită în jos, urmărind-o pe Lily chinuindu-se să care păpușa prin încăpere.

— Dar vreau să-mi spui, și știu că suntem îndeajuns de bune prietene încât s-o faci, când vrei să încep căutările.

— În regulă. Rămâne stabilit?

— Sigur.

— Nu vrei să vezi ce ți-am adus și ție?

— Și eu primesc ceva?

Ochii ei albaștri de culoarea apelor lacului străluciră, plini de curiozitate.

— Îmi plac la nebunie cadourile, nu mi-e rușine să recunosc.

— Sper să-ți placă acesta.

Scoase o cutie din geantă, oferindu-i-o.

Fără să piardă timpul, Hayley ridică iute capacul.

— O, o! Sunt superbi!

— M-am gândit că mărgeanul ți s-ar potrivi cel mai bine.

— Vai, cât îmi plac!

Scoase cerceii din cutie și, ținându-i la urechi, se grăbi spre una dintre oglinzile scumpe de pe perete pentru a se admira. Trei biluțe roșii delicate și exotice se legănau într-un triunghi delicat de argint.

— Sunt minunați! Doamne, am ceva din Aruba. Nu-mi vine să cred.

Se năpusti înapoi, îmbrățișând-o pe Roz, care chicotea mulțumită.

— Sunt pur și simplu frumoși. Mulțumesc, mulțumesc! Abia aștept să-i port!

— Poți să-i testezi chiar în seara asta dacă vrei. Stella, Logan și băieții vor veni în vizită. David mi-a spus că ne pregătește o cină să sărbătorim întoarcerea acasă.

— O, dar o să fiți obosiți.

— Obosiți? Dar ce, am optzeci de ani? Abia m-am întors din vacanță.

— Luna de miere, o corectă Hayley cu un rânjet. Pariez că n-ați prea avut timp de odihnă!

— Am dormit până târziu în fiecare dimineață, isteațo!

— În cazul ăsta, să petrecem! Eu și Lily ne ducem sus să ne spălăm și să ne facem frumoase.

— Să te ajut să cari toate lucrurile astea la etaj.

— Mulțumesc. Roz?

În sufletul ei se lăsase o pace luminoasă.

— Mă bucur foarte tare că ești acasă!

Era atât de încântată să-și pună cerceii cei noi, s-o îmbrace pe Lily într-una dintre noile hăinuțe, să se dichisească amândouă pentru o

ocazie specială. Clătină din cap doar pentru plăcerea de a simți cum îi cădea părul și i se legănau cerceii.

„Gata”, se gândi ea, „nu mă mai simt tristă și plictisitoare”. Și cum era într-o dispoziție de sărbătoare, încununa totul cu încălțări noi. Sandalele negre cu toc subțire și curelușe nu erau deloc practice și absolut deloc necesare. Și de aceea erau perfecte.

— Și erau la reducere, îi destăinui ea lui Lily. Trebuie să recunosc, cu siguranță sunt mai încântătoare decât Prozacul sau mai știu eu ce altă porcărie.

Îi dădea un sentiment minunat să poarte o rochie - o rochie scurtă - și sandale sexy. O nouă tunsoare. Ruj roșu.

Se întoarse spre oglindă și luă o poză atrăgătoare. Avea o conformație de slăbuță, iar asta nu putea s-o schimbe. Și totuși hainele veneau destul de bine pe ea, dacă putea spune așa. Cam ca pe un umeraș. Și dacă adăuga la asta tunsoarea nouă, cerceii noi, încălțările noi, rezultatul era mai mult decât mulțumitor.

— Doamnelor și domnilor, Hayley s-a întors!

La parter, Harper stătea tolănit într-un scaun, trăgând de-o bere și văzând cum Mitch o atingea pe mama lui - părul, brațul - în timp ce le povesteau împreună momentele interesante ale excursiei lor lui Logan, Stellei și băieților.

El mai auzise câte ceva când trecuse, vreo oră, pe acasă, în după-amiaza aceea. De fapt, nu prea asculta. Doar privea și se gândea că era bine, era timpul ca mama lui să aibă pe cineva atât de atras de ea.

Era fericit pentru ea - și, de asemenea, ușurat. Indiferent cât de bine putea mama lui să aibă grijă de ea însăși, și slavă Domnului că era perfect capabilă să facă asta, era liniștitor să știe că avea alături un bărbat inteligent și capabil.

După ce se întâmplase primăvara trecută, dacă Mitch nu s-ar fi mutat în casă, ar fi fost nevoit s-o facă el. Și s-ar fi putut dovedi destul de stânjenitor, cu Hayley locuind acolo.

Era mai… comod pentru toată lumea, hotărî, ca el să stea în continuare în căsuța de oaspeți. Distanța nu era prea mare, dar funcționa foarte bine în plan psihologic.

— I-am spus că e nebun, continuă Roz, gesticulând cu vinul într-o mână și bătându-l pe Mitch pe coapsă cu cealaltă. Windsurfing? Ce naiba să găsești atât de interesant în ideea de a te clătina pe o bucățică de lemn cu o pânză legată de ea? Dar el trebuia neapărat să încerce.

— Am încercat o dată.

Stella stătea jos, cu coama ei roșcată căzându-i în cascadă pe umeri.

— Vacanța de primăvară în facultate. După ce m-am obișnuit a fost chiar distractiv.

— Așa am auzit, bombăni Mitch, atrăgând rânjetul lui Roz.

— S-a urcat pe chestia aia, și în două secunde, pleosc. Se ridică și, așteaptă puțin, cred că s-a prins. Pleosc!

— Aveam o placă defectă, se plânse Mitch, împungând-o pe Roz în coaste.

— Bineînțeles, își dădu Roz ochii peste cap. Ce-i al lui e-al lui, Mitchell al nostru e un jucător. Nici nu mai știu de câte ori s-a ridicat și s-a suit la loc pe placă.

— Șase sute cincizeci și două de ori.

— Dar tu cum te-ai descurcat?

Logan, mare, bine clădit și colțuros ca o stâncă lângă Stella, gesticulă spre Roz cu berea din mână.

— O, nu-mi place să mă laud, zise Roz, privindu-și cu mare interes unghiile.

— Ba da, îi place, o contrazise Mitch, după care bău cu poftă din paharul cu apă minerală și-și întinse picioarele extrem de lungi. O, ba da, îi place la nebunie.

— Dar mi-a plăcut mult experiența.

— Pur și simplu - gesticulă Mitch în aer pentru a-și ilustra vorbele - a pornit în larg de parcă s-ar fi născut pe o drăcie din aia.

— Noi, cei din familia Harper, avem niște abilități atletice extraordinare și un echilibru superior.

— Dar nu-i place să se laude, sublinie Mitch, apoi își întoarse brusc privirea spre locul de unde se auzi un țăcănit de tocuri pe parchet.

Harper făcu la fel și simți cum renumitul său echilibru superior se clatină.

Arăta al naibii de atrăgătoare. Rochița roșie scurtă pe trupul slăbuț și sandalele cu toc înalt erau o combinație ideală, lăsând impresia că picioarele ei erau interminabile. Genul de picioare pe care un bărbat se putea imagina gonind kilometri întregi. La naiba, părul ei era atât de sexy tuns așa, iar buzele, roșii și fierbinți.

Avea un copil pe șold, își aminti el. N-ar fi trebuit să se gândească la ce i-ar plăcea să-i facă acelei guri, acelui trup, când era cu Lily în brațe, își reaminti el. Cu siguranță nu era corect.

Din cealaltă parte a încăperii, Logan trase un fluierat prelung, făcând-o pe Hayley să se îmbujoreze.

— Bună, frumoaso. Ești frumușică foc! Și tu arăți bine, Hayley.

Drept urmare, ea scoase râsul ăla răgușit al ei și se duse s-o lase pe Lily în poala lui Logan.

— Așa-ți trebuie.

— Ce zici de niște vin? o întrebă Roz.

— Să fiu sinceră, eu mă gândeam la o bere rece.

— Aduc eu.

Harper sări ca ars din scaun, ieșind din living înainte ca Hayley să

apuce să răspundă. Spera ca excursia până în bucătărie și-napoi să-i readucă pulsul la cote normale.

Era ca o verișoară pentru el, își repetă el. Și era angajata lui. Oaspete în casa mamei sale. Și mamă la rândul ei. Oricare dintre aceste motive însemna că trebuia să-și țină mâinile acasă. Că trebuia să se controleze, și o făceau pe Hayley inabordabilă.

Și, în plus, ea nu se gândea așa la el, nici măcar pe aproape. Un bărbat care ar încerca să seducă o femeie în condițiile astea ar căuta-o cu lumânarea, distrugând o prietenie frumoasă.

Scoase o bere și un pahar. În timp ce era ocupat cu turnatul, auzi scârțâind și țăcănitul rapid al tocurilor pe podeaua de lemn. Se uită într-acolo și le zări pe Lily fugind, iar pe Hayley venind în viteză în spatele ei.

— Vrea și ea o bere?

Hayley izbucni în râs și dădu s-o ia în brațe pe copilă, care însă se opuse, roșie la față, arcuindu-se spre el.

— Te vrea pe tine. Ca de obicei.

— E iubita mea!

El o ridică și o aruncă în sus. Iar fătuca îndărătnică deveni radioasă și dulce ca mierea. Prefăcându-se supărată, Hayley termină de turnat berea în pahar.

— Asta arată unde mă aflu pe lista preferaților ei.

— Tu te-ai ales cu berea, eu cu fata.

Lily își petrecu un braț în jurul gâtului lui Harper și-și lăsă capul să se odihnească pe obrazul lui. Hayley dădu din cap, ridicând paharul.

— Așa se pare.

Era minunat să fie din nou toată lumea în jurul mesei, toată familia din Harper House, așa cum își spunea Hayley în gând, stând împreună, înfruptându-se din jambonul glazurat cu miere pregătit de David.

Îi lipsise să aibă o familie mare. În copilărie, nu fuseseră decât Hayley și tatăl ei. Nu că i-ar fi lipsit ceva, nu în sensul acesta. Ea și tatăl ei fuseseră o echipă, un întreg, iar el era - fusese - cel mai bun, cel mai amuzant, cel mai cald bărbat pe care-l cunoscuse vreodată.

Dar îi lipsiseră astfel de cine, cu toate scaunele ocupate, cu hărmălaie de voci - ba chiar și cu certurile și dramele care în mintea ei mergeau mână în mână cu familiile numeroase.

Lily urma să crească având parte de așa ceva, pentru că Roz le primise cu brațele deschise. Așadar, Lily va avea parte o viață întreagă de astfel de mese, pline de unchi, mătuși și veri. Și bunici, se gândi ea, aruncând o privire pe furiș spre Roz și Mitch. Și când ceilalți fii ai lui Roz sau fiul lui Mitch veneau în vizită, pur și simplu se adăugau și ei la bogata tocană de familie.

Într-o zi, fiii lui Roz și Josh al lui Mitch aveau să se căsătorească. Și

probabil vor avea o turmă de copii. Își mută privirea spre Harper și-și porunci să ignore micul junghi care o înțepă când se gândi la el căsătorit, făcând copii cu o femeie a cărei față n-o putea vedea.

Bineînțeles că va fi frumoasă, asta era clar. Probabil blondă, cu o siluetă de invidiat și cu sânge albastru. Ticăloasa!

Oricine s-ar fi dovedit a fi, oricum ar fi arătat sau oricum ar fi fost, Hayley era hotărâtă să devină prietena ei. Chiar dacă efortul avea s-o omoare.

— E ceva în neregulă cu cartofii? șopti David lângă ea.

— Hmm. Nu. Sunt minunați.

— Doar mă întrebam de ce arătai de parcă tocmai înghițiseși un sirop amar, scumpo.

— O, doar mă gândeam la ceva ce voi fi obligată să fac, deși nu-mi va plăcea deloc. Viața este plină de chestii de-astea. Dar printre ele nu se află și cartofii ăștia. De fapt, mă întrebam dacă n-ai putea să-mi arăți și mie cum să gătesc unele lucruri. Mă descurc destul de bine la bucătărie. Eu și tata ne ocupam împreună de asta, și ne pricepeam bine la chestiile de bază - ba chiar găteam și delicatese din când în când. Dar Lily crește cu mâncarea ta, așa că ar trebui să fiu în stare să învăț cum se face pentru atunci când va fi nevoie.

— Hmm, un ucenic în bucătărie. Unul pe care să-l pot modela așa cum vreau. Mi-ar plăcea la nebunie.

Când Lily începu să arunce delicat pe jos cu mâncarea care încă se mai afla pe tăvița ei, Hayley sări în picioare.

— Ghici cine a terminat.

— Gavin, de ce nu vă duceți tu și Luke afară cu Lily, să vă jucați puțin?

— Oh!

Hayley clătină din cap auzind sugestia Stellei.

— Nu vreau să-și bată capul cu ea.

— Putem s-o facem, sări Gavin. Îi place să alerge după minge și după discul zburător.

— Păi…

Având aproape zece ani, Gavin era înalt pentru vârsta lui. Iar Luke, care tocmai împlinise opt, venea tare din urmă. Puteau să se joace cu Lily - și nu ar fi fost prima oară - în curtea din spate.

— Pe mine nu mă deranjează, dacă voi vreți, iar ea o să fie încântată. Dar când vă plictisiți de ea, aduceți-o înapoi, fără nici o problemă.

— Și ca recompensă, înghețată cu glazură mai târziu.

Anunțul lui David fu primit cu aclamații.

După ce joaca se sfârși, iar înghețatele fură devorate, Hayley o duse pe Lily la etaj s-o pregătească de culcare, iar Stella aduse băieții în sufrageria pe care-o împărțiseră cândva, să se uite la televizor.

— Roz și Mitch vor să convoace o discuție despre Amelia, îi spuse Stella. Nu știu dacă ai aflat.

— Nu, dar este în regulă. O să cobor și eu imediat ce adoarme.

— Ai nevoie de ajutor?

— De data asta nu, dar mulțumesc. Deja i se închid ochii.

Se gândi că era plăcut să audă zgomotele la volum minim dintr-un fel de război stelar ce rula la televizorul din sufragerie și comentariile entuziasmate ale băieților. Îi lipseau acele zgomote de când se căsătorise Stella.

O așeză pe Lily să doarmă - Doamne-ajută! -, verifică aparatul de supraveghere și lumina de veghe. Apoi lăsă ușa întredeschisă și se întoarse jos.

Îi găsi pe adulți în bibliotecă, locul obișnuit pentru discuțiile despre fantome. Soarele se apropia de apus, așa încât încăperea era scăldată într-o lumină cu ușoare accente trandafirii. Pe geam se vedea grădina de vară înflorită, luxuriantă - sulițele degetarițelor purpurii dansau deasupra florilor albe de sporul-casei, înveselite de picăturile elegante de cercelușI roz aprins.

Zări verdele cald și estompat al vindecelei, farmecul cerat al begoniilor, petalele purpurii de echinaceea, cu vârfurile lor țepoase.

Îi lipsiseră plimbările de seară cu Lily și-și promise că o va duce pe fiica ei la o plimbare prin grădină a doua zi.

Din obișnuință, traversă camera spre măsuța pe care se afla un aparat de supravegheat copiii lângă o vază cu crini roșii. De îndată ce se asigură că era pornit, începu să asculte discuțiile.

— Acum că suntem cu toții aici, mă gândeam să vă împărtășesc noutățile, începu Mitch.

— Doar n-o să-mi frângi inima, spunându-ne că ați făcut cercetări în luna de miere, interveni David.

— Inima ta este în siguranță, dar am reușit să găsim un pic de timp pentru a discuta diverse teorii. Ideea e că am primit vreo două emailuri de la persoana din Boston. Descendenta menajerei angajate în Harper House în timpul lui Reginald și Beatrice.

— A găsit ceva?

Harper alesese podeaua în locul unuia dintre scaune, iar acum se ridică de pe burtă în fund.

— I-am transmis tot ce știam și i-am spus ce-am găsit în jurnalul lui Beatrice Harper referitor la străbunicul tău, Harper. Faptul că el nu era băiatul ei, ci fiul lui Reginald cu una dintre amantele sale - despre care trebuie să presupunem că era Amelia. Nu a avut noroc până acum, căutând scrisori sau jurnale ale lui Mary Havers - menajera. A găsit în schimb fotografii și ne face niște copii.

Hayley privi spre cel de-al doilea etaj al bibliotecii, la masa plină de cărți unde se afla laptopul lui Mitch. Și panoul de alături era plin de

fotografii și de copii ale unor scrisori și pagini de jurnal.

— Și la ce o să ne folosească?

— Cu cât avem mai multe elemente vizuale, cu atât mai bine, spuse el. Și, de asemenea, a vorbit cu bunica ei, care nu se simte prea bine, deși are rare momente de luciditate. Bunica pretinde că-și amintește de mama ei și de o verișoară care a lucrat tot aici în acea perioadă. Vorbește mult despre petreceri și despre slujba ei. Își amintește și de verișoara ei care vorbea despre micul stăpân - așa îl numea ea pe Reginald Jr. Și spunea că barza s-a îmbogățit aducându-l pe lume. Că mama ei îi spunea să tacă. În ciuda banilor însângerați și a blestemelor, copilul era nevinovat. Când a întrebat-o ce voia să spună cu asta, mama n-a vrut să mai spună nimic, în afară de faptul că și-a făcut datoria față de familia Harper și că trebuia să trăiască cu acest gând. Dar cea mai fericită zi din viața ei fusese atunci când a părăsit această casă pentru totdeauna.

— Știa că bunicul meu fusese luat de la mama lui.

Roz se întinse și-l atinse pe Harper pe umăr.

— Și dacă această femeie își amintește corect, se pare că Amelia nu fusese dispusă să renunțe la el.

— Bani însângerați și blesteme, repetă Stella. Cine a fost plătit și cine a fost blestemat?

— Trebuie să fi fost un doctor sau o moașă, sau poate amândoi, care au asistat-o pe Amelia la naștere.

Mitch își desfăcu brațele.

— Mai mult ca sigur au fost plătiți. Și unii dintre servitorii de aici au fost probabil mituiți să tacă.

— Știu că este groaznic ce spun, interveni Hayley. Dar aceștia nu s-ar numi bani însângerați, nu? Mai degrabă bani pentru închis gura.

— Exact! îi spuse Mitch. Dacă erau bani însângerați, unde e sângele?

— Moartea Ameliei.

Logan se mișcă, aplecându-se în față.

— Bântuie pe-aici, așadar a murit aici. N-ai reușit să găsești vreo înregistrare a acestui fapt, așadar trebuie să presupunem că asasinatul a fost mușamalizat. Și banii oferă cea mai ușoară cale.

— De acord, încuviință Stella. Dar cum a ajuns aici? Nu există nici o mențiune despre Amelia în vreunul dintre jurnalele lui Beatrice. Nici o mențiune despre numele amantei lui Reginald sau despre venirea ei la Harper House. A scris despre copil și despre cum s-a simțit când Reginald l-a adus aici, așteptându-se ca ea să pretindă că-i dăduse naștere. N-ar fi fost de-a dreptul indignată și n-ar fi scris despre asta, dacă el ar fi adus-o pe Amelia în casă?

— N-ar fi adus-o, rosti Hayley încet. Din tot ce-am aflat despre el până acum, n-ar fi adus o femeie din clasa ei socială, pe care o

considera o unealtă, un mijloc de a-și îndeplini țelul, în casa de care era atât de mândru. N-ar fi acceptat-o în preajma fiului său - cel pe care îl făcea să treacă drept legitim. I-ar fi amintit tot timpul de asta.

— E o remarcă inteligentă.

Harper își întinse picioarele, încrucișându-și gleznele.

— Dar dacă credem că a murit aici, atunci trebuie să credem că era aici.

— Poate a trecut drept servitoare, sugeră Stella.

Gesticulă, și verigheta ei străluci aurie în lumina caldă.

— Dacă Beatrice n-o cunoștea, nu știa cum arăta, Amelia ar fi putut să se angajeze în casă, ca să fie aproape de fiul ei. Le cântă copiilor din casă, este obsedată de copiii de aici, în felul ei. Oare n-ar fi trebuit să fie și mai obsedată de propriul fiu?

— E o posibilitate, comentă Mitch. N-am găsit-o în registrele casei, dar este o posibilitate.

— Sau a venit aici încercând să-l ia.

Roz se uită la Stella și la Hayley.

— O mamă disperată, instabilă emoțional. Cu siguranță n-a înnebunit după ce-a murit. Nu sunt dispusă să cred așa ceva. Nu ar fi posibil să fi venit aici și ceva să fi mers groaznic de rău? Trebuie să luăm în considerație faptul că, dacă a venit aici, e posibil să fi fost asasinată. Bani însângerați care să pună sub tăcere crima.

— Așadar, casa este blestemată.

Harper ridică din umeri.

— Iar ea o bântuie până… ce se întâmplă? E răzbunată? Cum?

— Poate doar are nevoie să fie recunoscută, îl corectă Hayley. Să primească înapoi ceea ce i se datorează, bănuiesc. Tu ești sânge din sângele ei, îi spuse ea lui Harper. Poate e nevoie de sângele Harper pentru ca ea să se odihnească în pace.

— Trebuie să admit că pare logic, spuse David, care fu străbătut de un fior. Și înfricoșător.

— Suntem o mână de adulți raționali care s-au strâns pentru a vorbi despre o fantomă, îi aminti Stella. E cât se poate de înfricoșător.

— Am văzut-o azi-noapte.

Remarca lui Hayley îi făcu pe toți să-și întoarcă ochii spre ea.

— Și nu ne-ai spus? întrebă Harper.

— I-am spus lui David de dimineață, se apără ea. Și vă spun tuturor acum. N-am vrut să spun nimic în fața copiilor.

— Hai să înregistrăm asta.

Mitch se ridică și se duse spre masă, după reportofonul său.

— N-a fost cine știe ce.

— Primăvara trecută, după ultimele două apariții violente, am fost de acord că totul trebuie înregistrat. Se întoarse pe scaun și așeză reportofonul pe masă. Povestește-ne.

Faptul că era înregistrată o făcea să se simtă stingherită, dar povesti tot.

— O aud cântând uneori, dar de obicei, când mă duc să verific, nu mai e acolo. Dar știu că a fost acolo. Uneori o aud în camera băieților - fosta cameră a lui Gavin și a lui Luke. Uneori plânge. Și o dată mi s-a părut…

— Ce ți s-a părut? interveni Mitch.

— Mi s-a părut că am văzut-o plimbându-se afară. În noaptea în care ați plecat în luna de miere, după ce-am avut petrecerea aici. M-am trezit - cred că băusem mai mult vin decât trebuia - și mă durea puțin capul. Așa că am luat o aspirină și am verificat-o pe Lily. Atunci mi s-a părut că văd pe cineva pe fereastră. Luna era luminoasă, așa încât am putut să disting părul blond, rochia albă. Părea că se îndrepta spre căsuța de oaspeți. Dar când am deschis ușile, ca să ies pe terasă și să mă uit mai bine, nu mai era.

— Nu aveam o înțelegere, din momentul în care mama s-a hotărât în sfârșit să ne informeze despre faptul că aproape fusese înecată în cadă, că vom înregistra tot ce se întâmplă?

Harper părea că fierbe de furie.

— Nu aștepți o afurisită de săptămână ca să spui ceva!

— Harper, rosti Roz impasibilă. Să nu reluăm discuția asta.

— Am avut o înțelegere.

— Nu eram sigură.

Hayley se îndreptă de spate, și mișcarea se reflectă în tonul ei, în timp ce se încruntă spre Harper.

— Și nici acum nu sunt. Doar pentru că mi s-a părut că văd o femeie îndreptându-se spre casa ta nu înseamnă că era o fantomă. Ar fi putut la fel de bine să fie - mai degrabă - în carne și oase. Și ce-ar fi trebuit să fac, Harper, să te sun și să te întreb dacă aveai o întâlnire fierbinte?

— Doamne sfinte!

— Ei, vezi?

Încântată, dădu din cap cu hotărâre.

— Nu este ca și cum n-ai primi niciodată femei în vizită acolo.

— Bine, bine. Doar pentru informarea ta, nu am avut nici o femeie la mine în noaptea aia - din genul în carne și oase. Data viitoare, să nu-ți mai faci atâtea griji!

— Copii, liniște! zise Mitch cu blândețe și bătu cu pixul în carnețel. Poți să ne spui mai multe despre ce ai văzut, Hayley?

— Sincer, n-au fost decât câteva secunde. Doar stăteam acolo, sperând că aspirina avea să-și facă efectul până dimineață, și am prins o mișcare cu coada ochiului. Am văzut o femeie cu o coamă de păr blond sau deschis la culoare, îmbrăcată în alb. Primul meu gând a fost că Harper avea parte de ceva acțiune.

— O, frate, bombăni Harper.

— Apoi m-am gândit la Amelia, dar când am ieșit să văd mai bine, dispăruse. Și vă spun asta doar pentru că dacă a fost ea - și bănuiesc că a fost - asta e a doua oară când o văd în aproape o săptămână. Și pentru mine e mult.

— Erai singura femeie din casă săptămâna asta, sublinie Logan. Până acum s-a arătat mai degrabă femeilor.

— Mi se pare logic.

Și asta o făcu să se simtă mai bine.

— Plus că era noaptea nunții noastre, spuse Roz. Probabil că era supărată.

— Și este a doua oară când avem o relatare despre ea ducându-se spre căsuța de oaspeți. E ceva acolo, îi spuse Mitch lui Harper.

— Nu mi-a dat vreo veste. Până acum.

— Între timp, căutăm în continuare. Suntem de părere că a locuit în zona asta, așadar, presupunerea cea mai logică este că Reginald a ținut-o pe una dintre proprietățile sale.

Mitch ridică mâinile.

— Încă cercetez pista asta.

— Dacă-i aflăm numele, numele întreg, îl întrebă Hayley, vei putea s-o cauți așa cum ai făcut cu familia Harper?

— O să-mi dea un punct de plecare.

— Poate ne va spune, dacă vom găsi modul corect de a întreba. Poate…

Se opri când se auzi un cântec în aparatul de supraveghere.

— Este cu Lily și în seara asta a venit devreme. Mă duc sus să verific.

— Vin cu tine, zise Harper ridicându-se în picioare.

Ea nu se opuse. Chiar și după mai mult de un an, sunetul acelei voci triste îi trimitea fiori pe șira spinării Și, după cum îi era obiceiul, aprinsese toate luminile în aripa ei de casă, ca să nu fie nevoită să se întoarcă acolo pe întuneric. Iar acum era ușurată, căci soarele aproape apusese, și la fel de vag se auzeau și zgomotele pe care le făceau Luke și Gavin jucându-se în sufragerie.

— Știi dacă nu te simți bine aici, singură, ai putea să te muți în cealaltă aripă, mai aproape de mama și de Mitch.

— Exact de asta are nevoie un cuplu proaspăt căsătorit. Eu și bebelușul meu drept însoțitori. Oricum, aproape că m-am obișnuit. Nu se oprește.

Își coborî vocea, șoptind:

— Aproape întotdeauna se oprește înainte să ajung la ușă.

Se întinse instinctiv și apucă mâna lui Harper, în timp ce deschise ușor ușa pe care o lăsa întotdeauna întredeschisă.

Era frig, dar se așteptase la asta. Chiar și după ce Amelia pleca, răcoarea mai rămânea o vreme. Dar pe Lily n-o deranja. Aburii

respirației se vedeau în aer, un norișor care tresări când ea auzi scârțâitul caracteristic al balansoarului.

Asta era o noutate, se gândea Hayley. O, Doamne! Stătea în balansoar, purtând rochia cenușie. Își ținea mâinile în poală în timp ce cânta.

Avea o voce frumoasă, necultivată, dar ușoară și armonioasă. Reconfortantă, așa cum ar trebui să fie o voce care intonează cântece de leagăn.

Dar când își întoarse capul, când privi spre ușă, sângele lui Hayley i se răci în vine asemenea aerului din încăpere.

Nu avea un zâmbet întipărit pe chip, ci o grimasă. Ochii îi erau ieșiți din orbite și erau înconjurați cu roșu intens.

— *Asta-ți fac. Asta-ți dau.*

Însă atunci când vorbi, silueta începu să se dezintegreze. Carnea se topi de pe oase, până când în balansoar ajunse să se legene un schelet îmbrăcat în zdrențe.

Apoi dispăru și acesta.

— Te rog, spune-mi că ai văzut asta, tremură vocea lui Hayley. Că ai auzit asta.

— Da.

Strângându-i mâna cu hotărâre, o trase spre pătuț.

— E mai cald aici. Simți? E cald în jurul pătuțului.

— N-a făcut niciodată ceva care s-o sperie pe Lily. Dar nu vreau să plec, să merg iar jos. M-aș simți mai bine dacă aș sta aproape în seara asta. Le poți spune tu celorlalți ce s-a întâmplat?

— Aș putea să dorm aici în noaptea asta. Într-una dintre camerele pentru oaspeți.

— E în regulă.

Îi aranjă mai bine păturica lui Lily.

— O să fim în regulă.

O trase de mână, făcându-i semn să meargă în hol cu el.

— A fost prima oară, nu?

— Clar prima oară pentru mine. O să am coșmaruri din cauza asta.

— Ești sigură că o să fii în regulă?

Îi atinse obrazul cu degetele, iar ea se gândi că asta era o altă premieră. Stăteau aproape unul de celălalt, avea mâna într-a lui și degetele lui îi mângâiau obrazul.

Tot ce trebuia să facă era să spună: „Nu. Rămâi cu mine”. Și apoi? Ea ar putea începe ceva, stricând totul.

— Da. Doar nu e supărată pe mine sau ceva de genul ăsta. N-are nici un motiv. O să fim bine. Mai bine du-te jos și lămurește-i pe ceilalți.

— Dacă te sperii la noapte, sună-mă. O să vin imediat.

— E bine de știut. Mulțumesc.

Își trase ușor mâna din palma lui, făcând un pas în spate, și se strecură înapoi în camera ei.

Nu, Amelia nu avea nici un motiv să fie supărată pe ea, se gândi Hayley. Nu avea iubit, soț sau amant. Singurul bărbat pe care-l dorea nu putea fi al ei.

— Așadar, liniștește-te, șopti ea. Se pare că voi fi singură pentru ceva vreme.

Capitolul 3

A doua zi pe la amiază, porni în căutarea ei. Dar trebuia să fie foarte atent. O cunoștea îndeajuns de bine, încât să fie sigur că l-ar fi alungat dacă avea impresia că încerca s-o ajute, să-i distragă atenția de la ce se întâmplase, să mai ușureze lucrurile pentru ea.

Hayley Phillips era genul de fată sunt-în-regulă-nu-ți-face-griji-pentru-mine get-beget.

Și lui i se părea foarte bine așa. În locul ei, multe femei ar fi fost fericite să profite de generozitatea mamei lui sau măcar să ia acea generozitate ca pe un bun cuvenit. Hayley nu făcea nici una, nici alta, iar el o respecta pentru asta. Era capabil să-i admire principiile - până la un punct. Dar de multe ori, după părerea lui, hotărârea ei aluneca pur și simplu spre încăpățânare crasă.

Așadar, își luă un aer degajat, chiar dacă fu nevoit să caute prin două sere și să-și croiască drum spre clădirea principală, înainte s-o găsească pregătind un aranjament din plante de interior.

Purta un șorț cu pieptar peste pantaloni scurți negri și un tricou cu anchior. Avea pământ reavăn pe șorț și pe antebraț. Și numai dorința reprimată putea fi responsabilă pentru faptul că el găsea asta sexy în mod absurd.

— Hei, cum merge treaba?

— Binișor. Am avut ceva succes cu grădinile noastre în miniatură. O clientă tocmai a intrat și a cumpărat cinci ca ornamente de masă pentru prânzul prilejuit de reuniunea frăției din care face parte. Și am convins-o să ia și sagotierul japonez pentru veranda ei.

— Te descurci. Înseamnă că ești ocupată.

Ea aruncă o privire peste umăr.

— Nu foarte. Stella vrea să mai facem niște grădini în miniatură, dar e ocupată cu Logan, ceea ce nu e atât de sexy cum sună. S-a ivit o mare oportunitate și l-a încuiat în birou până află toate detaliile pentru contract. Ultima oară când am trecut pe-acolo, el nu era prea încântat de situație.

— Înseamnă că mai durează. Eu voiam să fac niște altoiri cu mugure de scutișor. Aș fi avut nevoie de ajutor, dar…

— Serios? Pot să te ajut eu? Pot lua unul dintre aparatele de emisie-recepție în caz că Ruby sau Stella au nevoie de mine.

— Mi-ar fi utile două mâini în plus.

— Ale mele vor fi disponibile imediat. Așteaptă doar puțin.

Ea se năpusti prin ușile duble de sticlă și se întoarse în treizeci de secunde, fără șorț și cu un aparat prins de betelie. Și îl lăsă să întrevadă o bucățică dezgolită de piele fină de pe abdomenul ei.

— Am mai citit câte ceva, dar nu-mi amintesc care este acest tip de altoire.

— Este o metodă veche, îi spuse în timp ce porniră, iar acum este folosită la scară mai largă decât înainte. O să lucrăm plantele de câmp și câteva dintre cele ornamentale. Jumătatea verii este timpul potrivit.

Căldura lovea ca un val umed.

— Ăsta sigur e miezul verii.

— O să începem cu magnoliile.

Ridică o găleată de apă, pe care o lăsase la ușă.

— Sunt cele mai căutate, tot timpul.

Merseră pe pietrișul dintre sere, îndreptându-se spre câmp.

— A fost liniște azi-noapte?

— Nu ne-a mai aruncat nici măcar o privire după micul spectacol de care știi. Sper că nu plănuiește vreun bis. Chiar scârbos, nu?

— Oricum, știe cum să-ți atragă atenția, asta-i sigur. În regulă, uite ce trebuie să facem mai întâi. Se opri în fața unei magnolii înalte, pline de frunze. O să culeg niște lăstari maturi - să fie lemn din anotimpul ăsta. Cauți unul care să nu fie mai gros decât un creion, cu muguri bine dezvoltați îl vezi pe-ăsta?

Se ridică și, cu mâna liberă, trase ușor în jos de o creangă.

— În regulă, și-apoi?

— Îl tai. Scoase o foarfecă pentru crengi din geanta cu scule. Vezi aici, unde baza începe să fie lemnoasă? Asta căutăm. Nu ne trebuie lăstari verzi, nu sunt încă prea puternici. După ce-l tăie, Harper puse lăstarul în găleata cu apă. Îl ținem umed. Dacă se usucă, n-o să se prindă. Acum alege tu unul.

Dădu să se miște în jurul copacului, dar el o prinse de mână.

— Nu, e mai bine să lucrezi pe partea cu soarele.

— OK. Își prinse buza de jos între dinți, în vreme ce căuta și apoi alese. Ce spui de ăsta?

— Bine. Uite, taie cu asta.

Ea luă foarfeca și, el fiind atât de aproape, îi putea simți parfumul - întotdeauna ușor, cu o notă surprinzătoare - în combinație cu verdele grădinii.

— Câte trebuie să faci?

— Vreo duzină. Își înfipse mâinile în buzunare în timp ce se aplecă s-o privească, să-i simtă aroma și-și spuse că suferă pentru o cauză bună. Hai, alege altul.

— Nu prea ies pe câmp. Trase în jos un alt lăstar, se uită spre Harper și-l văzu încuviințând. E diferit aici. E cu totul altceva față de

partea care implică să vinzi, să aranjezi sau să vorbești cu clienții.

— Te pricepi la astea.

— Da, așa e, dar să fii aici, afară, înseamnă să te ocupi cu adevărat de grădinărit. Stella cunoaște toate tehnicile, iar Roz… ea știe tot. Îmi place să învăț. Cu cât știi mai multe, cu atât vinzi mai bine.

— Mai degrabă mi-aș vârî creanga aia în ochi decât să trebuiască să mă ocup de vânzare în fiecare zi.

Ea zâmbi, fără să se oprească din treabă.

— Dar tu ești un singuratic, nu-i așa? Eu aș înnebuni să stau închisă în fiecare zi în sera de înmulțire ca tine. Îmi place să văd oameni și să-i aud vorbindu-mi despre ce caută și de ce. Și-mi place să vând. „Poftim, luați minunăția asta și mie dați-mi banii." Izbucni în râs în timp ce puse un alt lăstar în găleată. De asta tu și Roz aveți nevoie de cineva ca mine, ca să vă pitiți în peșterile voastre și să lucrați cu plantele ore întregi, iar eu să le vând.

— Pare să funcționeze.

— Sunt o duzină, fix. Ce urmează?

— Aici avem lăstarii cu rădăcină pe care i-am luat de la portaltoi.

— Știu ce e asta.

Se uită în jos la stratul de răsaduri și linia sa de lăstari drepți și subțiri.

— Hmmm, faci pământul movilițe pentru a stimula creșterea rădăcinilor și apoi, iarna, tai plantele și iei rădăcinile de la - cum îi zice? - planta-mamă, după care le sădești din nou afară.

— Te-ai informat.

— Îmi place să învăț.

— Văd și eu.

Avu încă o revelație. Nu mai întâlnise vreodată o femeie care să-l intereseze fizic, emoțional, și să-i împărtășească în același timp pasiunea pentru grădinărit.

— OK. Folosim un cuțit curat, bine ascuțit. Și îndepărtăm toate frunzele de pe crenguța cu muguri - lăstarii pe care tocmai i-am tăiat. Dar o să mai lăsăm cam o treime de centimetru din pețiol - codița frunzei.

— Știu ce este pețiolul, mormăi ea, privindu-l pe Harper făcându-i o demonstrație înainte să-i vină rândul.

„Mâini bune", se gândi ea. „Iuți, pricepute, sigure." În ciuda - sau poate tocmai datorită - crăpăturilor și bătăturilor, erau elegante și masculine. Se gândi că erau oglinda personalității lui, combinația perfectă între trecutul privilegiat și clasa muncitoare.

— Tai vârful moale începând de sus, vezi? Acum, privește. Se aplecă ușor, astfel încât să poată vedea și ea, iar capetele lor se înclinară împreună. Vrem primul mugure de la bază, acolo am să tai tulpina, doar puțin dedesubt. Vezi cum trebuie să înclini cuțitul, mergând în

jos, apoi încă una deasupra, în spatele mugurelui, spre prima tăietură. Și…

Cu blândețe, ținând bucățica de tulpină de codița frunzei, i-o întinse.

— Pot să fac și eu asta.

— Dă-i drumul.

Strecură așchia într-o pungă de plastic și o privi lucrând.

Observă ușurat că era grijulie și o auzi șoptindu-și instrucțiunile lui la fiecare mișcare.

— Am reușit!

— Bună treabă! Hai să încheiem cu restul!

El făcu șapte în timpul în care ea termină trei, dar ei nu-i păsa. Îi arătă cum să stea călare pe portaltoi pentru a înlătura lăstarii de pe margine și frunzele de pe ultimii 30 de centimetri din partea de jos a tulpinii.

Știa că era o manevră și cu siguranță avea să se simtă vinovată din cauza asta mai târziu, dar greși în mod deliberat din prima încercare.

— Nu, trebuie să fie poziționat între picioare, așa.

Așa cum sperase, el veni în spatele ei, petrecându-și brațele în jurul ei și făcând-o să se simtă de parcă ar fi avut fluturi în stomac în vreme ce îi strânse încheieturile cu degetele.

— Apleacă-te puțin, lasă-ți genunchii moi. Asta este. Acum… îi ghidă mâna să facă tăietura. Doar o schijă din scoarță, murmură el, iar ea îi simți respirația ca o briză pe lângă ureche. Vezi? Aici este cambiul. Trebuie să lași o muchie la baza unde așchia va face rădăcină.

El mirosea a copaci - teluric și fierbinte. Trupul i se simțea atât de ferm lipit de al ei. Își dorea să se poată întoarce, pur și simplu, astfel încât să fie lipiți față în față. Apoi n-ar trebui decât să se ridice pe vârfuri pentru ca gurile să le ajungă la același nivel.

Era o manevră, rușine să-i fie, dar se uită peste umăr, fix în ochii lui. Și zâmbi.

— E mai bine așa?

— Mda… Mai bine. Mult mai bine.

Așa cum sperase ea, privirea lui coborî ușor, zăbovind asupra buzelor ei. „O mișcare clasică, reacția clasică”, se gândi ea.

— O să… să-ți arăt cum se face și restul.

Păru că se uită în gol pentru o clipă, asemenea unui bărbat care a uitat brusc ce făcea. Hayley era în al nouălea cer. Apoi el făcu un pas înapoi și căută prin geanta cu scule banda pentru altoit.

Fusese atât de plăcut, își spunea ea. Atât de aproape, atât de fierbinte, doar pentru câteva secunde. Evident, acum era toată un iureș, dar se simțise bine, îi plăcuse la nebunie senzația că toate se topeau înlăuntrul ei.

Dar, drept penitență pentru mișcarea ei calculată, în continuare avu o purtare exemplară, făcând pe elevul silitor în timp ce poziționă așchia de mugure pe portaltoi, astfel încât straturile cambiului se lipiră la fel de bine cum se întâlniseră trupul său și al lui Harper.

Legă așchia de portaltoi folosind banda, trecând-o în jur și peste mugure, așa cum primise instrucțiuni.

— Bine. Perfect.

El încă nu-și recăpătase pe deplin răsuflarea, iar palmele i se umeziseră atât de tare, încât trebui să le șteargă pe jeanși.

— În șase săptămâni, poate două luni, așchia se va fi unit, și vom scoate banda. Apoi, la sfârșitul iernii viitoare, vom tăia partea de sus a portaltoiului, exact deasupra acestui mugure, și în timpul primăverii, din mugurele altoit va răsări un lăstar și gata.

— E distractiv, nu? Cum poți să iei ceva de la una, ceva de la cealaltă, să le unești și să faci mai multe.

— Ăsta e planul.

— O să-mi mai arăți și alte tehnici cândva? De pildă, ce faci în sera de înmulțire?

Stătea cocoșată, cu capul aplecat peste următoarele rădăcini portaltoi.

— Roz și Stella mi-au arătat unele dintre tehnicile de înmulțire. Am făcut câteva răsaduri singură. Mi-ar plăcea să încerc ceva în sera de înmulțire.

Singur cu ea acolo, în toată căldura aceea umedă. Probabil că s-ar îneca în șuvoiul propriei pofte trupești.

— Sigur, sigur. Nici o problemă.

— Harper?

Ea îngenunche pentru a lega mugurele de portaltoi.

— Când mama ta a pus bazele locului ăstuia, te-ai gândit vreodată că va ajunge așa ca acum?

Trebui să se concentreze asupra cuvintelor ei, a ce avea de făcut să ignore - sau măcar să îndure cu stoicism - reacția trupului său la vederea ei.

Mama lui Lily, își repetă el. Un oaspete în casa lui. O angajată. Oare s-ar fi putut ca lucrurile să fie mai complicate de-atât?

Isuse, Doamne! Ajutor!

— Harper?

— Scuze.

Înfășură banda pentru altoit.

— M-am gândit.

Când se uită în sus, împrejur, peste câmpuri și straturi de răsaduri, la sere și la magazii, se calmă.

— Și bănuiesc că puteam vedea asta pentru că era și ceea ce-mi doream eu. Și știu că atunci când mama își pune ceva în minte, pune

osul la bătaie și totul merge ca pe roate.

— Și dacă n-ar fi vrut asta sau dacă nu-și punea în minte? Ce-ai face acum?

— Exact ceea ce fac. Dacă nu s-ar fi hotărât să facă așa ceva, m-aș fi ocupat eu de asta. Și pentru că îmi doream, ar fi făcut-o pentru mine, așa că presupun că am avea cam ce este aici.

— Este cea mai bună, nu-i așa? E bine că știi asta, că înțelegi cât de norocos ești. Văd relația dintre voi. Nu-l considerați pe celălalt ca pe un bun cuvenit. Sper să am și eu cu Lily așa o relație într-o zi.

— Mie îmi pare că ai deja.

Ea zâmbi și se ridică pentru a ajunge la următorul portaltoi.

— Crezi că tu și Roz sunteți atât de apropiați - și la fel și frații tăi - pentru că nu ai avut tată o mare perioadă din viață? Adică, eu cred că am fost mai apropiată de tatăl meu pentru că eram numai noi doi și nu din alt motiv. Mă tot întrebam în legătură cu asta.

— Poate.

Părul îi venea pe față, o coamă neagră și-ncurcată. Scutură din cap, supărat că-și uitase pălăria.

— Îmi amintesc de ea împreună cu tatăl meu, cum erau împreună. Era o relație specială. Și cu Mitch are ceva asemănător, dar nu același lucru. Bănuiesc că nu e niciodată la fel, nici nu ar trebui. Dar au o legătură bună și specială. Asta merită.

— Te gândești vreodată să-ți găsești pe cineva? Pe cineva bun și special?

— Eu?

Tresări și fu cât pe ce să-și taie degetul cu cuțitul.

— Nu. Nu. Poate, la un moment dat. De ce? Tu nu?

O auzi oftând în timp ce se îndrepta spre stratul de răsaduri

— La un moment dat.

Când terminară, iar ea plecă, Harper se duse până la iaz. Își goli buzunarele, își azvârli ochelarii de soare pe iarbă. Apoi se aruncă în apă.

Era plăcerea lui din copilărie - cu sau fără haine. Nimic nu se compara cu un plonjon rapid în iaz pentru a te răcori într-o zi de vară caniculară.

Fusese pe punctul de a o săruta. Ba chiar mai mult de-atât, recunoscu el, și se scufundă sub oglinda apei, sub frunzele de nufăr și florile galbene. Nu doar un sărut - chiar și unul fierbinte și lacom - îi trecuse lui prin minte când o atinsese.

Trebuia să uite de asta - să și-o scoată din minte - așa cum încerca de mai bine de un an. Ea își dorea prietenia lui. Doamne sfinte, probabil că se gândea la el ca la un frate.

Așa că nu avea decât să-și înăbușe în continuare sentimentele foarte puțin frățești, până când avea să stingă și ultimele scânteieri. Sau va

lua foc.

Cel mai bun lucru pe care ar fi putut să-l facă era să înceapă să iasă din nou cu femei. Își petrecea prea mult timp acasă și prea mult din acel timp singur. Poate o să se ducă în oraș în seara asta, să facă niște vizite, să se întâlnească cu prietenii. Sau și mai bine, să iasă la o întâlnire. Să ia cina, să asculte niște muzică. Să cucerească o femeie care să fie dispusă să-l ducă în pat.

Problema era că nu se putea gândi la nici o femeie cu care să-și dorească să meargă la cină, să asculte muzică sau s-o ducă în pat. Iar asta, în opinia lui, ilustra starea demnă de toată mila a relațiilor lui. Sau lipsa lor.

Pur și simplu n-avea dispoziția de a face dansul care se sfârșea între cearșafuri. Nu se putea convinge să sune o altă femeie, să se dea în spectacol, să joace rolul de cuceritor, când femeia pe care o voia dormea în propria lui casă.

Și era tot atât de departe de el ca și luna.

Ieși din apă și se scutură ca un câine. Poate o să se ducă totuși în oraș. Își strânse restul lucrurilor, îndesându-le în buzunarele din care picura apă. Să vadă dacă vreunul dintre prietenii lui fără iubită avea chef să meargă la un film, să mănânce un grătar, să meargă prin vreun club. Ceva, orice, ca să se mai gândească și la altceva pentru o noapte.

Dar când ajunse acasă, nu mai avea chef să iasă. Își găsi tot felul de scuze: era prea cald, era prea obosit, n-avea chef să conducă. Ceea ce-și dorea cu adevărat era un duș rece și o bere ca gheața. Era destul de sigur că avea o pizza congelată îngropată printre resturile de mâncare pe care David i le dădea mereu. Era un meci de baseball la televizor.

De ce altceva avea nevoie?

Un trup lung și cald, cu kilometri întregi de picioare și piele fină. Buze voluptuoase și ochi mari și albaștri.

Și cum nu avea așa ceva în meniu, se hotărî să scadă temperatura dușului la rece.

Încă îi mai picura apă din păr și nu mai purta altceva decât niște pantaloni scurți din denim vechi de când lumea când intră în bucătărie după bere.

La fel ca și restul casei, era micuță. Nu avea nevoie de încăperi mari, crescuse într-o casă imensă. Și era atras de farmecul și de confortul camerelor lui mici. Se gândea la casa de oaspeți cu etaj ca la un fel de căsuță la țară. Felul în care era izolată de casa principală, înconjurată de grădini cu poteci șerpuite, în umbra copacilor bătrâni, îi dădea un aer de solitudine și de intimitate care lui îi convenea de minune.

Și, în plus, era îndeajuns de aproape de casa mare astfel încât să ajungă imediat acolo dacă mama lui avea nevoie de el.

Dacă avea nevoie de companie, tot ce trebuia să facă era să se

plimbe până acolo. Dacă n-avea, rămânea acolo. Cel mai adesea, rămânea acolo, recunoscu el.

Își aminti momentul în care se hotărâse să se mute acolo, și cel mai ambițios plan decorativ al său fusese să zugrăvească toți pereții în alb și gata.

Atât mama lui, cât și David stătuseră pe capul lui ca să-l facă să se răzgândească.

Și avuseseră dreptate, trebuia să recunoască. Îi plăceau pereții în nuanțe de salvie argintie din bucătărie și hiaturile cenușii ca piatra, lemnul brut al dulapurilor. Bănuia că culorile îl inspiraseră să înveselească puțin locul cu obiectele de ceramică veche sau din porțelan răspândite în jur, cu plantele aromatice care creșteau pe pervaz.

Era un spațiu în care se simțea bine, chiar dacă nu făcea decât să mănânce un sendviș deasupra chiuvetei. Îi plăcea să stea în picioare aici, privind afară spre micuța lui seră și la explozia de culori din grădină.

Hortensiile erau cât mingile de fotbal anul ăsta, observă el, iar infuzia de fier pe care le-o făcuse le dăduse o nuanță puternică, nepământească de albastru. Poate o să culeagă câteva și o să le așeze pe undeva prin casă.

Fluturii se îngrămădeau în jurul grădinii pe care o amenajase împreună cu mama lui pentru a-i atrage. O fulguială de aripi colorate se așeza peste florile de echinaceea cu purpuriul lor primitor, pe însoritele flori de frumușică, pe verbina parfumată și pe asterul pe care te puteai baza. Și cu toate pe fundalul elegantului dans al crinilor sălbatici.

Poate avea să culeagă și câțiva crini, să-i ducă în casă și să-i pună în camera lui Lily. Îi plăceau florile, îi plăcea când el o ducea la plimbare în grădină și le putea atinge.

Iar ochii ei, albaștri ca ai mamei sale, se făceau atât de mari și de serioși când el le recita denumirile. De parcă ar fi fost atentă, pentru a înțelege cât mai multe.

Doamne, cine-ar fi crezut că o să fie mort după un dop de fată?

Dar era atât de frumos cum mergea ea cu mânuța într-a lui, apoi se oprea și se întindea spre el, cu fățuca ei minunată întoarsă spre a lui, un chip plin de strălucire pentru că știa că el avea s-o arunce-n sus. Apoi felul în care își petrecea brațul după gâtul lui sau îl mângâia pe păr. Îl făcea să se topească.

Era uimitor să iubească și să fie iubit în modul acela simplu și deschis.

Desfăcu berea, apoi deschise frigiderul să caute pizza. Auzi pe cineva bătând iute în ușă și în câteva secunde descuie.

— Sper că întrerup o orgie, strigă David.

Păși înăuntru, aplecându-și capul spre Harper.

— Cum, fără dansatoare?

— Tocmai au plecat.

— Văd că mai întâi au sfâșiat hainele de pe tine.

— Știi și tu cum sunt dansatoarele. Vrei o bere?

— Mă ispitești, dar nu. Mă păstrez pentru un martini Grey Goose excepțional. Sunt liber și mă duc în Memphis să mă întâlnesc cu niște prieteni. De ce nu pui ceva pe pieptul ăla viguros și nu vii cu mine?

— E prea cald.

— Eu conduc. Și am aer condiționat. Hai, du-te, pune-ți pantofii de dans. Trecem prin niște cluburi.

Harper întinse mâna cu berea spre prietenul său.

— De fiecare dată când merg în club cu tine, cineva îmi face avansuri. Și nu sunt întotdeauna femei.

— Hoț de inimi ce ești! Te voi proteja, mă voi arunca pe oricine încearcă să-ți pipăie posteriorul. Ce-o să faci, Harp, o să te coci aici cu o bere și macaroane cu brânză semipreparate de la Kraft?

— Macaroanele cu brânză de la Kraft sunt cina la pachet a campionilor. Dar în seara asta o să fie pizza congelată. Și-n plus, e un meci de baseball la televizor.

— Îmi frângi inima. Harper, ești tânăr, ești sexy. Ești heterosexual, eu sunt gay, ceea ce înseamnă că acoperim toată plaja disponibilă și ne dublăm șansele să avem parte de niște acțiune în pat la noapte. O să facem vâlvă pe Beale Street. Nu-ți amintești, Harp?

Îl luă pe Harper de umeri, scuturându-l puternic.

— Nu-ți amintești cum aveam lumea la picioare cândva?

Nu se putu abține să nu rânjească.

— Ce timpuri au fost!

— Timpurile alea nu s-au dus!

— Nu-ți amintești cum ne-am vărsat mațele în canal odată?

— Ce amintiri minunate…

David se cocoță pe blat și luă o dușcă din berea lui Harper.

— Ar trebui să-mi fac griji în legătură cu tine?

— Nu. De ce?

— Când ai strâns ultima oară pelicanu' de gușă?

— Doamne, David!

Luă o gură zdravănă de bere.

— Era o vreme când fetele nubile făceau coadă la ușa ta. Acum, cred că ai avea parte de niște acțiune doar dacă ai pune să explodeze în cuptorul cu microunde o pungă cu mâncare de la Kraft's.

Vorbele lui David erau dureros de adevărate.

— Am luat o pauză. Cred că m-am săturat de toate astea, adăugă el ridicând din umeri. În plus, am fost destul de ocupat cu toate ciudățeniile care se întâmplă aici de ceva vreme. Treaba cu Mireasa, și

mai ales să aflu că era… stră-străbunica mea. Cineva a înșelat-o, a distrus-o psihic. Cu cruzime, fără să-i pese de ce avea să se întâmple până la urmă. Nu mai vreau să fiu ușuratic.

— N-ai fost niciodată așa.

Devenind serios, David sări jos de pe blat.

— De când suntem prieteni? Aproape dintotdeauna, la dracu'! Nu te-am văzut niciodată să nu fii grijuliu în privința cuiva. Dacă vorbești despre sex, ești singurul pe care-l știu care rămâne prieten cu o iubită și după ce lucrurile se răcesc. Nu ești deloc ușuratic, Harper. Și doar pentru că Reginald a fost un ticălos - cel mai probabil - asta nu înseamnă că și tu ești condamnat să-i semeni.

— Nu, știu asta. Nu e ca și cum aș fi făcut o obsesie din asta sau ceva de genul ăsta… Ci pur și simplu iau o pauză. Doar mă relaxez puțin până îmi dau seama ce vreau să fac în continuare.

— Ai nevoie de companie. Aș putea să accept berea aia pe care mi-ai oferit-o și să pregătesc ceva mult mai puțin revoltător decât pizza congelată.

— Îmi place pizza congelată.

„Ar fi în stare", se gândi Harper. „Și-ar strica planurile, doar ca să rămână cu mine, să-mi fie alături."

— Du-te, te așteaptă un martini cu numele tău pe el.

Îl bătu cu palma pe umăr pentru a-l conduce spre ușa de la intrare.

— Mănâncă, bea, fă-ți de cap.

— Am mobilul la mine dacă te răzgândești.

— Mulțumesc.

Deschise ușa, sprijinindu-se de prag.

— Dar în timp ce tu o să te coci pe Beale Street, eu o să stau la răcoare, privind cum The Braves îi bat măr pe Mariners.

— Jalnic, fiule, de-a dreptul jalnic.

— Și o să beau bere stând în chiloți. Ce poate fi mai relaxant?

Se opri brusc, simțind ca un pumn în plex când Hayley și Lily apărură după o cotitură, din grădină.

— Asta da priveliște frumoasă!

— Hm, da. Arată bine.

Fetița purta un fel de salopetă, roz cu dungi albe, cu o fundă roz în păr - părul negru ca abanosul al mamei ei. Arăta dulce ca o acadea. Iar mama - pantalonași scurți albaștri, coapse lungi până-n gât, picioare goale. Un maiou mic și alb și ochelari de soare. Un cu totul alt fel de bomboană. Poate că era dulce, dar cu siguranță era al naibii de sexy.

Bău iute din bere să-și răcorească gâtul, iar Lily îi zări. Scăpă un sunet, ceva între un țipăt și un chelălăit - plin de plăcere - și, trăgându-se din mâna lui Hayley, veni țintă spre căsuță, cât de repede o puteau duce piciorușele.

— Ușurel, bubulină dulce.

David se duse în întâmpinarea ei, luând-o în brațe și aruncând-o în sus.

Ea îl bătu ușor pe față, turui ceva pe limba ei, apoi se întinse spre Harper.

— Ca întotdeauna, sunt mâncare veche de o zi când ești prin preajmă.

— Dă-o-ncoace.

Harper o ridică pe șold, unde ea dădu din picioare de bucurie, zâmbind fericită spre el.

— Hei, frumușico!

Drept răspuns, ea își lăsă capul pe umărul său.

— Ce cochetă! comentă Hayley apropiindu-se și ea. Făceam și noi o plimbare și discutam ca fetele, când pune ochii pe doi bărbați chipeși și mă lasă cu vorba-n gură, fugind cât o țin picioarele.

— De ce n-o lași cu Harper, să te duci să-ți pui rochia de petrecere și să vii în Memphis cu mine?

— O, n-aș…

— Sigur.

Harper avu grijă să-și păstreze tonul neutru în timp ce-o făcea pe Lily să râdă.

— O să ne distrăm bine împreună. Poți să aduci pătuțul ăla Portacrib aici, iar eu am s-o așez în el când obosește.

— Ești drăguț, mulțumesc mult. Dar a fost o zi lungă. Nu cred că sunt în stare să mă bucur de o excursie în Memphis.

— Niște babalâci, Lily.

David se aplecă s-o sărute.

— Sunt înconjurat de babalâci. Atunci sunt pe cont propriu, și mai bine pornesc la drum. Ne vedem.

— Nu mă deranjează să stau cu ea dacă vrei să ieși puțin.

— Nu. O s-o pun la somn în curând, apoi mă bag și eu în pat. De ce nu te duci tu?

— Este prea cald, răspunse el, hotărând că era cea mai ușoară și mai cuprinzătoare scuză.

— Nu-i așa? Și tu lași să iasă toată răcoarea. Haide, Lily.

Dar când încercă să ia fetița de acolo, Lily se foi. Împingându-i mâinile, și se agăță de Harper ca iedera de copac. Apoi scoase un sunet care se auzi clar: „da-da”.

Obrajii lui Hayley se îmbujorară imediat și începu să râdă cu jumătate de gură.

— Nu vrea să spună ceva anume. Sunetele astea sunt cel mai ușor de făcut, asta-i tot. Înseamnă foarte multe lucruri. Haide, Lily!

De data asta, își ținea mânuțele strâns în jurul gâtului lui Harper și începu să plângă.

— Nu vrei să intri puțin?

— Nu, nu.

Vorbea repede, eliberând un șuvoi de cuvinte:

— Doar făceam o plimbare scurtă, aproape am terminat, și trebuie să-i fac baie înainte de somn.

— Vă conduc.

Întoarse capul, o sărută pe Lily pe obraz, apoi îi șopti ceva la ureche, iar ea începu să râdă și se cuibări la pieptul lui.

— Nu poate să obțină mereu ce vrea.

— O să învețe asta mult prea curând, din păcate.

Întinse mâna în spate și închise ușa.

Îi făcu baie și-o culcă, ținându-se ocupată cu satisfacerea nevoilor lui Lily până ce copila adormi.

Încercă să citească, să se uite la televizor. Dar era prea agitată, așa că își puse o casetă cu yoga pe care o cumpărase de la mall. Se duse jos să ia niște prăjituri. Puse muzică, apoi o opri.

Pe la miezul nopții, încă mai era crispată și agitată, așa că se opri și ieși pe terasă pentru a se bucura de noaptea caldă.

În casa de oaspeți era lumina aprinsă. Lumina din dormitorul lui, presupuse ea. Ea nu fusese niciodată la etajul al doilea, sau cum îi spunea el mansardei. Unde dormea. Unde probabil se afla în pat acum, citind o carte. Gol-pușcă.

N-ar fi trebuit să se plimbe niciodată cu Lily pe-acolo. Erau atâtea direcții în care ar fi putut s-o ia, iar ea se îndreptase direct spre casa de oaspeți. La fel de vrăjită ca și fiica ei.

Doamne, aproape i se înmuiaseră genunchii când venise de după colțul potecii și-l văzuse. Stătea aplecat pe pragul ușii, fără să aibă decât pantalonii ăia scurți jerpeliți de el. Cu pieptul sculptat, bronzul auriu, cu părul umed și cârlionțat. Zâmbetul leneș de pe chipul lui în timp ce sorbea din sticla de bere.

Arăta atât de sexy - părea un afurisit de afiș cu cel mai sexy bărbat, fixat în cadrul ușii, înconjurat de flori, plin de senzualitate în căldura toridă. Fusese uluită când reușise să scoată câteva vorbe logice din gură, căci tot trupul îi fusese străbătut de furnicături cât timp stătuseră acolo.

Și n-avea de ce să stea străbătută de furnicături pe lângă Harper. Chiar trebuia să înceteze. De ce lucrurile nu mai puteau fi ca înainte? Când era însărcinată, se simțea confortabil în preajma lui. Chiar și primele luni după nașterea lui Lily fuseseră ușoare în compania lui. Când venise schimbarea? Nu știa, n-ar fi putut să indice un moment. Pur și simplu se întâmplase. Și nu se mai simțea în largul ei. Lily nu era singura care nu putea primi tot ceea ce-și dorea.

Capitolul 4

Se simți ciudat și cam întristată la lucru. De parcă pielea i s-ar fi întins prea tare pe cap, iar capul i-ar fi fost prea greu. „Prea multă yoga pentru începătoare”, hotărî ea.

Prea multă muncă, somn insuficient. Poate ar trebui să-și ia o mică vacanță. Ar putea să-și ia câteva zile, căci își putea permite asta.

Ar putea să se ducă cu mașina în Little Rock, să-și viziteze câțiva dintre prietenii vechi și foștii colegi. Să se dea mare cu Lily.

Dar asta însemna să intre în fondul de vacanță pe care îl crease ca s-o ducă pe Lily la Disney World când împlinea trei ani. Și totuși, cât de mult ar costa, de fapt? Câteva sute de dolari, și i-ar face bine să schimbe peisajul.

Își trecu dosul palmei peste frunte. Aerul din seră era prea închis, prea dens. Degetele ei, în timp ce încerca să aranjeze grădinile în miniatură, erau prea groase și neîndemânatice. Nu înțelegea cum de se alesese cu treaba asta. Stella ar fi putut s-o facă sau Ruby. Iar ea ar fi trecut în spatele tejghelei - și-o maimuță ar fi știut să lucreze la tejghea în perioada asta a anului, se gândi ea nervoasă.

Ar fi trebuit să-și ia o zi liberă. Nu aveau nevoie de ea. Ar fi trebuit să fie acasă, la răcoare, relaxându-se și ea în sfârșit, la naiba!

Dar iat-o aici, murdară și transpirată, înghesuind plante în boluri pentru că așa spusese Stella. Ordine, ordine, ordine. Oare când avea să fie capabilă să facă numai ce voia?

Se uitau cu toții de sus la ea pentru că nu avea sânge albastru, nu avea o educație aleasă, nu avea trecutul special care-i făcea pe toți să pară atât de importanți. Dar și ea era la fel de bună ca și ei. Ba chiar mai bună. Era mai bună pentru că reușise singură în viață. Își croise singură drumul, pornind de jos pentru că…

— Hei, hei! Rupi rădăcinile de la ludisia aia!

— Cum?

Coborî privirea și se holbă la plantă, iar degetele îi căzură fără vlagă după ce Stella i-o smulse din mână.

— Îmi pare rău. Am omorât-o? Nu știu la ce mă gândeam…

— E în regulă. Pari supărată. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu știu.

Se scutură, îmbujorându-se din pricina propriilor gânduri.

— Căldura mă face iritabilă și cred că-mi dă dureri de cap. Îmi pare

rău că n-am terminat cu astea. Se pare că nu mă pot concentra.

— Nu-i nimic. Oricum m-am întors să-ți dau o mână de ajutor.

— Pot s-o fac. Nu trebuie să iau nici o pauză.

— Hayley, știi că îmi place să mă joc în noroi de câte ori pot. Uite.

Întinse mâna în lada frigorifică de sub bancul de lucru și scoase două sticle de apă.

— Ia pauză cinci minute.

Oare la ce se gândea mai devreme? se întreba în timp ce bea o înghițitură zdravănă de apă. Gânduri răutăcioase, meschine. Nu înțelegea de ce mintea ei ar născoci asemenea lucruri pline de răutate. Nu era ceea ce simțea ea. Dar pentru o clipă sau două, asta făcuse, iar gândul o făcu să se simtă oribil.

— Nu știu ce se întâmplă cu mine, Stella.

Încruntându-se, Stella își așeză o palmă pe fruntea lui Hayley, într-un gest părintesc clasic.

— Poate răcești.

— Nu, cred că pur și simplu am o stare proastă. Nu de tristețe, doar o stare proastă. Nu știu de ce. Am cel mai frumos copil din lume. Îmi iubesc munca. Am prieteni buni.

— Poți să ai toate astea și tot să nu te simți bine.

Stella luă un șorț din cui, cercetându-i chipul lui Hayley în timp ce și-l lega.

— N-ai mai avut o întâlnire de mai mult de un an.

— Aproape doi.

Și simți nevoia să mai ia o gură zdravănă de apă.

— M-am gândit la asta. Am primit vreo două invitații. Îl știi pe fiul doamnei Bentley, Wyatt? A venit aici acum câteva săptămâni și i-a cumpărat un ghiveci agățător pentru ziua ei de naștere, și flirta destul de serios. M-a întrebat dacă n-aș vrea să ieșim cândva la cină.

— E destul de drăguț.

— Mda, are alura aia de sportiv sexy și m-am gândit la asta, dar apoi n-am avut chef să mă complic și am dat înapoi.

— Mi se pare că-mi amintesc cum mă dădeai afară pe ușă când îți spuneam că nu voiam să mai trec prin tot stresul în momentul în care Logan m-a invitat prima oară în oraș.

— Așa am făcut, nu? Zâmbi ușor. Am o gură mare…

Înainte ca Stella să aleagă plantele, își strânse coama de păr roșcat și cârlionțat într-o coadă.

— Poate doar ai emoții? Știi tu, pentru că te arunci din nou în groapa cu lei…

— N-am avut niciodată emoții legate de ieșirile în oraș. Este una dintre abilitățile mele primare. Îmi place să ies în oraș. Și știu că dacă aș vrea, tu sau Roz, sau David ați avea grijă de Lily.

Conștiința acestui fapt veni ca un nou junghi de vină pentru

gândurile pline de răutate care îi colcăiau în minte.

— Știu că ar fi în regulă, așa că asta nu este o scuză. Pur și simplu nu reușesc să mă pun în mișcare.

— Poate pur și simplu n-ai întâlnit pe cineva care să te facă să ungi angrenajul și să-l pui din nou în mișcare.

— Cred… poate.

Bău din nou cu sete, îmbărbătându-se.

— Chestia e, Stella…

Când tăcerea se prelungi, Stella se uită în sus, ridicând privirea din ghiveciul pe care-l planta.

— Care-i chestia?

— Mai întâi trebuie să-mi promiți, să juri că nu vei spune nimănui. Nici măcar lui Logan. N-ai voie să spui un cuvânt.

— OK.

— Juri?

— N-am să scuip în palmă, Hayley. Va trebui să mă crezi pe cuvânt.

— Bine, bine.

Se plimbă până la insula dintre mese și-napoi.

— Chestia e că-mi place Harper.

Stella încuviință, încurajând-o.

— Sigur. Și mie-mi place.

— Nu!

Frustrată, murind de rușine auzindu-se spunând-o cu voce tare, Hayley lăsă jos sticla cu apă și-și ascunse fața în mâini.

— Doamne!

Stellei îi trebui un minut să prindă ideea.

— O, rosti Stella, făcând ochii mari. O! O, repetă ea, prelungind sunetele. Apoi își țuguie buzele. O!

— Dacă asta e tot ceea ce poți, va trebui să te lovesc.

— Încerc să înțeleg. Să absorb informația.

— E o nebunie. Știu că așa e.

Hayley își lăsă mâinile în jos, fără vlagă.

— Știu că nu e corect, nici măcar nu e ceva la care te-ai fi putut aștepta. Dar… te rog, uită ce ți-am spus. Doar selectează și șterge.

— N-am spus că e o nebunie, a fost doar neașteptat. Iar când spui că nu e corect, nu înțeleg.

— Este fiul lui Roz. Roz, femeia care m-a cules de pe stradă și m-a luat la ea.

— O, vrei să spui când n-aveai un ban, erai goală-pușcă și sufereai de o boală rară care te tâmpea? A fost o sfântă că te-a primit în casă, ți-a pus o haină pe spate și te-a hrănit cu supă cu lingura, noapte după noapte.

— Am dreptul să exagerez când mă fac de râs, sări Hayley. Chiar m-a luat la ea, mi-a dat o slujbă. Și ne-a oferit mie și lui Lily un cămin, și

uite-mă cum visez cu ochii deschiși la o modalitate de a mă trezi goală și transpirată cu primul ei născut.

— Dacă ești atrasă de Harper…

— Vreau să-l mușc de fund. Vreau să torn miere peste tot trupul lui și apoi s-o ling centimetru cu centimetru. Vreau să…

— Bine, bine.

Stella întinse o mână și o duse pe cealaltă la inimă.

— Te rog, nu-mi mai pune imagini din astea în cap. Să spunem că ți s-au aprins călcâiele.

— Rău de tot. Și nu pot face nimic în legătură cu asta pentru că suntem prieteni. Uite cum s-au stricat lucrurile între Ross și Rachel. Sigur, cu *Monica și Chandler*[1] e o cu totul altă poveste, dar…

— Hayley.

— Și știu că ăsta nu este un serial de televiziune, bombăni când Stella izbucni în hohote. Dar știi cum arta imită viața? Și-n plus, el nu se gândește la mine în felul ăsta.

— În felul cu miere linsă de pe trup?

Privirea lui Hayley se încețoșă.

— O, Doamne, acum nu-mi mai pot scoate imaginea asta din cap.

— Așa-ți trebuie. Dar ești sigură că nu se gândește la tine în felul ăla?

— N-a făcut nici o mișcare, nu? Și doar oportunități au fost berechet. Și dacă îi arăt că sunt atrasă de el, iar el e… oripilat sau mai știu eu ce…?

— Și dacă nu e?

— Asta ar fi și mai rău. O să facem sex sălbatic și apoi o să fim amândoi…

Își ridică mâinile în aer, agitându-le frenetic. „O, Doamne, ce-am făcut?!”

— Și apoi o să ne purtăm ciudat unul cu celălalt. Și va trebui s-o iau pe Lily și să ne mutăm în Georgia sau în altă parte. Iar Roz n-o să mai vrea să vorbească vreodată cu mine.

— Hayley.

Stella o bătu pe umăr.

— Asta este numai impresia mea, doar părerea mea, dar sunt foarte sigură că Roz știe că Harper face sex.

— Știi ce vreau să spun. Este altceva când face sex cu femei pe care ea nu le cunoaște.

— O, da, sunt sigură că este încântată că fiul ei face sex cu străine. Străine pentru ea, oricum, adăugă râzând. Și, firește, ar fi uluită să afle că el se culcă cu o femeie pe care ea o știe și o iubește. Da, asta ar fi o adevărată lovitură de cuțit în inimă.

— E un fel de trădare.

— N-are nici o legătură cu trădarea. Este bărbat în toată firea.

Hayley, iar alegerile lui în materie de relații îl privesc exclusiv. Roz ar fi prima care să spună asta, și prima care ți-ar zice - fără îndoială - că nu vrea să fie unul dintre unghiurile din triunghiul ăsta imaginat de tine.

— Păi… poate așa e, dar…

— Poate, poate, dar, dar.

Stella le îndepărtă pe toate cu un gest atât de plin de entuziasm, încât Hayley se feri, clipind.

— Dacă ești interesată de Harper, ar trebui să-i dai un semn. Și să vezi ce se întâmplă. În plus, cred că e îndrăgostit de tine de o grămadă de vreme.

— Nu-i adevărat.

Stella ridică din umeri.

— E doar părerea mea, doar impresia mea.

— Serios?

Mica fluturare din inima ei îi dădea un sentiment plăcut și dureros în același timp.

— Nu știu. Cred că dacă s-a îndrăgostit de cineva, aceea e Lily. Dar mă gândesc că aș putea să-i dau un mic impuls, să văd ce se întâmplă.

— Gândire pozitivă. Acum, hai să terminăm cu ghivecele astea.

— Stella.

Hayley își vârî un deget în pământ.

— Juri că n-o să-i spui nimic despre asta lui Roz?

— O, Doamne sfinte!

Stella întinse palma și, imitând ritualul sacru pe care-l văzuse la fiii ei, scuipă în ea.

Când îi văzu palma întinsă spre ea, Hayley făcu ochii mari și spuse:

— Pfui!

Apoi se simți mai bine. Faptul că mai știa și altcineva ce gândea și ce simțea ea parcă îi luase o piatră de pe inimă. Mai ales când acel cineva era Stella. Care nu fusese șocată, își amintea Hayley. Surprinsă, sigur, dar nu șocată, ceea ce era foarte bine.

Și la fel de bine era să-și ia două zile libere ca să se gândească la asta. De fapt, chiar se gândea la asta, visătoare, după ce o băgase pe Lily în pat și se întinsese pe canapeaua din living pentru a se relaxa uitându-se la televizor.

Cu mintea în altă parte, derulă canalele prin fața ochilor, spunându-și cât de frumos era să se bucure pur și simplu de o oră în care să nu mai aibă nimic de făcut. Cu toate astea, reluările și alte porcărioare estivale nu erau ceea ce-și dorea în acea oră leneșă de divertisment, se hotărî ea.

Dădu peste un film vechi alb-negru, unul pe care nu-l recunoștea. Părea un fel de dramă romantică, în care toată lumea purta haine

minunate și mergea în fiecare noapte la dans în cluburi elegante, cu orchestră și cântărețe cu forme apetisante.

Toți beau cocktailuri din pahare înalte. Oare de ce cocktailurile se făceau în astfel de pahare, se întrebă căscând și așezându-se mai bine în canapea. Ar trebui să citească ceva pe tema asta cândva.

Oare cum ar fi să poarte una dintre rochiile acelea incredibile și să alunece pe ritmuri suave pe un ring de dans plin de strălucire, amenajat în stil Art Deco? El purta un smoching superb, firește. Paria că Harper ar fi arătat minunat într-unul. Și amândoi ar sosi însoțiți de altcineva, iar apoi s-ar zări. Prin ceața aceea de mătase și strălucire, ochii li s-ar întâlni. Și pur și simplu ar ști.

Ați dansa împreună și totul ar dispărea din jur. Așa se întâmpla în filmele alb-negru. Nu trebuia să fie complicat; indiferent ce obstacole vi se iveau în cale, toate puteau fi învinse și depășite. Apoi totul ar dispărea, mai puțin voi doi, împreună, în timp ce muzica creștea în intensitate.

Și când s-ar întâmpla asta, voi ați fi îmbrățișați, cu chipul tău ridicat spre al lui în timp ce buzele vi se întâlnesc în acel sărut perfect de film. Genul pe care-l simți până-n vârful degetelor de la picioare, genul care înseamnă că vă veți iubi pentru totdeauna.

Un sărut ușor, atât de suav. În timp ce mâna lui îți mângâie părul, apoi mai adânc, devenind puțin mai fierbinte când îți petreci brațele în jurul gâtului său. Te ridici pe vârfuri, sprijinindu-ți trupul de al lui. Linie, unghi, curbă, toate potrivindu-se minunat.

Apoi, după ce totul se risipește și dispare în întuneric, mâinile lui se mișcă pe trupul tău, atingându-te acolo unde simțeai furnicături sau o nevoie de nepotolit. Mângâindu-te peste mătase și pielea dezgolită, astfel încât gurile să vi se întâlnească din nou, suspinând și gemând.

Gustul acelui sărut este atât de puternic, emană atâta forță, încât aroma lui se răspândește în întregul tău sistem, trezind totul la viață, făcând totul să se umfle.

Și toate locurile unde simțeai răcoare și oboseală se încălzesc din nou pentru că dorești și ești dorită.

Lumânările pâlpâiau. Fum și umbre. Florile parfumau încăperea. Crini, trebuiau să fie crini. Florile pe care i le adusese el. Îndrăznețe și roșii, și pline de pasiune. Ochii lui căprui-închis. Întunecați de dorință, îi spuneau tot ceea ce ar fi vrut ea să audă. Că era frumoasă pentru el, și prețioasă.

Când se dezbrăcară unul pe celălalt, rochia ei se topi într-o mare de spumă albă strălucitoare pe fondul închis al hainei lui.

Îi simțea pielea, în sfârșit. Moale și catifelată. Praf auriu și lapte. Umerii lui sub palmele ei, lungimea spatelui său, mușchii care se încordau pe măsură ce ea îl stârnea.

Felul în care o atingea, cu atâta nevoie, o umplea de entuziasm,

astfel că, atunci când o ridică în brațe - o! - tremura pentru el. O lăsă ușor pe pat, patul mare și alb cu cearșafuri la fel de fine ca apa, apoi se lungi alături de ea.

Buzele lui îi mângâiară gâtul, îi capturară sânii, făcând dorința să crească în intensitate, iar șocul, nevoia lichidă din pântecele ei o făcu să-i geamă numele.

Lumânări. Focul din cămin. Flori. Nu crini, ci trandafiri. Mâinile lui erau catifelate, mâini de gentleman. Mâini rafinate. Ea se întinse sub ele, se arcui, torcând ca o pisică. Bărbaților le plăcea ca târfele lor să scoată sunete. Își trecu palma peste mădularul lui. Era gata, mai mult decât pregătit, se gândi ea. Dar avea să-l mai zgândăre puțin. Nevestele erau cele care zăceau pasive, care-i lăsau pe bărbați să facă tot ce voiau cu trupul lor ca să termine odată.

De asta ei veneau la ea, de-asta aveau nevoie de ea. De-asta o plăteau.

Își ridică umerii de pe mormanul de perne, iar coama ei bogată de cârlionți aurii i se revărsă pe spate. Și se rostogoli împreună cu el - sâni voluptuoși și coapse ispititoare -, îl împinse pe pat pentru a șerpui apoi în jos pe trupul lui, mușcând și gustând totul în calea ei, făcând tot ce nevasta lui cea cu sânge-rece și gură cuviincioasă n-ar fi făcut niciodată. Icnetele și gemetele lui erau mulțumirea ei.

Mâinile lui erau în părul ei acum, trăgând, răsucind, în vreme ce ea-l satisfăcea. Trupul lui era zvelt, iar asta o bucura, dar și dacă ar fi fost gras ca un porc, ar fi trebuit să-l convingă că îi plăcea. Era atât de ușor.

Când îl încălecă, se uită la chipul lui cel frumos, văzu disperarea lacomă din ochii lui și zâmbi. Îl primi înăuntru, repede și tare, și se gândi că nimic nu se potrivea mai bine înăuntrul ei decât un mădular de bogătan.

Hayley sări de pe canapea de parcă ar fi fost aruncată dintr-un tun. Inima ei bubuia asurzitor, bătând să-i spargă pieptul. Sânii ei păreau grei de parcă, oh, Doamne, de parcă tocmai ar fi fost mângâiați. Buzele o furnicau. Îngrozită, își vârî degetele prin păr și aproape plânse de ușurare când simți că era al ei.

Cineva râse și o făcu să tresară, dându-se înapoi, lovindu-se de canapea și aproape căzând la loc pe ea. La televizor, văzu ea în timp ce-și încrucișă brațele protector peste sâni, era filmul, drama sofisticată în alb-negru.

O, Doamne, ce se întâmplase cu ea? Nu fusese un vis, sau nu doar un vis. N-ar fi putut fi.

Se năpusti afară din cameră să controleze ce făcea Lily. Copila ei dormea, ghemuită cu cățelul ei de pluș în brațe.

Poruncindu-și să se calmeze, se duse la parter. Dar când ajunse lângă bibliotecă, șovăi. Mitch stătea înăuntru la masă, scriind ceva la

laptop. Nu voia să-l deranjeze, dar trebuia să verifice. Trebuia să fie sigură. Pur și simplu n-ar fi putut să aștepte până dimineață. Păși înăuntru.

— Mitch?

— Hmm? Ce? Unde?

Se uită în sus, clipi în spatele ochelarilor cu rame din baga.

— Salut.

— Scuză-mă. Lucrai.

— Doar trimiteam niște e-mailuri. Ai nevoie de ceva?

— Voiam doar să…

Nu era o persoană timidă, și nu era o puritană, dar nu prea știa cum să povestească, fără să se simtă ciudat, experiența prin care tocmai trecuse, unui bărbat care era soțul angajatoarei sale.

— Hm, crezi că Roz este ocupată?

— Ce spui dacă aș suna să verific?

— Nu vreau s-o deranjez dacă… Ba da, vreau. Poți s-o rogi să coboare, te rog?

— OK.

Se întinse spre telefon și tastă numărul de interior pentru dormitor.

— S-a întâmplat ceva?

— Mda. Oarecum. Poate.

Pentru a se liniști puțin, merse în spatele mesei și cercetă fotografiile de pe panoul de lucru al lui Mitch.

Se holbă la copia după fotografia unui bărbat îmbrăcat formal - trăsături puternice, păr negru, ochi reci.

— Este Reginald Harper, nu-i așa? Primul.

— Așa este. Roz, poți să vii puțin în bibliotecă? Hayley este aici. Trebuie să vorbească cu tine. Da. Închise. O să coboare imediat. Vrei ceva - apă, cafea?

Ea clătină din cap.

— Nu, mulțumesc. Sunt în regulă, doar mă simt puțin ciudat. Ah, când Stella a venit aici, pe când locuia aici, avea niște vise. De fapt, atunci a început cu-adevărat, nu? Adică, înainte să aibă loc… incidente. Vedenii. Dar nu se întâmpla mare lucru - cel puțin din câte auzise Roz - nimic periculos. Legat de Mireasă, vreau să spun.

— Da, așa se pare. S-a petrecut un fel de intensificare a manifestărilor, care se pare că a coincis cu mutarea Stellei aici, împreună cu băieții.

— Iar eu am sosit câteva săptămâni mai târziu. Așadar, eram noi trei aici, locuind în Harper House.

Simți cum i se face pielea de găină. Își frecă brațele goale și-și dori să fi avut o bluză cu mânecă lungă.

— Eu eram însărcinată, Stella avea băieții, iar Roz, ei bine, Roz este rudă de sânge.

El încuviință.

— Continuă.

— Stella avea visele. Vise intense, despre care trebuie să credem că erau induse în subconștientul ei de Amelia. Nu este un mod prea științific de a descrie acest fapt, dar…

— Este suficient de bine.

— Și când Stella și Logan…

Se opri când Roz intră.

— Îmi pare rău că te-am făcut să vii până aici.

— E în regulă. Ce s-a întâmplat?

— Mai întâi termină-ți gândul, sugeră Mitch.

— OK, păi… Stella și Logan au intrat într-o relație, iar Ameliei nu i-a plăcut deloc. Visele Stellei au devenit mai tulburătoare, mai insinuante, și au început să se petreacă incidente violente, culminând cu modul în care ne-a ținut pe toți la ușa camerei băieților în noaptea aia - noaptea în care ai venit tu, Mitch.

— N-am să uit niciodată.

— Ne-a spus numele ei în acea noapte, comentă Roz. Stella a reușit să comunice cu ea, și ne-a spus prenumele ei.

— Mda. Și a lăsat-o în pace pe Stella din noaptea aia, nu? Ne-ar fi spus dacă ar mai fi avut vise sau dacă i s-ar mai fi întâmplat ceva.

— Și-a mutat atenția asupra lui Roz, zise Mitch.

— Mda. Încântată că păreau să vadă lucrurile în același mod. Hayley dădu din cap. Și a devenit chiar și mai intens, nu-i așa? Cu vise cu ochii deschiși, Roz?

— Da, și o escaladare a comportamentului violent.

— Cu cât te apropiai mai mult de Mitch, devenea cu atât mai nebună. Asta o enervează cel mai tare. Aproape te-a ucis. A alergat să te salveze, ai putea spune, când aveai probleme, când situația devenea critică, dar înainte de asta te-a atacat. Dar de atunci, de când tu și Mitch v-ați logodit, v-ați căsătorit, a dat înapoi.

— Așa se pare, cel puțin pentru moment.

Roz se apropie, mângâindu-i brațul lui Hayley.

— Acum a trecut la tine, nu-i așa?

— Așa cred. Cred că faptul că am fost toate trei în casă - tu, eu și Stella - poate că a făcut-o să iasă din tipar.

Se uită spre Mitch, ridicând mâinile.

— Nu știu prea bine cum s-o spun, dar lucrurile s-au pus în mișcare atunci, iar mingea pare să devină din ce în ce mai mare și să prindă viteză, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Înțeleg, și este interesant. Toate trei - trei femei în diferite stadii ale vieții -, toate singure în momentul în care v-ați întâlnit. Legătura dintre voi v-a legat de ea, am putea spune. Și faptul că Stella, apoi Roz s-au implicat în relații amoroase a avut drept rezultat înrăutățirea

comportamentului Ameliei.

— Scumpo, te-a rănit?

— Nu.

Hayley strânse din buze, apoi privi de la Roz spre Mitch.

— Știu că ar trebui să… cum să spun, să raportăm tot ce se întâmplă, pentru ca Mitch să înregistreze. Pur și simplu nu știu cum să spun toate astea. Cel puțin nu într-un mod delicat. E puțin stânjenitor.

— Vrei să ies? o întrebă Mitch. Ca să vorbești cu Roz?

— Nu, e o prostie… din partea mea, vreau să spun. Oricum o să-ți spună ea.

Ca să se îmbărbăteze, Hayley răsuflă adânc.

— OK, deci era în ora mea de relaxare, mă uitam la televizor la etaj, în living. Și era un film vechi, iar eu visam cu ochii deschiși, cred. Cu toate hainele alea superbe, și toate luminile strălucitoare, și cluburile elegante la care oamenii mergeau ca să danseze și toate cele. Îmi imaginam cum ar fi dacă m-aș îmbrăca și eu așa și aș vedea pe cineva.

Se opri pentru o clipă. Nu trebuia să spună că acel cineva era Harper. Nu trebuia să fie relevant.

— În fine, am dansa, ne-am îndrăgosti și am avea parte de acel sărut extraordinar de cinema? Știți ce vreau să spun.

Roz zâmbi.

— Sigur că da.

— Și apoi, cred că am început să visez cu ochii deschiși și să mă gândesc la ce se întâmplă după genericul de final… Mă gândeam la sex, bănuiesc, adăugă și își drese glasul. Doar o fantezie, lumânări și flori și un pat mare și alb, faptul că eram îndrăgostită. Făceam dragoste.

Își aplecă ușor capul, îngropându-și fața în palme.

— Este umilitor.

— Nu fi prostuță! Dacă o fată sănătoasă ca tine nu s-ar gândi la sex, aș fi îngrijorată.

Roz o scutură ușor de umăr.

— A fost drăguț. Romantic și incitant. Apoi, s-a schimbat. Sau eu m-am schimbat. Și totul a devenit calculat. Mă gândeam la cum să fac lucrurile astea. Puteam simți pielea, și forma, și căldura. Și erau trandafiri. Simțeam parfumul trandafirilor, dar în fantezia mea aveam crini, iar acum erau trandafiri și un foc în cămin. Iar mâinile lui erau diferite - moi și catifelate. „E bogat”, mi-am spus. Și m-am gândit că nevasta individului n-ar face ce-aș face eu, și de-asta el a venit la mine. Și o să plătească. Și mi-am simțit părul și l-am putut vedea. Lung, blond și cârlionțat. L-am văzut când mi-a căzut pe față, nu ca și cum aș fi privit, ci de parcă eram acolo. Era vorba despre mine. Și l-am văzut. I-am văzut chipul.

Se întoarse spre panou și arătă spre Reginald.

— Chipul lui. Era în mine, și i-am văzut fața.

Răsuflă din nou adânc.

— Deci.

După un moment de liniște, Roz vorbi:

— Nu cred că i-ar fi fost greu minții tale să urzească ceva de genul ăsta, Hayley. Cu toții petrecem mult timp gândindu-ne la oamenii ăștia, încercând să punem totul cap la cap. Știm că era amanta lui, știm că i-a purtat copilul în pântece, deci știm că au făcut sex, iar pentru ea, putem bănui sau măcar putem specula că asta era, măcar în parte, un fel de afacere.

— Știi cum îți simți trupul după ce ți-ai făcut de cap? Fizic. Nu numai freamătul cu care rămâi după un vis erotic, ci cum te simți fizic după ce ai fost cu un tip. Poate că n-am mai fost cu vreunul încă dinainte de a o naște pe Lily, dar nu uiți niciodată sentimentul. Și asta simțeam când m-am trezit sau când am ieșit din vis. Roz, am mirosit trandafirii ăia. Știu cum arată trupul lui. Simți nevoia să tragă aer în piept, să înghită în sec. L-am simțit în mine. În ea, cred, dar era ca și cum eram ea când se întâmpla. Îi plăcea să fie cu cineva chipeș și educat. Nu i-ar fi păsat dacă ar fi fost urât ca păcatul și inutil în pat, dar ăsta era ca un bonus. Important era să fie bogat - restul era cireașa de pe tort. Știu asta, pentru că eram în mintea ei. Sau ea era într-a mea. Nu mi-am imaginat asta.

— Te cred, îi spuse Mitch.

— Te credem, îl corectă Roz. Tu ești cea mai apropiată de vârsta ei de dinainte să moară sau cel puțin vârsta pe care credem c-o avea. Poate simte o legătură cu tine din cauza asta și încearcă să ne spună prin tine ce viață avea.

— Posibil.

Mitch se lăsă pe spate în scaun când Roz își arcui sprâncenele spre el.

— Ne-ar putea oferi mai multe informații despre ea, despre ce s-a întâmplat și de ce. Ce ne mai poți spune despre ea?

— Păi, nu cred că a obținut mare lucru prin sex - îi dădea putere, control, da, dar nu și restul. Era ca o muncă pentru ea, și din modul în care el… hm, îi răspundea, se pare că era bună. Trupul ei arăta mult mai bine decât al meu.

Cu un zâmbet timid, își ținu palmele în fața sânilor pentru a mima o femeie voluptuoasă.

— Și era rece și calculată. Tot timpul cât o făceau, nu se gândea decât la ce o să scoată de la el. Le lua în derâdere - ăsta este modul cel mai bun de a descrie gândurile ei - pe soțiile celor ca el. Cred că asta-i tot.

— Nu e cea mai mare calitate a ei. Sau poate este, din punctul ei de vedere, se gândi Mitch. Deținea controlul, făcând ceea ce alesese să

facă. Tânără, frumoasă, dorită de un bărbat puternic și controlându-l prin intermediul sexului. Interesant.

— A fost înfricoșător. Și dacă ajung să fac sex, mi-ar plăcea să fie cu propriul trup. Dar, oricum, mă simt mai bine că am vorbit despre asta. Cred că o să mă duc înapoi sus, poate să fac niște yoga. Nu cred că o să mă deranjeze în timp ce încerc să mă contorsionez în poziția luptătorului sau mai știu eu ce. Mulțumesc că m-ați ascultat.

— Vreau să aflu tot ce se mai întâmplă, îi spuse Roz.

— Promit.

Roz așteptă până plecă Hayley, apoi se întoarse spre Mitch.

— O să ne facem griji în legătură cu ea, nu-i așa?

— Să nu ajungem direct la îngrijorare.

O luă de mână.

— Hai să începem prin a fi foarte atenți la aparițiile ei.

Capitolul 5

De la fereastra bucătăriei din locuința Stellei, Hayley putea vedea întinderea grădinilor din spate, terasa, pergola; casa din copac pe care o construiseră Logan și băieții se zărea printre crengile unui sicomor.

Îl privi pe Logan împingând-o pe Lily într-un leagăn roșu care atârna de o altă creangă, în timp ce băieții aruncau o minge veche ca s-o alerge Parker.

Era un fel de portret în mișcare cu o seară de vară, se gândi ea. Acea mulțumire lenește care vine numai în zilele de vară toride, chiar înainte ca puștii să fie chemați la cină, când se aprinde lumina pe verandă. Străluciri aurii care să alunge moliile și să proiecteze un cerc care să spună: „Suntem acasă”.

Își aminti, atât de limpede, cum era să fii copil în august, să-ți placă să fie cald, să te grăbești să prinzi fiecare strop de soare înainte să apună.

Acum, învăța cum era să fie mamă, spera ea. Cum era să se afle de cealaltă parte a ușii cu plasă. Să fie cea care aprindea lumina pe verandă.

— Oare te obișnuiești cu asta sau te mai uiți uneori pe geam așa și te gândești: „Sunt cea mai norocoasă femeie din lume”?

Stella păși spre fereastră, zâmbind.

— Ambele. Vrei să-ți bei limonada pe verandă?

— Într-o clipă. N-am vrut să vorbesc despre asta la lucru. Nu numai pentru că eram la lucru, ci pentru că eram pe proprietatea familiei Harper. Iar ea se află acolo. Dar nu poate veni aici.

— Roz mi-a spus ce s-a întâmplat.

Stella își puse o mână pe umărul lui Hayley.

— Nu i-am spus că era vorba despre Harper. Adică în fantezia mea, eram cu Harper. Pur și simplu nu pot să-i spun că îmi imaginam cum să ajung goală împreună cu fiu-său.

— Cred că a fost o omisiune înțeleaptă pentru moment. S-a mai întâmplat ceva de-atunci?

— Nu, nimic. Și nu știu dacă să sper să se întâmple sau să nu se întâmple ceva.

Îl privi pe Logan prinzând mingea deformată și plină de bale care se rostogoli până la el, apoi o aruncă, trimițându-i pe cățel și pe băieți într-o cursă nebună, în timp ce Lily sălta în leagăn și bătea din palme.

— Pot să-ți spun cu mâna pe inimă, dacă ar fi să aleg să joc rolul cuiva, cu viața și programul său, mi-ar plăcea să fie vorba despre viața ta.

— Hayley, cred în ideea că trebuie să fii un prieten bun și loial, dar nu te las să faci sex cu Logan.

Hayley pufni în râs și o împinse cu cotul.

— Strici cheful omului! Și deși nu mă gândeam la așa ceva, pariez că e… uau!

Zâmbetul Stellei era leneș ca al unei pisici.

— Pariu câștigător.

— Oricum, doar mă gândeam cum ar fi să am pe cineva care să fie la fel de nebun după mine cum e Logan după tine. Mai adaugă și vreo doi copii grozavi, o casă minunată pe care v-ați făcut-o împreună, și cine mai are nevoie de fantezii?

— Și tu o să ai într-o zi ceea ce cauți.

— Uită-te și tu, zici că sunt copilul amărât pe care nimeni nu-l vrea. Nu știu ce naiba se întâmplă cu mine în ultima vreme. Își roti umerii ca și cum ar fi aruncat vreo povară din spinare. Mă tot surprind cu niște gânduri în care îmi plâng de milă. Parcă n-aș fi eu, Stella. Eu sunt fericită. Și chiar și atunci când nu sunt, caut o modalitate de a deveni fericită. Eu nu îmi fac griji și nu mă plâng. Sau foarte puțin.

— Nu, așa e.

— Poate că mi s-au aprins călcâiele după Harper, dar nu mă dărâmă pe mine un pic de frustrare. Data viitoare când mă auzi plângându-mi de milă, să-mi dai una.

— Sigur. Pentru ce sunt buni prietenii?

Și vorbea serios. Nu era genul care să analizeze părțile negative ale vieții ei și să le compare cu cele pozitive. Dacă ceva nu era cum trebuie sau lipsea, lua măsuri. Rezolvă problema și mergi mai departe. Sau dacă problema nu putea fi rezolvată, găsea cea mai bună modalitate de a se obișnui cu ea.

Când mama ei plecase, fusese tristă, speriată și suferise. Dar nu putea face nimic pentru a o aduce înapoi. Așa că se descurcase fără ea - și o făcuse al naibii de bine, se gândea Hayley în timp ce se întorcea în mașină la Harper House.

Învățase cum să ajute la întreținerea unui cămin și avusese o viață bună împreună cu tatăl său. Fuseseră fericiți, iar ea fusese iubită. Și utilă.

Mersese bine la școală. Își luase o slujbă pentru a-l ajuta cu cheltuielile. Știa cum să muncească și cum să se bucure muncind. Îi plăcea să învețe și să vândă lucruri care-i făceau fericiți pe oameni.

Dacă ar fi rămas în Little Rock, la librărie, ar fi ajuns manager. Și-ar fi câștigat acest merit.

Apoi tatăl ei murise. Iar asta făcuse o gaură cât toate zilele în

fundația vieții ei și o șocase așa cum nu i se mai întâmplase vreodată în viață. El fusese stânca ei, așa cum și ea fusese sprijinul lui. Simțise că nu mai exista nimic stabil sau sigur când murise el, iar suferința devenise o durere crudă și constantă.

Așa că se întorsese spre un prieten - de fapt, doar asta fusese pentru ea, recunoscu pentru sine în timp ce cotea pentru a intra pe aleea spre Harper House. Un băiat drăguț, care-i oferise alinare.

Lily apăruse în urma acelei relații, iar ei nu îi era rușine de asta. Poate alinarea nu era dragoste, dar era o faptă bună, altruistă. Cum ar fi putut ea să-i răsplătească bunătatea forțându-l să o ia de nevastă sau să-și asume responsabilitatea, când el era deja într-o relație stabilă în momentul în care ea își dăduse seama că era însărcinată?

Nu se tăvălise pe jos de durere - sau nu foarte tare. Nu-l blestemase pe Dumnezeu sau pe bărbat prea mult timp. Își asumase responsabilitatea propriilor fapte, așa cum fusese învățată, și făcuse alegerea bună pentru ea.

Să păstreze copilul și să-l crească singură.

Însă nu mersese totul chiar așa cum își închipuise, se gândi ea zâmbind în timp ce parca mașina. Little Rock, librăria, casa pe care o împărțea cu tatăl ei nu mai constituiau zona ei de confort când începuse să i se vadă burta, când au început întrebările, șușotelile și privirile curioase. Așa că a luat-o de la zero.

Coborî din mașină, ocoli pentru a deschide portiera din spate și o scoase pe Lily din scaunul de mașină.

A vândut tot ce putea fi vândut și restul l-a împachetat. Optimistă, a mers înainte. Venind aici, la Roz, nu se așteptase decât la o slujbă. Și primise o familie.

Încă o dovadă, în mintea ei, că lucrurile bune se întâmplau atunci când te mișcai în direcția asta - și când erai îndeajuns de norocos să găsești oameni care să-ți dea o șansă să arăți ce poți.

— Și asta suntem noi, Lily. O ridică iute pe Lily, acoperindu-i chipul cu o ploaie de sărutări. Suntem două fete norocoase.

Își aruncă pe umăr geanta cu lucrurile lui Lily, împingând portiera cu șoldul. Dar în timp ce porni spre casă, o idee îi încolți în minte. Poate era timpul să-și încerce din nou norocul.

Puteai să stai și să aștepți ca lucrurile să se întâmple. Dar dacă acționai - ori aveai succes, ori eșuai. Și oricare dintre ele era mai bine decât să stai în loc și să aștepți.

Se plimbă în jurul casei, fără să se grăbească, doar ca să vadă dacă se putea convinge să renunțe la idee. Dar ideea încolțise, iar ea nu putea găsi un motiv întemeiat pentru a o smulge din rădăcină.

Poate că el avea să fie șocat sau uluit, sau chiar îngrozit. Ei bine, asta era problema lui. Măcar ea urma să afle ceva și n-avea să se mai întrebe în fiecare nenorocită de clipă cum stăteau lucrurile.

Când coti pe potecă, o puse pe Lily jos și o lăsă pe micuță să-și croiască drum spre ușa de la intrare în căsuța lui Harper.

Poate nu era acasă sau poate ieșise cu vreo femeie. Sau mai rău, avea vreo femeie la el. OK, asta ar fi rău, dar ea va înfrunta problema. Era timpul s-o înfrunte.

Deși nu se înnoptase, luminile de pe potecă erau aprinse - drăguțele lampioane verde-deschis presărate pe margine pentru a călăuzi drumul. Câțiva licurici grăbiți străluceau cu intermitențe peste coroanele florilor și dincolo de ele, pe gazon, pierzându-se apoi în umbrele pădurii.

Inspiră parfum de heliotrop, oreșniță, trandafiri și aroma intensă de pământ reavăn. Toate acele izuri, alături de diferitele nuanțe de verde proaspăt aveau s-o ducă întotdeauna cu gândul la Harper și la locul acesta.

O prinse din urmă pe Lily și bătu la ușă. Apoi îi veni o idee și se dădu în spate, într-o parte, lăsând-o pe fetiță să bată cu mânuțele în ușa lui Harper, unde lumina de pe verandă era aprinsă, un cerc galben strălucitor.

Când ușa se deschise, o auzi pe Lily salutând - ceva între „ha” și „hei” și un strigăt de plăcere.

— Ia te uită ce-am găsit în fața ușii.

Din punctul ei de observație, Hayley putea vedea cum brațele lui Lily se ridicau, iar ale lui Harper se lăsau în jos. Când o ridică în brațe, Lily deja sporovăia în limbajul ei de neînțeles.

— Serios? Te-ai gândit să treci pe la mine să mă saluți? Poate ar trebui să intri și să mănânci un biscuit, dar mai bine o găsim mai întâi pe mama ta.

— E chiar aici.

Râzând, Hayley păși spre ușă.

— Iartă-mă, dar era atât de drăguță. Știi că nu se poate să treacă pe lângă căsuță fără să te vadă, așa că m-am gândit să bat și s-o las să stea acolo singură.

Se întinse spre ea, dar ca de obicei când era vorba despre Harper, Lily clătină din cap și se ținu strâns de bărbatul ei preferat.

— Am spus cuvântul cu B. De ce nu intrați, iar eu am să scotocesc după unul.

— Nu ești ocupat?

— Nu. Tocmai mă gândeam să deschid o bere și să mă ocup de niște hârțogăraie. Dar nu mă deranjează deloc să amân partea cu hârțogăraia.

— Îmi place să vin aici.

Se uită în jur, prin living, în timp ce el o ducea pe Lily spre bucătărie.

— Ești destul de ordonat, pentru un bărbat heterosexual singur.

— Cred că mi se trage de la mama.

Cu Lily pe șold, se întinse spre dulap și scoase cutia de biscuiți în formă de animale pe care îi ținea la îndemână pentru ea.

— Oare cum au ajuns ăștia aici?

Deschise cutia și o lăsă să scoată singură unul.

— Vrei o bere?

— Nu mi-ar strica. M-am oprit pe la Stella după lucru. Și am sfârșit punând burgeri pe grătar, dar am refuzat vinul. Nu-mi place să beau când sunt cu mașina, nici măcar puțin când o am pe Lily în spate.

Îi întinse o bere și-și luă una și pentru el.

— Ce faci?

Când ea nu făcu decât să-și încline capul, el ridică din umeri.

— Veștile circulă. Am auzit ce s-a întâmplat. Oricum, este ceva în care suntem implicați cu toții, așa că era normal să aflu.

— Este puțin jenant să aud cum se duce vestea despre visele mele erotice.

— N-a fost așa. Și în plus, nu văd nimic rău într-un vis erotic bun.

— Nici eu, dar prefer să implice doar pe cine vreau eu.

Înclină sticla, în timp ce-l privea.

— Semeni puțin cu el, știi?

— Poftim?

— Cu Reginald, mai ales acum că l-am văzut în ceea ce se poate numi o împrejurare intimă. Ceva mai personal decât o fotografie veche. Aveți aceeași culoare a pielii și aceeași formă a feței - gura. Dar nu e așa bine clădit ca tine.

— O. Firește.

Ridică berea și bău cu sete.

— El era slab, dar moale. La fel ca și mâinile lui. Și era mai în vârstă decât tine, cu părul ușor încărunțit. Și avea câteva riduri în jurul gurii și în jurul ochilor. Dar oricum, foarte chipeș, foarte viril.

Scoase cana cu suc a lui Lily și cubul ei muzical din geanta cu lucruri. Mituind-o, o ridică din brațele lui Harper și o așeză pe podea.

— Ai umeri mai frumoși, și n-ai nici un colăcel aici, adăugă, împungându-l cu un deget în burtă.

— OK.

Lily se așezase și își făcea de lucru cu micul cub muzical, așa că melodia se schimbă, trecând de la *This Old Man* la *Bingo*.

— Am remarcat toate astea, zise Hayley, pe când eram amândoi goi și asudați.

— Pariez.

— Am remarcat asemănarea - asemănările și deosebirile - pentru că atunci când am început să-mi imaginez - în partea mea din fantezie - mă gândeam la tine.

— Te gândeai la… ce?!

„OK, puțin șocat, dar mai mult încurcat”, hotărî ea, și merse mai departe.

— A început cu tine, ceva de genul ăsta.

Își strecură o mână pe după ceafa lui și se ridică pe vârfuri. Se opri, cu buzele la o șoaptă de ale lui, pentru a savura momentul în care își recăpăta suflarea, iar inima i se oprea în loc. Apoi micșoră distanța.

Moi, buze moi așa cum și le imaginase. Și calde. Părul lui se simțea mătăsos pe pielea mâinii ei, iar trupul lui se simțea plăcut lipit de al ei.

El încremenise, dar inima i-o luase la galop lângă a ei. Apoi îi simți mâna pe spate, cum se făcea pumn, prinzând pânza cămășii ei strâns între degete.

Pe podea, cubul muzical al lui Lily făcea o hărmălaie plină de veselie.

Ea se trase ușor înapoi. Câte un pas, cu răbdare, își reaminti ea. Deși pântecele ei era cuprins de palpitații, făcu tot ce-i stătea în putință să soarbă relaxată din bere în timp ce el o fixa cu ochi întunecați.

— Așadar, ce părere ai?

El ridică o mână și-apoi o lăsă din nou jos.

— Se pare că mi-am pierdut abilitatea de a gândi rațional.

— Când ți-o recuperezi, să mă anunți și pe mine.

Se întoarse să strângă lucrurile copilului.

— Hayley.

Întinse mâna, o apucă de betelia jeanșilor și trase.

— Aăă…

Inima ei tresăltă, bucuroasă. Îi aruncă o privire peste umăr.

— Ceea ce înseamnă?…

— Varianta prescurtată de la a spune că nu vii aici, să mă săruți așa și apoi pleci cum ai venit. Întrebare: Asta a fost o demonstrație pentru a mă aduce la curent cu ceea ce se întâmplă cu Amelia sau a fost altceva?

— Mă tot întrebam cum ar fi, așa că m-am hotărât să aflu.

— OK.

O roti pe loc, se uită în jos să se asigure că Lily mai era încă ocupată, apoi o lipi cu spinarea în blatul de bucătărie.

Își odihnea mâinile pe șoldurile ei când gurile li se întâlniră. Pe măsură ce limba lui se adânci în sărut, pentru a o gusta pe îndelete, palmele lui alunecară în sus, plimbându-se pe trupul ei, trimițându-i impulsuri electrice pe sub piele.

Apoi păși înapoi, trecându-și degetul mare peste buzele ei înfiorate.

— Și eu m-am tot întrebat cum ar fi. Așadar, cred că am aflat amândoi.

— Așa se pare, reuși ea să îngaime.

Când Lily veni să tragă de pantalonii lui, Harper o luă pe sus,

așezând-o pe șoldul său.

— Cred că e… complicat.

— Hm, da, este. Foarte. Va trebui s-o luăm ușor, să ne gândim bine.

— Sigur. Sau putem să dăm naibii toate temerile și să vin în camera ta diseară.

— Ăă… aș vrea să spun da. Așa gândesc, zise ea dintr-o răsuflare. „Da" țipă în capul meu și nu știu de ce nu iese din gură. Este exact ceea ce îmi doresc.

— Dar. Dădu din cap. E în regulă. Ar trebui să avem răbdare. Să fim siguri.

— Să fim siguri, repetă ea, și se grăbi să strângă lucrurile lui Lily. Trebuie să plec, altfel o să uit de răbdare și de siguranță, pentru că, Doamne, știi să săruți, nu glumă. Și eu trebuie s-o pregătesc pe Lily pentru somn. Nu vreau să stric lucrurile, Harper. Îmi doresc atât de mult să nu stric lucrurile.

— N-o s-o facem.

— Nu putem.

O luă pe Lily, deși fetița plângea de-ți era mai mare mila din cauză că fusese smulsă de lângă Harper.

— Ne vedem la lucru.

— Sigur, dar pot să vă conduc.

— Nu.

Se grăbi spre ușă cu Lily zbătându-se și plângând în brațele ei.

— Va fi în regulă.

Plânsul se înteți, transformându-se într-o criză de isterie în toată regula, Lily dând cu furie din picioare, arcuindu-și spinarea și țipând de-ți pocneau timpanele.

— Doamne sfinte, Lily, o să-l vezi din nou mâine. Doar nu pleacă la război!

Geanta îi alunecă de pe umăr, atârnându-i ca o ancoră de braț, în vreme ce bebelușul ei dulce se transformă într-un demon din iad cu fața congestionată. Pantofii sport mici, cu bot tare, o loveau până la vânătaie în șold, în abdomen, în coapse, în timp ce se chinuia să care nouă kilograme de furie prin căldura de vară obositoare.

— Și mie mi-ar fi plăcut să stau, să știi.

Frustrarea îi ascuți vocea.

— Dar nu putem, asta e, așa că va trebui să strângi din dinți.

Picăturile de transpirație i se scurgeau în ochi, împăienjenindu-i privirea, astfel încât, pentru un moment, casa mare și somptuoasă păru să plutească asemenea unui miraj. O iluzie la care n-avea să ajungă niciodată.

Aceasta pur și simplu se îndepărta din ce în ce mai tare, pentru că nu era reală. Nu pentru ea. Ea nu aparținuse de fapt niciodată acelui loc. Ar fi mai bine, mai inteligent, mai ușor dacă și-ar face bagajele și

s-ar muta. Casa și Harper erau la fel - lucruri care n-ar fi putut niciodată să fie ale ei. Câtă vreme rămânea aici, ea era iluzia.

— Ce se întâmplă aici?

O zări pe Roz prin tremurul de căldură, prin aburul asfințitului, și își simți trupul clătinându-se în timp ce totul redeveni clar în ochii ei. O ușoară senzație de greață i se strecură în stomac. Apoi Lily, cu lacrimile șiroaie, aproape se aruncă din brațele ei în cele ale lui Roz.

— E supărată pe mine, zise Hayley fără vlagă, iar lacrimile îi pișcară ochii în timp ce Lily își petrecu brațele în jurul gâtului lui Roz și plânse cu fața îngropată în umărul ei.

— Nu va fi ultima dată.

Roz o mângâia pe Lily pe spinare, făcând acea mișcare instinctivă de legănare în timp ce studia chipul lui Hayley.

— De la ce-a pornit?

— L-a văzut pe Harper. Voia să stea cu el.

— E greu să-l părăsești pe bărbatul preferat.

— Are nevoie de o baie și de somn. Ar fi trebuit să fie deja adormită. Îmi pare rău că te-am deranjat. Bănuiesc că țipetele ei se auzeau din Memphis.

— Nu m-ați deranjat deloc. Nu e primul copil pe care-l aud supărat, și nu va fi nici ultimul.

— O duc sus.

— Las-o la mine.

Roz se întoarse spre treptele ce duceau la etajul al doilea.

— V-ați epuizat una pe cealaltă. Asta se întâmplă când bebelușul vrea una, iar mama lui știe că de fapt are nevoie de cu totul altceva. Apoi sfârșești prin a te simți vinovată pentru că puiul tău se poartă de parcă lumea lui s-ar sfârși, și tu porți toată vina.

O lacrimă i se scurse pe obraz, iar Hayley o șterse iute.

— Detest s-o dezamăgesc.

— Și cum ai dezamăgit-o făcând ceea ce e mai bine pentru ea? Copilul ăsta e obosit, zise Roz în timp ce deschise ușa spre camera lui Lily și aprinse lumina. Și transpirat. Are nevoie de o baie, pijama și puțină liniște. Hai, du-te, pregătește-i baia. O să-i scot eu hainele.

— E în regulă, pot…

— Draga mea, trebuie să înveți să împărți.

Cum Roz deja o ducea de-acolo pe Lily care se liniștise, Hayley intră în baie. Dădu drumul la apă, turnând spumantul în care-i plăcea lui Lily să se bălăcească, rățușca și broaștele de cauciuc. Și se surprinse de nenumărate ori alungându-și lacrimile.

— Ce-avem noi aici? Un bebeluș dezbrăcat, o auzi ea pe Roz. Da, așa e. Și ia uite ce buric frumos, care are nevoie să fie gâdilat.

Râsul lui Lily o făcu pe Hayley să-și tragă nasul pentru a alunga și mai multe lacrimi când Roz intră în baie.

— De ce nu te duci să faci un dus? Ești înfierbântată și te-ai făcut albastră. Eu și Lily o să ne distrăm puțin în cadă.

— Nu vreau să fii obligată să faci toate astea.

— Ești pe-aici de îndeajuns de multă vreme încât să știi că nu mă ofer să fac ceva dacă nu vreau s-o fac. Du-te. Spală-te și răcorește-te.

— Bine.

Și pentru că se temea să nu izbucnească în lacrimi în orice clipă, se făcu nevăzută.

Era mai curată și mai calmă, ba chiar mai stabilă pe picioare când se întoarse și o găsi pe Roz îmbrăcând-o pe Lily, care era aproape adormită, cu o cămășuță de noapte din bumbac.

Camera copilului mirosea a pudră și a săpun dulce, iar bebelușul ei era liniștit.

— Și uite-o pe mama ta care-a venit să-ți dea un pupic de noapte bună.

O ridică pe Lily, iar fetița își întinse brațele spre Hayley.

— Vino în living după ce-o pui să doarmă.

— OK.

O ținu pe Lily aproape, inspirând parfumul părului ei, al pielii ei.

— Mulțumesc, Roz.

Rămase pe loc, ținându-și la piept fetița, lăsând îmbrățișarea s-o calmeze.

— Lui mami îi pare rău, puiule. Ți-aș da întreaga lume dac-aș putea. Toată lumea cea mare și o cutie din argint în care s-o pui.

Se auziră pupături și murmure vagi în timp ce-o așeză pe Lily în pătuț, cu cățelușul ei pe care să-l dezmierde. Lăsând o lumină de veghe aprinsă, se strecură afară din cameră și traversă holul până în living.

— Am luat două sticle de apă din rezerva ta. Roz îi întinse mâna. E OK?

— Perfect. O, Roz, mă simt atât de proastă. Nu știu ce m-aș face fără tine.

— Ai face foarte bine. E mai bine cu mine, dar asta e valabil pentru toată lumea.

Roz se așeză, întinzându-și picioarele. Era în picioarele goale, cu unghiile date cu lac roz bombon.

— Dacă vei continua să te chinui așa pentru că fiica ta are o criză de plâns, o să ajungi numai vânătăi până să împlinești 30 de ani.

— Știam că e obosită. Ar fi trebuit s-o aduc direct aici în loc s-o las să meargă în vizită la Harper.

— Și pariez că și el s-a bucurat de vizită la fel de mult ca și ea. Iar acum doarme liniștită în pătuțul ei, deci nu s-a întâmplat nimic rău.

— Nu sunt o mamă groaznică, nu-i așa?

— În mod sigur nu ești deloc așa. Copila este fericită, sănătoasă și iubită. Și are o fire plăcută. Și în același timp știe ce vrea și când vrea, iar asta demonstrează că are un caracter puternic, după părerea mea. Are și ea dreptul să facă puțin scandal, la fel ca toată lumea, nu-i așa?

— Doamne, și ce mai scandal. Nu știu ce e în neregulă cu mine, Roz.

Hayley puse sticla jos fără să bea din ea.

— Sunt emotivă și enervantă, iar în secunda următoare sunt în culmea fericirii. Ai zice că sunt însărcinată din nou, doar că nu există nici o posibilitate să se întâmple așa ceva, sau poate numai dacă A Doua Venire a lui Hristos este programată în curând.

— Poate că răspunsul tău este chiar aici. Ești tânără și sănătoasă. Ai necesități, iar ele nu sunt satisfăcute. Sexul este important.

— Poate, dar nu vine ușor și fără riscuri pentru cineva în situația mea.

— Și asta știu cum e. Știi că dacă vrei să începi să-ți dai din nou întâlniri, ai la dispoziție o grămadă de „bone" care te-ar ajuta cu plăcere.

— Știu.

— De fapt, Hayley, cred că sexul poate fi una dintre cheile care să dezlege misterul Ameliei.

— Îmi pare rău. Roz, aș face aproape orice ca să fiu de folos, dar am și eu o limită, iar sexul cu Amelia o depășește cu mult. Fantomă, femeie, nebună. Este combinația fatală.

— Așa te vreau, zise Roz izbucnind în râs. Eu și Mitch vorbeam despre ce ți s-a întâmplat seara trecută, încercând să ne extindem teoriile. Amelia se folosea de sex pentru a obține ceea ce voia în viață. Era marfa ei de schimb. În orice caz, asta e concluzia noastră: ea era amanta lui Reginald. Și, în mod evident, așa a conceput un copil.

— Poate îl iubea. Amelia. Este posibil să fi fost sedusă de el, să-l iubească. Noi avem doar punctul de vedere al lui Beatrice din jurnale, iar ea nu este o sursă obiectivă.

— Corect și, da, e posibil. Roz sorbi gânditoare din apă. Dar și concluzia asta duce spre sex. Chiar dacă era îndrăgostită și era folosită, tot la sex se ajunge în cele din urmă. Reginald s-a dus la ea pentru plăcerea lui și pentru scopurile proprii. Pentru a concepe un moștenitor pe linie masculină. Și nu cred că am fi departe de adevăr dacă am presupune că părerea Ameliei despre sex este departe de a fi una sănătoasă.

— OK.

— Apoi suntem implicați noi, noi trei, care locuim împreună în casa asta. Stella o aude, o vede - ceea ce nu e prea neobișnuit, căci îi are pe băieți. Dar intervine Logan, și între ei apare o scânteie, care este una nu numai emoțională, ci și sexuală. Iar episoadele încep să devină din

ce în ce mai violente. Trecem la mine și la Mitch, o altă legătură cu sexul, și reacția nu întârzie să apară. Iar acum tu.

— Eu nu fac sex.

„Încă", se gândi ea. „O, Doamne."

— Dar te gândești la asta. Iei în considerație posibilitatea de a face sex. La fel ca și Stella. Ca și mine.

— Așadar… crezi că se concentrează pe mine, energia sexuală fiind un fel de magnet. Iar lucrurile se vor precipita din nou.

— Cred că este posibil, și mai ales dacă acea energie sexuală vine legată de afecțiune sinceră. De dragoste.

— Dacă aș deveni legată de cineva, emoțional, sexual, ar putea să-l rănească. Sau pe Lily. Ar putea…

— Stai puțin.

Roz își puse o mână peste a lui Hayley.

— N-a rănit niciodată un copil. În toți anii ăștia. Nu există nici un motiv pentru care să credem că ar putea să-i facă vreun rău lui Lily. Dar cu tine e o altă poveste.

— M-ar putea răni sau ar putea încerca. Am înțeles.

Hayley expiră, înfiorată.

— Deci trebuie să mă asigur că n-o face. Ar putea răni și pe altcineva. Pe tine sau pe Mitch, pe David, pe oricare dintre noi. Și dacă ar fi cineva la care aș ține, cineva pe care l-aș dori, și el ar fi mai mult ca sigur o țintă, nu-i așa?

— Poate. Dar știu că nu-ți poți trăi viața în funcție de probabilități. Ai dreptul la o viață. Hayley, nu vreau să te simți obligată să stai aici sau să continui să lucrezi la În Grădină.

— Vrei să plec?

— Nu, nu vreau.

Roz o apucă strâns.

— La un nivel pur egoist, te vreau aici. Căci ești fiica pe care n-am avut-o niciodată, și ăsta este adevărul adevărat. Iar copila din camera cealaltă este una dintre luminile cele mai strălucitoare ale ochilor mei. Și tocmai pentru că însemnați atât de mult pentru mine îți spun să pleci.

Hayley trase adânc aer în piept ridicându-se și se duse la fereastră. Să se uite peste grădini atât de îndrăznețe și de strălucitoare în întunericul înnegurat. Și după ele, la căsuța de oaspeți, cu lumina strălucind pe verandă.

— Mama ne-a părăsit. Eu și tata nu eram de-ajuns pentru a o păstra lângă noi. Nu ne iubea suficient. Când el a murit, n-am știut nici măcar unde să-i scriu ca s-o anunț. N-o să-și vadă niciodată nepoata. Dar pentru ea n-are nici o importanță, cred. Și este păcat. Pentru ea, cred. Dar nu și pentru Lily. Lily te are pe tine. Și eu te am pe tine. Voi pleca dacă-mi spui tu. O să mă mut, o să-mi iau o altă slujbă. Și voi sta

departe de Harper House atât cât va fi nevoie. Dar trebuie să-mi spui mai întâi ceva, și știu că-mi vei spune adevărul pentru că așa faci întotdeauna.

— OK.

Se întoarse, întâlnind privirea lui Roz.

— Dacă ai fi în locul meu și ar trebui să hotărăști dacă să-i părăsești pe oamenii pe care-i iubești - mai ales dacă ar sta în puterea ta să-i ajuți să pleci dintr-un loc pe care-l iubești și de la un loc de muncă pe care-l îndrăgești. Și ar trebui să hotărăști asta pentru că ar fi posibil să se întâmple ceva, ar fi posibil să ai probleme, să te confrunți cu mari greutăți. Ce-ai face, Roz?

Roz se ridică în picioare.

— Se pare că rămâi cu noi.

— Se pare că da.

— David a făcut plăcintă cu piersici.

— O, Doamne.

Roz întinse o mână spre ea.

— Hai să mâncăm o felie păcătos de mare, și am să-ți povestesc despre florăria pe care mă gândesc s-o deschid la anul lângă sere.

*

În căsuța de oaspeți, Harper dădu iama în mâncarea care-i mai rămăsese prin frigider. Și se gândi la Hayley în timp ce mânca din puiul fript pregătit de David.

Schimbase terenul de joc, iar el nu prea știa ce să facă acum cu mingea. Își petrecuse ultimul an și jumătate suprimându-și sentimentele și nevoile când venise vorba despre Hayley, presupunând - din atitudinea ei, din toate afurisitele de semnale - că ea îl considera un prieten. Ba chiar, Doamne ferește, un fel de înlocuitor de frate. Și făcuse tot ce-i stătuse în putință să joace acel rol.

Iar acum, venise ca o floricică și încercase să-l seducă. Îl sărutase de mama focului, pe melodia de la… ce naiba fusese? - *Bingo!*

Cu siguranță n-avea să mai poată auzi vreodată cântecelul acela ridicol fără să se înfierbânte.

Și ce dracu' se presupune că ar trebui să facă el acum? S-o scoată la întâlnire? Se pricepea la asta. Era normal, dar nu era nimic normal în toate astea, nu când se convinsese că ea nu era interesată de el în felul ăla. Că el n-ar fi trebuit să fie.

Și în plus, lucrau împreună. Iar ea locuia în casa mare împreună cu mama lui, pentru numele lui Dumnezeu. Și-apoi mai era și Lily la care trebuia să se gândească. Îi sfâșiase inima s-o audă cum plângea după el când Hayley o dusese acasă. Dacă el și Hayley deveneau iubiți și ceva mergea anapoda? Lily avea să sufere din cauza asta?

Trebuia să se asigure că n-avea să se întâmple așa ceva, asta-i tot. Trebuia să aibă grijă, s-o ia ușor.

Ceea ce elimina orice idee care-i încolțea în străfundurile minții legată de cum să se strecoare în camera lui Hayley după lăsarea întunericului și să lase natura să-și urmeze cursul.

Făcu ordine în bucătărie, așa cum îi era obiceiul, după care se duse sus la mansardă, unde-și amenajase dormitorul, o baie și o cămăruță pe care o folosea pe post de birou. Își petrecu o oră ocupându-se de diverse documente, forțându-se să se gândească la chestiunile urgente de fiecare dată când mintea îi zbura la Hayley.

Deschise televizorul pe postul de sport, luă o carte și se răsfăță cu una dintre activitățile sale preferate din serile când era singur. Să citească în timp ce se uita la un meci de baseball.

Undeva prin turul al șaptelea, când Boston Red Sox aveau două strike-uri, iar Yankees aveau un alergător la baza a doua, ațipi.

Visă că el și Hayley făceau dragoste în Fenway Park, rostogolindu-se goi pe terenul de baseball, în timp ce meciul se juca în jurul lor. Cumva, știa că jucătorul care era la bătaie avea două strike-uri din trei lovituri, chiar în timp ce Hayley își încleșta picioarele ei lungi în jurul lui, iar el se împlânta în ea. În căldura ei, în ochii ei albaștri și catifelați.

Izbitura îl trezi, iar mintea lui care visa auzi zgomotul vesel al mingii care se lovește de bâtă. Se gândi la un home run chiar când se ridică, clătinând din cap ca să-și alunge somnul.

Isuse! Își trecu energic palmele peste față. Ciudat, foarte ciudat, chiar dacă fusese o combinație între două dintre activitățile sale preferate. Sportul și sexul. Râzând singur, dădu să pună cartea deoparte.

Cea de-a doua izbitură de la parter fu ca un glonț tras dintr-o armă, nicidecum un vis.

Fu în picioare cât ai zice pește și puse mâna pe bâta Louisville Slugger, pe care-o primise la cea de-a douăsprezecea aniversare, și se năpusti afară din cameră.

Primul lui gând fu că Bryce Clerk, fostul soț al mamei sale, ieșise din închisoare și se întorsese să le facă iar probleme. „Are s-o regrete amarnic”, se gândi Harper furios, apucând strâns bâta. Sângele îi fierbea în vene în timp ce se îndrepta spre hărmălaia furioasă.

Aprinse brusc luminile, la timp să vadă o farfurie îndreptându-se cu viteză spre el. Se feri din instinct, iar farfuria se făcu țăndări, cioburile zburând în toate direcțiile.

Apoi se lăsă o liniște absolută.

Încăperea pe care o lăsase în ordine înainte să urce arăta de parcă fusese distrusă de o gașcă de vandali. Vase sparte zăceau pe podea, amestecate cu bere vărsată și cioburile sticlelor din care cursese. Ușa

frigiderului său atârna deschisă, și totul fusese scos dinăuntru. Blaturile și pereții erau acoperiți cu ceea ce părea a fi un amestec ciudat de ketchup și muștar.

Nu mai era nimeni acolo în afară de el. Și putea vedea aburii propriei respirații în frigul care încă nu se risipise din aer.

— La dracu'! își trecu o mână prin păr. Drăcia dracului!

Folosise ketchup - sau cel puțin el spera că era vorba despre condimentul inofensiv și nu sângele cu care semăna - pentru a-și scrie mesajul pe perete.

„N-o să am odihnă."

El studie distrugerea din încăpere.

— Nu ești singura.

Capitolul 6

Mitch își aranjă ochelarii și se uită mai îndeaproape la fotografii. Harper fusese minuțios, se gândi el, făcând fotografii din fiecare unghi, cu detalii și unghiuri largi. Băiatul avea o mână fermă și capul limpede. Dar…

— Ar fi trebuit să ne suni când s-a întâmplat asta.

— Era unu dimineața. Ce rost avea? Așa arăta.

— Arată ca și cum ai fi enervat-o tare. Ai vreo idee?

— Nu.

Mitch întinse fotografiile în fața sa, aranjându-le în ordine, în timp ce David se uita peste umărul lui.

— Ai curățat toată porcăria aia? îl întrebă el pe Harper.

— Îhâm.

Enervarea părea să vibreze din omoplații umerilor săi încordați ca niște arcuri.

— A distrus fiecare afurisit de vas pe care-l aveam acolo.

— Nu e mare pierdere. Oricum erau urâte. Ce sunt astea?

David smulse una dintre fotografii.

— Twinkies? Câți ani ai, doișpe? Harper.

Cu o expresie de milă întipărită pe chip, David clătină din cap.

— Îmi fac griji pentru tine.

— Îmi place să mănânc Twinkies.

Mitch ridică o mână.

— Lăsând deoparte alegerea snackurilor…

— Twinkies sunt bombe calorice pline de conservanți.

Întrerupându-l pe Mitch, David încercă să-l ciupească pe Harper de burtă.

— Termină.

Dar gestul, așa cum fusese intenționat, mai înveseli puțin dispoziția lui Harper.

— Fetelor, zise Mitch cu blândețe. Să ne întoarcem la oile noastre. Asta este încă o schimbare de tipar. Din câte știi, n-a mai intrat niciodată în căsuța de oaspeți și n-a făcut probleme pe-acolo.

Se uită la Harper pentru a primi o confirmare.

— Nu. O privire aruncată spre fotografiile pe care le făcuse îi aminti șocul, furia și *timpul* de care avusese nevoie pentru a se împăca cu ideea distrugerii. Iar ăsta e un început al naibii de remarcabil.

— Mama ta trebuie să afle despre asta.

— Da, da.

Cu furia încă mocnind în el, Harper merse până la ușa din spate și se încruntă privind afară, spre aburul dimineții. Așteptase, în mod deliberat, până o văzuse pe mama sa plecând pentru alergarea de dimineață.

— Doar îmi prețuiesc viața, nu? Dar am vrut să recapitulăm noi mai întâi toate astea, înainte să o implicăm pe ea.

Ridică privirea în tavan, spre locul în care își imagină că Hayley se pregătea să-și înceapă ziua.

— Sau pe oricare dintre ele.

— Strategia ta este să protejezi femeile? tărăgănă David în mod exagerat cuvintele. Nu că n-aș fi de acord cu tine, băiete, dar lui Roz n-o să-i placă.

Întoarse degetul mare de la mână spre tavan.

— Și nici ei.

— Pur și simplu nu vreau să se isterizeze în legătură cu asta. Dacă am putea minimaliza cumva importanța gestului… Au fost doar niște vase sparte și mizerie în bucătărie.

— Un atac personal, Harper, nu asupra ta, ci asupra proprietății, în casa ta. Asta este și asta vor vedea și ele.

Mitch flutură din mână înainte să adauge:

— Am trecut prin situații și mai grele, cu toții, și o să trecem și peste asta. Important este să ne dăm seama de ce s-a întâmplat.

— Poate pentru că e țicnită, izbucni Harper. Acesta poate fi un mic factor care a contribuit la tot dezastrul.

— Seamănă cu mama lui când se enervează, interveni David. E rău și încăpățânat.

— Am remarcat. A fost văzută în trecut mergând în direcția căsuței de oaspeți.

Mitch se sprijini cu un șold de masă.

— Ați văzut-o chiar voi când erați copii. Putem presupune că, la un moment dat în viața ei, a fost acolo. Putem presupune că s-a întâmplat după ce Reginald Harper a adus copilul lor aici pentru a face din el moștenitorul său legitim.

— Și putem presupune că era nebună de legat, adăugă David. După cum arăta.

— Cu toate astea, din câte știm, nu a băgat în seamă locul, de când locuiește Harper acolo. De cât timp?

— Rahat, nu știu.

Ridică din umeri, bătând darabana pe pantalonii săi ponosiți de lucru.

— De când am terminat facultatea. Șase, șapte ani.

— Dar o face acum, cu gând de distrugere. O fi nebună, dar trebuie

să existe o cauză. Tot ce a făcut până acum are o cauză și un motiv. Ai adus ceva acolo recent? Ceva nou?

— Ah, nu.

Dar ideea îl făcu să se oprească și să reflecteze în loc să se mai agite.

— Plante. Aduc plante prin rotație, dar fac asta de ani întregi. Și lucrurile obișnuite, alimente, CD-uri, haine. Nimic special sau ciudat.

— Pe cineva?

— Poftim?

— Ai adus pe cineva în casă, pentru prima oară? O femeie?

— Nu.

— Asta e chiar trist.

David îl cuprinse cu un braț pe după umeri.

— Îți pierzi talentul?

— Talentul meu e la fel de excepțional. Doar am fost puțin ocupat.

— Și înainte să se întâmple ce făceai?

— Mă uitam la un meci în dormitor, sus, și citeam. Am ațipit și următorul lucru pe care-l știu este că am început să aud hărmălaia.

Auzi țipătul fericit al lui Lily și tresări.

— La naiba, vin. Mitch, hai să le ascundem, să ascundem toate astea până…

Se opri, blestemându-se în gând pentru că nu se mișcase mai repede, când Lily intră înaintea lui Hayley. Se năpusti direct spre el, toată numai zâmbete și cu brațele întinse.

— Ți-a auzit vocea, zise Hayley în timp ce el o ridica pe Lily. Și i s-a luminat fața.

— Talentul lui e excepțional, remarcă sec David, când e vorba de copii mici.

— Ăsta este modul ei preferat de a-și începe ziua, în mod clar.

Se duse la frigider să ia sucul și, când se întoarse cu sticla și cana lui Lily în mână, zări fotografiile.

— Ce sunt astea?

— Nimic. Doar o mică aventură în miez de noapte.

— Doamne, ce mizerie! Ai dat o petrecere și nu ne-ai invitat?

Apoi clipi și păli când se apropie mai tare.

— O! Oh, Amelia. Ești în regulă? Ești rănit?

Scăpă din mână cana lui Lily când se întoarse spre el.

— Harper, te-a rănit?

— Nu. Nu.

El bătu ușor peste mâna pe care ea o trecea peste fața lui, peste brațul lui.

— Sunt doar niște vase.

David se aplecă să recupereze cana de plastic și ridică din sprâncene spre Mitch ridicându-se și mormăi: „Aha” în barbă.

— Dar uită-te la lucrurile tale. Smulse o fotografie. Bucătăria ta cea

mică și cochetă. Care naiba este problema ei?! De ce trebuie să fie așa de al naibii de rea?

— Faptul că e moartă probabil că o scoate din sărite. Cred că Lily vrea sucul.

— Bine, bine. Dacă nu e un lucru, sunt alte șase cu ea - cu Amelia, nu cu Lily. Încep să mă satur. Turnă sucul, puse capacul, apoi îi întinse cana lui Lily. Uite aici, iubire. Și ce-o să facem în legătură cu asta? întrebă ea, întorcându-se spre Mitch.

— Un spectator nevinovat, îi reaminti el, ridicând mâinile.

— Așa suntem cu toții, nu-i așa? Dar asta nu contează nici cât negru sub unghie pentru ea, se pare. Nemernica!

Se așeză, încrucișându-și brațele la piept.

— Te simți mai bine? o întrebă David și-i turnă niște cafea.

— Nu știu cum mă simt.

— Sunt doar niște vase.

Harper o așeză pe Lily în scaunul de masă.

— Și după părerea lui David, niște urâțenii.

Hayley schiță un zâmbet.

— Nu erau prea urâte. Îmi pare rău, Harper. Îi atinse mâna. Îmi pare atât de rău.

— De ce-ți pare rău? întrebă Roz pe când intra.

— Și iată gongul pentru runda a doua, gesticulă David cu cafetiera. Cred că o să fac clătite.

Nu se putea concentra. Hayley trecu prin rutina de a servi clienții, făcându-și treaba pe pilot automat. Când își dădu seama că nu mai putea să stea și să facă conversație insipidă cu nimeni, intră în biroul Stellei pentru a apela la mila ei.

— Dă-mi ceva mai greu de lucru, te rog! Ceva în care să te încălzești și să transpiri. Ia-mă de la casă, te rog. Aștept din clipă-n clipă să m-apuce o criză de isterie și nu vreau să aibă vreun client de suferit.

Stella se dădu în spate pe scaun, studiind-o pe Hayley din cap până-n picioare.

— De ce nu iei mai bine o pauză?

— Dacă mă opresc din făcut, mă apuc de gândit. Și apoi o să încep să văd din nou în minte pozele alea cu bucătăria lui Harper.

— Știu că e supărător, Hayley, dar…

— E vina mea.

— Cum poate să fie vina ta că bucătăria lui Harper a fost făcută praf? Și ai avut ceva de-a face și cu vaza spartă din livingul meu, pentru că nimeni din casă nu-și asumă responsabilitatea. Pentru moment, săpuneala și-o ia Habar-n-am.

— Habar n-am este țapul ispășitor clasic.

— Între el și Nu-eu, nimic nu e sigur sau sfânt.

Oftând cu zgomot, Hayley se lăsă să cadă într-un scaun.

— Bine, o să iau o pauză, doar un minut. Poți să iei și tu una cu mine?

— Sigur.

Stella lăsă baltă tabelul de pe monitorul computerului său.

— După ce-am plecat de la tine aseară am trecut pe la Harper. Îmi spuneam să acționez, să fac ceva, să grăbesc lucrurile cumva, știi? Dacă vrea să se gândească la mine ca la verișoara Hayley, sau mama lui Lily, sau ce naiba o mai gândi el, foarte bine. Dar am să-l las să guste puțin să vadă ce pierde și să vedem ce părere are.

— Iu-hu. Și?

— I-am ridicat mingea la fileu. Cum stăteam acolo în bucătăria lui, am îndrăznit și i-am dat unul din săruturile alea gen iată-ce-pierzi-așa-că-de-ce-nu-vii-să-ți-iei.

Buzele Stellei se arcuiră într-un zâmbet.

— Și așa a făcut? Și-a luat?

— Așa s-ar zice. Sărutul pe care mi l-a dat înapoi zicea mai degrabă ceva de genul dacă-ai-deschis-poarta-năvălesc-înăuntru. Are o gură uluitoare. Mă gândisem eu că are, dar după vreo două exemple pe viu mi-am dat seama că o subestimasem. Foarte tare.

— Și asta-i bine, nu? E ceea ce-ți doreai.

— Nu este vorba despre ceea ce vreau eu. Sau poate că este.

Sări în picioare, dar nu avea loc să se plimbe prin biroul mic.

— Poate că asta e și ideea. În bucătăria lui, Stella. L-am sărutat în bucătăria lui, și câteva ore mai târziu, ea este acolo, distrugând locul cu totul. Nu trebuie să fii mare filosof să ajungi la concluzia corectă. Am deschis poarta, asta-i clar, dar ea este cea care a intrat.

— Amesteci metaforele. Nu spun că te înșeli cu totul, adăugă ea și se întinse încet din scaun pentru a deschide mica ladă frigorifică de unde scoase două sticle de apă. Dar am să-ți spun că nu este vina ta. Este o prezență volatilă, Hayley, și nici unul dintre noi nu este responsabil pentru acțiunile ei sau pentru ceea ce i s-a întâmplat.

— Nu, dar încearcă să-i spui și ei asta. Mulțumesc, spuse ea când Stella îi întinse una dintre sticle.

— Noi nu facem decât să încercăm să aflăm ce s-a întâmplat, poate să îndreptăm lucrurile, cât se mai pot îndrepta, dar în timpul ăsta trebuie să ne trăim viețile.

— E vorba despre energie sexuală și afecțiune. Asta crede Roz, iar eu cred că pista e corectă.

— I-ai spus lui Roz despre tine și Harper?

Hayley bău îndelung din sticlă.

— Nu, nu, vreau să spun în general. Și nu există nici un „eu și Harper”, nu cu adevărat. Roz și Mitch cred că fiorul sexual și emoțiile care decurg de aici o tulbură, măcar în parte. Așa că trebuie să scap de

dorință și de emoțiile astea.

— Chiar dacă ai putea, nu iei în considerație și dorința și sentimentele lui Harper.

— Pot să am grijă de asta. Problema este când sunt îndreptate spre mine. Altfel, s-ar fi supărat pe el mai devreme.

Degetele ei se încleștară pe sticlă, dar își luă seama înainte ca apa să se reverse pe margine.

— Poți paria că, până acum, el a făcut mai mult decât să sărute o femeie în bucătăria aia, iar ea nu s-a burzuluit așa.

— Din nou, nu te pot contrazice. Dar dacă este vorba despre tine și Harper, atunci trebuie să însemne ceva. Poate ceva important. La fel cum eu și Logan, Mitch și Roz însemnăm foarte mult unul pentru celălalt.

— Nu mă pot gândi la asta. Nu acum. Vreau doar să scap de starea asta. Dă-mi ceva de lucru.

— Vreau ca toate plantele în plus să fie scoase din sera numărul 1 și să fie aranjate frumos în față. O masă cu plantele anuale, una cu cele perene, și marcate cu 30 la sută reducere.

— Mă apuc imediat. Mulțumesc.

— Să-ți amintești că mi-ai mulțumit când o să leșini din pricina epuizării și a căldurii, strigă Stella.

Încărcă tăvi și ghivece pe un cărucior și le duse în fața clădirii. Avu nevoie de patru drumuri. Le așeză pe mese, poziționându-le în așa fel încât să atragă atenția celor care treceau cu mașina pe acolo. „Posibile achiziții din impuls”, hotărî ea.

Tot trebui să se oprească din când în când, să discute cu clienți sau să-i îndrume, dar în cea mai mare parte a timpului era într-o singurătate binecuvântată.

Aerul era dens și greu, genul care se strângea în furtuni. Spera să se întâmple așa. S-ar fi bucurat de o furtună al naibii de rea. S-ar fi potrivit ca o mănușă cu dispoziția ei.

Cu toate astea, munca îi ținea mintea ocupată. Jucă jocul de a identifica și a recita numele fiecărei specii pe care o descărca. În curând, putea deveni la fel de bună ca Roz sau ca Stella la recunoașterea plantelor. Și era destul de sigură că până avea să termine ce avea de făcut, va fi prea epuizată ca să se mai gândească la orice altceva.

— Hayley. Te-am căutat.

Sprâncenele lui Harper se împreunară pe când se apropie de ea.

— Ce naiba faci aici?

— Muncesc.

Își șterse fruntea asudată cu brațul.

— De asta mă ocup pe-aici.

— E prea cald pentru genul ăsta de muncă, iar aerul e irespirabil azi. Treci înăuntru.

— Nu ești șeful meu.

— Tehnic, sunt, pentru că sunt unul dintre proprietarii acestui loc.

I se tăiase puțin răsuflarea, și afurisita de sudoare îi tot picura în ochi. O făcea să devină și mai iritabilă.

— Stella mi-a spus să pregătesc astea, iar eu asta fac. Ea este supraveghetorul meu direct.

— Dintre toate lucrurile idioate…

Se opri brusc și se năpusti înăuntru.

Și direct în biroul Stellei.

— Ce dracu' este în neregulă cu tine de-o trimiți pe Hayley afară în furnalul ăsta?

— Doamne sfinte, tot acolo e?

Speriată, se ridică de la birou.

— Nici nu mi-a trecut prin cap că…

— Dă-mi o afurisită de sticlă de apă!

Stella scoase în grabă una din lada ei frigorifică.

— Harper, nu m-am gândit nici o clipă că…

Dar el ridică o mână și-o opri.

— Nu. Te rog.

Ieși la fel de intempestiv cum intrase, îndreptându-se direct spre Hayley. Ea îl pocni ușor când o apucă de braț, dar el o trase oricum din fața clădirii.

— Dă-mi drumul. Ce-ți închipui că faci?

— Pentru început te duc la umbră.

O târî până-n spate, printre mese și tufișuri în ghivece, printre sere, până ajunse lângă băncile aflate la umbră, lângă iaz.

— Stai jos. Bea.

— Nu-mi place de tine când ești așa.

— Mi-ai luat vorba din gură. Acum bea apa, și consideră-te norocoasă că nu te arunc pur și simplu în iaz ca să te răcorești. Mă așteptam ca Stella să fie mai responsabilă, spuse el când ea începu să bea apă cu înghițituri mari. Dar adevărul e că, deși e a doua ei vară aici, este totuși din nord. Tu ești de-a locului. Știi ce-ți poate face căldura asta.

— Și știu cum să mă descurc cu ea. Și n-o acuza pe Stella, n-are nici o vină.

Dar, trebuia să recunoască, îi era puțin rău și se simțea amețită. Cedă și se întinse pe iarbă.

— Poate am exagerat. M-am luat cu munca, asta-i tot.

Întoarse capul și se uită spre el.

— Dar nu-mi place să fiu luată pe sus, Harper.

— Nici mie nu-mi place să iau oamenii pe sus, dar uneori chiar de

asta au nevoie.

Își scoase șapca de cozoroc și o flutură în fața ei pe post de evantai.

— Și având în vedere că tenul tău e deja cu câteva nuanțe mai deschis decât culoarea unei mașini de pompieri, aș zice că aveai nevoie.

Îi era greu să-l contrazică, mai ales când se simțea atât de bine întinsă pe iarbă și era așa de drăguț cum îi făcea vânt cu șapca lui veche și transpirată.

Soarele era în spatele lui, dar razele se strecurau printre crengile înalte și frunzișul des, acoperindu-l cu picățele și dându-i un aer romantic și chipeș, cum stătea acolo în umbra văratică.

Tot părul acela închis la culoare, cu vârfurile ușor ondulate de la căldură și umiditatea prea mare. Și ochii aceia alungiți și ca de ciocolată erau atât de… delicioși. Pomeții lui, forma plină și sexy a gurii lui.

Putea să stea acolo, întinsă, ore întregi, doar să-l privească. Ideea era îndeajuns de nebunească încât s-o facă să zâmbească.

— De data asta te las să scapi. Aveam prea multe gânduri, iar munca grea și solicitantă mă ajută să scap de ele.

— Eu am o altă metodă.

Se aplecă spre ea, apoi se opri, înclinând capul când ea își ridică mâna între ei.

— Suntem la serviciu.

— Credeam că suntem într-o pauză.

— În mediul de la serviciu.

Munca, deși epuizantă, o ajutase. Ajunsese la o concluzie. Nu era important ceea ce-și dorea ea, ci ceea ce era corect.

— Și, în plus, mi-am dat seama că chestia asta nu este o idee bună.

— Care chestie?

— Chestia asta care ne implică pe noi doi.

Se ridică în fund, scuturâ din cap și-și dădu părul de pe față, asigurându-se că-i zâmbește. Lumea ei s-ar fi prăbușit dacă ei doi n-ar mai fi fost prieteni.

— Îmi ești drag, Harper. Ești foarte important pentru mine și pentru Lily, și vreau să rămânem prieteni. Dacă adăugăm sexul la asta, sigur, ar fi drăguț pentru o vreme, dar apoi ar deveni ciudat și stingheritor.

— Nu trebuie să se întâmple neapărat așa.

— Dar sunt șanse.

Îi atinse genunchiul, frecându-l.

— Ieri eram pur și simplu cu chef. Mi-a plăcut să te sărut. A fost drăguț

— Drăguț?

— Sigur.

Pentru că-i cunoștea expresia de pe chip - sau mai degrabă lipsa de

expresie - și asta însemna că era furios sau se lupta să-și ascundă furia, își lărgi zâmbetul.

— Întotdeauna e drăguț să săruți un bărbat care arată bine, dar eu trebuie să mă gândesc mai departe de lucrurile astea, și cel mai bun lucru pentru mine este să lăsăm lucrurile exact așa cum sunt.

— Lucrurile nu mai sunt așa. Deja ai schimbat asta.

— Harper, o mozoleală între prieteni nu e așa o mare scofală.

Îl bătu ușor pe mână, dând să se ridice, dar el își încleștă degetele pe încheietura ei.

— A fost mai mult de-atât.

Furia lui câștiga lupta, ieșind la suprafață, din câte vedea ea. Și, cum fusese martoră de câteva ori la manifestarea ei, știa că era impresionantă. Dar era mai bine să fie furios, se gândi ea repede. Era mai bine pentru el să fie mânios sau dezgustat, sau chiar rănit pentru scurt timp.

— Harper, știu că probabil nu ești obișnuit ca o femeie să-ți pună frână, dar n-am de gând să stau aici și să mă cert dacă o să fac sau nu sex cu tine.

— E mai mult de-atât.

„Mai mult.” Acele două vorbe îi făcură inima să tremure.

— Ba nu e. Nu vreau să fie.

— Ce este asta, un joc tâmpit? Ai venit la mine, m-ai sărutat. Iar acum mă iei cu „a fost drăguț, dar nu sunt interesată”?

— Pe scurt, da. Trebuie să mă întorc la lucru.

Vocea lui rămase periculos de rece și calmă:

— Știu ce-ai simțit când te-am atins.

— La naiba, Harper, bineînțeles că am simțit ceva. N-am mai avut parte de ceva acțiune de luni întregi.

Degetele lui se încleștară, apoi se relaxară. Îi dădu drumul.

— Așadar, doar căutai un partener de sex.

De data asta nu-i mai tresăltă inima, ci simți ca o lovitură în plex.

— Am acționat din impuls și mi-am dat seama că n-ar fi trebuit s-o fac. Dacă vrei să faci totul să sune vulgar, dă-i înainte.

Privirea i se întunecă, așa că păru să se uite la el printr-un val de căldură unduitor. Furia din ea deveni atât de intensă, încât aproape căi zgârie gâtul.

— Bărbații nu știu decât să și-o tragă, să mintă și să înșele și toate astea le obțin cu bani. Și după ce și-au făcut mendrele, femeia nu este decât o târfă pe care s-o folosească din nou sau s-o arunce. Dar bărbații sunt târfele, care nu fac decât să urzească și să plănuiască următoarea împerechere.

Ochii ei se schimbaseră. Harper n-ar fi putut spune cum, dar nu se mai uita la ea prin ei. Furia lui fierbinte îngheță, transformându-se în teamă.

— Hayley…

— Asta vrei, stăpâne Harper?

Cu un zâmbet șiret, își cuprinse sânii în palme, mângâindu-i.

Și asta?

Își strecură o mână între picioare.

— Ce-o să plătești?

O apucă de umeri, scuturând-o ușor.

— Hayley. Încetează!

— Vrei să fac pe doamna? Mă pricep atât de bine la asta. Sunt atât de bună încât să fiu folosită pentru împerechere.

— Nu.

Trebuia să rămână calm, deși își simțea degetele tremurând.

— Te vreau exact așa cum ești, Hayley.

Își încleștă degetele pe bărbia ei, fără să-și ia privirea concentrată din ochii ei.

— Cu tine vorbesc. Mai avem chestii de făcut pe-aici, apoi trebuie să te duci s-o iei pe Lily. Nu vrei să întârzii la bonă.

— Ce? Hei!

Încruntându-se, ea îi împinse mâna.

— Am spus că nu…

— Ce-ai spus?

Își duse din nou mâna pe umerii ei, masându-i cu blândețe.

— Repetă ceea ce tocmai mi-ai spus.

— Am spus… Am spus că am făcut ceva dintr-un impuls. Am spus… O, Doamne!

Culoarea îi pieri din obraji.

— N-am. N-am vrut să spun…

— Îți amintești?

— Nu știu. Nu mă simt bine.

Își apăsă o palmă asudată pe burtă, simțind senzația de greață.

— Simt că mi se face puțin rău.

— OK. Te duc acasă.

— N-am vorbit serios, Harper. Eram supărată.

Genunchii ei se clătinară când el o ajută să se ridice.

— Spun tâmpenii când sunt supărată, dar nu le cred. Nu știu de unde au venit astea.

— E în ordine.

Vorbi pe un ton posomorât când o sprijini pentru a ajunge în zona birourilor.

— Eu știu.

— Nu înțeleg.

Și-ar fi dorit să se așeze din nou în iarbă, să stea la umbră până când capul ei înceta să se mai rotească.

— Mai întâi te duc acasă și apoi o să vorbim despre asta.

— Trebuie să-i spun Stellei…

— Am să-i spun eu. Nu mi-am adus mașina. Unde sunt cheile tale?

— Ăăă. În poșeta mea, în spatele tejghelei. Harper, mă simt foarte… amețită.

— În mașină.

Deschise portiera și o împinse ușor înăuntru.

— Îți iau eu poșeta.

Stella se afla în spatele tejghelei când el se năpusti înăuntru.

— Poșeta lui Hayley. O duc acasă.

— O, Harper, e bolnavă? Îmi pare atât de rău…

— Nu e asta. Îți explic mai târziu.

Trase iute poșeta din mâinile Stellei.

— Spune-i mamei, spune-i să vină. Spune-i că am nevoie de ea acasă.

Deși Hayley se împotrivi motivând că se simțea mai bine, el aproape că o duse în brațe până în casă, apoi făcu un semn cu bărbia spre David.

— Adu-i ceva. Niște ceai.

— Ce se întâmplă cu fata noastră?

— Doar adu ceaiul, David. Și pe Mitch. Adu-l pe Mitch. Hai, întinde-te aici.

— Harper, nu sunt bolnavă. Doar m-am încălzit foarte tare sau ceva de genul ăsta.

Dar era greu să te cerți cu un bărbat care te trântea pe canapea.

— Partea cu „ceva de genul ăsta” e cea care mă îngrijorează. Încă mai ești palidă.

El își trecu degetele peste obrazul ei.

— Ar putea fi din cauză că mă simt complet stânjenită de ceea ce mi-a ieșit din gură. N-ar fi trebuit să spun lucrurile alea, Harper, chiar dacă eram furioasă.

— Nu erai chiar atât de furioasă.

Își ridică privirea când Mitch intră în încăpere.

— Ce se întâmplă?

— Am avut… o chestie.

— Hei, scumpo, ce-ai pățit?

Mitch se apropie de canapea și se lăsă pe vine.

— Este doar căldura.

Starea de rău îi trecu, pe chip întipărindu-i-se un zâmbet stânjenit.

— M-a făcut s-o iau razna puțin.

— N-a fost căldura, o corectă Harper. Și nu tu ești cea care a luat-o razna. Mama e pe drum încoace. O s-o așteptăm.

— Doar n-ai chemat-o pe Roz de la lucru până aici doar pentru atâta lucru! Cât de jenată vrei să ajung să mă simt?!

— Liniștește-te! ordonă Harper.

— Ai tot dreptul să fii furios pe mine, dar n-am de gând să stau aici întinsă și…

— Ba da, aici stai. Mai sunt vreo două ore până trebuie s-o iei pe Lily. Unul dintre noi o să meargă după ea.

Cum ea făcu o față lungă drept răspuns, Harper se întoarse și-l văzu pe David intrând cu o tavă cu ceai.

— Poți s-o iei tu pe Lily de la bonă, nu?

— Sigur că da.

— Din moment ce vorbim despre fiica mea, eu sunt cea care merge după ea sau trimite pe cineva, sări Hayley.

— Îți revine culoarea în obraji, observă Harper. Bea-ți ceaiul.

— Nu vreau nici un nenorocit de ceai!

— Hai, scumpo, e un ceai verde foarte bun.

David încercă s-o liniștească pe când puse tava jos și-i turnă în ceașcă.

— Fii fetiță cuminte.

— Aș vrea să încetați cu grija asta exagerată care mă face să mă simt ca o idioată, se îmbufnă ea, dar luă ceașca. Dar dacă mă rogi tu, David, o să accept.

Rămase îmbufnată și când sorbi din ceai, apoi blestemă în barbă când o auzi pe Roz intrând în casă.

— Ce s-a întâmplat?

— Harper e dezlănțuit, zise Hayley.

— Harper, ți-ai ieșit iar din fire?

Roz îl frecționă cu palma pe braț când trecu pe lângă el pentru a o cerceta pe Hayley.

— Când o să te maturizezi?

— Roz, îmi pare foarte rău pentru toată tevatura, începu Hayley. Am stat prea mult în căldură și m-am simțit puțin ciudat, asta e tot. O să lucrez în plus mâine, ca să recuperez pentru azi.

— O, Doamne, atunci n-o să mai trebuiască să te concediez. Acum, să-mi spună și mie cineva ce naiba se întâmplă.

— Mai întâi, a lucrat până mai avea puțin și leșina de căldură, îi spuse Harper.

— Doar am exagerat puțin, ceea ce nu este același lucru cu…

— Nu ți-am spus o dată să stai acolo și să nu mai scoți o vorbă?

Ea puse ceașca jos, porțelanul răsunând pe porțelan.

— Nu știu cum de ai tupeul să folosești tonul ăla cu mine.

Privirea pe care i-o aruncă fu la fel de blândă și de impresionantă ca și tonul lui:

— Din moment ce nu funcționează, o să-ți spun pur și simplu să taci dracului din gură. Am dus-o la umbră și am pus-o să bea niște apă, continuă el. Am vorbit câteva minute, apoi ne-am certat. Și în mijlocul disputei nu mai era ea cea care vorbea. Era Amelia.

— Nu. Doar pentru că am spus niște lucruri pe care n-ar fi trebuit…

— Hayley, nu tu le rosteai. Suna diferit, îi spuse el lui Mitch. O altă tonalitate, ai putea spune. Iar accentul era unul pur de Memphis. N-avea nici urmă de Arkansas în el. Și ochii ei, nu știu cum să explic exact. Erau mai bătrâni, mai reci.

Hayley se lăsă pe spate și fu străbătută de un fior.

— Nu e posibil!

— Ba știi că este. Știi că s-a întâmplat.

— În regulă.

Roz se așează lângă Hayley.

— Ce s-a întâmplat de fapt, Hayley, din punctul tău de vedere?

— Nu mă simțeam prea bine… căldura. Apoi m-am certat cu Harper. M-a enervat tare, asta-i tot. Iar eu i-am răspuns cu aceeași monedă. Am spus niște lucruri. Am spus…

Mâna începu să-i tremure, bâjbâind după cea a lui Roz.

— O, Doamne, o, Doamne! Mă simțeam… departe, detașată. Nu știu cum s-o spun. Și în același timp, eram copleșită de furie. Nu știam ce spun. Era ca și cum încetasem să mai spun ceva. Apoi el îmi rostea numele, iar eu eram nervoasă. Timp de un minut nu mi-am putut aminti. Creierul meu… părea puțin amorțit, ca atunci când te trezești după ce-ai tras un pui de somn. Și aveam o senzație de greață.

— Hayley.

Mitch vorbi cu blândețe.

— S-a mai întâmplat cumva asta înainte?

— Nu. Nu știu. Poate.

Închise ochii pentru o clipă.

— Am tot avut niște gânduri ciudate, niște toane ciudate, în care nu par a fi eu. Eram răutăcioasă și iritabilă, dar pur și simplu părea că așa mă simțeam și atât. Doamne, ce-o să mă fac?

— Stai liniștită, o sfătui Harper. Și o să ne dăm seama.

— E ușor pentru tine să vorbești, replică ea. Tu nu ești posedat de un spectru psihopat.

Capitolul 7

— Pare puțin ca-n vremurile de demult, remarcă Stella în timp ce se făcea comodă în salonul de la etaj, împreună cu Roz și cu Hayley - și o sticlă de vin alb rece.

— Ar trebui să-i pregătesc masa de seară lui Lily.

Roz turnă vinul, apoi alese o boabă de strugure verde zaharisit de pe platoul pregătit de David.

— Hayley, știi bine nu numai că va fi bine hrănită, dar și că se va descurca foarte bine cu toți bărbații ăia.

— Și e o practică bună pentru Logan. Ne gândim că poate vom încerca să avem un copil împreună.

— Serios?

Pentru prima oară după multe ore, Hayley simți plăcere pură.

— Cred că e minunat. O să faceți un bebeluș frumos, iar lui Gavin și lui Luke le va plăcea la nebunie să mai aibă un frate sau o soră.

— Suntem încă în etapa discuțiilor, dar înclinăm spre etapa punerii în practică.

— Te simți mai bine? o întrebă Roz pe Hayley.

— Da. Mult mai bine. Îmi pare rău că a trebuit să suporți crizele mele.

— Cred că putem să le trecem cu vederea. Și să-ți acordăm un pic de libertate. N-ai vrut să vorbești despre ceea ce Mitch a numit factorul declanșator - motivul pentru care vă certați tu și Harper. Aveai nevoie de momentele tale de panică și de momentele tale de plâns, și le-ai avut.

— Cu vârf și îndesat. Nimic nu-i face pe bărbați să-și pună coada pe spinare mai repede decât istericalele femeiești.

— Ceea ce bănuiesc că oricum îți doreai.

Roz ridică din sprânceană și mestecă o altă boabă de strugure.

— N-ai vrut să discuți asta cu Mitch. Nici motivul disputei, nici ceea ce i-ai spus lui Harper - sau mai degrabă ce i-a spus Amelia.

În loc să-i întâlnească privirea lui Roz, Hayley fixă cu ochii platoul, de parcă leacul pentru cancer era ascuns printre boabele lucioase de struguri și florile de căpșun.

— Nu văd de ce este atât de important ce s-a spus. Esențial este ce s-a întâmplat. Cred că toți ar trebui…

— Gata cu prostiile.

Vocea lui Roz era blândă ca o zi de mai.

— Totul este important, fiecare detaliu. Nu l-am presat încă pe Harper în legătură cu asta, dar o voi face. Aș prefera s-o aud de la tine pentru că, la un moment dat, fiecare dintre noi a fost intim implicat în chestia asta. Așa că lasă mândria sau ce-o fi acolo, Hayley, și spune odată!

— Îmi pare rău. Am profitat de tine.

— Și cum ai făcut asta?

Hayley luă o gură de vin de încurajare.

— I-am făcut avansuri lui Harper.

— Și?

— Și?

Rămase încremenită timp de un minut.

— M-ai primit în casa ta, împreună cu Lily. Ne tratezi ca pe familia ta. Mai mult de-atât. Ai...

— Și nu mă face s-o regret punându-mi în cârcă niște obligații pe care eu nu ți le-am impus niciodată. Harper e om în toată firea și își ia singur deciziile în nenumărate privințe, inclusiv în legătură cu femeile din viața lui. Dacă i-ai făcut avansuri, n-am nici o îndoială că a știut cum să țină garda sus sau să-ți răspundă cu aceeași monedă.

Cum Hayley tăcu mâlc, Roz se dădu în spate luându-și paharul cu vin și ridicându-și picioarele, apoi sorbi.

— Și dacă nu cumva nu-mi cunosc și nu-mi înțeleg fiul atât de bine pe cât am impresia, aș paria pe ultima variantă.

— S-a întâmplat în bucătărie. Eu am făcut-o. Doar l-am sărutat, adăugă repede, când își dădu seama cum suna. Adică Lily era chiar acolo și a fost prima dată…

— Bucătăria, murmură Roz.

— Da, da. Înțelegi? Se cutremură. Și în aceeași noapte, i-a făcut praf bucătăria. Așadar, mi-am dat seama că nu era ceva ce trebuia să se întâmple doar pentru că mi s-a… pentru că sunt atrasă de Harper. I-am spus că, până la urmă, nu eram interesată și probabil i-am rănit sentimentele. Dar e mai bine să-i fie rănite sentimentele decât să se întâmple altceva.

— Hmrnrn.

Roz dădu din cap studiind-o pe Hayley peste buza paharului.

— Bănuiesc că n-a fost prea încântat.

— Nu chiar, așa că eu i-am zis ceva de genul: „Ce mare scofală?”

Puse paharul jos ca să poată gesticula liber cu ambele mâini.

— Apoi mi-a spus ceva cu adevărat plin de cruzime și m-a supărat. Pentru că nu era așa. Fusese doar un sărut - bine, două, se corectă ea. Dar nu era ca și cum ne-am fi dezbrăcat în fundul gol și-am fi făcut sex sălbatic pe podeaua bucătăriei.

— Ar fi fost dificil, cu Lily acolo, comentă Roz.

— Da, dar chiar și-așa, eu nu sunt genul, chiar dacă am rămas însărcinată cu Lily așa cum s-a întâmplat. Și ar putea părea că sunt o mare târfă, dar…

— Nu pare deloc, interveni Stella. Absolut deloc. Toate știm ce înseamnă să ai nevoie de cineva. Indiferent dacă pentru un moment sau pentru mai mult. Eu, una, nu vreau să te aud vorbind așa despre o prietenă dragă, sau să-mi pui mie vorbe-n gură.

Roz zâmbi, se ridică și se aplecă în față, ciocnindu-și paharul de al Stellei.

— Frumos.

— Mersi.

— Of, am uitat unde eram, zise Hayley o clipă mai târziu.

— Te certai cu Harper, îi sări Stella în ajutor. Mare târfă ce ești.

Hayley izbucni în râs și se liniști.

— Exact. Ne certam, apoi s-a întâmplat, așa cum am spus. Era ca și cum ființa mea se estompa și din gura mea ieșeau cuvinte pe care nu eu le pusesem acolo. Despre cum bărbații sunt toți niște mincinoși și niște escroci, și nu vor decât să ne-o tragă și să ne trateze ca pe niște târfe. Era groaznic, și deloc adevărat. În nici un caz când e vorba despre Harper.

— Primul lucru pe care trebuie să ți-l amintești este că nu tu erai cea care le spunea, sublinie Stella. Iar în al doilea rând, se potrivește cu ceea ce știm despre ea și despre tiparul ei comportamental. Bărbații sunt dușmanul, iar sexul este un factor declanșator.

— Când vă certați, înainte ca Amelia să intervină, Harper a spus ceva ca să te facă să te simți demnă de dispreț?

Hayley ridică din nou paharul, privind spre Roz.

— N-a vrut să spună ce am înțeles eu.

— Nu-i căuta scuze băiatului meu.

Roz înclină din cap.

— Dacă ar fi fost perfect, n-ar fi al meu. Ideea este că te-ai simțit așa, iar ea a intrat în scenă.

— Roz, vreau să fii încredințată că n-am să merg mai departe în chestia asta cu Harper. Relația personală.

— Serios?

Roz ridică din sprâncene.

— Dar ce e în neregulă cu el?

— Nimic.

Hayley clipi, uitându-se la Stella în căutarea unui sprijin, dar tot ce primi fu un zâmbet și o ridicare din umeri.

— Nu e nimic în neregulă cu el.

— Așadar, ești atrasă de el, n-ai nici o problemă cu el, dar i-ai dat papucii înainte ca lucrurile să se pună pe un făgaș. Care e motivul?

— Păi… pentru că e…

— Al meu? sfârși fraza Roz. Atunci ce problemă ai cu mine?

— Nici una!

Ajunsă la exasperare, Hayley își ascunse fața în palmă.

— Nu-mi vine să cred cât de jenată mă simt.

— Vreau ca tu și Harper să rezolvați problema asta singuri și să mă lăsați pe mine cu totul în afara ecuației. Am să fac o singură observație, în calitate de mamă a lui: Dacă ar ști că îi arătai ușa pentru a-l proteja de posibilitatea de a fi rănit în viitor, s-ar întoarce și s-ar năpusti înapoi pe ușa aia. Și ar avea parte de toată admirația mea.

— Sper că n-ai să-i spui.

— Nu e datoria mea să-i spun. Ci a ta.

Se ridică în picioare.

— Acum mă duc jos, și-o să discut despre asta cu Mitch la cină. Între timp, cred că mai ai vreo oră la dispoziție să stai îmbufnată. După asta, mă aștept să-ți revii.

Stella făcu un gest cu paharul în timp ce Roz ieșea din încăpere, apoi sorbi încet, cu o expresie mulțumită.

— E al naibii de grozavă, nu?

— Nu prea mi-ai fost de mare ajutor, se plânse Hayley.

— Ba, de fapt, ți-am fost. Am fost de acord cu tot ce-a spus la final, dar am tăcut mâlc. Și mi se pare că am fost de ajutor ținându-mi gura. Hei, te descurci de minune să profiți de ora asta de bosumflat. Și n-ai început decât de câteva minute.

— Poate ar trebui să taci din nou.

— Te iubesc, Hayley.

— O, rahat!

— Și-mi fac griji pentru tine. Cu toții ne facem. Așa că o să dezlegăm misterul ăsta. Suntem o echipă și toate cele. Între timp, tu trebuie să hotărăști ce e mai bine pentru tine în privința lui Harper. N-o poți lăsa pe Amelia să-ți conducă viața.

— Mă simt ca și cum deja a preluat controlul și și-a pus și șapca de șofer. Era în mine, Stella. Cumva.

Stella se ridică, mutându-se pe canapea ca să stea lângă Hayley, punându-și brațul peste umerii prietenei sale.

— Sunt speriată de moarte, șopti Hayley.

— Și eu la fel.

*

Se simțea de parcă ar fi mers pe vârfuri pe coji de ouă. Numai că acestea erau ascuțite ca lamele de ras. Analiză cu minuție tot ce gândea sau ce spunea.

Părea să fie cu toate produsul minții proprii, hotărî ea în timp ce se schimba pentru somn. Gustase salata de paste, roșiile proaspete de

grădină la cină. Capul ei era cel care simțea o durere sâcâitoare, și mâinile ei fuseseră cele care o așezaseră pe Lily în pătuț.

Dar cât avea să reziste să fie atât de hiperconștientă de fiecare gest, de fiecare respirație, fără să o ia razna?

Putea să ia măsuri, și urma s-o facă începând de a doua zi. Primul lucru pe care avea să-l facă va fi să ușureze cardul de credit de suma necesară achiziționării unui laptop. Probabil că internetul era plin de informații despre posedare. Așa s-ar numi ce i se întâmplase ei. Posedare.

Ea nu știa mare lucru - citise prin cărți, majoritatea romane. Și când te gândești că erau vremuri când se distrase simțind fiori pe șira spinării când citise astfel de povești. Ar putea oare să ia informații din lecturile ei și să le aplice la situația ei? Deși prima care-i veni în minte fu *Christine* a lui Stephen King. Era o femeie, nu o mașină clasică, și dacă se gândea mai bine, soluția de a face mașina praf nu părea una prea practică. Și-n plus, oricum nu funcționase nici prima dată.

Mai era *Exorcistul,* dar ea nu era catolică - și acolo era vorba despre demoni. Cu toate astea, avea să apeleze la un preot dacă lucrurile se înrăutățeau. De fapt, în clipa în care capul ei avea să se rotească la 360 de grade, urma să se năpustească spre prima biserică.

Probabil că exagera, hotărî ea, punându-și un maiou și pantaloni scurți din bumbac. Doar pentru că se întâmplase o dată, asta nu însemna că avea să se întâmple din nou. Mai ales acum că era cu ochii-n patru. Ar putea să oprească lucrurile, probabil. Puterea voinței, forța lăuntrică.

Trebuia să facă mai multă yoga. Cine știe, poate yoga era chiar leacul pentru posedare.

Nu, mai bine se ducea să ia niște aer. Furtuna pe care și-o dorea părea să ia avânt afară. Vântul se pornise, iar lucirea fulgerelor se zărea din când în când pe fereastră. O să deschidă ușile de la terasă, să lase vântul să dea năvală. Apoi o să citească ceva ușor, o comedie romantică drăguță ca să se gândească la altceva și să poată dormi.

Se duse în fața ușilor, trăgând cu forță de ele.

Și urlă.

— Doamne, Dumnezeule!

Harper o prinse înainte să țipe din nou.

— Nu-s criminalul cu toporul. Calmează-te!

— Să mă calmez? Să mă calmez?? Dai târcoale pe-aici, să albesc de groază, nu alta, și tu-mi spui să mă calmez?

— Nu dădeam târcoale. Tocmai voia să ciocăn când ai deschis ușile. Cred că mi-ai spart timpanul.

— Sper că așa am făcut. Ce faci aici? Se pornește furtuna.

— Vreo două lucruri. Primul era că am văzut lumina aprinsă la tine și voiam să verific dacă ești în regulă.

— Ei bine, eram, înainte să mă duci tu în prag de infarct.

— Bun. Privirea lui se plimbă pe trupul ei. Frumoasă pijama.

— O, mai taci.

Iritată, își încrucișă brațele la piept.

— Așa m-aș îmbrăca și dacă aș fugi prin curte cu copiii.

— Hm, da, te-am remarcat fugind prin curte. Al doilea e că mă gândeam la ce s-a întâmplat în după-amiaza asta.

— Harper, ore întregi nu m-am putut gândi la altceva.

Epuizată, ea își trecu o mână prin păr, apoi o apăsă pe tâmplă.

— Pur și simplu nu cred că mă mai pot gândi la asta acum.

— Nu trebuie să te gândești, va trebui doar să-mi răspunzi la o întrebare.

Când dădu să intre, ea-l împinse înapoi.

— Nu ți-am dat voie să intri. Și nu cred că e o idee bună să fii aici când eu sunt îmbrăcată sumar.

El ridică din sprâncene în timp ce se sprijini confortabil de tocul ușii. De parcă ar fi fost proprietarul acelui loc, se gândi ea. Ceea ce firește că era adevărat.

— Dă-mi voie să subliniez faptul că ești aici de vreun an jumate. Și în tot timpul ăsta am reușit cumva să mă abțin să nu sar pe tine. Cred că mai rezist câteva minute.

— Mi se pare mie, sau ești cam arțăgos?

— Aș spune că sunt enervat. Mai ales dacă o să faci o mare dramă și-o să insiști să avem conversația asta în timp ce eu stau aici, iar tu acolo.

Primele picături dolofane începură să cadă, iar el ridică din nou din sprâncene. Același gest ca al mamei lui.

— Of, bine, intră atunci. N-are sens să stai acolo și să te faci leoarcă într-un mod stupid.

— Vai, ce de treabă ești!

— Și lasă ușile alea deschise.

Îl împunse cu un deget în piept, pentru că gestul îi conferea un plus de autoritate.

— Pentru că nu rămâi prea mult.

— Bine.

O rafală de vânt dădu năvală prin ușile deschise, urmată de un tunet bubuitor. Iar el stătea acolo, într-o rână, cu degetele mari de la mâini înfipte în buzunarele din față ale jeanșilor săi ponosiți.

Ea se întrebă, în ciuda enervării, cum de nu saliva privindu-l.

— Știi, începu el, după ce m-am liniștit mai mult sau mai puțin - mai degrabă mai puțin -, am reluat câte ceva în minte și mi-am dat seama de ceva foarte interesant.

— O să te apuci să ții un discurs sau îmi pui odată întrebarea aia?

El înclină din cap, un gest care reuși să pară regal, în ciuda jenșilor,

a tricoului și a picioarelor goale.

— M-ai repezit de mi-au mers fulgii de când ai venit aici. Iar eu am reacționat destul de bine, din diverse motive. Dar am terminat cu asta acum. Și, ca să mă întorc la ce spuneam, ideea interesantă care mi-a venit este legată de alegerea momentului. Uite cum văd eu lucrurile. Vii la mine, îmi faci avansuri, eu îți răspund pe măsură. Avem parte de un moment, vreo două de fapt. Vrei să nu te grăbești, am înțeles asta. Apoi, data viitoare când suntem împreună, mă iei cu replici de genul că de fapt nu mai ești interesată, că a fost doar un impuls, nu e mare scofală și hai să fim doar prieteni.

— Exact. Și dacă vrei să mă întrebi dacă m-am răzgândit cumva…

— Nu asta vreau să te întreb. Între aceste două momente, primesc vizita nebunei care ne bântuie casa, care se întâmplă să se hotărască să-mi facă praf casa. Bucătăria, ca să fim mai exacți, scena momentului unu. Așadar, întrebarea mea este: Ce rol a avut acel eveniment în reprezentația ta din cadrul momentului doi?

— Nu știu despre ce vorbești.

— Ei bine, acum mă minți în față.

Expresia de pe chipul ei deveni nefericită, iar Hayley aproape că putea să simtă cum se instala asupra trăsăturilor sale.

— Mi-aș dori să pleci, Harper. Sunt obosită și am o durere de cap. Nu a fost cea mai ușoară zi pentru mine.

— Ai dat înapoi pentru că te-ai gândit că ei nu i-ar plăcea să fim împreună. Că detestă asta îndeajuns de mult, încât a tras un fel de foc de avertisment.

— Am dat înapoi pentru că am dat înapoi. Și asta ar trebui să fie suficient.

— Ar fi, ar trebui să fie, dacă asta ar fi adevărat. Dacă asta ar fi tot. Nu am de gând să mă impun cu forța în fața ta sau a oricărei alte femei care nu mă vrea. Sunt prea mândru să fac asta și am fost educat mai bine de-atât.

Se îndreptă de spate și mai făcu un pas spre ea.

— Și acestea sunt și motivele pentru care nu fug în fața unei lupte, tot așa cum nu las pe nimeni să-mi poarte bătăliile, când e rost de ele.

Își înclină iarăși capul, legănându-se pe călcâie.

— Așadar, nici măcar să nu-ți treacă prin minte să te pui în fața mea, Hayley, gândindu-te să te dai deoparte pentru a mă proteja de ea.

Ea își prinse coatele în palme.

— Spui că nu vrei să mă forțezi, dar eu așa simt că faci…

— Te-am dorit din prima clipă când te-am văzut.

Brațele ei căzură fără vlagă, pe lângă trup.

— Nu-i adevărat.

— În primul moment… m-am simțit de parcă aș fi fost lovit de

lumină. A trecut direct prin mine.

Fără să-și ridice privirea din ochii ei, își bătu cu pumnul în piept.

— Cred că am rămas țintuit locului. Aproape îmi pierise glasul.

— O, Doamne!

Ea-și duse mâna în dreptul inimii, sperând să-i oprească năvala.

— Este groaznic să-mi spui așa ceva.

— Poate.

Buzele i se arcuiră, iar privirea-i deveni caldă.

— Atunci am să adaug la asta și-un comportament groaznic.

Se întinse, trăgând-o spre el.

— Harper, chiar n-ar trebui să…

Fusese o mișcare de maestru, sau așa urma să gândească ea atunci când avea să-și recapete capacitatea de a raționa. O mișcare subtilă, o mică ciocnire, și erau lipiți. Erau linie lângă linie, curbă lângă curbă, astfel că ea resimți șocul cu fiecare centimetru din trup.

— O, murmură ea. O-ho.

Un zâmbet licări în colțurile gurii lui, apoi acea gură se afla pe buzele ei. Fierbinte, caldă și dulce, asemenea zahărului caramelizat. Sărutul era o încercare de seducție lentă și irezistibilă, care-i amețea simțurile, în timp ce mâinile lui porniseră în jos pe trupul ei, într-o atingere ușoară și leneșă. Atingerea… se gândi ea cu mintea începătoșată, atingerea unui bărbat îndeajuns de sigur pe sine încât să nu se grăbească - sigur că avea suficient timp la dispoziție.

Iar buzele lui se frecară mătăsoase de ale ei până când ea ar fi putut jura că și le simțea sclipind.

Părea că gestul lui era menit să-i topească ușor, abil și pe-ndelete trupul și voința, inima și mintea, până când nu-i mai rămase altă alternativă decât să se predea.

Ea gemu, un sunet moale, incontrolabil de plăcere. Și cedă, din ce în ce mai tare în fața asaltului erotic, până când degetele încleștate pe umerii lui se relaxară.

Când el se îndepărtă ușor, ochii ei erau întunecați, iar buzele, întredeschise.

— Hayley?

— Mmm.

— Ăsta nu este răspunsul unei femei care nu e interesată.

Ea reuși să-și pună din nou mâna pe umărul lui, dar îl împinse fără prea multă convingere.

— N-a fost corect.

— De ce?

— Pentru că… gura aia.

Nu se putu abține să nu-și îndrepte privirea într-acolo.

— Ar trebui să ai nevoie de un permis ca să poți săruta în felul ăsta.

— Și cine spune că nu am?

— În cazul ăsta… Nu vrei s-o faci din nou?

— Asta plănuiam.

Vântul intra în rafale pe ușile deschise, la fel de năvalnic ca și sângele ei prin vene, în timp ce gura lui aprindea focuri mici și scânteietoare înăuntrul ei. Mici limbi de foc, se gândi ea, care urmau să-și croiască drum prin ea până aveau s-o mistuie cu totul.

— Harper, rosti ea pe buzele lui, cutremurându-se la senzația buzelor lor care se mișcau împreună.

— Hmm?

— Chiar trebuie să ne oprim.

Nu se putu abține să nu muște ușor, foarte ușor buza lui de jos cea sexy.

— La un moment dat.

— Mai târziu e bine. Să spunem săptămâna viitoare.

Ea izbucni în râs, dar hohotul ieși tremurător, sfârșindu-se cu un icnet când gura lui alunecă de pe a ei și găsi un loc magic sub urechea ei.

— E bine, e… excepțional. Dar chiar cred că ar trebui să așteptăm, doar… Oh!

Își lăsă capul să cadă pe spate pe când gura lui plimbăreață găsi un alt loc minunat.

— Este atât de…

Își întoarse capul pentru a-i oferi spațiu de manevră, iar ochii ei încețoșați clipiră. Se făcură mari.

— Harper.

Când ea tresări în brațele lui, el doar o apucă mai strâns de mână.

— Ce? Încă nu s-a făcut săptămâna viitoare.

— Harper. O, Doamne, oprește-te. Uite.

Amelia stătea în prag, iar furtuna dezlănțuită se afla în fundal. În spatele ei, prin ea, Hayley putea zări copacii biciuiți de vânt și norii asemenea unor pumni plini de vânătăi care se îngrămădeau pe cer.

Părul îi era murdar și încâlcit, rochia albă era plină de noroi care picura, părea că picură, într-o băltoacă murdară, peste picioarele ei goale și însângerate. Ținea o lamă ascuțită lungă și curbată într-o mână și o frânghie în cealaltă. Iar chipul ei era o mască de furie înverșunată.

— O vezi, nu-i așa? O vezi.

Hayley se cutremură de teamă și de frig.

— Da, o văd.

Printr-o mișcare foarte subtilă, își schimbă poziția, astfel încât Hayley să rămână în spatele lui.

— Va trebui să te împaci cu ideea, îi spuse el Ameliei. Tu ești moartă. Noi nu.

Forța rafalei îl ridică de pe picioare și-l împinse un metru și

jumătate în spate, lovindu-l de perete. Simți gust de sânge în gură, în timp ce se lupta să se ridice.

— Oprește-te! Oprește-te! strigă Hayley.

Teama și puterea voinței o făcură să se îndrepte spre Harper, înfruntând vântul înghețat.

— E strănepotul tău. Sânge din sângele tău. I-ai cântat pe când era mic. Nu poți să-i faci rău acum.

O porni înainte, fără să aibă vreo idee clară despre ce va face când va ajunge la Amelia. Înainte ca Harper s-o poată smuci înapoi, o pală de vânt o dărâmă de pe picioare, făcând-o grămadă. I se păru că aude un țipăt, de furie sau de durere. Apoi nu mai rămaseră decât zgomotele furtunii.

— Ești nebună?

Harper se așeză lângă ea, încercând s-o sprijine.

— Nu, tu ești nebun? Tu ești cel care are sânge la gură.

El își trecu latul palmei pe la colțul gurii.

— Ești rănită?

— Nu. A plecat. Măcar și-a luat tălpășița. Doamne, Harper, avea un cuțit.

— O seceră. Și da, asta-i o noutate.

— Nu poate fi adevărat, nu? Vreau să spun, nu are un trup fizic, așadar nici restul nu este real. Nu ne putea tăia-n bucăți, nu-i așa?

— Nu.

Dar se întrebă dacă nu-i putea determina cumva să-și imagineze că erau tăiați sau să-și facă vreun rău apărându-se.

Ea rămase pe podea, încercând să-și recapete suflarea, sprijinindu-se de el în timp ce se holba la ușile deschise.

— Când am venit aici, pe când eram însărcinată, venea uneori în camera mea. Era un pic sinistru, sigur, dar era și ușor reconfortant. Modul în care părea că doar se uită la mine, să verifice dacă sunt în regulă. Parcă îmi lăsa un sentiment de melancolie. Iar acum, e…

Se ridică în picioare și o luă la fugă în clipa în care auzi cântecul prin aparatul de supraveghere al lui Lily.

Se mișcă rapid; Harper era și mai rapid și ajunse la ușa fetiței cu doi pași în fața ei. Îndeajuns de iute încât să poată întinde un braț pentru a o bloca.

— E în regulă, e bine. Să n-o trezim.

Lily dormea în pătuț, acoperită de păturică și cu cățelul ei de pluș în brațe. Așezată în balansoar, Amelia cânta. Purta rochia ei cenușie, avea părul strâns în cozi îngrijite, iar chipul îi era liniștit.

— E atât de frig.

— Pe Lily n-o deranjează. Nici pe mine nu mă deranja când eram mic. Nu știu de ce.

În scaunul ei, Amelia întoarse capul să se uite la ea. Expresia de pe

fața ei exprima mâhnire, durere și, se gândi Hayley, regret. Continuă să cânte, încet și blând, dar privirea ei era pironită asupra lui Harper acum.

Când cântecul se sfârși, se făcu nevăzută.

— Ție îți cânta, îi spuse Hayley. O parte din ea își amintește, o parte din ea știe și regretă. Oare cum o fi să fii nebun, timp de sute de ani?

Traversară împreună încăperea spre pătuț, unde Hayley încercă să așeze păturica.

— E în regulă, Hayley. Lily e bine. Hai.

— Uneori nu știu dacă mai rezist în călătoria asta cu trenul groazei prin casa bântuită.

Își dădu părul în spate în timp ce se îndreptau spre dormitorul lui Hayley.

— Într-o clipă dă cu noi de pământ, iar în următoarea fredonează cântece de leagăn.

— E o nebună moartă, sublinie el. Dar poate ăsta este modul ei de a ne spune că, în ciuda faptului că are un dinte împotriva noastră, n-are să-i facă niciodată rău lui Lily.

— Dar dacă o s-o fac eu? Dacă face ceea ce a făcut la iaz și mă face s-o rănesc pe Lily, sau pe altcineva?

— N-o să lași să se întâmple asta. Așază-te puțin. Vrei să-ți aduc ceva? Apă sau altceva?

— Nu.

O împinse să se așeze, astfel că stăteau amândoi pe marginea patului.

— N-a rănit niciodată pe cineva din casa asta. Poate c-a vrut. Poate chiar a încercat, dar n-a făcut-o niciodată.

Îi luă mâna, și pentru că încă mai era rece, o frecționă între palmele sale.

— Altfel sigur am fi descoperit până acum. Dacă o femeie nebună ar fi atacat pe vreunul din familia Harper sau chiar un slujitor ar fi fost raportată autorităților și ar fi fost luată de-aici, dusă la închisoare sau la un azil.

— Poate. Și ce-i cu secera și cu funia? Mi se pare că mesajul este: „O să leg pe cineva și am să-l fac bucăți”.

— N-a fost nimeni tăiat vreodată în bucăți în Harper House.

Se ridică și se duse să închidă ușile spre terasă.

— Din câte știi tu.

— OK, din câte știu eu. Se așează din nou. O să-i povestim lui Mitch. Iar el poate caută în registrele poliției. E o pistă.

— Ai aparența asta de calm imperturbabil, rosti ea după o clipă. E înșelător, când te gândești că dedesubt sunt toate buzunărașele astea de lavă fierbinte. Îmi dau seama că nu te cunosc atât de bine cum credeam.

— Și eu pot să spun același lucru despre tine.

Ea oftă, privindu-și mâinile, în timp ce stăteau împreună pe marginea patului.

— Nu pot să mă culc pur și simplu cu tine. Am crezut că o să pot… la început. Apoi m-am gândit că nu pot să sar direct la asta.

„Pentru că eu o fac, iar el o să fie rănit. Ea o să-l rănească.” Ridică privirea.

— Ai avut dreptate.

El nu făcu decât să zâmbească.

— Cred și eu.

Ea îl împunse în braț.

— Te crezi atât de deștept.

— Doar pentru că sunt. Poți s-o întrebi pe mama, când e în toane bune.

— E atât de plăcut să fiu pe lângă tine, atunci când nu ești prost dispus.

Îl studie, încercând să digere toate lucrurile noi pe care le aflase.

— Îmi place asta, cred, să descopăr toate buzunărașele alea ascunse. Și Dumnezeu știe că ești și arătos.

— Cât de mare e căderea pentru care mă pregătești?

— Nu e…

Clătină din cap, se ridică și începu să se plimbe prin încăpere.

— Am toate sentimentele astea puse bine, și o grămadă de nevoi. Ar fi atât de ușor să le las să se dezlănțuie asupra ta.

— Nu-mi amintesc să mă fi opus vreun pic.

— N-am știut că te uitai la mine, nu în felul ăsta. Și faptul că știu că te uitai, că te uiți, se adaugă la toate celelalte. N-am fost sărutată așa în viața mea, și au existat momente când am fost sărutată foarte bine. Dacă n-ar fi intrat atunci când a făcut-o, foarte probabil am fi în pat acum, făcând ceea ce avea să vină firesc după sărutul acela.

— Asta în nici un caz nu mă va face s-o plac mai mult pe stră-străbunica mea.

— Nici eu nu simt c-o plac prea tare în momentul ăsta. Dar mi-a lăsat timp să mă gândesc în loc să doresc pur și simplu.

Poruncindu-și să fie rațională, cât pentru amândoi, se așeză pe brațul unui fotoliu.

— Nu sunt timidă în privința sexului, și cred că dacă am fi în altă parte, într-o altă situație, am putea fi iubiți fără toate aceste complicații.

— De ce cred oamenii întotdeauna că n-ar trebui să fie complicat ca doi oameni să fie iubiți?

Ea se încruntă, apoi clătină din cap.

— E o întrebare. Una chiar bună. Nu știu.

— Mie mi se pare, începu el, îndreptându-se spre ea, că există

aventuri, iar astea sunt necomplicate din start. Și nu văd nimic în neregulă cu asta. Dar doi oameni care sunt iubiți, care intră în relație gândindu-se la mai mult decât o noapte sau două, asta ar trebui să fie mai important. Și când e mai important, apar și complicațiile.

— Ai dreptate, nu pot să neg asta. Dar trebuie să ne gândim la multe lucruri înainte de a face pasul ăsta. Cred că trebuie să fim siguri că asta vrem amândoi înainte să mergem mai departe. Sunt lucruri pe care nu le știm unul despre celălalt și pe care poate ar trebui să le știm.

— Ce zici de-o cină?

Ea făcu ochii mari.

— Ți-e foame?

— Nu acum, Hayley. Te invit în oraș. Să iei cina cu mine. Mergem în oraș, mâncăm ceva, ascultăm muzică.

Umerii i se relaxară, iar nodul din stomacul ei se desfăcu ușor.

— Ar fi drăguț.

— Mâine? întrebă el în timp ce-o trase în picioare.

— Dacă mama ta sau Stella poate avea grijă de Lily, mâine e bine. Ah, și va trebui să le spunem ce s-a întâmplat. Să le spunem despre Amelia.

— De dimineață.

— Va fi puțin ciudat să explicăm cum de erai aici și ceea ce făceam când…

— Ba nu.

Îi luă chipul în palme, apăsându-și buzele pe ale ei.

— Nu va fi. O să fii în regulă acum?

— Hm, da.

Se uită peste umărul lui la ușile pe care el le închisese.

— Trece furtuna, ar trebui să pleci acum, să nu se mai pornească vreo ploaie.

— O să rămân în fosta cameră a Stellei.

— Nu ești obligat să faci asta.

— O să dormim amândoi mai bine așa.

Ea se simți într-adevăr mai bine, chiar dacă nu-i fu prea ușor să adoarmă când și-l imagină într-o încăpere aflată atât de aproape. Sau când se gândi cât de ușor ar fi să meargă în vârful picioarelor până acolo și să se strecoare în pat lângă el.

N-avea nici o îndoială că amândoi ar dormi mai bine așa.

Era al naibii de greu să fii responsabil și matur. Și mai greu să-și dea seama că ținea la el mai mult decât își închipuise. Dar asta era bine, nu? se gândea în timp ce se foia în pat. Nu era o târfă care sărea în pat cu un bărbat doar pentru că era chipeș și sexy. Unii ar fi putut fi de altă părere, din pricina lui Lily, dar nu fusese așa deloc. Ținuse la tatăl

lui Lily. Îl plăcuse. Poate că fusese neglijentă, dar o costase scump.

Și își dorise copilul. Poate nu la început, recunoștea ea. Dar după ce trecuseră panica și autocompătimirea, furia și negarea, își dorise copilul. Nu-și dorise nimic în viață la fel de mult. Bebelușul ei frumos.

Nu luase nimic de la tată, nu-i așa? De la ticălosul laș și egoist care se folosise de durerea ei ca să scape. Nu fusese o prostie. Fusese deșteaptă să nu-i spună, să fugă, să țină copilul pentru ea. Să fie numai al ei. Pentru totdeauna.

Dar ar putea avea mai mult, nu-i așa? Nu se gândise cum trebuia la asta. De ce să muncească? Să trudească și să fie sclavă, să se mulțumească doar cu o odaie în casa mare. Ar fi putut avea tot. Copilul ei ar avea tot.

El o voia. Iar ea se putea folosi de asta. O, da, cine știa mai bine decât ea cum să se joace cu un bărbat? O să ajungă în genunchi în fața ei, și o să-l țină legat de ea.

Și când va termina cu el, Harper House va fi a ei, a ei și a copilașului ei.

În sfârșit.

Capitolul 8

În sera de înmulțire, Hayley privea cum Roz realiza un butaș de liliac californian.

— Ești sigură că nu te deranjează să ai grijă de Lily?

— De ce m-ar deranja? Eu și Mitch o să ne petrecem seara răsfățând-o, iar tu n-o să fii pe-acolo să ne încurci.

— Îi place să stea cu tine… Roz, mă simt atât de ciudat.

— Nu știu de ce te-ai simți ciudat pentru că ieși la o întâlnire cu Harper. Este un băiat frumos și fermecător.

— Băiatul tău.

— Da.

Roz zâmbi în timp ce cufundă un alt butaș în compusul pentru rădăcini.

— Nu-i așa că sunt norocoasă? Mai am și alți doi băieți frumoși și fermecători, și nu m-aș mira să aibă și ei întâlniri în seara asta.

— E altceva cu Harper. El e întâiul născut, partenerul tău în afaceri. Iar eu lucrez pentru tine.

— Am mai avut o dată discuția asta, Hayley.

— Știu.

Tot așa cum cunoștea și tonul acela nerăbdător.

— Doar că nu mă pot împăca cu ideea atât de ușor ca tine, bănuiesc.

— Ai putea dacă te-ai relaxa, ai ieși și te-ai simți bine.

Roz îi aruncă o privire înainte să strecoare butașul în mixtură.

— Și n-ar strica nici să încerci să tragi un pui de somn înainte. Să vezi dacă poți să scapi de cearcănele alea.

— N-am dormit bine.

— Ceea ce nu este o surpriză având în vedere ce s-a întâmplat.

Muzica de azi din sera de înmulțire era ceva complicat interpretat la pian, foarte romantic. Hayley era mai pricepută să identifice plante decât compozitori clasici, așa că doar lăsase muzica să plutească în jurul ei în timp ce lucra.

— Am tot avut niște vise ciudate, sau cel puțin așa cred. Nu-mi amintesc nici unul clar. Roz, ție ți-e teamă?

— Sunt îngrijorată. Poftim, fă-l tu pe următorul.

Făcu un pas în spate, lăsând-o pe Hayley să continue.

— Și furioasă. Nimeni n-are voie să-mi pocnească băiatul - în afară

de mine. Și dacă o să am ocazia, o să am grijă să-i spun asta foarte clar. E bine, adăugă ea dând din cap în timp ce Hayley lucra.

— Specia asta de butaș de lemn de esență tare are nevoie de un mediu de înmulțire uscat, sau putrezește.

— E posibil să fi luat secera și frânghia din casa trăsurilor. În trecut. Poate a încercat să le folosească și cineva a oprit-o.

— Sunt multe necunoscute, Hayley. Și cum Beatrice n-a mai menționat-o pe Amelia vreodată în nici unul dintre jurnalele ei, e posibil să nu aflăm niciodată tot adevărul.

— Și asta înseamnă că nu vom putea să scăpăm de ea. Roz, există oameni, experți în paranormal, pe care îi poți angaja să cureți casa.

Ridică privirea, încruntându-se.

— Nu știu de ce zâmbești. Nu e o idee atât de ciudată.

— Tocmai am avut o viziune cu un grup de oameni fugind prin casă, înarmați cu găleți și mături, și pușca aia cu laser folosită de Bill Murray în *Vânătorii de fantome*.

— Flux protonic - și n-am idee de unde știu asta. Dar, serios, Roz, este o știință de frontieră, știu asta, dar există studii serioase și documentate. Poate avem nevoie de ajutor din afară.

— Dacă se ajunge la asta, vom vedea ce trebuie făcut.

— Am găsit niște site-uri pe internet.

— Hayley.

— Știu, știu, nu le pot lua de bune.

Se uitară amândouă spre ușă, când o auziră deschizându-se. Mitch intră, iar ceva din expresia lui o făcu pe Hayley să-și țină suflarea.

— Cred că am găsit-o. Cât de repede poți închide aici și să veniți acasă?

— O oră, hotărî Roz. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Mitchell, nu ne lăsa așa. Cine era?

— Numele ei era Amelia Connor. Amelia Ellen Connor, născută în Memphis, la 12 mai 1868. Nu există un certificat de deces înregistrat.

— Cum ai…

— Îți povestesc acasă.

Îi aruncă un rânjet larg.

— Strânge-ți trupele, Rosalind. Ne vedem acolo.

— Doamne sfinte, bombăni ea când el ieși. O atitudine tipic bărbătească. Termin eu aici, Hayley. Tu du-te și spune-le lui Harper și Stellei să termine ce au de făcut. Lasă-mă să mă gândesc, zise ea apăsându-și degetele pe tâmple. Stella poate să ia legătura cu Logan dacă vrea să vină și el acolo, și o să fie nevoie s-o lase pe Ruby responsabilă, să vadă dacă nu poate închide ea astăzi. Se pare că trebuie să plecăm cu vreo două ore mai devreme.

Amelia Ellen Connor. Hayley închise ochii și se gândi la nume în

vreme ce stătea în picioare în mijlocul foaierului din Harper House. Nu se întâmplă nimic, nici o revelație sau apariție fantomatică, nici o descoperire neașteptată. Se simți puțin ridicolă pentru că fusese sigură că se va întâmpla ceva dacă se concentra pe nume stând în casă.

Încercă să-l spună cu voce tare, încet, dar avu parte de același rezultat. Își dorise să fie descoperită, se gândi Hayley. Își dorise să fie cunoscută. Bine, atunci:

— Amelia Ellen Connor, spuse ea tare. Te recunosc ca mamă a lui Reginald Edward Harper.

Dar nu primi decât liniște drept răspuns, învăluită în parfumul uleiului de lămâie al lui David și al trandafirilor de vară ai lui Roz.

Hotărând să-și țină pentru sine experimentul eșuat, se îndreptă spre bibliotecă. Roz și Mitch erau deja acolo, iar Mitch deja încingea tastatura laptopului.

— Zice că vrea să noteze câteva lucruri cât îi sunt proaspete în minte, îi spuse Roz cu un glas atins ușor de exasperare. Stella e în bucătărie cu David. Băieții sunt cu bunicii lor azi. Logan o să apară când o să poată, și îmi închipui că asta e valabil și pentru Harper.

— A zis că o să vină. Avea de terminat…

Ridică din umeri.

— Ceva.

— Stai jos, flutură Roz din mână. Dr. Carnegie pare hotărât să ne țină în suspans.

— Ceai cu gheață și fursecuri cu lămâie, anunță David în timp ce intra cu un cărucior, urmat de Stella. L-ai făcut să mărturisească? dădu el din cap spre Mitch.

— Nu, dar nu mai am mult și-o s-o fac. Mitch!

— Cinci minute.

— E un nume atât de simplu, nu-i așa?

Hayley ridică din umeri când Roz se uită la ea.

— Scuze, mă gândeam. Amelia este fluid și feminin. Dar restul. Ellen Connor. Este robust și simplu. Deși te-ai aștepta ca și restul să fie la fel de fluid, sau măcar puțin exotic. Pe de altă parte, Amelia înseamnă silitor - am căutat.

— Sigur că ai făcut-o, îi răspunse cu afecțiune.

— Nu sună de parcă asta ar trebui să însemne. Cred că Ellen e o variantă pentru Elena și mă duce cu gândul la Elena din Troia, așadar, este destul de feminin și de exotic dacă stai și te gândești. Și nimic din toate astea nu e important.

— Însă este la fel de interesant ca întotdeauna să văd cum funcționează mintea ta. Și iată și restul cetei noastre vesele.

— Am dat nas în nas cu Harper în față.

Logan se duse s-o sărute pe Stella.

— Am transpirat. Îmi pare rău, vin direct de la serviciu.

Luă unul dintre paharele în care turnase David ceai cu gheață și-l bău până la ultima picătură.

— Deci, care-i treaba?

Harper dibui fursecurile, luă trei și-apoi se trânti într-un scaun.

— Avem numele ei, și acum ce urmează?

— E destul de impresionant că Mitch a reușit să-i descopere numele cu puținele informații pe care le aveam, replică Hayley.

— N-am spus altceva, ci doar mă întrebam ce vom face cu el.

— Mai întâi, mi-ar plăcea să știu cum a ajuns la el. Mitchell, zise Roz din ce în ce mai nerăbdătoare. Nu mă face să fiu agresivă în fața copiilor.

— Așadar.

Mitch se îndepărtă de tastatură și își scoase ochelarii ca să-i șteargă pe cămașă.

— Reginald Harper deținea un număr de proprietăți, printre care și câteva case. Aici în Shelby County, și în afara sa. Unele erau închiriate, firește, pentru obținerea unui profit. Am găsit câteva, prin vechile registre de contabilitate, care erau trecute ca având chiriași în anumite perioade, dar nu generau nici un venit.

— Măsluia registrele? sugeră Harper.

— Posibil. Sau aceste reședințe puteau fi cele în care își instalase amantele.

— La plural?

Logan luă un alt pahar cu ceai.

— Ocupat băiat.

— Jurnalul lui Beatrice vorbește despre femei, nu o femeie, deci se potrivește. De asemenea, se potrivește cu profilul lui de bărbat inteligent, orientat spre un scop precis, care, dorindu-și un fiu, indiferent de cost, a întreținut mai mult de o candidată până în momentul în care a obținut ceea ce-și dorea. Dar jurnalele indică de asemenea, că Amelia era localnică, așa că m-am concentrat pe proprietățile locale.

— Mă îndoiesc că și-ar fi înregistrat o amantă drept chiriaș, zise Roz.

— Nu. Între timp, am verificat listele de recensământ. Multe nume, mulți ani de cercetat. Apoi mi-a venit o idee și am restrâns cercetările la anii în care Reginald deținea acele proprietăți locale, și înainte de 1892. Tot mai era mult material, dar am dat peste recensământul din 1890.

Scrută cu privirea întreaga încăpere și se opri asupra căruciorului.

— Alea sunt fursecuri?

— Isuse, David, dă-i omului niște fursecuri până nu apuc să-l omor. Peste ce-ai dat în 1890?

— Amelia Ellen Connor, rezidentă într-una dintre casele lui

Reginald din Memphis. Una care n-a generat nici un profit în ultima jumătate a acelui an și până în martie 1893. Una pe care, de fapt, o trecuse ca fiind neînchiriată în acea perioadă.

— Aproape sigur trebuie să fie ea, zise Stella. Se potrivește prea bine să nu fie ea.

— Într-adevăr, comentă Logan.

— Dacă nu e Amelia noastră, e o coincidență al naibii de mare.

Mitch își așeză ochelarii pe masă.

— Contabilul foarte minuțios al lui Reginald a notat în registrele lui Reginald o serie de cheltuieli făcute în perioada în care se presupunea că proprietatea era neocupată, iar Amelia Connor era trecută ca rezidentă acolo în recensământ. În februarie 1893, au fost notate cheltuieli considerabil mai mari, legate de reamenajări în așteptarea unor noi chiriași, care plăteau chirie. Casa a fost vândută, dacă sunteți interesați, în 1899.

— Așadar, știm că a locuit în Memphis, începu Hayley, cel puțin până cu câteva luni înainte să se nască băiețelul.

— Mai mult de-atât. Amelia Ellen Connor. Își puse din nou ochelarii pentru a citi din notițele sale. Născută în 1868, fiică a lui Thomas Edward Connor și a lui Mary Kathleen Connor, născută Bingham. Deși Amelia și-a înregistrat ambii părinți ca fiind decedați, asta nu era adevărat decât în privința tatălui său, care a murit în 1886. Mama ei a trăit, cel mai probabil bine, sănătoasă, până în 1897. A fost angajată de familia Lucerne ca servitoare într-o casă de pe malul râului, numită…

— La Sălcii, încheie Roz. Știu casa aia. Este mai veche decât asta. Acum este o pensiune acolo, una foarte drăguță. A fost cumpărată și restaurată… o, acum cel puțin douăzeci de ani.

— Mary Connor a lucrat acolo, continuă Mitch, și deși în timpul recensământului nu a declarat vreun copil, o verificare a stării civile arată că a avut o fiică - Amelia Ellen.

— Înstrăinată, presupun, zise Stella.

— Astfel încât fiica o considera pe mama sa moartă, iar mama nu-și recunoștea fiica. Și mai este o informație interesantă. Nu există nicio înregistrare cum că Amelia ar fi avut un copil, tot așa cum nu există nici un certificat de deces.

— Banii pot unge roțile sau le pot umple de noroi, adăugă Hayley.

— Ce mai urmează? se întrebă Logan.

— Mă întorc să cercetez ziarele vechi, din nou, în căutarea unei mențiuni despre moartea ei - o chestie de genul „femeie neidentificată”. Și vom continua să căutăm informații prin intermediul urmașilor celor angajați ca servitori. Voi vedea dacă proprietarii de la Sălcii îmi vor da voie să arunc o privire pe documente sau ziare din acea vreme.

— O să-ți înlesnesc puțin demersul, se oferi Roz. Și numele vechi de familie pot unge roțile.

Ieșise la întâlnire pentru prima oară după… chiar era prea trist să se gândească la cât de mult trecuse. Iar ea arăta destul de bine, după părerea ei. Micuțul top roșu îi sublinia brațele și umerii, frumos tonifiate de căratul lui Lily, yoga și săpatul pământului.

Un bărbat nemaipomenit de frumos stătea în fața ei în restaurantul zgomotos și plin de energie de pe Beale Street. Iar ea nu se putea concentra pe momentul prezent.

— O să vorbim despre asta, zise Harper, apoi ridică paharul cu vin pe care ea-l ignorase și i-l întinse. O să te simți mai bine scoțând problema din minte decât luptându-te atât de tare să nu spui nimic.

— Nu mă pot abține să nu mă gândesc la asta. La ea. Adică, a născut copilul lui, Harper, iar el pur și simplu i l-a luat. Nu e atât de greu să-ți dai seama de ce e atât de dură cu bărbații.

— Ești avocatul diavolului? Și-a vândut trupul.

— Dar, Harper…

— Stai puțin. A venit dintr-o familie de muncitori. Și în loc să aleagă să muncească, a ales să fie întreținută. A fost alegerea ei, iar eu n-am nici o problemă cu asta. Dar ea a vândut sex pentru a obține o casă și servitori.

— Ceea ce-i dă lui dreptul să-i ia copilul?

— Nu spun asta, nici pe departe. Spun doar că e puțin probabil să fi fost vreo nevinovată cu bujori în obraji. Locuia în casa aceea, ca amantă a lui, de cât timp, mai mult de un an, înainte să rămână însărcinată.

Hayley nu era pregătită ca totul să fie coborât la cel mai de jos nivel.

— Poate îl iubea.

— Poate iubea viața aia.

El ridică dintr-un umăr.

— Nu știam că ești atât de cinic.

El nu făcu decât să zâmbească.

— Nu știam că ești atât de romantică. Mai degrabă, adevărul e pe undeva pe la mijloc între cinism și romantism, așa că împărțim diferența.

— Pare corect. Deși nu-mi place întotdeauna să fiu corectă.

— Oricum ar fi, știm prea bine că e vorba despre o persoană țicnită, Hayley. Și este foarte probabil să fi fost așa dinainte să se întâmple asta. Asta nu înseamnă că o merita, dar pariez că era o femeie dură. Trebuie să fii așa, ca să o declari pe mama ta moartă, când ea locuiește la câțiva kilometri depărtare, nu?

— Mda. Nu e o imagine prea plăcută. Cred că o parte din mine vrea

să o vadă ca pe o victimă, ca pe eroină, când de fapt lucrurile nu sunt atât de clare. Bău încet din vin. OK, e de-ajuns. Asta este tot ce va avea de la mine în seara asta.

— Sunt întru totul de acord.

— Trebuie doar să mai fac un singur lucru.

Harper vârî mâna în buzunar.

— Uite, folosește telefonul meu.

Râzând, ea îl luă.

— Știu că e foarte bine cu Roz și cu Mitch. Vreau doar să verific.

Hayley mâncă somn și crochete din făină de mălai și bău două pahare cu vin. Era uimitor cât de relaxant era să stea cât de mult dorea, să vorbească despre tot ce îi trecea prin minte.

— Uitasem cum e.

Și pur și simplu pentru că putea, se lungi pe spate în scaunul ei.

— Să mănânc o masă întreagă fără întreruperi. Mă bucur că în sfârșit m-ai invitat la o întâlnire.

— În sfârșit?

— Ai avut o grămadă de timp la dispoziție, sublinie ea. Și așa, n-aș mai fi fost obligată să fac eu prima mișcare.

— Mi-a plăcut prima ta mișcare.

Se întinse și-i luă mâna într-a lui.

— A fost una dintre cele mai bune pe care le-am făcut vreodată, Harper.

Relaxată, se întinse în față, cu ochii fixați într-ai lui.

— Chiar te-ai gândit la mine în felul ăsta, tot timpul?

— Mă chinuiam foarte tare să nu mă gândesc la tine în felul ăsta. Și a funcționat pentru o vreme.

— Și de ce-ai făcut asta? De ce te-ai chinuit?

— Părea… nepoliticos, fu cel mai bun răspuns pe care îl găsi, să-mi imaginez că o seduceam pe o femeie invitată în casa mea, mai ales una însărcinată. O dată te-am ajutat să ieși din mașina ta - în ziua petrecerii date în cinstea bebelușului tău.

— O, Doamne, îmi amintesc.

Izbucni în râs chiar în timp ce-și acoperi fața cu mâna liberă.

— Cred că ți-am părut groaznică. Îmi era cald și mă simțeam grasă și jalnică.

— Arătai uimitor. Plină de viață. Asta a fost prima mea impresie despre tine. Lumină și energie, și, ei bine, sex, dar am încercat s-o elimin pe-asta. Dar în ziua aia, când te-am ajutat să cobori, bebelușul s-a mișcat. L-am simțit mișcând. A fost…

— Înfricoșător?

— O senzație puternică, și, da, puțin înfricoșătoare. Te-am privit cum ai născut.

Ea încremeni, și se înroși până în vârful urechilor

— O, o, Doamne, am uitat de asta. Închise ochii, strâns. O, nu!

El o apucă de mâini, trăgându-le spre el pentru a le săruta.

— A fost imposibil de descris. După ce-am trecut de faza scoate-ți-mă-naibii-de-aici, a fost pur și simplu uluitor. Am văzut-o născându-se. Și de atunci sunt îndrăgostit de ea.

— Știu.

Stânjeneala se risipi în timp ce inima i se oglindi în ochi.

— Știu asta. Niciodată nu întrebi despre tatăl ei.

— Nu e treaba mea.

— Dacă vom merge mai departe în relația asta, ar trebui să fie. Ar trebui măcar să afli asta. Vrei să ne plimbăm puțin?

— Sigur.

Se depărtară de luminile și de agitația de pe Beale Street și o porniră spre râu. Turiștii se îngrămădeau și acolo, să se plimbe prin parc sau să stea și să privească apa, dar liniștea relativă îi ușură misiunea de a se întoarce înapoi în mintea sa, luându-l și pe el cu ea.

— Nu l-am iubit. Vreau să-ți spun asta de la început pentru că unora încă le place să se gândească la biata fată pe care un bărbat a vârât-o în belea și apoi n-a rămas alături de ea. Și am impresia că un ticălos ți-a frânt inima. Dar n-a fost așa.

— Bine. Ar fi păcat ca tatăl lui Lily să fie un ticălos.

Pe punctul de a izbucni în râs, ea clătină din cap.

— Reușești să ușurezi lucrurile. Ai un mod special de-a face asta. Era un băiat de treabă, un absolvent pe care l-am întâlnit pe când lucram la librărie, în orașul meu natal. Am flirtat și ne-am împrietenit imediat, am ieșit de vreo două ori împreună. Apoi a murit tata.

Traversară micul pod peste râu, trecând pe lângă cuplurile care stăteau la mesele de piatră.

— Eram atât de pierdută, de tristă.

El își petrecu un braț în jurul umerilor ei.

— Cred că dacă i s-ar întâmpla ceva mamei, ar fi ca și cum aș orbi. Îi am pe frații mei, dar nu-mi pot imagina lumea fără ea.

— Așa este, ca și cum nu mai poți vedea. Ce să faci în continuare, ce să spui? Indiferent cât de buni sunt oamenii - și sunt, Harper, mulți oameni buni -, tu ești în întuneric. Oamenii l-au iubit pe tatăl meu, n-aveai cum să nu-l iubești Așadar, erau vecinii, și familia, și prietenii, colegii mei, colegii tatei. Dar oricum, el fusese centrul vieții mele, iar acum mă simțeam singură, izolată în prăpastia asta de suferință.

— Eu eram mult mai mic când tatăl meu a murit, și cred că într-un fel a fost mai ușor. Dar știu că este o fază prin care trebuie să treci, cea în care nu poți crede că lucrurile vor mai fi vreodată bine sau durabile.

— Da, exact. Și când treci de ea, și începi să simți din nou, te doare.

Și bărbatul ăsta a fost acolo pentru mine. A fost foarte dulce, foarte consolator, și așa, un lucru a dus la altul. Își înclină capul pentru a-i întâlni privirea. Cu toate astea, n-am fost niciodată mai mult decât prieteni. Dar n-a fost o aventură, a fost…

— Vindecare.

Inima ei se încălzi.

— Da. S-a întors la școală, iar eu am plecat. Nu mi-am dat seama că eram însărcinată la început. N-am remarcat semnele. Iar când am făcut-o…

— Ai fost speriată.

Ea clătină din cap.

— Am fost enervată. Eram atât de furioasă. De ce naiba mi se întâmplase tocmai mie? N-aveam destule pe cap? Doar nu eram una care se culca cu toți, ca și cum n-aș fi fost responsabilă, deci ce naiba era asta? O glumă? Doamne, Harper, nu eram deloc delicată și tremurătoare. Eram înfuriată. Eram pe punctul de a intra în panică la un moment dat, dar am sărit destul de repede la mânie.

— A fost un moment greu, Hayley. Erai singură.

— Nu înfrumusețea lucrurile. N-am vrut să rămân însărcinată. Nu voiam un copil. Trebuia să lucrez, trebuia să jelesc, și era timpul să-mi dea și mie cineva o afurisită de pauză.

Se îndreptară spre râu, iar ea își păstră vocea șoptită în timp ce privea spre apă.

— Voiam să fac avort, iar asta însemna că trebuia să descopăr cum să-mi iau liber de la serviciu și să plătesc pentru asta.

— Dar n-ai făcut-o.

— M-am informat și am găsit o clinică, și apoi am început să mă gândesc că poate ar fi fost mai bine să-l fac și să-l dau spre adopție. Am făcut un contract cu una dintre agențiile care se ocupă de așa ceva. Citești atâtea despre cuplurile care nu pot avea copii și tânjesc după unul. M-am gândit că poate ar fi un lucru pozitiv pe care l-aș putea face.

El o mângâie cu blândețe de păr și vorbi în șoaptă:

— Dar n-ai făcut nici asta.

— Am făcut rost de cărți și despre asta și am început să fac cercetări. Și în tot timpul ăsta mă plimbam încoace și-ncolo, blestemându-l pe Dumnezeu și toate cele, întrebându-mă de ce tipul ăla nu se întorcea la magazin sau nu mă suna. Când mă mai calmasem puțin, o parte din mine se gândea că trebuia să-i spun, că trebuia să știe. N-am rămas însărcinată de una singură, și ar trebui să-și asume și el responsabilitatea. Pe undeva, printre toate gândurile alea, a devenit real. Urma să am un copil. Dacă aveam un copil, nu mai eram singură. Era o gândire egoistă, și primul moment în care mi-am dat seama că înclinam să păstrez copilul. Pentru mine.

Ea respiră adânc și îl privi direct.

— M-am hotărât să păstrez copilul pentru că mă simțeam singură. Atunci, asta era cel mai important.

El nu spuse nimic pentru o clipă.

— Și studentul absolvent?

— M-am dus să-l văd, să-i spun. L-am găsit la facultate, pregătită să-i spun: „Vai, uite ce s-a întâmplat și iată ce am hotărât să fac, așadar vino și asumă-ți responsabilitatea”.

Briza îi flutură în păr, iar ea lăsă aerul umed să-i mângâie chipul.

— S-a bucurat să mă vadă, și era puțin stânjenit, cred, pentru că nu mai ținuse legătura. Chestia era că se îndrăgostise de cineva. O explozie de dragoste, zise ea, deschizându-și brațele pentru a-și ilustra spusele. Era atât de fericit și de entuziasmat, și când vorbea despre ea pur și simplu radia valuri de dragoste.

— Așadar, nu i-ai spus.

— Nu i-am spus. Ce-ar fi trebuit să fac? Să spun: „Vai, ce drăguț, mă bucur că ai găsit pe cineva care te face să simți că lumea ta este completă. Ce părere crezi că o să aibă despre faptul că m-ai lăsat însărcinată? Nasol că ți-ai distrus restul vieții pentru că mi-ai fost prieten atunci când aveam nevoie de unul”. Și în plus, nu-l doream. Nu voiam să-l iau de bărbat, așa că ce rost avea?

— Nu știe despre Lily?

— O altă decizie egoistă, poate combinată cu puțin altruism de genul mai-bine-pentru-el. M-am luptat cu ea mai târziu, când sarcina a devenit mai reală, când a început să se vadă și să simt bebelușul mișcând în burta mea. Dar am rămas la decizia luată.

Se opri pentru o clipă. Era mai greu decât știuse că va fi să termine, să continue când el era tăcut, când calitatea ascultării lui era completă.

— Știu că are dreptul să știe. Dar asta am făcut, și aș face-o din nou. Am auzit că s-a căsătorit cu fata aia în aprilie și s-au mutat în Virginia, unde se află rudele lui. Cred că, indiferent care au fost motivele, am luat decizia corectă pentru toți. Poate ar iubi-o pe Lily, sau poate ea n-ar fi decât o greșeală pentru el. Nu vreau să știu. Pentru că și pentru mine a fost o greșeală în acele prime luni, și detest să știu asta. N-am început s-o iubesc, s-o iubesc cu adevărat, decât atunci când eram însărcinată în cinci luni, și atunci a fost ca și cum… o, era ca și cum totul în mine s-a deschis, iar ea umplea locul. Și-atunci am știut că trebuia să plec de-acasă. Să avem amândouă parte de un nou început, de la zero.

— A fost un lucru curajos, și a fost corect.

Răspunsul lui era atât de simplu, și deloc cel pentru care se pregătise ea.

— A fost o nebunie.

— Curajos, repetă el.

Se opri lângă un petic de pământ acoperit cu crini mici, galbeni.

— Și corect.

— A ieșit bine. Plănuiam să o numesc Eliza. Ăsta era numele pe care-l alesesem pentru fată. Apoi tu ai adus crinii roșii în salon, și erau atât de frumoși, atât de strălucitori. Când s-a născut, m-am gândit: „E atât de frumoasă, de strălucitoare. E Lily{2}”. Așa că… Expiră adânc. Iată marele cerc, de la început până la sfârșit.

El se aplecă, atingându-i buzele cu ale lui.

— Știi care-i partea bună la cercuri? Că le poți mări încontinuu.

— Ăsta e modul tău de a spune că nu te-ai plictisit atât de tare de telenovela mea personală, încât e posibil să-ți dorești să repetăm experiența?

— Nu m-ai plictisit niciodată.

Își împleti degetele cu ale ei, astfel încât să poată continua să se plimbe.

— Și da, mi-ar plăcea să repetăm experiența.

— Departe de casă. Departe de ea.

— Putem face asta. Dar ideea e, Hayley, că locuim acolo. Lucrăm acolo. N-o putem evita.

„Mult prea adevărat”, se gândi Hayley când intră în dormitor. Toate sertarele de la dulapul ei erau trase în afară. Hainele de-acolo, din dulap, erau toată făcute grămadă pe pat. Se duse aproape, ridică o cămașă, o pereche de jeanși. Nu erau deteriorate, deci era ceva, remarcă ea.

Nu găsi nimic deranjat în camera lui Lily când verifică, și asta era și mai important. Curioasă, ea se duse în baie. Toate obiectele ei de toaletă fuseseră împinse într-o grămadă pe blat.

— Ăsta e modul tău de a-mi aminti că asta nu este de fapt casa mea? se întrebă ea cu voce tare. Că mi se poate spune oricând să-mi fac bagajele și să plec? Poate că ai dreptate. Dacă și când se va întâmpla, o să mă descurc, așadar, tot ce-ai reușit să faci a fost să-mi dai de lucru timp de o oră plictisitoare înainte să mă bag în pat.

Începu să pună la loc cremele și parfumurile, rujurile și rimelurile. Majoritatea firme ieftine, printre care se aflau rătăcite și câteva obiecte de calitate cumpărate din capriciu. Și poate chiar își dorea să-și permită lucruri mai scumpe, doar pentru distracție.

Același lucru era valabil și pentru haine, recunoscu ea când intră în dormitor ca să se ocupe de ele. Ce era rău în a-și dori să-și permită materiale de calitate sau haine realizate de designeri faimoși?

Nu era ca și cum ar fi fost obsedată de asta.

Și totuși, n-ar fi minunat să-și atârne în șifonier rochii superbe în loc de imitații și lucruri de pe raftul cu reduceri? Mătăsuri și cașmir. S-ar

simți atât de bine pe pielea ei.

Roz avea toate hainele acelea incredibile, și se plimba în cămăși vechi aproape tot timpul. Ce rost avea să aibă atâtea, dacă nu le aprecia? Să le lase pe umeraș când altcineva ar fi putut să le folosească. Și mai bine, chiar. Cineva mai tânăr care știa cum să trăiască. Care merita asta, care câștigase dreptul ăsta în loc să primească totul pe tavă.

Și toate bijuteriile alea, care pur și simplu erau irosite, lăsate să zacă într-un seif când de fapt ar fi arătat atât de bine în jurul gâtului ei. Strălucitoare.

Ar trebui să le ia pur și simplu, să ia câteva, din când în când. Cine ar afla?

Tot ceea ce-și dorea era chiar acolo, la dispoziția ei, așa că de ce nu…

Aruncă iute cămașa pe care o ținea în mână. Dându-și seama că o ținea în fața ei așa cum o femeie ține o rochie frumoasă. Legănându-se în fața oglinzii. Și gândindu-se la furt.

„Nu eu.” Tremurând, se holbă la propria reflexie în oglindă.

— Nu eu, spuse ea cu voce tare. Nu am nevoie de ce ai tu. Nu vreau ce vrei tu. Poate că poți intra în trupul meu, dar nu mă poți determina să fac așa ceva. Nu poți.

Aruncă restul hainelor pe un scaun, apoi se lungi în pat îmbrăcată. Și dormi cu hainele pe ea.

Capitolul 9

Era bucuroasă să lucreze la casă, recunoscătoare pentru șirul constant de clienți care o țineau ocupată. Amelia nu părea să fie interesată de ea când lucra. Cel puțin, până acum.

Făcuse o listă, notând fiecare incident pe care și-l amintea clar, pentru dosarele lui Mitch. Notase locațiile: iazul, dormitorul ei, camera lui Lily. Nu era absolut sigură, dar se gândi că mai fuseseră și alte ocazii când gândurile ei nu fuseseră cu adevărat ale ei. În grădina de la Harper House, sau când visa cu ochii deschiși la lucru.

Odată puse pe hârtie, nu mai păreau atât de monstruoase, decise ea. Cel puțin nu în timpul zilei, când erau oameni prin jur.

Ridică privirea când intră un nou client. Tânără, pantofi frumoși, tunsoare șic. Un venit decent, hotărî Hayley, sperând s-o poată ajuta să se lipsească de o parte din el.

— 'Neața. Pot să vă ajut să găsiți ceva astăzi?

— Păi, ăăă… Îmi pare rău, cred că ți-am uitat numele.

— Numele meu e Hayley.

Își miji privirea, păstrându-și în același timp o expresie amabilă. Păr blond, cu șuvițe, față îngustă, ochi frumoși. Ușor timidă. Apoi făcu ochii mari.

— Jane? Verișoara lui Roz? Doamne, uită-te la tine!

Femeia se îmbujoră.

— M-am… tuns și își trecu o mână prin părul frumos, coafat lejer.

— Cred și eu. Arăți minunat, ești superbă de-a dreptul.

Ultima dată când o văzuse pe Jane, le ajutase pe Roz și pe Stella să mute cele câteva lucruri ale femeii din apartamentul ticsit din oraș al Clarissei Harper. Femeia pe care o scoseseră pe furiș din casă - împreună cu jurnalele pe care Clarissa le șterpelise de la Harper House - era simplă și demodată, asemenea unei schițe în creion care abia se zărea pe foaie.

Acum, părul ei anost, blond spălăcit, fusese deschis cu câteva nuanțe, vopsit cu șuvițe și scurtat la o tunsoare sexy, care să nu-i lungească și mai mult fața prelungă și slabă.

Hainele ei erau simple, dar cămașa de bumbac și pantalonii scurți și lejeri erau cu totul altceva decât fusta șleampătă pe care o purta când evadase.

— Trebuie să spun: Uau! Arăți de parcă ai fi participat la unul

dintre show-urile alea care-ți schimbă înfățișarea. Știi, ca *What Not to Wear*. Și… o, Doamne, tocmai am fost foarte nepoliticoasă.

— Nu, e în regulă.

Zâmbetul i se lărgi, iar obrajii îi deveniră și mai îmbujorați.

— Cred că și eu mă simt cu totul alta. Jolene - o știi pe Jolene, mama vitregă a Stellei?

— Da, e nemaipomenită.

— M-a ajutat să obțin slujba de la galeria de artă, și în ziua de dinainte să încep lucrul a venit la noul meu apartament. Pur și simplu… m-a răpit. Mi-a spus că este zâna mea bună în ziua aceea. Și înainte să-mi dau seama, eram tunsă și îmi puneau folie de aluminiu în ceea ce mai rămăsese din păr. Eram prea îngrozită ca să refuz.

— Pariez că te bucuri că n-ai refuzat.

— Eram năucită. M-a târât de-acolo până la mall și mi-a spus că o să-mi cumpere trei toalete, din cap până-n picioare. Și după asta, se aștepta să-mi schimb întreaga garderobă în același stil.

Zâmbetul i se întinse până la urechi, chiar în clipa în care ochii i se umeziră.

— A fost cea mai frumoasă zi din viața mea.

— Asta e cea mai frumoasă poveste pe care am auzit-o vreodată.

Și Hayley lăcrima la fel ca și Jane.

— Meritai o zână bună după ce ai fost chinuită de vrăjitoarea aia rea. Știi, basmele sunt de fapt povești despre femei, transmise din gură-n gură, într-o vreme în care femeile nu aveau prea multe drepturi.

— Hm. O?

— Scuze, îmi tot vin în cap informații despre care citesc. Cred că e o chestie tipic femeiască. Trebuie să-i spun Stellei să vină.

— N-am vrut să vă deranjez. Doar speram s-o văd pe verișoara Rosalind și să-i mulțumesc.

— O s-o chemăm și pe ea.

Hayley se năpusti spre ușa de la biroul Stellei.

— Dar Stella trebuie neapărat să vadă asta.

Își vârî capul pe ușă fără să bată.

— Trebuie să vii aici un minut.

— E vreo problemă?

— Nu, ascultă-mă și vino.

— Hayley, încă mai am de dat vreo duzină de telefoane înainte să…

Se opri, afișând automat fața ei de-întâmpinat-clienți, când o zări pe Jane.

— Îmi cer scuze. Vă pot ajuta… O, Doamne! E Jane.

— Nouă și îmbunătățită, zise Hayley, apoi tresări. Îmi pare rău.

— N-are de ce. Așa mă și simt.

— Jolene mi-a spus că ți-a servit tratația Jo Special. Încântată,

Stella dădu roată în jurul lui Jane. Doamne, chiar că a făcut-o. Îmi place părul tău.

— Și mie. Mama ta vitregă a fost atât de bună cu mine.

— Și s-a bucurat de fiecare minut petrecut cu tine. Mi-a povestit, dar trebuie să-ți spun, o imagine face cât o mie de cuvinte. Sper că te simți la fel de bine cum arăți.

— Îmi place slujba mea. La fel și apartamentul. Și îmi place la nebunie să mă simt drăguță.

— O!

Ochii Stellei se umplură de lacrimi.

— La fel mi s-a întâmplat și mie, zise Hayley scoțând un aparat de emisie-recepție din spatele tejghelei. Roz, vorbi ea în aparat, avem nevoie de tine la ieșire.

Apăsă butonul când, pe fondul de zgomot static, se auzi Roz plângându-se că e ocupată.

— Nu vreau s-o deranjez de la lucru.

— O să vrea să te vadă. Iar eu vreau s-o văd când dă ochii cu tine. Doamne, ce distracție!

— Spune-ne ce-ai mai făcut, o îndemnă Stella.

— Munca e pe primul loc. Chiar îmi place, și învăț atât de multe. Mi-am făcut câțiva prieteni acolo.

— Bărbați? întrebă Hayley.

— Încă nu sunt pregătită pentru asta. Dar este un bărbat în blocul meu. E foarte drăguț.

— Arată bine? La naiba, un client! bombăni Hayley când văzu pe cineva apărând din spate cu un cărucior plin. Nu vorbiți despre nimic sexy cât timp sunt ocupată.

— Am crezut că o să mă simt stânjenită să vă văd din nou.

Jane se întoarse spre Stella în vreme ce Hayley se ocupa de client.

— De ce?

— Atunci când v-am întâlnit eram atât de plângăcioasă și de oribilă.

— Ba nu erai, erai speriată și supărată. Și pe bună dreptate. Riscai mult lăsându-ne să intrăm astfel încât Roz să poată lua jurnalele alea.

— Erau ale ei. Clarissa nu avusese dreptul să le ia din Harper House.

— Nu, într-adevăr. Dar tot a fost o schimbare uriașă pentru tine, s-o lași pe Roz să le recupereze, să te muți, să ai parte de o slujbă nouă, o viață nouă. Știu cât de înfricoșător poate fi. Și la fel și Hayley.

Jane aruncă o privire peste umăr spre Hayley, care trecea cumpărăturile pe bon și conversa cu clientul ei.

— Pare că nimic n-ar putea-o speria. La asta m-am gândit când am întâlnit-o prima oară, și la fel și tu. Că voi două nu vă veți teme niciodată să vă apărați drepturile, că n-o să vă lăsați manipulate cum am făcut eu.

— Și noi ne speriem, și nu ne purtăm întotdeauna într-o manieră

radicală sau prea optimistă când se întâmplă asta.

Roz intră, singurul semn că era nervoasă fiind faptul că se lovi cu mănușile de grădinărit peste coapsă.

— Avem vreo problemă?

— Absolut nici una.

Stella făcu un gest.

— Jane voia să te vadă.

Roz ridică din sprâncene, iar zâmbetul ei se lărgi încet.

— Măi să fie! Jolene chiar se ține de cuvânt. Ești ca o floare.

Își înfipse mănușile în buzunarul de la spate, apoi rămase fără suflare când Jane se aruncă s-o îmbrățișeze.

— Și eu mă bucur să te văd.

— Mulțumesc. Mulțumesc mult! Niciodată n-o să-ți pot spune cât de recunoscătoare îți sunt.

— Cu plăcere.

— Sunt atât de fericită!

— Văd și eu asta. Ba o și simt.

— Îmi pare rău.

Trăgându-și nasul, Jane îi dădu drumul.

— Nu intenționasem să fac asta. Am vrut să vin, să-ți mulțumesc și să-ți spun că mă descurc bine la lucru. Deja am primit o mărire de salariu, și fac ceva cu viața mea.

— Și asta văd. Nu e nevoie să te întreb dacă ți-a mers bine. Sunt fericită pentru tine. Și indiferent cât de urât e din partea mea, sunt de-a dreptul încântată să te văd arătând atât de drăguță, atât de entuziasmată în legătură cu viața ta, pentru că asta cu siguranță a enervat-o la culme pe verișoara Rissa.

Jane izbucni într-un râs moale.

— Așa este. Și-o râcâie în continuare. A venit să mă vadă.

— Ce-am pierdut? Ce-am pierdut? întrebă Hayley grăbindu-se să se întoarcă. Derulează și repetă toate părțile bune.

— Cred că acolo ajungem.

Roz își lăsă capul într-o parte.

— Așadar, Rissa și-a scos mătura din magazie și a venit să te vadă?

— În apartamentul meu. Cred că mama i-a dat adresa, deși i-am spus să nu i-o dea. S-a întâmplat acum vreo lună. M-am uitat pe vizor și-am văzut-o. Aproape că nu-mi venea să-i deschid.

— Și cine ar putea să te învinovățească?

Hayley o bătu pe spate, înțelegătoare.

— Dar m-am gândit că nu puteam să mă ascund ca un iepure în vizuină în propriul apartament. Așa că am deschis ușa, iar ea a intrat direct, a adulmecat aerul, mi-a poruncit să-i aduc niște ceai și s-a așezat pe scaun.

— Biata de ea, rosti Roz tărăgănat. Orgoliul ei este nemăsurat.

— La ce etaj ziceai că e apartamentul?

Hayley își miji ochii încercând să-și amintească.

— Al patrulea, din câte-mi amintesc. Ar fi avut parte de un salt pe cinste dacă o aruncai pe fereastră.

— Aș vrea să pot spune că asta am făcut, dar m-am dus după ceai. Pur și simplu tremuram. Când m-am întors cu ceaiul, mi-a spus că eram o fată rea și nerecunoscătoare, și că puteam să-mi tund părul, să mă pitesc într-un apartament de doi bani, să păcălesc un fraier fără creier să-mi dea o slujbă pentru care cu siguranță nu eram calificată, dar nu pot schimba ceea ce sunt. A spus nenumărate lucruri deloc măgulitoare despre tine, Roz.

— O, spune-mi!

— Păi… hm… Desfrânată uneltitoare, de exemplu.

— Mereu mi-am dorit să fiu numită desfrânată. Oamenii pur și simplu nu mai folosesc îndeajuns de mult cuvântul ăsta în vremurile noastre.

— Asta m-a făcut să mă revolt. M-am gândit că poate avea tot dreptul să mă numească nerecunoscătoare, pentru că eram.

Jane își încleștă degetele în pumni pe șolduri, împingându-și bărbia în față.

— Apartamentul meu nu este de doi bani, ci e chiar drăguț, dar după gusturile ei poate părea așa, și n-o cunoștea pe Carrie - șefa mea -, așa că putea crede că n-are creier dacă mi-a dat o șansă. Dar avea tupeu să vorbească atât de urât despre tine, când de fapt ea era cea care furase de la tine.

Jane se îndreptă de spate, dând cu hotărâre din cap.

— Și asta i-am și spus.

— În față.

Izbucnind în râs, Roz îi cuprinse chipul lui Jane în palme.

— Sunt atât de mândră de tine!

— Aproape că i-au ieșit ochii din orbite. Nu știu de unde au ieșit cuvintele. De obicei sunt foarte calmă, dar atunci eram furioasă. Pur și simplu m-am dezlănțuit, i-am spus toate lucrurile pe care abia dacă-mi permiteam să le gândesc pe când locuiam cu ea, fiind la cheremul ei. Că este atât de rea și de invidioasă și nimeni n-are un dram de afecțiune pentru ea. Că este o hoață și o mincinoasă, și are noroc că n-ai reclamat-o la poliție.

— Ia uite la tine!

Hayley o împunse cu cotul.

— Asta e mai bine decât s-o arunci pe fereastră.

— Și nu am terminat.

— Atunci nu te opri, o îndemnă Hayley.

— I-am spus că prefer să cerșesc pe stradă decât să mă întorc și să fiu calul ei de bătaie. Apoi i-am spus să iasă din apartamentul meu.

Jane întinse un braț, gesticulând cu indexul.

— Chiar așa am făcut. Am exagerat, dar eram cu nervii întinși la maximum. Mi-a spus că o să regret. Cred că e posibil să-mi fi spus că o să regret amarnic, dar eram atât de stârnită că n-am fost prea atentă. Și-a plecat.

Expiră cu năduf și-și flutură o mână în fața chipului.

— Uf!

— O, Doamne, Jane, ești plină de surprize.

Roz îi luă mâna, strângând-o ușor.

— Cine s-ar fi gândit?

— Nu s-a încheiat acolo. A încercat să o facă pe șefa mea să mă concedieze.

— Nemernica!

Hayley se întunecă la față.

— Ce-a făcut?

— S-a dus la Carrie și i-a spus că sunt o femeie de moravuri ușoare, că am avut o aventură cu un bărbat însurat și că am furat de la ea când ea m-a primit cu amabilitate în casa ei. Zicea că a simțit că era datoria ei creștinească s-o avertizeze pe Carrie în legătură cu mine.

— Întotdeauna m-am gândit că există locuri speciale în față, în iad, pentru creștini de teapa Clarissei, comentă Roz.

— Când Carrie m-a chemat în biroul ei și mi-a spus că ea fusese acolo și ce-i zisese, am fost sigură că avea să mă concedieze. În loc de asta, ea m-a întrebat cum am suportat să locuiesc cu o asemenea cotoroanță lăudăroasă. Așa a numit-o. I-am răspuns că aveam multă răbdare și tărie, despre care ea credea că sunt niște calități valoroase la un angajat. Și pentru că le am și dovedisem că eram dispusă să lucrez din greu și să învăț repede, mi-a dat o mărire de salariu

— Îmi place de Carrie, hotărî Hayley. Mi-ar plăcea să-i fac cinste cu o băutură.

*

— Nimic nu e mai frumos decât un final fericit.

Poate doar să stea la umbră în leagăn, sorbind dintr-o băutură rece în timp ce Lily se juca în iarbă, iar Harper se legăna lângă ea.

— Întotdeauna e un final fericit atunci când verișoara Clarissa primește ce merită. Obișnuia să mă terorizeze când eram copil, de câte ori venea pe-aici. Înainte s-o dea mama afară.

— Știi cum a zis Jane că a numit-o pe mama ta?

— Nu.

Figura lui relaxată împietri într-o clipă.

— Cum?

— O desfrânată.

— O…

Expresia de nepătruns dispăru când el izbucni în râs, atât de tare încât Lily începu să bată din palme.

— O desfrânată. Doamne, mamei i-ar fi plăcut la nebunie.

— Chiar i-a plăcut. Chiar o cunoști, nu-i așa? A fost o dimineață atât de frumoasă. A alungat pentru o vreme toate problemele. Faptul că am văzut pe cineva descoperindu-se în felul în care a făcut-o Jane, sau încă o mai face. Data trecută, când am întâlnit-o pentru prima dată, era practic invizibilă. Acum e… chiar sexy.

— Serios? Cât de sexy?

Ea râse, împungându-l cu cotul

— Nu te interesează pe tine. Ia și tu verișoarele pe rând.

— Ce fel de verișori suntem noi, mai exact? N-am înțeles niciodată.

— Cred că tatăl tău și al meu au fost veri de gradul al treilea, ceea ce ne face pe noi de gradul al cincilea. Cel puțin așa cred. Poate suntem veri de gradul al patrulea, dacă unul din ei a murit. Sau poate de gradul al treilea dacă au murit amândoi. Nu pot să mă lămuresc prea bine niciodată. Și mai e și străbunica mea care s-a căsătorit a doua oară…

El îi opri tirada lipindu-și buzele de ale ei.

— Veri care se sărută e suficient, hotărî el.

— Mie-mi convine.

Și pentru că așa era, ea se aplecă pentru a-l săruta din nou.

Lily îi întrerupse țipând și gângurind, trăgând de piciorul lui Harper până când o ridică în brațe. Petrecându-și brațul după gâtul lui o împinse pe Hayley înapoi.

— Cred că m-a pus la punct.

Amuzată, Hayley se aplecă iarăși, iar Lily o împinse din nou, strângându-l mai tare pe Harper în brațe.

— Fetele se bat întotdeauna pe mine, zise el. Este un blestem.

— Pariez. Cea cu care erai de revelion arăta de parcă era gata să zgârie și să muște.

El zâmbi spre Lily.

— Nu știu despre ce vorbește.

— O, ba da, știi. Blonda cu părul lung de un kilometru și sâni perfecți de Victoria's Secret.

— Mda, încep să-mi amintesc de sâni.

— E îngrozitor ce spui!

— Tu ai început. Amber, adăugă, chicotind, în timp ce ridică fetița deasupra capului făcând-o să râdă.

— Evident. Arăta ca o Amber.

— E avocat de drept comercial.

— Ba nu e.

— Pe cuvânt de onoare.

Ridică o mână de parcă ar fi depus un jurământ.

— Dacă o femeie e frumoasă, asta nu înseamnă că nu o duce capul, iar tu ești dovada vie.

— Bun răspuns. Era o relație serioasă… Și uită că mi-a scăpat porumbelul. Detest când femeile - sau bărbații că tot veni vorba - vorbesc despre foștii iubiți.

— Tu mi-ai vorbit. Nu era serioasă. Ea nu voia o relație serioasă, și nici eu. Se concentrează pe cariera ei acum.

— Ai vrut vreodată?

— M-am apropiat de asta de vreo câteva ori. Dar n-am trecut niciodată granița.

O așeză pe Lily între ei, ca să se poată da în leagăn împreună.

„Mai bine să ne oprim aici”, își spuse Hayley. Să lenevească toți trei confortabil în leagăn, cu albinele bâzâind în căldura umedă și explozia de culori îndrăznețe a florilor de vară.

— Asta este cea mai frumoasă parte a verii, continuă ea. Umbra înserării. Parcă ai putea sta aici ore întregi, fără vreun singur lucru important de făcut.

— Nu vrei să ieșim puțin?

— Nu în seara asta. N-aș vrea s-o las pe Lily două nopți la rând.

— Mă gândeam că am putea s-o ducem la o înghețată după cină.

Surprinsă, se uită la el. Apoi se întrebă de ce fusese uimită că el făcuse o astfel de sugestie.

— I-ar plăcea la nebunie. Și mie la fel.

— Atunci am stabilit întâlnirea. De fapt, de ce nu ieșim în oraș să mâncăm un hamburger și apoi să luăm înghețata ca desert?

— Și mai bine.

Iulie cel cald și umed se topi într-un august torid, cu zile cu cer alburiu și nopți înăbușitoare. Părea o viață aproape normală, aproape liniștită pe măsură ce zilele se mistuiau în alte zile.

— Încep să mă întreb dacă a fost de-ajuns doar să-i descoperim numele.

Hayley făcea un aranjament cu pentas roz și galbene.

— Poate faptul că am muncit să-l găsim și că e străbunica lui Roz i se pare mulțumitor și a liniștit-o.

— Crezi că a terminat? o întrebă Stella.

— Încă o mai aud cântând în camera lui Lily, aproape în fiecare noapte. Dar n-a făcut nici un rău. Din când în când simt câte ceva sau am o anumită senzație, dar dispare repede. N-am mai făcut nimic ciudat în ultima vreme, nu-i așa?

— Ascultai Pink ieri și spuneai că vrei neapărat să-ți faci un tatuaj.

— Asta nu e ciudat. Cred că ar trebui să ne facem amândouă un tatuaj - cu o floare. Eu un crin roșu, și tu o dalie albastră. Pariez că lui

Logan o să i se pară foarte sexy.

— Atunci să și-l facă el.

— Doar unul mic. Feminin.

— Cred că tatuaj feminin este un oximoron.

— În nici un caz, protestă Hayley. Flori, fluturi, unicorni, chestii de genul ăsta. Pariez c-o pot convinge pe Roz să-și facă unul.

Ideea o făcu pe Stella să-și azvârle în spate buclele roșcate, râzând.

— Fii atentă, convinge-o pe Roz să-și facă un tatuaj și… Nu, tot n-o să-mi fac unul.

— Din punct de vedere istoric, tatuajele sunt o formă antică de artă, ajungând până în timpurile egiptenilor. Și erau adesea folosite pentru a controla supranaturalul. Și cum noi avem de-a face serios cu supranaturalul, ar fi și un talisman, și o declarație personală.

— Declarația mea personală va fi să refuz să-l las pe un individ pe nume Tank să scrijelească un simbol - fie el feminin sau nu - pe pielea mea. Poți să spui că sunt mofturoasă. Arată bine, Hayley. Foarte drăguț.

— Clientul a vrut drăguț, iar galbenul și rozul sunt culorile nunții fiicei sale. Iar aranjamentele vor fi bune de pus în centrul mesei la petrecerea burlăcițelor. Cred că eu aș prefera ceva mai curajos, mai de efect. Poate nuanțe de giuvaier.

— E ceva ce nu-mi spui?

— Hmm?

— Te gândești la culori pentru nuntă?

— O, nu.

Râse și puse aranjamentul deoparte.

— Nu, nimic de genul ăsta. Noi o… eu și Harper o luăm ușor. Foarte, foarte ușor, adăugă ea, pufnind.

— Nu asta voiai?

— Mda, voiam. Vreau. Nu știu.

Expiră din nou zgomotos, făcând să-i fluture bretonul.

— E alegerea inteligentă. E mai chibzuit să iei ușor lucrurile. Sunt în joc mai multe decât trebuie să ia în considerație majoritatea oamenilor. Cum ar fi prietenia noastră, și munca, și legătura noastră cu Roz. Nu putem să sărim în pat pentru că am… avem o anumită nevoie.

— Dar tu vrei să sari în pat.

Hayley își lăsă privirea să alunece până-i întâlni ochii Stellei.

— Mă gândeam mai degrabă să plonjez în el, cu capul înainte.

— Și de ce nu-i spui pur și simplu, Hayley?

— Eu am făcut prima mișcare. El trebuie s-o facă pe-asta. Și sper din tot sufletul să prindă viteză curând.

— Încerc să n-o grăbesc.

În bucătărie, Harper bău aproape o cutie întreagă de cola. Venea rar să ia prânzul în casa mare, dar după-amiaza devreme însemna că nu era decât David acasă.

— O cunoști de aproape doi ani, Harp. Asta nu înseamnă că n-o grăbești, ci că nu te miști deloc.

— Înainte era diferit. Abia am început să ne vedem în felul ăsta. Ea a spus că vrea s-o luăm ușor. Și cred că asta mă omoară.

— Nu cred că oamenii pot ajunge chiar să moară de frustrare sexuală.

— Bine. Eu voi fi primul. O să se scrie despre mine în jurnalele medicale, postum.

— Iar eu voi putea să spun că te-am cunoscut. Uite, mănâncă.

Neîncrezător, Harper bătu în sendvișul pe care David îl așezase în fața lui.

— Ce e ăsta?

— Ceva delicios.

Fără prea mare interes, Harper ridică sendvișul.

— Ce e ăsta? întrebă el din nou după ce luă o îmbucătură. Miel? Miel rece?

— Cu un pic de chutney de nectarină.

— E… al naibii de bun… De unde vii cu… nu, nu, să rămânem la subiect. Luă o altă îmbucătură. Mă pricep să citesc femeile, dar nu reușesc să mă descurc cu ea, cu situația asta. Înainte nu era important - nu astfel -, așa că tot apăs ambreiajul.

Luându-și și el un sendviș, David se strecură în fața lui.

— E bine că ai venit la mine, tinere învățăcel, pentru că eu sunt maestrul.

— Știu. M-am gândit să trec pur și simplu pe la ea într-o seară, poate cu o sticlă de vin, să bat la ușa de la terasă. Abordarea directă.

— E clasică pentru un motiv.

— Dar își face griji din pricina Ameliei, când e vorba să avem orice fel de, știi tu, întâlnire, în casă. Cel puțin asta cred eu.

— „Întâlnire” este un nume de cod pentru sex sălbatic?

— La naiba, ești prea deștept pentru șiretlicurile mele demne de toată mila. În fine, pot s-o invit împreună cu Lily la cină la mine, și după ce adoarme copilul… puțin vin, niște muzică…

Ridică din umeri și simți că se învârte în cerc.

— De asemenea, există un motiv pentru care hotelurile bune au room-service și semne cu „Nu deranjați”.

— Room-service?

— Urmărește-mă, Harp. O scoți la cină - o cină elegantă. Să zicem la Peabody. Au camere frumoase acolo, serviciul e minunat, mâncarea bună, se poate lua cina în cameră.

Mestecând gânditor, Harper derulă totul în minte.

— O scot la cină - într-o cameră de hotel? Nu crezi că e puțin… genial, decise el după o clipă.

— Da, cred. Vin, lumânări, muzică, toate efectele, totul în intimitatea elegantă a unui apartament de hotel. Și o să-i aduci micul dejun în pat, a doua zi.

Harper linse chutney{3} de pe degetul mare.

— O să am nevoie de un apartament cu două dormitoare pentru asta. Lily.

— Eu, mama ta și Mitch vom fi mai mult decât fericiți să o distrăm pe fermecătoarea Lily pentru o noapte. Și pentru a demonstra uluitorul tău simț al prevederii - sau al meu - voi pregăti un mic bagaj pentru Hayley. Tu nu va trebui decât să faci rost de cameră, să-i iei lucrurile, să aranjezi treburile cu cei de la room-service și să pregătești scenografia. Apoi s-o duci acolo și s-o impresionezi la maximum.

— E o idee bună, David. Ar fi trebuit să mă gândesc singur la asta, ceea ce arată cât de tare m-a dat peste cap. Trebuie să mă întorc, să o conving pe Stella să modifice orarul astfel încât să-mi reușească schema. Mulțumesc.

— Sunt întotdeauna aici să fiu de folos pentru împlinirea destinului iubirii adevărate sau măcar pentru sex sălbatic la hotel.

Purta rochia ei cea roșie. Era cea mai frumoasă pe care o avea, și-i plăcea cum arăta pe ea. Dar și-ar fi dorit să-i fi lăsat timp să meargă la cumpărături ca să-și ia ceva nou. Nici una dintre celelalte întâlniri ale lor nu fusese elegantă.

O văzuse în rochia asta. De fapt, o văzuse în toate hainele ei.

Cu toate astea, avea pantofi nemaipomeniți - perechea de Jimmy Choo primită de la Roz care probabil costa de trei ori mai mult decât plătise pe rochia ei. Și meritau fiecare bănuț, hotărî Hayley în timp ce se roti în fața oglinzii înalte. Uite cum îi făceau picioarele să arate! Sexy, nicidecum slăbănoage, decise ea.

Poate ar trebui să-și prindă părul cumva. Țuguindu-și buzele, își ridică părul de pe gât, înclinând capul într-o parte și în cealaltă pentru a verifica efectul.

— Ce părere ai? o întrebă ea pe Lily, care stătea pe podea, ocupată să vâre o grămadă de jucării micuțe în cea mai veche poșetă a lui Hayley. Sus sau jos? Cred că reușesc să fac un coc lejer dacă-l las așa ușor ciufulit. Apoi aș putea să port cerceii ăia uimitori. Hai să încercăm.

Când un bărbat spune că vrea să te scoată în oraș la o cină specială, hotărî ea în timp ce prindea agrafe și le scotea, prinzându-le apoi din nou, puteai măcar să faci un efort să arăți cât mai bine.

Din cap până-n picioare… și lenjerie intimă. Măcar aceasta din urmă era nouă - și achiziționată recent în ideea că el avea s-o vadă în

cele din urmă îmbrăcată cu ea.

Poate în noaptea asta, dacă puteau să prelungească puțin seara. Ar putea să se întoarcă acasă cu ea. Nu va trebui decât s-o blocheze pe Amelia afară din mintea ei. Să blocheze ideea că mama lui Harper se afla chiar în cealaltă aripă a casei. Că propria ei fiică se afla în camera alăturată.

De ce naiba trebuia să fie atât de complicat?

Îl dorea. Erau amândoi tineri și liberi, fără alte relații, sănătoși. Ar fi trebuit să fie simplu.

Faptul că deveniseră iubiți trebuia să aibă greutate. Își amintea cuvintele lui Harper. Ei bine, situația avea greutate. Era timpul să înceapă să se gândească la asta ca la un plus, și nu ca la un minus.

— Eu sunt cea care face totul să pară ciudat, Lily. Se pare că nu mă pot abține. Dar voi încerca.

Își puse cerceii, lungi, aurii și strălucitori, analiză un colier și renunță la el. Cerceii erau vedetele.

— Ei bine. Se dădu un pas în spate și făcu o piruetă pentru fiica ei. Ce părere ai? Arată bine mami?

Răspunsul lui Lily fu un rânjet larg în timp ce deșerta totul din poșetă.

— Am să iau răspunsul tău drept o confirmare, zise Hayley, apoi se întoarse la oglindă pentru o ultimă verificare.

Rămase fără suflare atât de iute, încât o apucă amețeala.

Purta o rochie roșie, dar nu cea scurtă cu bretele subțiri pe care o avea de mai bine de doi ani.

Era lungă și elaborată, cu decolteu larg, astfel încât sânii să se vadă frumos încadrați de mătase, cu o cascadă de rubine și diamante revărsându-se peste pielea dezgolită.

Părul ei era strâns sus, într-o coafură elaborată de bucle aurii strălucitoare, dintre care câteva erau aranjate pentru a încadra un chip uluitor cu buze roșii voluptuoase și ochi cenușii cu o privire intensă.

— Nu sunt tu, șopti ea. Nu sunt.

Se întoarse ușor și se aplecă să strângă jucăriile împrăștiate cu degete tremurânde.

— Știu cine sunt. Știu cine e ea. Nu suntem aceeași persoană. Nu suntem la fel.

Străbătută de un fior brusc de panică, se roti înapoi, speriată c-o va vedea pe Amelia ieșind din oglindă în carne și oase. Dar de data asta nu se văzu decât pe sine, cu ochii mari și negri, pe fondul obrajilor palizi.

— Hai, puiule.

O apucă pe Lily, și când o auzi plângându-se și protestând înșfacă poșeta veche și apoi poșeta ei de seară.

Își impuse să meargă cu un pas rezonabil, încetinind când se

apropie de scări. Roz va observa șocul de pe chipul ei, iar ea nu voia să vorbească despre asta. Pentru o noapte, voia să continue iluzia normalității.

Își luă un răgaz, își recăpătă suflarea și controlul asupra trăsăturilor. Și păși în salonul principal cu Lily pe șold și cu un zâmbet pe față.

Capitolul 10

Fulgerele produse de căldură sfârâiau pe cer, în explozii ciudate, pe când se îndreptau cu mașina spre Memphis. Traficul era la fel de descurajant ca și noaptea, dar Harper părea să nu bage de seamă. Ar fi putut să meargă pe jos până în oraș, dar aerul era răcoros în mașină, iar Coldplay se auzea ușor în boxe.

Din când în când, el își lua mâna de pe volan și o așeza peste a ei. Un gest intim plin de dezinvoltură, care îi făcea inima să ofteze.

Avusese dreptate să nu spună nimic despre viziunea aceea, sau apariție, ce-o fi fost ea, din oglinda ei din dormitor. Puteau vorbi și mâine.

— N-am luat niciodată cina aici, spuse ea când el parcă în locul special amenajat de lângă hotel. Pariez că este minunat.

— Una dintre bijuteriile cele mai de preț din Memphis.

— Am fost în holul de la intrare. Nu poți să vii în Memphis fără să vezi „parada de rațe” de la Peabody. Ar fi ca și cum n-ai vedea Graceland sau Beale Street.

— Ai uitat de Sun Records.

— Oh! Nu e cel mai grozav loc?

Îi aruncă o privire severă.

— Și să nu crezi că nu știu că râzi de mine!

— Poate doar un mic chicotit, nu un hohot în toată regula.

— Oricum, Peabody are un hol nemaipomenit. Știai că fac parada rațelor de vreo șaptezeci și cinci de ani?

— Serios?

Ea îl împinse ușor cu cotul în timp ce se îndreptau spre hotel.

— Bănuiesc că tu știi tot ce se poate despre locul ăsta, fiind din regiune.

— Descopăr lucruri noi de fiecare dată.

O conduse în hol.

— Am putea bea ceva aici înainte de cină, lângă fântână.

Își imagină ceva rece și sofisticat care să oglindească starea ei.

— Un cocktail cu șampanie sau un cosmopolitan. Avem timp?

— Am putea, dar cred că-ți va plăcea ce ți-am pregătit chiar mai mult de-atât.

Merseră împreună spre lifturi. Ea aruncă o privire înapoi, peste umăr cu un pic de regret. Toată marmura aceea minunată și sticla

colorată.

— Au sală de luat masa la etaj? Nu au una pe acoperiș, nu-i așa? Întotdeauna m-am gândit că cina pe acoperiș este foarte elegantă. Dacă nu plouă. Sau nu e vânt. Sau nu e prea cald, adăugă ea râzând. Cred că cina pe acoperiș este foarte elegantă în filme.

El doar zâmbi, ghidând-o ușor să intre în fața lui.

— Ți-am spus că ești foarte frumoasă în seara asta?

— Mi-ai spus, dar anumite repetiții nu mă deranjează.

— Ești foarte frumoasă. O sărută ușor. Ar trebui să porți întotdeauna roșu.

— Și uită-te la tine!

Își trecu degetele peste reverele hainei lui.

— Îmbrăcat la patru ace. Celelalte femei din restaurant nu vor fi capabile să mănânce pentru că mă vor invidia pentru norocul meu.

— Dacă e așa, atunci e posibil să le lăsăm în pace. Când ușile se deschiseră o luă de mână și apoi o conduse în hol. Vino cu mine.

— Ce se întâmplă?

— Ceva ce sper că-ți va plăcea. Se opri în fața unei uși și scoase o cheie.

Descuie ușa, o deschise și o invită înăuntru:

— Te rog.

Ea păși în față, uluită să vadă încăperea spațioasă. Își duse mâna la gât de emoție când traversă podeaua din gresie ca o tablă de șah până într-un salon unde pâlpâiau lumânări și o abundență de crini roșii străpungeau aerul, așezați în vaze din sticlă.

Culorile erau intense și bogate, ferestrele lungi adăugând strălucirea luminilor orașului. În fața unei ferestre se afla o masă pregătită pentru două persoane, și o sticlă de șampanie se odihnea într-o frapieră din argint.

Se auzea muzică, blues de Memphis lent și învăluitor. Uluită, făcu o piruetă și văzu scara în spirală care ducea la etaj.

— Tu… ai făcut toate astea?

— Am vrut să fiu singur cu tine.

Inima ei era tot în gât când se întoarse spre el.

— Ai făcut asta pentru mine?

— Pentru noi doi.

— Camera asta minunată… doar pentru noi. Flori și lumânări, și, Dumnezeule, șampanie. Sunt copleșită.

— Așa vreau să fii.

Se apropie de ea și-i luă mâinile în palme.

— Vreau ca noaptea asta să fie specială, memorabilă.

Și le duse la buzele sale.

— Perfectă.

— În mod sigur a început bine. Harper, nimeni nu și-a dat atât de

tare silința pentru mine. Niciodată nu m-am simțit mai specială.

— E doar începutul. Am comandat deja cina. O să fie aici în aproximativ un sfert de oră. Avem timp suficient să bem ceva înainte. Ce părere ai despre șampanie?

— Sunt de părere că nu m-aș putea mulțumi cu mai puțin în momentul ăsta. Mulțumesc.

Se aplecă spre el și-i captură gura într-un sărut lung și pasional.

— Mai bine desfac sticla aia sau am să uit desfășurarea momentelor.

— Există așa ceva?

— Mai mult sau mai puțin.

Se duse și scoase sticla din frapieră.

— Și ca să fii liniștită, i-am dat mamei numărul de aici. Are și numărul meu de mobil și pe al tău, și am făcut-o să promită că sună și dacă Lily sughite.

Desfăcu dopul cu un pocnet în timp ce ea râdea.

— În regulă. Voi avea încredere în Roz că va ține totul sub control.

Nu se putu abține să nu facă o mică piruetă.

— Mă simt asemenea Cenușăresei. Fără surorile vitrege, și, hm, dovleacul. Dar în afară de asta, eu și ea suntem practic gemene.

— Dacă pantoful se potrivește.

— O să mă cufund în senzația asta, Harper, îți spun asta din start. Nu știu cât de sofisticată pot fi atunci când nu vreau decât să sar în sus de bucurie, să fug pe aici și să mă uit la toate cele. Pariez că băile sunt uimitoare. Crezi că șemineul ăla funcționează? Știu că e prea cald să aprindem focul, dar nu-mi pasă.

— O să-l aprindem. Poftim.

Îi întinse un pahar și ciocni cu ea.

— Pentru momente memorabile.

Ea păstră momentul, strălucirea lui.

— Și pentru bărbații care le fac să se întâmple. O, uau, zise după ce sorbi din pahar. Asta e chiar bună. Poate visez.

— Dacă tu visezi, și eu fac la fel.

— Atunci e bine.

Își strecură degetele pe ceafa ei dezgolită. Apoi, cu gestul cel mai blând, o trase spre el. Când se auzi o bătaie în ușă, el rânji.

— Room-service prompt. Răspund eu. După ce pun masa, vom fi complet singuri.

*

El organizase totul, se gândi ea. Cadrul general, micile detalii care făcuseră ca totul să se desfacă precum paginile unei cărți de povești. Și datorită lui, ea stătea într-un apartament elegant, sorbind șampanie la lumina lumânării, în strălucirea focului din șemineu.

Florile parfumau aerul. Mâncarea era delicioasă, deși ea abia dacă se putea atinge de ea cu sentimentul de anticipație clocotindu-i în gât.

În noaptea asta, vor face dragoste.

— Spune-mi cum a fost copilăria ta, îi ceru ea.

— Mi-a plăcut să am frați, chiar și atunci când mă enervau.

— Sunteți apropiați. Văd asta de fiecare dată când vin în vizită. Chiar dacă locuiesc departe de Memphis, voi trei sunteți o echipă.

El îi umplu paharul.

— Ți-ai dorit frați sau surori când erai mică?

— Da. Aveam prieteni și veri cu care să mă joc, dar îmi doream. Mai ales o soră. Cineva cu care să împart secrete în miez de noapte sau chiar cu care să mă cert. Tu ai avut toate astea.

— Când eram mici, era ca și cum aș fi avut o gașcă a mea, mai ales când venea și David.

— Pariez că voi patru o înnebuneați pe Roz.

El rânji, ridicându-și paharul.

— Am făcut tot posibilul. Verile erau lungi, așa cum ar trebui să fie când ești copil. Zile lungi și toride, și curtea, pădurile, erau lumea întreagă. Îmi amintesc cum mirosea, a verdeață și a desiș. Și în perioada asta a anului poți auzi greierii cântând toată noaptea.

— Obișnuiam să las fereastra deschisă doar ca să-i aud mai bine. Pariez că ați intrat cu toții în nenumărate belele.

— Probabil mai multe decât ne era porția. Dar nu puteai ascunde nimic de mama. Avea ca un radar și era un pic înfricoșător. Îmi amintesc cum era în grădină, sau în casă făcând ceva, iar eu apăream și ea pur și simplu știa că făcusem ceva ce n-ar fi trebuit să fac.

Ea își propti un cot de masă, așezându-și bărbia în căușul palmei.

— Dă-mi un exemplu.

— Cel mai ciudat a fost atunci când am fost pentru prima oară cu o fată.

El înmuie una dintre căpșune în frișcă și i-o întinse să muște din ea.

— M-am întors acasă după ce avusesem parte de prima bucățică de rai pe bancheta din spate a îndrăgitului meu Camaro, cam la șase luni după ce-am împlinit șaisprezece ani. Ea a venit în camera mea a doua zi dimineață și mi-a pus un pachet de prezervative pe noptieră.

Clătinând din cap, el termină căpșuna.

— Mi-a spus, și-mi amintesc asta foarte bine, că vorbiserăm deja despre sex și responsabilitate, despre cum să fii protejat și deștept și atent, așadar presupunea că folosisem prezervativ și că voi continua să procedez la fel. Apoi m-a întrebat dacă aveam întrebări sau comentarii.

— Și ce-ai răspuns?

— Am spus: „Nu, doamnă”. Și după ce-a ieșit pe ușă, mi-am pus pătura-n cap și l-am întrebat pe Dumnezeu cum naiba de aflase mama

că făcusem sex cu Jenny Proctor în Chevroletul meu Camaro. Era uluitor și umilitor în același timp.

— Sper că voi fi și eu la fel.

Ridică din sprâncene în timp ce cufundă în frișcă o altă căpșună.

— Uluită și umilită?

— Nu. La fel de deșteaptă ca mama ta. La fel de înțeleaptă cu Lily.

— Lily n-are voie să facă sex până nu împlinește treizeci de ani și e măritată de vreo doi ani.

— E de la sine înțeles.

Mușcă din căpșuna pe care el i-o oferise și scoase un „mmm" satisfăcut.

— Ce s-a întâmplat cu Jenny Proctor?

— Jenny?

El căpătă o anumită expresie, un fel de zâmbet pieziș care-l dădu de gol că se întorsese în trecut.

— A rămas tânjind după mine. A fost silită să se ducă în California la facultate, să stea acolo și să se mărite cu un scenarist.

— Biata de ea. Ar trebui să mă opresc, spuse când el îi umplu din nou paharul. Deja sunt pe jumătate amețită.

— N-are rost să facem lucrurile pe jumătate.

Înclinându-și capul, îl privi provocator.

— Să mă îmbeți cu șampanie ca să poți să-ți faci de cap cu mine este pe lista pe care o aveai în minte mai devreme?

— Era în plan.

— Slavă Domnului. Și mai e mult până atunci? Pentru că nu cred că mai rezist prea mult să stau aici și să mă uit la tine fără ca tu să mă atingi.

Privirea lui se întunecă în timp ce se ridica în picioare și întinse o mână căutând-o pe-a ei.

— Iată care era planul meu: urma să te invit la dans ca să te iau în brațe, ceva de genul ăsta.

— N-am găsit nici măcar o hibă în planul tău până acum.

— Apoi urma să te sărut, aici.

O atinse ușor cu buzele pe tâmplă.

— Și aici. Pe obraz. Și aici. Și pe gură, și se cufundă în ea încet și adânc până când întâlnirea acelor buze deveni centrul universului.

— Te doresc atât de mult.

Se lipi de el, căutându-i adăpostul.

— Mă copleșește. Copleșește-mă, Harper. O să o iau razna dacă n-o faci.

El o învârti pornind spre trepte, oprindu-se la baza lor și privind în ochii ei.

— Vino sus și fii cu mine.

Ținându-l de mână, ea începu să urce, apoi izbucni într-un hohot

gâtuit.

— Îmi tremură genunchii. Nici măcar nu pot să-mi dau seama dacă este de emoție sau de entuziasm. M-am imaginat de atâtea ori cu tine, dar niciodată că voi avea emoții.

— O s-o luăm ușor, fără grabă.

Inima ei începea s-o ia la goană, dar mai era un lucru.

— Ăăăă, folosesc ceva… contraceptive… dar cred că ar trebui… n-am adus prezervative din alea…

— O să am eu grijă de asta.

— Trebuia să-mi dau seama că te-ai gândit la tot.

— Sunt pregătit.

— Ai fost cercetaș?

— Nu, dar m-am întâlnit cu câteva foste cercetașe.

O făcu să chicotească și aproape se relaxă din nou.

— Cred…

Se opri când păși în dormitor. Erau lumânări care așteptau să fie aprinse și o lumină difuză. Patul era deja făcut, cu un singur crin roșu care se odihnea pe cuvertură.

Romantismul care plutea în aer o copleși.

— O, Harper.

— Stai.

Se duse să aprindă lumânările și să stingă lumina. Apoi ridică floarea și i-o oferi.

— Ți-am adus crini pentru că așa te văd, așa m-am gândit la tine de la început. Nu m-am mai gândit la nimeni în felul ăsta.

Ea își mângâie obrazul cu petalele, respirând parfumul, apoi puse crinul deoparte.

— Dezbracă-mă.

El ridică o mână, trăgând ușor breteaua rochiei de pe umărul ei, înlocuind-o cu buzele. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, ea îi scoase la rândul ei sacoul.

Apoi gura ei o găsi pe-a lui, în timp ce degetele ei îi descheiau cămașa, în vreme ce el descheia fermoarul de la spatele rochiei. Mâinile lui îi explorară spatele, iar ale ei se desfăcură pe pieptul lui. Când rochia ei alunecă pe podea, păși afară din ea, apoi își ținu răsuflarea pe când el se dădu ușor în spate și doar o privi.

Purta crâmpeie mici de roșu care sclipeau în lumina lumânărilor, pe fondul pielii ei palide și catifelate. Și tocuri înalte, înalte în picioarele lungi, lungi.

Dorința, deja imposibil de puternică, îi prinse pântecele în gheare.

— Ești uluitoare.

— Sunt slabă. Numai unghiuri, fără curbe.

El clătină din cap, întinzând un deget pentru a urmări curba delicată a sânului ei.

— Gingașă, ca o tulpină de crin. Vrei să-ți lași părul în jos?

Fără să-și dezlipească privirea de a lui, întinse mâinile să-și scoată agrafele, apoi își trecu degetele prin el. Și aștepta.

— Uluitoare, repetă el.

O luă de mână și o trase spre pat.

— Doar stai jos, spuse el, apoi îngenunche în fața ei pentru a-i scoate pantofii.

Buzele lui urmăriră linia gambei, făcând-o să-și încleștеze mâinile pe marginea patului.

— O, Doamne!

— Lasă-mă să fac lucrurile la care am visat.

Își trecu ușor dinții în spatele genunchiului.

— Pe toate.

Nu exista nici un gând de tăgăduire în mintea ei, iar vorbele nu puteau răzbate prin șuvoiul de senzații. Limba lui alunecă de-a lungul coapsei ei, lăsând urme de foc pe piele, chiar în timp ce mâinile lui urcară, cuprinzându-i sânii cu degetele până când dorința deveni insuportabilă, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Se înfioră rostindu-i numele, lăsându-se pe spate pe pat când el veni spre ea.

Putea să-și lipească trupul de al lui acum, să-l atingă așa cum ea însăși era atinsă. Să guste așa cum era gustată. Plăcerea era copleșitoare - alunecarea mâinilor lui, buzele lui fierbinți, geamătul lui slab în vreme ce se rostogoleau împreună tânjind după mai mult.

„Fără grabă”, îi spusese el, dar nu-și putea opri goana mâinilor. Care voiau să ia, și să ia mai mult. Sânii ei în palmele lui, între buzele lui, mici și tari și catifelați precum satinul, iar în vreme ce el se desfăta cu ei, ea se arcui în față, expunându-și gâtul lung și mlădios.

În sfârșit, era a lui.

Unghiile ei se înfipseră în pielea de pe spinarea lui, îi zgâriară șoldurile. Mici dureri pline de înfiorare. Apoi ea se aruncă asupra lui cu gura la fel de lacomă ca a lui, iar respirația ei sacadată vui în capul lui precum o furtună.

Lumina lumânărilor se reflecta pe pielea ei, care se umezise de la fierbințeala pe care o stârnea fiecare în celălalt. Auriul flăcărilor pâlpâitoare luci în albastrul din ce în e mai închis al ochilor ei pe când el își strecură mâna în ea, găsind-o fierbinte. Umedă.

Extazul veni ca o explozie de lumină, o străfulgerare uluitoare care o orbi, incendiindu-i trupul și apoi lăsându-l incandescent. Se simți alunecând în uitare, apoi revenind în lumea plină de strălucire a unor senzații plutitoare. Trupul ei era treaz, era plin de viață.

Apoi gura lui o găsi și se trezi prinsă într-un vârtej de plăcere nemaiîntâlnită. Căldura tulburătoare crescu și crescu în intensitate, apoi țâșni prin ea, lăsând-o vlăguită și tremurătoare pe când el o

ridică în genunchi.

El o privi, părând că privește în ea, atât de adânc încât vedea cu siguranță tot ceea ce era ea. Iar gura lui o captură pe a ei într-un sărut care-i făcu inima să tremure.

Deci asta era dragostea, se gândi ea. Încrederea asta desăvârșită și abandonarea sinelui. Dăruirea totală a inimii care te lăsa descoperit, lipsit de apărare. Și plin de bucurie.

Îi atinse obrazul cu mâna, buzele arcuindu-i-se în timp ce se mișcă, petrecându-și picioarele în jurul lui.

— Da, rosti ea, primindu-l înăuntru. Da, apoi se arcui în spate cu un geamăt în timp ce frumusețea o copleși.

Își odihni fruntea pe umărul ei, respirând anevoie când ea îl învălui strâns. Dar o trase înapoi spre el, inimă lângă inimă.

Nu suficient de aproape, se gândi el. Niciodată nu putea fi atât de aproape cât și-ar fi dorit el.

Brațele ei îl înlănțuiră, iar buzele ei le găsiră pe ale lui în timp ce se legănau spre culme și mai departe.

*

Probabil că existau lucruri mai relaxante decât să te tolănești pe un pat mare, cu membrele împletite cu ale iubitului tău după o partidă de sex care v-a lichefiat creierul.

Dar Hayley se gândi că erau probabil ilegale.

Cu siguranță că ea ar alege oricând satisfacția asta strălucitoare.

Iar în ceea ce privește nopțile romantice, cea pe care tocmai o petrecuse alături de el le lăsa mult în urmă pe celelalte. Își lipi mai strâns trupul de al lui și zâmbi visătoare când mâna lui îi mângâie spinarea.

— A fost minunat, șopti ea. Tu ești minunat. Totul este minunat. Simt că dacă aș ieși din cameră acum, lumina asta din interiorul meu ar orbi întreaga populație din Memphis.

— Dacă ai ieși acum, ai fi arestată.

Mâna lui alunecă mai jos.

— Mai bine rămâi chiar aici cu mine.

— Probabil că ai dreptate. Mmm, mă simt atât de relaxată. Se întinse ca o pisică. Cred că eram încordată ca naiba, știi? Autosatisfacerea nu este nici pe departe la fel de mulțumitoare ca… O, Doamne, nu-mi vine să cred că am spus asta.

Umerii lui deja tremurau când el pufni în râs. O prinse cu un braț ferm înainte să se rostogolească de lângă el.

— Sunt fericit… să-ți satisfac toate dorințele.

Își îngropă fața în umărul lui.

— Uneori cuvintele pur și simplu îmi ies singure din gură. Nu sunt

deloc vreo maniacă sexuală sau ceva de genul ăsta.

— Ei, acum mi-ai distrus visele.

Se culcuși mai aproape de el, ridicând capul.

— E drăguț să stăm așa împreună. Vreau să spun chiar așa, adăugă repede, trecându-și degetele prin părul lui. Cuibăriți în patul cald și pufos. Mi-aș dori să putem rămâne aici, iar noaptea asta să tot continue.

— Putem rămâne, și când noaptea asta se va sfârși, putem lua micul dejun chiar aici în pat.

— Sună nemaipomenit, dar știi că nu pot. Lily…

— Doarme dusă în pătuțul pe care l-am mutat în camera mamei mele mai devreme, azi.

Când ea făcu ochii mari, el îi depuse un sărut pe frunte.

— Mama mai că nu-și freca palmele de încântare gândindu-se la perspectiva de a o ține peste noapte.

— Mama ta…

Se ridică într-un cot.

— Doamne, chiar știe toată lumea despre asta în afară de mine?

— Cam așa.

— Roz știe că… asta este foarte ciudat. Dar nu cred că ar trebui…

— Mama mi-a spus să-ți reamintesc că a reușit să crească trei băieți, să-i țină în viață și departe de închisoare.

— Dar… sunt o mamă groaznică. Vreau să rămân.

— Nu ești o mamă groaznică. Ești o mamă grozavă.

Se ridică odată cu ea, apucând-o de umeri.

— Știi că Lily e în regulă și știi că mamei îi place să stea cu ea.

— Știu. Știu asta, dar… dacă se trezește și mă vrea acolo? Bine, se dădu bătură, oftând, când el nu făcu decât să ridice din sprâncene. Dacă se trezește, Roz se va descurca. Iar lui Lily i place la nebunie să petreacă timp cu ea și cu Mitch. Sunt un clișeu ambulant.

— Dar ești unul atât de frumos.

Se uită în jurul ei. Totul era frumos, somptuos… libertate absolută.

— Chiar putem rămâne pur și simplu?

— Eu așa sper.

Își mușcă buza.

— Nu am… nimic la mine, știi? Nici măcar periuța de dinți O perie pentru păr. Nu am…

— David ți-a făcut un mic bagaj.

— David… atunci, e în regulă. Știe ce aș vrea.

Simți cum o copleșește entuziasmul.

— Și pur și simplu o să rămânem aici?

— Ăsta e planul. Dacă n-ai nimic împotrivă.

— Dacă n-am nimic împotrivă? repetă ea, un licăr aprinzându-i-se în privire în timp ce se aruncă asupra lui. Stai puțin să-ți arăt ce

părere am despre asta.

*

Mai târziu, se năpusti afară din baie.

— Harper, ai văzut halatele? Sunt atât de mari și de moi.

Se opri, frecând o mânecă de obraz.

— Sunt două, câte unul pentru fiecare.

El deschise alene un ochi. Femeia se dovedea a fi nesățioasă. Lăudat fie Domnul!

— Drăguț.

— Totul e minunat aici.

— Apartamentul Romeo și Julieta, murmură el, aproape ațipind.

— Cum?

— Apartamentul. Se numește Romeo și Julieta.

— Serios, dar e… se încruntă. Ei bine, când te gândești, erau un cuplu de adolescenți sinucigași.

Izbucnind în râs, el deschise ochii.

— E tipic pentru tine.

— Niciodată nu mi s-a părut romantic. Mai degrabă tragic - și o mare prostie. Nu piesa, se corectă ea, făcând o piruetă ca să vadă cum se rotește halatul. E genială, dar ăia doi? „Vai e moartă, o să beau otrava. Vai e mort, o să mă înjunghii în inimă.” Doamne sfinte!… Și sunt o moară stricată.

— De fapt, eu cred, zise el privind-o cu luare aminte, că ești fascinantă.

— Sunt destul de vehementă când vine vorba despre cărți. Dar indiferent după cine e denumit, apartamentul este de-a dreptul nemaipomenit. Îmi vine să dansez pe-aici, în fundul gol.

— Știam eu că trebuia să aduc aparatul foto.

— Nu m-ar deranja.

Ținând halatul ca pe o mantie, făcu încă o piruetă.

— Cred că ar fi sexy să ne facem fotografii dezbrăcați. Apoi, când voi fi bătrână, fragilă și toată numai riduri, să mă uit la mine și să-mi amintesc cum eram tânără.

Sări pe pat.

— Tu ți-ai făcut vreodată fotografii dezbrăcat?

— Nu până acum.

— Uită-te la tine. Îi gâdilă genunchiul. Ești stânjenit.

— Nu de tot.

„O, da, este fascinantă”, se gândi el.

— Tu ți-ai făcut?

— Să știi că nu am avut suficient de multă încredere înainte. Și sunt prea slabă. Dar pe tine se pare că nu te deranjează.

— Cred că ești frumoasă.

Și asta gândea, nu era un miracol? Putea s-o citească în ochii lui. O simțea în atingerea lui.

— Mă simt frumoasă în noaptea asta.

Se ridică, înfășurându-se în halatul alb.

— Învăluită în pluș, și opulență, și decadență.

— Să comandăm desertul.

Ea se opri din rotit.

— Desert? Dar e aproape două dimineața.

— Au invenția asta grozavă numită room-service 24 de ore din 24.

— Toată noaptea? Sunt așa un neam prost. Dar nu-mi pasă. Se aruncă înapoi în pat. Și putem mânca aici? În pat?

— Regulile acestui tip special de room-service sunt că dacă vrei să comanzi ceva după miezul nopții, trebuie să mănânci în pat. Dezbrăcat.

Ea rânji provocator.

— Regulile sunt reguli.

Stăteau pe burtă, față în față, cu un platou cu prăjituri cu ciocolată între ei.

— Probabil o să mi se facă rău, zise ea în timp ce mesteca o bucată generoasă de prăjitură. Dar e atât de bună.

— Uite.

Întinse un braț, reușind să apuce unul dintre paharele de pe podea.

— Bea ca să alunece mai bine.

— Nu pot să cred că ai mai comandat o sticlă de șampanie.

— Nu poți mânca dezbrăcat prăjitură cu ciocolată fără șampanie. Ar fi de prost gust.

— Dacă spui tu.

Bău o gură, după care luă niște prăjitură în furculiță și i-o întinse.

— Știi…

Legănă furculița în fața lui.

— Pe scala calculatorului de întâlniri asta se află foarte sus și va trebui să muncești serios s-o întreci. Nu cred că mă pot mulțumi cu ceva mai prejos decât un weekend sălbatic la Paris sau poate un zbor rapid în Toscana să facem dragoste într-o vie.

— Ce spui de un sejur de sex sălbatic în Bimini?

— Sejur de sex sălbatic.

Scoase un chicotit amețit.

— Spune-o de cinci ori repede.

Gemând, se rostogoli pe spate.

— Dacă mai iau o gură, cred că o să regret pentru tot restul vieții.

— Nu vrem asta.

El puse platoul deoparte. Apoi, întinzându-se în față, îi dădu un sărut cu capul în jos.

— Mmm.

Își frecă buzele una de cealaltă când el se ridică.

— Ai un gust foarte intens.

— Mă simt drogat cu ciocolată.

Ea zâmbi în timp ce el alunecă în jos spre ea, iar mâinile îi zăboviră pe sânii ei, pe trunchiul ei, pe abdomen. Ea gemu când buzele lui începură să se joace.

— O, Doamne, Harper.

— Am uitat să menționez partea asta a desertului de după miezul nopții.

El se mișcă, întinzând mâna. Înmuind un deget în cremă și ciocolată, îi mânji ușor sânii.

— Ooo, ar trebui să șterg asta.

Se simți atât de mândră și de sofisticată, ieșind din lift în holul mare de la intrare, cu bagajul ei pentru o noapte. Era aproape de prânz, iar ea se plimba prin oraș. Luase micul dejun în pat. De fapt, în patul ăla avusese parte de aproape tot ce era disponibil în statul Tennessee, se gândi ea. Își imagină că până și unghiile de la picioare îi străluceau de bucurie.

— Mă duc să eliberez camera.

O sărută ușor pe buze.

— De ce nu iei un loc?

— O să mă plimb puțin pe-aici. Să mă uit peste tot. Și vreau să iau câte ceva din magazinul de suvenire.

— Mă întorc imediat.

Ea oftă, fericită. Voia să-și amintească totul. Oamenii, fântâna, valeții în uniformă, vitrinele strălucitoare cu obiecte de artă și bijuterii.

Cumpără o rățușcă măcăitoare pentru Lily și o ramă din argint drept cadou de mulțumire pentru Roz. Apoi mai erau săpunelele drăguțe în formă de rață și șepcuța galbenă și drăguță care ar fi arătat atât de adorabil pe capul lui Lily. Și…

— Nici un bărbat în toate mințile nu lasă singură o femeie într-un magazin cu suvenire, zise Harper din spatele ei.

— Nu mă pot abține. Totul e atât de drăguț. Nu, îl opri ea când îl văzu ducând mâna după portofel. Pe astea le iau eu.

Puse toate articolele pe tejghea, apoi, după ce fusese trecută pe bon, ridică o cutie de tablă.

— Asta este pentru tine.

— Săpun cu rățuște?

Ea înclină din cap.

— Pentru a sărbători șederea aici. Ne-am simțit extraordinar, îi spuse ea vânzătorului.

— Mă bucur că v-a plăcut hotelul nostru. Sunteți aici pentru afaceri sau plăcere?

— Doar plăcere.

Hayley își strânse bagajul.

— Doar plăcere nemăsurată.

Își strecură mâna liberă în palma lui Harper pe când se îndreptară înapoi spre holul de la intrare.

— Mai bine ne întoarcem acasă până nu uită Lily cum arăt și… O, uită-te la brățara aia!

Vitrina unui bijutier local strălucea toată, dar Hayley nu avea ochi decât pentru brățara delicată cu diamante scânteietoare care încadrau inimi lucitoare din rubin.

— E superbă, nu? Vreau să spun elegantă, ba chiar gingașă, și inimioarele îi dau un aer romantic, dar parcă în același timp spune ceva de genul: „Hei, sunt o piesă importantă”. Poate pentru că e veche. Bijuteriile vechi au așa, un… care e cuvântul pe care-l caut? Panaș, hotărî ea.

— Drăguță.

— Drăguță, repetă ea dându-și ochii peste cap. Bărbații! Ba e uluitoare. Unele dintre celelalte bijuterii au pietre mai mari, mai multe diamante, sau ce-or fi ele, dar asta iese în evidență. Pentru mine, oricum.

El cercetă numele și adresa magazinului.

— Să mergem s-o luăm.

— Sigur.

Ea râse.

— Și de ce nu luăm și-o mașină nouă în drum spre magazin?

— Îmi place mașina mea. Brățara ți s-ar potrivi. Rubinul va fi piatra ta.

— Harper, pasta de modelaj e piatra mea.

Îl luă de mână, dar el continuă să studieze brățara. Cu cât se uita mai mult la ea, cu atât o vedea mai clar la încheietura ei.

— Voi vorbi cu recepționerul.

— Harper.

Neliniștită, făcu un pas înapoi.

— Doar mă uitam. Asta facem noi, fetele… ne uităm în vitrine.

— Vreau s-o cumpăr pentru tine.

Era mai mult decât neliniștită acum, se apropia vertiginos de panică.

— Nu se poate să-mi cumperi așa ceva. Probabil costă… nici măcar nu pot ghici.

— Atunci, hai să aflăm.

— Harper, așteaptă… Doar… Nu mă aștept să-mi cumperi bijuterii scumpe. Nu mă aștept să faci lucruri din astea.

Făcu un gest spre întreg hotelul.

— A fost cea mai incredibilă noapte din viața mea, dar nu de asta… Harper, nu de asta sunt cu tine.

— Hayley, dacă ăsta ar fi motivul, n-ai fi cu mine. Noaptea trecută a fost pentru noi și a însemnat la fel de mult și pentru mine. Am îndeajuns de mult din mama în mine, încât ar trebui să știi că dacă fac ceva de genul ăsta e pentru că asta vreau. Vreau să ți-o cumpăr, și dacă am să mi-o permit chiar asta am să fac. O sărută pe frunte. Doar așteaptă-mă un minut.

Rămasă fără cuvinte, îl privi îndreptându-se spre biroul recepționerului.

Și pe drumul spre casă continuă să fie la fel, privind spre inimioarele din rubin în cadrul lor de diamant care scânteiau la încheietura mâinii sale.

Capitolul 11

Se agită tot restul după-amiezii și o copleși cu atenții pe Lily. Era ciudat, și o încercare strict maternă de jonglare între faptul că-i fusese dor de fetița ei și faptul că se simțise minunat fără ea, își imagină Hayley.

Vina, se gândi ea, venea în multe forme. Până în momentul în care Roz ajunse acasă, Hayley construise un cap de acuzare exploziv.

— Bine ai venit acasă.

Roz își întinse spatele, văzând-o pe Hayley care stătea în picioare în holul de la intrare.

— Te-ai distrat?

— Da. A fost minunat. Mai mult de-atât. Ar trebui să încep spunând că ai crescut cel mai extraordinar bărbat din lume.

— Ăsta era scopul.

— Roz, nu-ți pot fi îndeajuns de recunoscătoare pentru că ai ținut-o la voi pe Lily.

Inconștient, acoperi brățara de la încheietură cu cealaltă mână.

— A fost mai mult decât mă așteptasem.

— Mi-a plăcut. Tuturor ne-a plăcut. Unde este?

— Am epuizat-o, zise Hayley cu un zâmbet slab. Am pupat-o de-am albit-o. Acum trage un pui de somn. Ți-am luat un cadou.

— Ce drăguț din partea ta.

Luând cutia, Roz merse până în salon s-o desfacă. Și se lumină la față când găsi rama, care deja încadra o fotografie cu ea și Lily.

— Îmi place la nebunie fotografia asta. Am s-o așez pe biroul din sufrageria mea.

— Sper că nu ți-a făcut probleme aseară.

— Deloc. Ne-am distrat foarte bine.

— Eu… noi… Harper. La naiba. Putem să ne așezăm un minut?

Ascultătoare, Roz se așeză pe canapea, urcându-și picioarele pe masă.

— Mă întreb dacă David o fi făcut limonadă. Aș putea bea o tonă.

— Mă duc să-ți aduc.

Roz făcu semn spre un scaun.

— O să-mi iau singură într-un minut. Spune-mi ce te frământă.

Hayley se așeză, cu spatele drept și cu mâinile strânse în poală.

— Le-am cunoscut pe câteva dintre mamele celor cu care am ieșit.

Și ne-am înțeles bine întotdeauna. Dar niciodată… e atât de bizar să fiu prietenă bună cu mama unui bărbat cu care… împărtășesc o relație intimă.

— Eu m-aș gândi, una peste alta, că e ca un bonus.

— Nu că n-ar fi așa. Pentru că presupun că ar fi mai puțin bizar dacă te-aș fi cunoscut și dacă am fi devenit prietene după ce…

— Ați fi împărtășit o relație intimă.

— Mda. Nu știu exact cum să vorbesc cu tine despre asta, pentru că relațiile sunt atât de încurcate. Dar am vrut să spun, să-ți spun că ai crescut o ființă extraordinară. Știu că am făcut-o deja, dar vreau s-o repet. Harper s-a dat peste cap, a avut atâta grijă să-mi ofere ceva special. Nu sunt mulți bărbați așa, cel puțin din experiența mea.

— E un bărbat foarte special. Mă bucur că vezi asta și te apreciez pentru asta.

— Sunt conștientă. Avea pregătit un apartament superb, și flori, și lumânări. Șampanie. N-a mai făcut nimeni vreodată așa ceva pentru mine. Și nu vorbesc numai despre opulență, știi? Aș fi fost la fel de fericită și cu un platou cu coaste de porc într-o cameră de motel. Și cât de nerafinat sună asta, mormăi ea, închizând ochii.

— Nu nerafinat. Onest. Și înviorător.

— Ce vreau să spun este că nimeni nu a petrecut atâta timp și nu a avut atâta grijă să plănuiască o seară întreagă cu mine în gând.

— E tulburător să te facă cineva să-ți pierzi capul.

— Da, zise ea ușurată. Exact. Încă mi se mai învârte capul. Am vrut să știi că n-aș profita niciodată de pe urma firii lui, a considerației pe care mi-o poartă.

— Ți-a cumpărat brățara aia.

Hayley sări ca arsă, acoperind-o cu mâna.

— Da, Roz…

— O tot admir de când am intrat. Și te privesc tot trecându-ți mâna peste ea și simțindu-te vinovată. De parcă ai fi furat-o.

— Mă simt de parcă aș fi făcut-o.

— O, nu fi ridicolă.

Sprâncenele lui Roz se încruntară.

— O să mă enervezi.

— Nu i-am cerut-o eu. I-am spus să n-o ia. N-am făcut decât s-o admir în vitrină, și următorul lucru pe care-l știu e că aranja lucrurile cu recepționerul și magazinul de bijuterii. Nici n-a vrut să-mi spună cât a costat.

— Sper și eu, zise ea cu încredere. Doar l-am crescut mai bine de-atât.

— Roz, astea sunt pietre adevărate. Este o antichitate. Un obiect de antichitate adevărat.

— Am stat aproape toată ziua în picioare. Nu mă face să mă ridic ca

să mă uit mai bine la ea.

Cu un haos de emoții în suflet, Hayley se apropie, întinzând mâna. Roz o trase simplu pe canapea.

— E foarte frumoasă și cu siguranță ți se potrivește. Câte inimioare de rubin sunt?

— Nu le-aș număra, începu ea, apoi își plecă iute capul când Roz îi aruncă o privire neîncrezătoare. Paisprezece, mărturisi ea. Cu zece diamante micuțe aici, și câte două între inimioare. Doamne, sunt îngrozitoare.

— Ba nu, ești femeie. Și una care are gusturi excelente. Să n-o porți la lucru, indiferent cât de mult îți dorești. O s-o murdărești.

— Nu ești supărată?

— Harper este liber să-și cheltuiască banii așa cum dorește, și are înțelepciunea să nu-i risipească. Ți-a făcut un cadou foarte frumos. De ce nu te bucuri pur și simplu de el?

— Am crezut c-o să te superi.

— Atunci mă subestimezi.

— Nu-i adevărat.

Ochii îi înotau în lacrimi când se adăposti la pieptul lui Roz.

— Te iubesc. Îmi pare rău, sunt atât de tulburată. Sunt atât de fericită. De înfricoșată. Sunt îndrăgostită de el. Sunt îndrăgostită de Harper.

— Da, scumpa mea.

Roz își petrecu un braț în jurul lui Hayley, bătând-o ușor.

— Știu.

— Știi.

Trăgându-și nasul, Hayley se dădu înapoi.

— Uită-te la tine.

Cu un zâmbet, Roz îi dădu la o parte părul de pe obrajii umezi.

— Cum stai aici, vărsând lacrimi de fericire și de groază. Genul pe care o femeie le varsă pentru bărbatul de care și-a dat seama că este îndrăgostită până peste cap și nu prea știe cum naiba i s-a întâmplat asta.

— N-am știut cu adevărat până ieri-seară. Știam că-l plac, că țin la el, dar credeam că de fapt voiam să i-o pun, apoi… O, Doamne, o, Doamne, chiar am spus asta.

Stânjenită, își apăsă podul palmelor pe ochi, frecționându-i.

— Vezi de ce e bizar? Tocmai i-am spus mamei lui Harper că voiam să i-o pun fiului ei.

— Recunosc, situația e puțin ciudată. Dar cred că mă descurc să nu fiu șocată.

— Pur și simplu totul s-a deschis în mine noaptea trecută, totul s-a deschis și s-a revărsat. N-am mai simțit niciodată așa.

Hayley își apăsă o mână pe inimă, iar rubinele scânteiară.

— N-am mai fost îndrăgostită până acum, nu până peste cap. Și m-am gândit, atunci când s-a întâmplat, că asta e, asta simți atunci când îți pierzi capul. Să nu-i spui.

Îi apucă mâna lui Roz.

— Te rog, nu-i spune.

— Nu e treaba mea să-i spun; tu trebuie să faci asta, atunci când ești pregătită. Iubirea e un dar, care trebuie dat și primit fără restricții

— Iubirea e o minciună, o iluzie creată de femei slabe și bărbați vicleni. O scuză folosită de clasa de mijloc pentru a se împerechea și ignorată de cei din înalta societate astfel încât să se poată căsători doar între ei și să-și sporească averile.

Roz simți fiorul străbătând-o din cap până-n picioare și aerul intrând din nou în plămâni. Dar se îndreptă de spate și nu-și dezlipi privirea de ochii care nu mai erau doar ai lui Hayley.

— Așa justifici alegerile pe care le-ai făcut?

— Am trăit foarte bine de pe urma alegerilor mele.

Hayley ridică un braț, zâmbind în timp ce-și trecu un deget peste brățară.

— Foarte bine. Mai bine decât cei din care mă trag. Ea era mulțumită să slujească în genunchi. Eu am preferat să slujesc pe spate. Aș fi putut trăi aici.

Se ridică, plimbându-se prin încăpere.

— Așa ar fi trebuit. Așa că acum sunt aici. Pentru totdeauna.

— Dar nu ești fericită. Ce s-a întâmplat? De ce ești aici, și atât de nefericită?

— Am zămislit o viață.

Se roti, punându-și palmele peste abdomen.

— Cunoști acea putere. Viața a crescut în mine și-a ieșit din mine. Iar el la luat. Pe fiul meu.

Se uită în jur, cu ochi plini de mânie.

— Fiul meu. Am venit pentru fiul meu.

— S-a dus și el, răspunse Roz ridicându-se ușor. Demult. Bunicul meu. A fost un om bun.

— Un bebeluș. Bebelușul meu. Un băiețel, dulce, mic. Al meu. Bărbații, bărbații sunt mincinoși, hoți, escroci. Ar fi trebuit să-l omor.

— Copilul?

Ochii scânteiară, puternic precum diamantele de la încheietura ei.

— Pe tată. Ar fi trebuit să găsesc o modalitate să-l omor, să-i omor pe toți. Să ard casa din temelii în jurul lor, și să îi trimit pe toți în iad.

Se simțea o răcoare, iar mila pe care Roz o simțise odată nu putea străpunge bariera înghețată.

— Ce-ai făcut?

— Am venit, am venit noaptea. Fără să scot un zgomot.

Își bătu un deget peste buze, apoi începu să râdă.

— Nu mai era.

Făcu o piruetă, ținând brațul în sus, iar rubinele și diamantele străluciră brusc.

— Nu mai era nimic. Nimic pentru mine.

Ridică repede capul, fixându-și privirea pe stație, din care se auzea plânsul lui Lily care se trezise.

— Bebelușul. Bebelușul plânge.

Capul îi căzu fără vlagă în timp ce aluneca pe podea.

— Mitch! David!

Roz se năpusti înainte, lăsându-se jos, lângă Hayley.

— Am amețit puțin, murmură Hayley, trecându-și o mână peste față.

Apoi se uită în jur, căutându-i mâna lui Roz.

— Ce e? Ce?

— E în regulă. Stai acolo un minut. David.

Roz aruncă o privire peste umăr când cei doi bărbați se grăbiră să intre în cameră.

— Adu-ne niște apă și coniacul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mitch.

— A avut o amețeală, un episod.

— Lily. Lily plânge.

— O iau eu.

Mitch atinse umărul lui Hayley.

— Mă duc s-o aduc.

— Îmi amintesc. Cred. Oarecum. Mă doare capul.

— În regulă, draga mea. Hai să te așezăm pe canapea.

— Mi-e puțin greață, rosti Hayley când Roz o ridică în picioare. N-am simțit-o venind, Roz. Apoi era… a fost mai puternic de data asta. A fost mai mult.

David aduse și apă, și coniac, și așezându-se de cealaltă parte a lui Hayley, îi puse un pahar de apă în mână.

— Uite, scumpo, bea niște apă.

— Mulțumesc. Sunt în regulă, mă simt mai bine. Doar tremur puțin.

— Nu ești singura, zise Roz.

— Ai vorbit cu ea.

— Am avut o discuție pe cinste.

— I-ai pus întrebări. Nu știu cum ai reușit să nu-ți pierzi cumpătul.

— Bea puțin coniac, îi sugeră Roz, dar Hayley își încreți nasul.

— Nu-mi place. Mă simt mai bine, sincer.

— Atunci beau eu și porția ta.

Roz luă o înghițitură sănătoasă în timp ce Mitch intră cu Lily.

— O să vrea suc. Îi place să bea puțin suc când se trezește din somnul de după-amiază.

— O să-i aduc eu, îi spuse Mitch lui Hayley.

— Nu, o duc eu la bucătărie. Mi-ar plăcea să fac ceva normal pentru câteva minute.

Se ridică în picioare, întinzându-se spre Lily, la fel cum făcu și Lily.

— Uite-o pe fetița mea. Ne întoarcem imediat.

Roz se ridică în picioare când Hayley ieși din încăpere.

— O să-l sun pe Harper. O să vrea să afle despre asta.

— Și mie mi-ar plăcea să aflu, îi aminti Mitch.

— O să ai nevoie de laptop și de reportofon.

— Doar stăteam acolo și vorbeam. Îi spuneam lui Roz ce minunat m-am simțit noaptea trecută și îi arătam brățara. Și - iartă-mă, Harper -, dar îi spuneam că mă simțeam vinovată pentru că mi-o cumpărași. Și cred că m-am emoționat.

Îi trimise o privire rugătoare lui Roz, implorând-o în mod clar să-i păstreze secretul.

— Și apoi era pur și simplu acolo. Ca o lovitură. Nu-mi amintesc prea bine. Era ca și cum aș fi auzit o conversație - ca atunci când ții un pahar pe perete pentru a auzi ce-și spun oamenii în camera alăturată. Cu multe sunete vagi și ecouri.

— Era amuzată, după părerea mea, și oarecum răutăcioasă, începu Roz și-i puse la curent. Era obișnuită să primească daruri în schimbul sexului.

Mitch nota totul pe laptop.

— Așa că asta a considerat că era și brățara pe care o poartă Hayley. Ea nu poate înțelege, continuă Roz, auzind zgomotul tăcut de neliniște pe care-l scoase, generozitatea sau plăcerea de a dărui doar de dragul de a oferi un cadou. Când ea primea ceva era de fapt un schimb. Niciodată un semn de afecțiune.

Hayley dădu din cap și rămase în continuare pe podea împreună cu Lily.

— A venit aici, adăugă. După spusele ei, a venit aici noaptea. Voia să-i facă rău lui Reginald, poate tuturor celor din casă. Poate chiar a plănuit asta. Dar nu a reușit. Putem presupune că aici i-au făcut rău. Spune că va rămâne aici, pentru totdeauna.

— A murit aici, încuviință Hayley. Rămâne aici. Da. Așa am simțit. De parcă eram foarte aproape să văd ce era în capul ei în timp ce se întâmpla. Și așa se simțea. Ea a murit aici și aici stă. Și se gândește la copilul pe care l-a avut tot ca și cum ar mai fi încă bebeluș. Ea este la fel cum era atunci, și, în mintea ei, la fel s-a întâmplat și cu fiul ei.

— Așadar, se simte legată de copii, este atrasă de ei, încheie Harper. Dar odată ce cresc, nu mai sunt un substitut real pentru al ei. Mai ales dacă se întâmplă să crească și să devină bărbați.

— A venit să mă ajute când am avut nevoie, sublinie Roz. Recunoaște legătura de sânge. O acceptă atunci când îi convine.

Emoțiile puternice ale lui Hayley au adus-o aici. Dar apoi a răspuns la întrebări, a vorbit rațional.

— Deci eu sunt un fel de intermediar.

Hayley își reprimă un alt fior.

— Dar de ce eu?

— Poate pentru că ești o mamă tânără, sugeră Mitch. Aproape de vârsta pe care o avea ea când a murit, crescând un copil - ceva ce ei i-a fost refuzat. A dat viață. Și a fost răpită de lângă ea. Și când viața e răpită, ce mai rămâne?

— Moartea, zise Hayley cutremurându-se.

Rămase locului când Lily fugi la Harper și întinse brațele ca să fie ridicată.

— Devine mai puternică, așa am simțit. Îi place să aibă un trup la dispoziție. I-ar plăcea mai mult. I-ar plăcea…

Se surprinse rotind brățara și se uită în jos, la ea.

— Am uitat, șopti ea. O, Doamne, am uitat. Ieri-seară, când mă îmbrăcam și mă uitam la mine în oglindă. Era acolo.

— Ai avut una dintre experiențele astea seara trecută? întrebă Harper.

— Nu. Sau nu ca aceasta. Era acolo, în locul meu, în oglindă. Nu eram…

Clătină din cap, nerăbdătoare.

— Am fost eu tot timpul, dar reflexia era ea. N-am spus nimic pentru că pur și simplu n-am vrut să mai vorbim despre asta noaptea trecută. Voiam doar să ies puțin, apoi totul… mi-a ieșit din minte până acum. Nu era așa cum o mai văzuserăm până acum.

— Ce vrei să spui?

Mitch stătea nemișcat, cu creionul pregătit.

— Era îmbrăcată elegant. Cu o rochie roșie, dar nu ca aceea pe care o purtam eu. O rochie scumpă, cu decolteu generos, cu umerii goi. O rochie de bal, cred. Purta o grămadă de bijuterii strălucitoare. Rubine și diamante. Colierul era…

Se opri pentru a se holba la brățară, rămasă fără cuvinte din pricina șocului.

— Rubine și diamante, repetă ea. Purta asta. Brățara. Sunt sigură. Când am văzut-o la hotel, am fost atrasă spre ea. Nu mai vedeam nimic altceva în vitrină. Purta asta, la încheietura mâinii drepte. A fost a ei. Asta a fost a ei!

Mitch se ridică și se lăsă pe vine pe podea, lângă Hayley și cercetă brățara.

— Nu știu nimic despre datarea bijuteriilor. Harper, ți-a spus bijutierul vreun an?

— Circa 1890, spuse el încordat. Nici nu m-am mai gândit a doua oară la asta.

— Poate te-a influențat ea s-o cumperi pentru mine.

Hayley se ridică în picioare.

— Dacă a…

— Nu. Am vrut să-ți iau ceva. Foarte simplu. Dacă te face să te simți stânjenită sau dacă îți pare ciudat, o putem ține în seif.

Încredere totală, își aminti ea. Asta era dragostea.

— Nu. Nu a fost un schimb, a fost un dar.

Se duse până la el și-l sărută ușor pe buze.

— Așa că dă-o naibii.

— Asta-i fata mea.

Lily bătu cu pălmuța în obrazul lui până se întoarse cu fața la ea, apoi își ciocni gura de a lui.

— Sau una dintre ele, adăugă el.

Până seara, Hayley era calmă din nou. Și mai calmă când se așeză în balansoar cu Lily. Prețuia aceste momente, când era liniște în cameră, iar ea putea să-și legene copilașul să adoarmă. Îi cânta, și deși vocea ei nu era cine știe ce, lui Lily părea să-i placă.

După asta tânjea Amelia, poate lucrul după care tânjea cel mai mult sub aparența nebuniei. Doar aceste momente de uniune și de pace, o mamă legănându-și copilul și cântându-i un cântec de leagăn.

Va încerca să-și amintească asta, își promise Hayley, ori de câte ori va fi prea speriată sau prea furioasă. Va încerca să-și amintească tot ceea ce pierduse Amelia, ce fusese răpit de lângă ea.

Încercă *Dormi, nani, dormi* pentru că îi făcea plăcere că știa toate versurile. Iar capul lui Lily devenea de obicei greu pe umărul ei până se încheia cântecul cel lung.

Era aproape de momentul acela, când o mișcare a ușii îi făcu inima să sară din piept. Apoi se opri când Harper îi zâmbi. Cu aceeași voce răgușită, cântată, pe care o folosea pentru cântecul de leagăn, îl avertiză:

— N-o să adoarmă dacă te vede aici.

El încuviință, mai zăbovi un moment, apoi se strecură afară. Fredonând, se ridică și merse până la pătuț, așezând-o pe Lily în el, cu cățelușul de pluș la îndemână.

— Când vei avea trei ani, mama o să-ți ia un cățel adevărat. OK, când vei împlini doi, dar asta e oferta mea finală. Noapte bună, scumpa mea.

Aprinzând lumina de veghe, lăsă copila dormind. Harper se întoarse dinspre ușile terasei când ea intră.

— Era o imagine frumoasă, tu și Lily legănându-vă în balansoar. Mama spune că obișnuia să ne legene pe mine și pe frații mei în scaunul ăla până adormeam.

— De asta mă simt atât de bine în el. A stat multă dragoste în el.

— E mai răcoare în noaptea asta, sau cel puțin un pic mai răcoare. Poate stăm puțin afară.

— OK.

Luă aparatul de supraveghere de lângă pat și se duse cu el în fața balustradei, se aflau trei ghivece uriașe din cupru, care se înverzeau ușor în clima aceea. Fusese însărcinată cu misiunea de a alege și a planta florile din ele anul acesta, și era mereu încântată să vadă amestecul înfloritor de culori, forme și texturi.

— Nu mă deranjează căldura, nu în această parte a zilei oricum.

Se aplecă să miroasă o floare purpurie.

— Soarele apune, apar licuricii și cicadele încep să cânte.

— M-am speriat când mama m-a sunat mai devreme.

— Bănuiesc.

— Așadar, uite cum stă treaba.

Își trecu absent o mână de-a lungul brațului ei.

— N-ar trebui să mai stai aici după seara asta. Poți să te muți în casa lui Logan de mâine. Îți iei un concediu, continuă el în timp ce ea se întoarse cu ochii mari spre el.

— Concediu?

— Și sera e la fel ca Harper House, din punctul ăsta de vedere. Mai bine stai departe de ele pentru o vreme. Eu și Mitch vom vedea ce putem face pentru a da de urma poveștii brățării, dacă mai contează.

— Doar să-mi fac bagajele și să mă mut la Stella. Să-mi dau demisia.

— N-am spus să-ți dai demisia. Doar să-ți iei concediu.

Era atâta răbdare în vocea lui, genul de răbdare care o enerva asemenea unghiei pe tablă.

— Un concediu.

— Da. Am vorbit cu mama despre asta, și cu Stella despre faptul că vei sta cu ei o vreme.

— Ai vorbit? Ai vorbit cu ele despre asta.

Harper știa cum vorbea o femeie pe când se pregătea să sfâșie o bucată din el.

— N-are nici un rost să te superi. Ăsta e lucrul rezonabil de făcut.

— Deci te-ai gândit că lucrul rezonabil de făcut este ca tu să iei decizii pentru mine, să le discuți cu alții și-apoi să mi le prezinți pe un platou?

Făcu în mod voit un pas înapoi, ca pentru a ilustra faptul că era pe propriile picioare.

— Nu-mi spui tu ce să fac, Harper, și nu părăsesc casa asta decât dacă Roz îmi arată ușa.

— Nu te dă nimeni afară. Ce e așa mare scofală să stai o vreme la un prieten?

Suna atât de rezonabil. O înfuria la culme.

— Pentru că asta e casa mea acum. Aici locuiesc, iar sera e locul

meu de muncă.

— Și asta va rămâne casa ta, și locul unde muncești. La dracu', nu mai fi atât de încăpățânată!

Izbucnirea lui nervoasă o încântă. Asta însemna că și ea putea face la fel.

— Nu înjura și nu mă jigni!

— Nu…

El își înghiți restul de cuvinte, vârându-și mâinile în buzunare și plimbându-se încoace și-n colo pe terasă în vreme ce lupta cu furia.

— Ai spus că devine mai puternică. De ce naiba să stai aici și să riști ceea ce ți se întâmplă, când tot ce trebuie să faci este să te muți la câțiva kilometri depărtare. Temporar.

— Ce înseamnă temporar? Te-ai gândit și la asta? Ar trebui să stau la Stella, tăind frunză la câini până când decizi tu că trebuie să mă întorc?

— Până când vei fi în siguranță.

— Și cum știi asta, dacă va fi vreodată cazul? Și dacă ești atât de-al naibii de îngrijorat, de ce nu-ți faci tu bagajele?

— Pentru că eu…

Își drese glasul, întorcându-se să se încrunte spre grădină.

— A fost o mișcare înțeleaptă. Să-ți înghiți orice comentariu care ar semăna cu „Pentru că eu sunt bărbat". Dar l-am citit pe chipul tău.

Îl împinse cu putere.

— Să nu crezi că n-am văzut că aproape ți-a scăpat de pe buze.

— Nu-mi spune tu ce aproape că mi-a scăpat de pe buze și nu-mi pune cuvinte în gură. Vreau să fii undeva unde nu trebuie să-mi fac griji pentru tine.

— Nimeni nu-ți cere să-ți faci griji. Am singură grijă de mine de o grămadă de vreme. Nu sunt atât de proastă sau de încăpățânată încât să nu fiu îngrijorată de ceea ce s-a întâmplat. Dar sunt suficient de deșteaptă încât să mă gândesc că poate eu sunt ultima pârghie. Poate sunt ceea ce trebuie pentru a termina cu asta. Roz a vorbit cu ea, Harper. Poate data viitoare vor fi răspunsuri care ne vor spune ce s-a întâmplat și de ce e nevoie ca să îndreptăm lucrurile.

— Data viitoare? Ascultă și tu ce spui! Nu vreau să te mai atingă!

— Nu este decizia ta, iar eu nu renunț. Mă cunoști atât de puțin încât să crezi că aș fi supusă, gen „Da, Harper" și să sar pe lângă tine ca un cățeluș?

— Nu încerc să-ți conduc viața, la naiba, Hayley! Doar încerc să te protejez.

Sigur că asta încerca. Și părea atât de îngrijorat, atât de frustrat, încât nu putea să nu-l înțeleagă. Puțin.

— Nu poți. Nu în felul ăsta. Și singurul lucru pe care vei reuși să-l realizezi făcând planuri în jurul meu care nu includ să vorbești cu

mine mai întâi e să mă scoți din sărite.

— A trebuit să mă grăbesc. Atunci dă-mi o săptămână. Fă asta timp de o săptămână și lasă-mă să încerc…

— Harper, i-au luat copilul. Au făcut-o să înnebunească. Poate că oricum se îndrepta într-acolo, dar cu siguranță ei au împins-o spre limită. Am fost parte din asta pentru mai bine de un an. Nu pot să fug de ea acum.

Ridică mâna și mângâie brățara pe care continua s-o poarte.

— Mi-a arătat asta. Cumva. Port un lucru care a fost al ei. Tu mi l-ai dat. Înseamnă ceva. Trebuie să aflu ce anume. Iar eu am mare nevoie să rămân aici cu tine.

Ea se înmuie suficient cât să-l mângâie pe obraz.

— Trebuie să fi știut că am să rămân. Cum a reacționat mama ta când i-ai zis că o să-mi spui să mă duc la Stella?

Ridică din umeri, întorcându-se la balustrada terasei.

— Mă gândeam eu. Iar Stella îmi închipui că a avut aceeași părere.

— Logan a fost de acord cu mine.

— Pariez că a fost.

Se apropie de el, luându-l în brațe și odihnindu-și obrazul pe spinarea lui. O spinare puternică, sănătoasă. Muncitor. Prințul castelului. Ce combinație fascinantă între cele două era.

— Apreciez intenția, ajută vreun pic?

— Nu prea.

— Dar ce spui de „E drăguț că ții suficient de mult la mine încât să încerci să îmi controlezi viața”?

— Nu încerc să…

Se opri cu o înjurătură și un oftat când se întoarse și o văzu rânjind la el.

— N-o să cedezi.

— Deloc. Cred că sângele familiei Ashby, chiar și așa diluat cum e în mine, trebuie să aibă corpusculi plini de încăpățânare. Și vreau să iau parte la găsirea răspunsurilor, Harper. Este important pentru mine, poate mai important acum că am împărțit un fel de conștiință cu ea. Uau, sună destul de ciudat, dar nu știu cum s-o spun altfel.

— Ce zici de „te invadează”?

Chipul ei redeveni serios.

— Bine, e corect. Încă mai ești supărat, și asta e corect. Cred că nu mă deranjează să știu că ești îndeajuns de îngrijorat pentru mine încât să fii furios.

— Dacă o să fii rezonabilă în legătură cu asta, am să mă enervez și mai tare.

Își așeză mâinile pe umerii ei, frecându-i.

— Chiar țin la tine, Hayley, și sunt îngrijorat.

— Știu. Doar să nu uiți că și eu țin la mine, și sunt îndeajuns de

îngrijorată încât să fiu cât de atentă se poate.

— O să stau cu tine în noaptea asta. Și n-ai să mă convingi să mă răzgândesc.

— Ce bine că și eu te vreau aici. Știi…

Își trecu palmele peste pieptul lui, împreunându-și degetele la ceafă.

— Dacă începem să ne facem de cap, ar putea să facă ceva. Așadar, cred că ar trebui s-o testăm.

Se ridică pe vârfuri, mângâindu-i buzele cu ale sale.

— Ca într-un experiment.

— În domeniul meu, experimentele sunt vitale.

— Vino înăuntru.

Făcu un pas în spate, prinzându-i mâinile în ale ei.

— Să punem la punct laboratorul.

Mai târziu, când stăteau întinși, unul cu fața la celălalt în întuneric, ea își trecu degetele prin părul lui.

— N-a părut să fie interesată de data asta.

— Nu prea ai cum să ghicești ce va face o fantomă care ar trebui să bântuiască un spital de nebuni.

— Cred că nu.

Se cuibări mai aproape de el.

— Tu ești ca un om de știință, nu?

— Oarecum.

— Când oamenii de știință fac experimente, de obicei trebuie să încerce de mai multe ori, poate cu mici variații, de-a lungul unei perioade. Așa am auzit.

— Cu siguranță.

— Așadar.

Închise ochii și aproape că toarse în timp ce el o mângâia.

— Va trebui să mai încercăm asta iarăși. Când se va ivi ocazia. Nu crezi?

— Ba da, și cred că aud ocazia bătând la ușă chiar acum.

Ea deschise ochii, râzând și pierzându-se în privirea lui.

— De unde vin eu asta nu se numește ocazie.

Capitolul 12

David întoarse harta invers și urmări cu degetul linia unui drum.

— Suntem ca niște detectivi. Ca Batman și Robin.

— Ei nu erau detectivi, îl corectă Harper. Luptau împotriva delincvenților.

— Mofturi, mofturi. Bine, ca Nick și Nora Charles.

— Doar spune-mi unde cotesc, Nora.

— Ar trebui să se întâmple peste vreo trei kilometri.

David lăsă harta în poală și se întoarse să admire peisajul.

— Acum că am pornit așa în vervă pe urmele bijuteriilor misterioase, ce-o să facem mai exact când aflăm de unde a provenit brățara?

— Cunoașterea înseamnă putere. Harper ridică din umeri. Ceva de genul ăsta. Și m-am săturat să tot stau și să aștept să se întâmple ceva. Bijutierul a spus că provine din averea familiei Hopkins.

— Ți-a mers ca uns.

— Cum?

— Ți-a mers ca uns, repetă David. Un strat fin și dens. „Prietenei mele i-a plăcut foarte mult brățara. Se apropie ziua ei de naștere și, cum a avut așa un succes, mă întrebam dacă nu aveți și niște piese asortate. Ceva provenind de la aceeași familie? Era vorba despre averea Kent, nu?” Tipul practic s-a dat peste cap să-ți ofere informația, chiar dacă a încercat să-ți vândă și-o pereche de inele ordinare. Ethel Hopkins nu avea chiar un gust impecabil. Deși ar fi trebuit să sari pe cercei. Lui Hayley i-ar fi plăcut la nebunie.

— Tocmai i-am cumpărat o brățară. Cerceii ar fi prea mult în momentul ăsta.

— Pe-aici o iei la dreapta. Cerceii nu sunt niciodată prea mult, adăugă în timp ce Harper cotea. E cam la un kilometru de-aici. Ar trebui să fie pe stânga.

Parcă lângă o mașină de lux de ultimă generație, apoi rămase bătând darabana pe volan, în vreme ce studia proprietatea.

Casa era mare și bine întreținută, într-un cartier vechi, de oameni cu stare. Era o clădire în stil Tudor, înconjurată de o grădină bine amenajată, un stejar bătrân și un corn frumos aranjați în față. Gazonul era tuns și de un verde luxuriant, ceea ce însemna că aveau pe cineva angajat special sau irigatoare automate.

— OK, ce-avem aici? întrebă el. Familie veche, din straturile superioare ale clasei de mijloc.

— Singura fiică supraviețuitoare a lui Ethel, Mae Hopkins Ives Fitzpatrick, citi David din notițele pe care le luase din tribunalul de arhive. Are șaptezeci și șase de ani. A fost căsătorită de două ori, văduvă de două ori. Și poți să-mi mulțumești pentru că am descoperit asta atât de repede grație observației mele strălucite asupra metodelor lui Mitch.

— Să vedem dacă putem să ne folosim de farmecul nostru și să o determinăm să ne primească și apoi s-o facem să ne spună dacă își amintește când a descoperit mama ei brățara.

Merseră la ușă, sunară clopoțelul și așteptară în căldura densă.

Femeia care deschise ușa avea părul șaten, cu o tunsoare scurtă, elegantă, și ochi de un albastru palid în spatele unor ochelari luxoși, cu rame de aur. Era micuță, poate puțin peste un metru cincizeci, și avea o constituție zveltă obținută prin exercițiu fizic, și purta o pereche de pantaloni albaștri din bumbac și o cămașă albă sport călcată impecabil. La gât purta perle, safire uriașe pe inelarele de la fiecare mână și niște cercei rotunzi delicați la ureche.

— Nu-mi păreți a fi comis-voiajori.

Vorbi cu un glas răgușit, fără să ia mâna de pe mânerul ușii cu plasă.

— Nu, doamnă.

Harper afișă un zâmbet cald.

— Sunt Harper Ashby, iar acesta e prietenul meu David Wentworth. Am vrea să vorbim cu Mae Fitzpatrick.

— Exact asta faceți.

Un fond genetic norocos sau, mai probabil, un chirurg plastician talentat șterse de pe chipul ei un deceniu întreg, se gândi Harper.

— Sunt încântat să vă cunosc, doamnă Fitzpatrick. Îmi dau seama că aceasta este o intruziune neobișnuită în viața dumneavoastră, dar mă întrebam dacă n-am putea să intrăm și să discutăm ceva cu dumneavoastră.

Poate că nuanța ochilor ei pălise, dar expresia din ei era ascuțită ca briciul.

— Vă par cumva genul de femeie năroadă care primește în casă bărbați străini?

— Nu, doamnă. Dar nu putem să nu ne întrebăm de ce o femeie care pretinde că posedă o judecată limpede ar crede că o ușă cu plasă ar putea constitui o barieră. Așadar, dacă nu vă supărați, aș vrea să vă pun câteva întrebări referitoare la…

— Ashby, ai spus?

— Da, doamnă.

— Vreo legătură cu Miriam Norwood Ashby?

— Da, doamnă. A fost bunica mea din partea tatălui.

— Am cunoscut-o puțin.

— Nu pot pretinde același lucru.

— Nici nu m-aș aștepta la asta, căci este moartă de ceva vreme, înseamnă că ești băiatul lui Rosalind Harper.

— Da, doamnă, cel mai mare.

— Am întâlnit-o o dată sau de două ori. Și prima dată la nunta ei cu John Ashby. Semeni cu ea, nu-i așa?

— Într-adevăr, doamnă.

Privirea îi alunecă spre David.

— Acesta nu este fratele tău.

— Sunt un prieten de familie, doamnă Fitzpatrick, rosti David cu un zâmbet de reclamă. Locuiesc la Harper House și lucrez pentru Rosalind. Poate ați fi mai liniștită dacă ați contacta-o pe doamna Harper înainte să vorbiți cu noi. Am fi încântați să vă dăm un număr de telefon pentru a lua legătura cu ea, și să așteptăm afară până o faceți.

Dar ea deschise ușa cu plasă.

— Nu cred că nepotul lui Miriam Ashby o să-mi dea una în cap să mă lase inconștientă și să mă jefuiască. Intrați.

— Mulțumim.

Casa era la fel de elegantă și de îngrijită ca și stăpâna ei, cu podele lustruite de stejar și pereți zugrăviți în verde pal. Îi conduse într-un living generos, decorat într-un stil contemporan, aproape minimalist.

— Presupun că nu ați refuza o băutură rece, băieți.

— Nu vrem să vă deranjăm, doamnă Fitzpatrick, îi spuse Harper.

— Ceaiul este suficient de simplu. Luați loc. Vin imediat.

— Elegantă, comentă David după ce ea ieși din încăpere. Puțin prea simplă, dar elegantă.

— Casa sau ea?

— Ambele.

Se așeză pe canapea.

— Ashby Harper a fost o intrare ingenioasă. Farmecul n-ar fi funcționat cu ea.

— E interesant că a cunoscut-o pe bunica - ea e mult mai tânără - și că a fost invitată la nunta mamei. Toate aceste intersectări. Mă întreb dacă nu cumva vreunul dintre strămoșii ei l-au cunoscut pe Reginald sau pe Beatrice.

— Coincidențele sunt coincidențe doar dacă nu ai o minte deschisă.

— Să trăiești cu o fantomă tinde să o lase deschisă.

Harper se ridică în picioare când Mae se întoarse cu o tavă cu pahare.

— Dați-mi voie să vă ajut. Vă mulțumim foarte mult pentru timpul pe care ni-l acordați, doamnă Fitzpatrick.

Așează tava pe măsuța de cafea.

— Voi încerca să nu vă răpesc prea mult.

— Bunica ta a fost o femeie bună la suflet. Deși n-am cunoscut-o foarte bine, bunicul tău și primul meu soț au avut împreună o mică colaborare de afaceri cu mulți ani în urmă. În domeniul imobiliar, adăugă ea, și care s-a dovedit profitabilă pentru toți cei implicați. Acum, de ce a venit nepotul ei să bată la ușa mea?

— În legătură cu o brățară care i-a aparținut mamei dumneavoastră.

Înclină din cap, cu un interes politicos.

— I-a aparținut mamei mele.

— Da, doamnă. S-a întâmplat să cumpăr această brățară de la bijutierul care o achiziționase.

— Și e vreo problemă cu brățara?

— Nu. Nu, doamnă. Speram că poate vă amintiți ceva din istoria ei, pentru că sunt foarte interesat în legătură cu originile sale. Mi s-a spus că a fost făcută undeva în jurul anului 1890. Este vorba despre inimi din rubine înconjurate de diamante.

— Da, o știu. Am vândut-o împreună cu alte câteva recent, pentru că nu le găseam pe gustul meu și m-am gândit că n-are rost să le mai țin în seiful în care se aflaseră de la moartea mamei mele care s-a petrecut acum câțiva ani.

Sorbi din ceai fără să-și dezlipească privirea de la el.

— Ești curios în legătură cu istoria ei?

— Da, doamnă, așa este.

— Dar nu vrei să-ți dezvălui motivele.

— Deși pare ciudat, am motive să cred că este foarte posibil să fi aparținut la un moment dat familiei mele. Când am descoperit asta, mi s-a părut interesant și m-am gândit că va merita să investesc puțin timp ca să-mi satisfac curiozitatea aflându-i trecutul.

— Serios? Asta mi se pare și mie interesant. Brățara i-a fost dăruită de către tatăl meu mamei mele în 1893, drept cadou de aniversare. Este posibil să nu fie unicat.

— Da, într-adevăr.

— Cu toate acestea, există o poveste în spatele ei, dacă vei vrea s-o auzi.

— Cu siguranță vreau.

Întinse platoul cu biscuiți pe care-l adusese împreună cu ceaiul, așteptând până când fiecare dintre bărbați luă unul. Se așeză înapoi, cu buzele ușor arcuite într-un zâmbet vag.

— Bunicii mei nu au avut o căsnicie fericită, căci bunicul meu a fost un ticălos. Îi plăceau jocurile de noroc, afacerile tenebroase și compania femeilor ușoare - după spusele bunicii mele, care a trăit până la onorabila vârstă de 98 de ani, așadar am cunoscut-o bine.

Ridicându-se, merse până la o etajeră și luă o fotografie cu o ramă

subțire de argint.

— Bunicii mei, spuse ea, întinzându-i-o lui Harper. Un portret de gală din 1891. Se poate ușor vedea că, ticălos sau nu, era foarte chipeș.

— Amândoi sunt.

Iar Harper remarcă faptul că stilul rochiei, coafurile, ba chiar și atmosfera fotografică erau similare copiilor pe care Mitch le prinsese pe panoul lui.

— Este o frumusețe.

David ridică privirea.

— Semănați cu ea.

— Așa mi s-a spus. Și fizic, și ca temperament.

În mod clar încântată, ea luă fotografia și o așeză la loc.

— Bunica mea spunea că două dintre cele mai fericite momente din viața ei au fost ziua nunții, când era prea tânără și nesăbuită să știe în ce se băga, și ziua în care a devenit văduvă - vreo 12 ani mai târziu, și s-a putut bucura de viață fără povara unui bărbat în care nu putea avea încredere.

Se așeză iar, ridicând paharul cu ceai.

— Un bărbat frumos, așa cum ați putut vedea. Un bărbat fermecător, din câte se pare, și unul care avea mare succes la jocurile de noroc și în afacerile necinstite. Dar bunica mea era o femeie cu principii morale. Una care a reușit să eludeze acele principii suficient cât să se bucure de rezultatele succesului repurtat de soțul ei, chiar în timp ce îl condamna.

Își puse ceaiul jos, se lăsă pe spate, în mod limpede încântată de rolul său.

— Îmi spunea adesea povestea despre cum descoperise - în timpul uneia dintre confesiunile făcute de bunicul meu la beție - că darul de aniversare - inimile din rubin - proveneau dintr-o sursă nu prea respectabilă. O căpătase ca stingere a unei datorii la jocurile de noroc, de la un bărbat care cumpăra bijuterii și tot felul de alte obiecte la preț de nimic, de la cei care erau îndeajuns de lipsiți de noroc sau disperați, încât trebuiau să-și vândă repede posesiunile. Adesea - cel mai probabil - de la aceia care le furaseră și-l foloseau pe post de ascunzătoare.

Zâmbetul ei se lăți, desfătându-se fără îndoială cu gândul.

— Îi aparținuse amantei unui bărbat înstărit, și fusese furată de la ea de unul dintre senatori, după ce el îi tăiase fondurile. Se părea că femeia înnebunise și apoi dispăruse, după cum pretindea bunica mea că aflase.

Se întinse după ceai și sorbi din el.

— Mereu m-am întrebat dacă povestea aia era adevărată.

Harper se duse mai întâi la mama lui, îngenunchind lângă ea în grădina de acasă. Cu gândul aiurea, începu s-o ajute să smulgă buruieni.

— Am auzit că ai lipsit câteva ore de la lucru azi, începu ea.

— Am vrut să fac ceva. De ce nu porți pălărie?

— Am uitat-o. N-am vrut să stau decât un minut, și-apoi m-am luat cu astea.

Își scoase șapca și i-o îndesă ei pe cap.

— Îți amintești când, de atâtea ori după școală, dacă lucram aici când tu veneai acasă, te așezai lângă mine și mă ajutai să scot buruienile sau să plantez și-mi spuneai problemele tale sau succesele zilei?

— Îmi amintesc că erai întotdeauna aici să mă asculți. Pe mine, pe Austin și pe Mason. Uneori pe toți trei odată. Cum reușeai să faci asta?

— O mamă are întotdeauna urechea pregătită pentru ceea ce au de spus copiii ei. Ca un dirijor pentru fiecare instrument separat din orchestra sa, chiar și în mijlocul unei simfonii. Ce probleme ai, băiețelul meu?

— Aveai dreptate în legătură cu Hayley.

— Fac din asta o politică. În legătură cu ce aveam dreptate, mai exact?

— Că n-o să se mute la Logan pentru că i-am cerut-o eu.

Sub cozoroc, sprâncenele lui Roz se arcuiră.

— I-ai cerut-o?

— I-am cerut, i-am spus.

Ridică din umeri.

— Care-i diferența când te gândești doar la binele persoanei?

Roz izbucni într-un râs răgușit, bătându-l cu mâinile ei murdare pe obraji.

— Bărbatul tipic!

— Acum un minut eram băiețelul tău.

— Băiețelul meu este un bărbat. Nu văd de ce trebuie să fie ăsta un defect. Este nostim uneori - ca acum - deconcertant din când în când, și în ocazii rare motiv de enervare. Vă certați? Nu mi s-a părut așa când ați coborât dimineața împreună la micul dejun.

— Nu, suntem în regulă. Dacă nu vrei să mă culc cu ea în casa asta, înțeleg.

— Așa că o să respecți sfințenia căminului nostru și o să te culci cu ea în altă parte?

— Mda.

— Și eu am dormit cu bărbați cu care nu eram căsătorită în Harper House. Nu este o catedrală, e casa noastră. Și e a ta la fel de mult cum e a mea. Dacă faci sex cu Hayley, de ce să nu fie și confortabil? Și protejat, adăugă ea privindu-l în ochi.

Chiar și după atâția ani, îl făcu să-și aplece umerii.

— Îmi cumpăr singur prezervativele acum.

— Mă bucur să aud asta.

— Și nu despre asta voiam să vorbim. Am descoperit că brățara i-a aparținut într-adevăr Ameliei.

Roz făcu ochii mari, așezându-se înapoi, pe călcâie.

— Serios? Te-ai mișcat rapid.

— Da, sau coincidență și noroc. Oricare dintre ele. Provine din averea unei femei pe nume Esther Hopkins. A murit acum câțiva ani, se pare, iar fiica ei a hotărât să vândă unele dintre lucrurile care nu-i plăceau sau pe care nu voia să le păstreze. Mae Fitzpatrick. Spunea că te-a cunoscut.

— Mae Fitzpatrick.

Roz închise ochii și încercă să răsfoiască uriașele dosare mentale pline de cunoștințe.

— Îmi pare rău, nu-mi pare familiar.

— A fost căsătorită înainte. Stai puțin… Ives?

— Nici Mae Ives nu-mi sună cunoscut.

— Ei, a spus că nu te-a întâlnit decât de vreo două ori. O dată la nunta ta cu tata. A fost printre invitați.

— Chiar așa? E interesant, dar deloc surprinzător. Cred că mama și mama lui John invitaseră pe toată lumea din Shelby County și pe majoritatea din Tennessee.

— O cunoștea pe bunica Ashby.

Pe poteca din grădină Harper îi povesti conversația pe care o avusese cu Mae Fitzpatrick.

— Uimitor, nu? reflectă ea. Cum se potrivesc toate amănuntele…

— Știu. Mamă, și-a dat seama. E prea bine educată ca s-o spună cu voce tare, dar a înțeles că Reginald Harper a fost protectorul bogat care și-a alungat amanta. Și este posibil să vorbească despre asta.

— Și tu crezi că asta mă deranjează? Dragul meu, faptul că străbunicul meu avea amante, că întreținea femei, apoi le alunga și că trăia o viață plină de infidelități nu se reflectă asupra mea sau a ta. Comportamentul lui nu este responsabilitatea noastră, ceea ce mi-aș dori din tot sufletul să înțeleagă și Amelia.

Scoase mai multe buruieni.

— Cât privește restul comportării sale, care a fost mai mult decât deplorabilă, nici asta nu este vina noastră. Mitch scrie despre asta. Dacă tu și frații tăi nu sunteți foarte hotărâți să ținem totul în familie, vreau ca el să scoată cartea asta.

— De ce?

— Nu e vina noastră și nici responsabilitatea noastră. Este adevărul, spuse ea, lăsându-se în spate ca să-l privească. Dar simt că, făcând totul public, îi dăm ceea ce i se datorează. Este o modalitate de a

recunoaște un străbun care, indiferent ce a făcut, ce a devenit, a fost tratat cel puțin josnic, dacă nu chiar monstruos.

Ridică mâna, așezându-și palma murdară de pământ peste a lui.

— E sânge din sângele nostru.

— Asta mă face rău la suflet, dacă vreau să plece, vreau să dispară pentru ceea ce aproape ți-a făcut și pentru ce-i face lui Hayley?

— Nu. Înseamnă că eu și Hayley suntem mai aproape de inima ta. E de-ajuns pentru astăzi.

Își șterse palmele pe pantalonii ei de grădinărit.

— O să ne prăjim în căldura asta umedă dacă mai rămânem mult. Hai înăuntru cu mine. Să stăm la răcoare și să bem o bere.

— Spune-mi ceva.

Se uită cu luare aminte la casă pe când înaintau pe potecă.

— Cum ai știut că tata era alesul?

— Ochii îmi scânteiau.

Izbucni în râs și, în ciuda căldurii, îl luă de braț.

— Jur, scânteiau. Eram atât de tânără, iar el mi-a făcut ochii să scânteieze. Dar era dragoste adevărată. Cred că am știut că era al meu când am vorbit ore întregi într-o noapte. Am ieșit pe furiș din casă să mă întâlnesc cu el. Doamne, tata l-ar fi jupuit de viu. Dar n-am făcut decât să vorbim, o oră după alta, sub o salcie. Era doar un băiat, dar am știut că o să-l iubesc toată viața. Și așa a fost. Am știut pentru că am stat acolo, aproape până-n zori, și mă făcea să râd, și să gândesc și să visez și să tremur. N-am crezut că am să mai iubesc vreodată. Dar iubesc. Iar asta nu-l văduvește cu nimic pe tatăl tău, Harper.

— Mamă. Știu.

Își închise palma peste mâna ei.

— Cum ai știut cu Mitch?

— Cred că devenisem prea cinică pentru scânteile din tinerețe, cel puțin la început. A fost mai lent, și mai înfricoșător. Mă face să râd, să gândesc, să visez și să tremur. Și a fost o clipă în timpul acelui urcuș mai lung și mai lent când m-am uitat la el și inima mi s-a încălzit din nou. Uitasem cum era să simți cum ți se încălzește inima.

— E un om bun. Te iubește. Te privește când intri în încăpere și când ieși. Mă bucur că l-ai găsit.

— Și eu.

— Cu tata? Ce salcie era?

— O, era un copac bătrân mare și frumos, în spate, după vechile grajduri.

Se opri, privind spre ruine, și făcu un gest.

— John ar fi trebuit să se întoarcă curând acolo, să scrijelească inițialele noastre în trunchi. Dar în următoarea noapte l-a lovit fulgerul, secerându-l chiar pe jumătate, și… O, Doamne!

— Amelia, rosti el încet.

— Ea trebuie să fi fost. Nu m-am gândit niciodată până acum, dar îmi amintesc că nu fusese furtună. Servitorii vorbeau despre copac și despre fulgerul care îl lovise fără să fie furtună.

— Deci, chiar și atunci se manifesta agresiv.

— Ce răutate, ce meschin din partea ei! Am plâns după copacul ăla. M-am îndrăgostit sub el și am plâns când m-am uitat cum grădinarii strângeau așchiile și scoteau rădăcinile din pământ.

— Nu te întrebi dacă n-au mai fost și alte lucruri? Gesturi mici, violente pe care le-am luat drept capricii ale naturii sau ciudățenii. În timp ce pe ea o credeam binevoitoare?

El se uită iarăși spre casă, gândindu-se ce însemna pentru el și cine stătuse acolo cu mult înainte să se fi născut el.

— N-a fost niciodată binevoitoare, nu cu adevărat.

— Toată ura și mânia s-au tot adunat. Captive.

— Scurgându-se din când în când, asemenea apei printr-o crăpătură din baraj. Vine mai repede și mai cu forță acum. Iar noi n-o putem opri, mamă. Trebuie să o secăm, să extragem fiecare picătură.

— Cum?

— Cred că va trebui să spargem barajul, cu mâinile noastre.

Venise amurgul când Hayley se plimba prin grădină. Bebelușul dormea, iar Roz și Mitch erau de gardă să păzească aparatul de supraveghere.

Mașina lui Harper era acolo, așa că era pe aproape. Nu în căsuță, pentru că bătuse la ușă, apoi își vârâse capul înăuntru strigându-l.

Nu era ca și cum ar fi fost legați printr-un cordon ombilical, își aminti ea. Dar nu rămăsese la cină. Zisese că avea ceva de făcut și că se întorcea înainte să cadă întunericul.

Ei bine, era aproape întuneric, iar ea încă își punea întrebări.

În plus, îi plăcea să meargă prin grădină, la apus. Chiar și în condițiile de față. Era liniștitor, iar ea avea nevoie de așa ceva după ce sucise pe toate părțile povestea brățării.

Se apropiau de răspunsuri, era sigură de asta. Dar nu mai era la fel de sigură că totul avea să se încheie în liniște după ce le obțineau.

Amelia era posibil să nu fie prea bucuroasă să renunțe la ultimele legături cu lumea asta și să se îndrepte spre următoarea.

Îi plăcea să sălășluiască într-un trup. Dacă puteai să-i spui așa. Să împartă unul? Să se strecoare într-unul? Orice ar fi fost, Ameliei îi plăcea, de asta Hayley era sigură. La fel cum era sigură că era ceva la fel de nou și pentru Amelia ca și pentru ea.

Dacă urma să se întâmple din nou - când, se corectă ea, silindu-se să înfrunte adevărul. Când urma să se întâmple din nou, avea să se lupte să rămână mai conștientă, să se controleze mai bine. Și oare nu asta făcea singură aici, în crepuscul? N-avea rost să pretindă că nu era o

mișcare deliberată. Un fel de provocare. „Hai, ticăloaso!” Voia să vadă ce și cum putea să se descurce când nu mai era nimeni prin preajmă să intervină. Sau să fie rănit.

Dar nu se întâmpla nimic. Se simțea complet normal, ea însăși cu totul.

Și era doar ea însăși când sunetele ce se auziră din umbră o făcură să tresară, speriată. Se opri, prinsă în dilema de a fugi sau a lupta, ciulindu-și urechile. Sunetul ritmic, repetitiv, o făcu să se încrunte în timp ce se apropia.

Suna… dar nu putea fi așa. Cu toate astea, inima ei bătea asemenea unor aripi, zărind o siluetă spectrală săpând o groapă.

Mormântul Ameliei. Nu era posibil. Acesta ar fi putut fi răspunsul, în sfârșit. Reginald o ucisese și apoi o îngropase aici, pe proprietate. Aveau să-i arate mormântul - pe pământ nesfințit. Ar putea să aducă pe cineva să-l sfințească sau să-l marcheze sau… o să se documenteze în legătură cu ce se făcea în astfel de cazuri.

Apoi, Harper House n-ar mai fi bântuită.

Își croi drum în tăcere în jurul ruinelor fostelor grajduri, apropiindu-se de ziduri cât de mult îndrăzni. Palmele i se umeziră, iar respirația păru să-i zornăie în gât. Trecu de colțul ruinelor, urmărind sunetul, pregătită să fie îngrozită sau uluită.

Îl văzu pe Harper, care-și scosese tricoul și-l aruncase pe pământ și care săpa o groapă.

Dezamăgirea o făcu să expire inconștient aerul din plămâni, într-un oftat puternic.

— Harper, pentru numele lui Dumnezeu, m-ai speriat de moarte! Ce faci aici?

El continuă să străpungă pământul cu lama lopeții, aruncând bolovanii într-o grămadă de lângă el. Deși mai era încă destul de agitată, își dădu ochii peste cap, apoi se apropie hotărâtă de el.

— Am spus…

El sări speriat când ea îl împunse cu un deget în spinare. Și chiar în momentul în care ea țipă drept răspuns, el se roti, ridicând lopata deasupra umărului ca pe o bâtă. Reuși să-i controleze elanul, trăgând o înjurătură în timp ce ea se împiedică și căzu în fund.

— Doamne sfinte!

Își trase căștile din urechi.

— Ce naiba faci? De ce te furișezi așa în întuneric?

— Nu m-am furișat, te-am strigat. Dacă nu ți-ai pune muzică așa tare, ai putea auzi o persoană când ți s-ar adresa. Am crezut că o să-mi iei capul cu lopata aia. Am crezut…

Începu să râdă, deși încerca să se abțină.

— Ar fi trebuit să-ți vezi fața. Aveai ochii cât cepele.

Ridică mâinile, făcând cercuri cu degetul mare și indexul în fața

ochilor ei, apoi râse în hohote când el mârâi la ea.

— O, o, o să mor de râs. Stai.

Strânse din ochi, sărind iute pe loc în timp ce hohotele continuau să-i gâdile gâtul.

— OK, OK, mi-am revenit. Măcar ai putea să mă ajuți să mă ridic după ce m-ai dărâmat.

— Nu te-am dărâmat. Dar am fost al naibii de-aproape s-o fac.

Întinse o mână și-o ridică.

— Am crezut că ești Reginald, săpând mormântul Ameliei.

Clătinând din cap, el se sprijini în lopată și se holbă la ea.

— Așa că ai venit și tu ca să… ce, să-i dai o mână de ajutor?

— Păi, trebuia să văd, nu? Ce naiba faci, săpând o groapă aici, în întuneric?

— Nu e întuneric.

— Ai spus că este întuneric când ai țipat la mine. Ce faci?

— Joc baseball pentru Atlanta Braves.

— Nu înțeleg de ce te-ai enervat. Eu sunt cea care a căzut și aproape și-a udat pantalonii.

— Îmi pare rău. Te-ai rănit?

— Nu. Plantezi un copac?

În sfârșit zări salcia subțire.

— De ce plantezi un copac, Harper, aici în spate și la ora asta din noapte?

— E pentru mama. Mi-a spus o poveste azi despre cum s-a furișat din casă ca să se întâlnească într-o noapte cu tata și au stat sub o salcie care se afla aici în spate, și au vorbit. Și atunci s-a îndrăgostit de el. A doua zi, a fost lovită de fulger. Amelia, zise el și mai scoase o lopată de pământ. Nu și-a dat seama până acum, dar șansele sunt mari. Și eu plantez alta pentru ea.

Ea rămase tăcută pentru o clipă, în timp ce el măsură groapa, apoi rădăcina copacului, apoi continuă să sape.

— Este cel mai frumos lucru. Simt cum inima mi-e învăluită de gingășie. Pot să te ajut sau e ceva ce vrei să faci singur?

— Gaura este aproape gata. Mă poți ajuta să-l pun înăuntru.

— N-am plantat niciodată un copac.

— Vezi, gaura trebuie să fie de trei ori mai largă decât rădăcina, dar nu mai adâncă. Asta lasă loc rădăcinii să se întindă.

El ridică trunchiul și-l așeză în gaură.

— Cum îți pare?

— Mi se pare în regulă, așa cum ai spus.

— Acum scoți pânza pentru ambalat de pe tulpina principală, apoi o să vezi unde a fost inițial linia pământului, sau o s-o vedem dacă aprinzi lanterna aia de acolo, pentru că se face întuneric. Mi-a luat ceva vreme să fac rost de tot ce aveam nevoie pentru asta.

Ea o aprinse, se aplecă și potrivi fasciculul.

— Cum e?

— Bine. Vezi?

Bătu cu un deget pe semnul de la bază.

— Asta e linia pământului, și avem adâncimea potrivită. Doar mai avem câteva rădăcini care trebuie scurtate. Dă-mi alea.

Luă foarfecă și i-o întinse.

— Știi că să sapi o gaură pentru un copac sună la fel ca atunci când sapi un mormânt?

El îi aruncă o privire rapidă.

— Ai auzit vreodată pe cineva săpând o groapă pentru un mormânt?

— În filme.

— Corect. O să umplem groapa, dar o facem puțin câte puțin și întărim pământul pe măsură ce înaintăm. Nu am două perechi de mănuși. Uite.

— Nu.

Îi făcu semn să se oprească atunci când el dădu să-și scoată mănușile.

— Un pic de pământ n-are ce să-mi facă. Procedez bine?

— Da, e bine. Continuă să umpli și să întărești pământul, făcându-l mușuroi spre bază și lăsând un fel de șanț puțin adânc aproape de marginea găurii.

— Îmi place cum se simte. Pământul.

— Știu ce vrei să spui.

Când Harper fu mulțumit de rezultat, scoase cuțitul, tăie pânza, apoi se ridică în picioare.

— O să-l udăm bine, turnăm apa în șănțulețul de lângă mușuroi, vezi?

Ridică una dintre gălețile pe care le umpluse și dădu din cap când ea o ridică pe cealaltă.

— Gata, ai plantat un copac.

— Am ajutat să fie plantat, oricum.

Făcu un pas în spate, întinzând mâna după a lui.

— Arată minunat, Harper. O să însemne mult pentru ea că te-ai gândit să faci asta.

— A însemnat mult pentru mine s-o fac.

O strânse de mână, apoi se aplecă să-și strângă uneltele.

— Probabil că ar fi trebuit să aștept până primăvara viitoare, dar am vrut s-o fac acum. Să-i fac în ciudă. „N-ai decât să le dărâmi, dar noi vom continua să le ridicăm.” Am vrut s-o fac acum.

— Ești atât de furios pe ea.

— Nu mai sunt un copil fermecat de cântece de leagăn. Am văzut-o cum e de fapt.

Hayley clătină din cap, tremurând ușor în aerul serii.

— Nu cred că a văzut-o vreunul dintre noi așa cum e de fapt. Nu încă.

Capitolul 13

Sera de înmulțire era mai mult decât un spațiu de lucru pentru Harper. Era, de asemenea, o parte căsuță de joacă, o parte sanctuar și o parte laborator. Putea - și adesea așa făcea - să se piardă cu orele în atmosfera ei caldă, plină de muzică, lucrând, făcând experimente sau doar desfătându-se cu ideea că era singura ființă printre atâtea plante.

De multe ori prefera plantele în locul oamenilor. Deși nu era sigur ce spunea asta despre el, nu era prea îngrijorat în legătură cu asta.

Își găsise pasiunea în viață și se considera norocos că își putea câștiga existența făcând ceva care-l făcea cu adevărat fericit.

Frații lui trebuiseră să plece de acasă pentru a găsi asta. Fusese ca un bonus pentru el că reușise să stea într-un loc pe care-l iubea și să facă ceea ce iubea.

Aici era căminul lui, munca lui, familia lui. De-a lungul vieții lui de adult existaseră femei pe care le plăcuse și cu care se distrase. Dar nici una dintre ele nu-l făcuse vreodată să se gândească la pasul următor din ceea ce el considera vag a fi Viitorul. Nici în legătură cu asta nu-și făcuse griji. Viziunea lui despre căsătorie se reflecta în ceea ce știa că avuseseră părinții lui. Dragoste, legământ, respect, și cu toate călind, asemenea unui aliaj în oțel, o prietenie de nezdruncinat.

Înțelesese că mama lui găsise asta pentru a doua oară, alături de Mitch. Nu asemenea unui fulger care lovea iarăși, ci asemenea unui altoi adevărat și perfect care se unea pentru a constitui o plantă nouă și sănătoasă.

În mintea lui, nimic mai puțin puternic, mai puțin important nu merita riscul.

Se distrase cu femeile care trecuseră prin viața lui, și nu și-o închipuise niciodată pe vreuna dintre ele ca fiind Aleasa.

Până la Hayley.

Acum, lumea lui se schimbase atât de mult, în vreme ce alte părți din ea rămăseseră, în mod confortabil, la fel.

Pusese Chopin pentru plăcerea plantelor lui astăzi. Iar băieții de la P.O.D.{4} animau petrecerea rock la căștile sale.

Poate că spațiul nu părea prea eficient folosit cu gruparea de plante pe diversele stadii de creștere, cu gălețile de pietriș sau cu așchii de lemn, cu banda adezivă și sfoara, cârligele de rufe și etichetele împrăștiate în jur. Erau resturi de pânză pentru ambalat, grămezi de

ghivece, pungi cu pământ, benzi de cauciuc încurcate. Tăvi cu cuțite și foarfeci. Dar el știa unde să găsească ce voia atunci când avea nevoie.

Poate că fusese o vreme când nu reușea să găsească o pereche de șosete asortate, dar întotdeauna găsise unealta care-i trebuia.

Se plimbă, aerisind corturile și cutiile care adăposteau plantele, așa cum făcea în fiecare dimineață. Lăsate câteva minute descoperite, aveau să scape de umezeala de la suprafață care altfel ar fi putut să se condenseze pe rădăcini. Bolile aduse de ciuperci erau întotdeauna foarte periculoase. Cu toate astea, prea mult aer ar fi putut usca legăturile. În timp ce le aerisea, verifică specimenele să vadă progresul, semne de boală sau putrezire. Era mulțumit în mod special de camelia pe care o altoise peste iarnă. Specimenele lui mai aveau nevoie de încă un an, poate chiar doi, pentru a înflori, dar era sigur că meritau așteptarea.

Munca avea nevoie de pasiunea lui, dar și de răbdarea și încrederea lui.

Luă notițe pe care avea să le transcrie pe computer. Exista o creștere activă și constantă a răsadurilor de cactus *Astrophytum* pe care le ținea protejate sub un clopot de sticlă, și altoii clematitelor arătau puternici și sănătoși.

Făcând un nou tur, acoperi din nou plantele. Trebuia să verifice iazul mai târziu, pentru a studia nuferii și irișii pe care-i hibridizase - un experiment aparte și personal despre care spera că avea să merite osteneala.

În plus, avea să-i dea o scuză să facă o baie răcoritoare în miezul zilei toride.

Dar deocamdată avea de văzut câteva plante speciale de seră. Își adună uneltele de care avea nevoie, apoi alese o tulpină sănătoasă din *lantana*{5} lui de ghiveci, făcu o tăietură oblică, apoi o uni cu un vlăstar de călin. Erau cam de aceeași mărime, astfel încât el putea să folosească simpla înclinare a fiecărei tăieturi pentru a le lega împreună, astfel cambiul ambelor plante, de pe fiecare parte, se potrivea foarte bine.

Folosind benzi elastice, păstră presiunea ușoară și egală în timp ce le legă împreună. Considerând altoirea reușită, folosi ceară pentru altoire pentru a sigila uniunea. O așeză într-o tavă pentru încolțire, acoperi rădăcinile și altoiul cu pământ umed - un amestec făcut de mama lui -, apoi puse o etichetă. După ce repetă procesul de mai multe ori, acoperi tava și se roti spre computer pentru a consemna munca.

Înainte de a se apuca de următoarele plante de interior, schimbă muzica, punând Michelle Branch, și scoase o cola din lada sa frigorifică.

Până încheie, Michelle terminase de cântat, iar munca lui de

dimineață luase sfârșit.

Își pregăti o geantă cu unelte și diverse materiale, își scoase căștile și ieși pentru a verifica plantele de pe câmp și plantele din iaz.

Erau câțiva clienți rătăciți prin magazin, uitându-se la plantele aflate la reduceri sub umbrare sau înghesuindu-se în serele publice. Știa că dacă nu evada iute, unul dintre ei îl putea prinde.

Nu-l deranja să vorbească despre plante sau să direcționeze un client spre ceea ce căuta. Pur și simplu prefera să-și țină mintea ocupată cu ceea ce-l interesa, iar acum asta era să verifice plantele de pe câmp.

Apucase să treacă de floarea de piatră când cineva îl strigă pe nume. Ar fi trebuit să păstreze căștile, se gândi el, dar se întoarse, pregătindu-și zâmbetul dedicat clienților.

Bruneta avea un trup plin de curbe, pe care avusese ocazia să-l vadă dezbrăcat de câteva ori. În acel moment, ea și-l expunea într-o pereche de pantaloni scurți care-i lăsau buricul dezgolit și un maiouț croit pentru a face un bărbat să mulțumească cerului pentru căldura de august.

Cu un râs încântat, ea sări pe vârfuri, își aruncă brațele în jurul gâtului său și-l sărută zgomotos. Tot mai avea gust de cireșe dulci, ceea ce reînvie un șuvoi de amintiri la fel de dulci.

Instinctiv, o strânse tare în brațe înainte de a face un pas în spate pentru a o privi mai bine.

— Dory, cum de ești în oraș? Ce-ai mai făcut?

— Mă simt extraordinar, și tocmai m-am mutat înapoi. Acum vreo două săptămâni. M-am angajat la o firmă de PR de aici. M-am săturat de Miami și-mi era dor de casă, cred.

Probabil că-și schimbase culoarea părului de când o văzuse el ultima oară. Femeile își schimbau mereu culoarea părului. Dar cum nu era absolut sigur, se mărgini să spună:

— Arăți minunat.

— Și așa mă și simt. Și uită-te la tine. Bronzat și plin de mușchi. Voiam să te sun, dar nu eram sigură că mai locuiești încă în căsuța aia drăguță.

— Da, tot acolo.

— Speram să fie așa. Întotdeauna mi-a plăcut locul ăla. Ce face mama ta, și David, și frații tăi, și… o, toată lumea.

Izbucni într-un hohot de râs efervescent și întinse brațele.

— Mă simt de parcă aș fi locuit pe Marte în ultimii trei ani.

— Toată lumea e bine. Mama s-a căsătorit acum câteva săptămâni.

— Am auzit. Mama m-a pus la curent cu câteva dintre știrile locale. Am auzit că tu nu.

— Eu nu… O, nu.

— Mă gândeam la tine și mi-ar plăcea să ne vedem să mai povestim.

Dory își trecu un deget peste pieptul lui.

— Mi-ar plăcea să mai văd căsuța ta. Aș putea să iau niște mâncare chinezească la pachet, o sticlă de vin. Ca în vremurile bune.

— Ah, păi…

— Un fel de „bine ai venit acasă” și „mulțumesc” pentru că m-ajuți să aleg niște flori pentru noua mea casă. O s-o faci, nu-i așa, Harper? Mi-ar plăcea câteva drăguțe.

— Sigur. Adică, sigur că o să te ajut să alegi câteva flori. Dar… De ce nu mergem mai bine înăuntru, să scăpăm de căldura asta? Poți să-mi povestești ce-ai mai făcut în timp ce eu îmi fac o idee. Dar păstrează partea cea mai bună pentru mai târziu.

Ea îl apucă de mână, strângându-l în timp ce-l trăgea după ea.

— Mi-ai lipsit, continuă ea. Abia dacă am apucat să vorbim când am venit pentru câteva zile anul trecut. Ieșeam cu fotograful ăla, ți-amintești? Ți-am spus.

— Da. „Vag.” Iar eu…

— Ei bine, s-a terminat. Nici nu știu de ce am irosit un an din viață cu un bărbat atât de egoist. Totul era numai despre el, știi ce vreau să spun? Ce m-o fi făcut să cred că voiam să mă combin cu genul artist, atât de serios?

— Ăă…

— Așa că am scăpat de el și de nisipul din sandale, și iată-mă.

Înăuntru, se întoarse și își strecură mâinile în buzunarele de la spate ale jeanșilor lui. Un obicei vechi de-al ei care-i învie o altă amintire.

— Chiar mi-a fost al naibii de dor de tine. Îți pare bine să mă vezi, nu-i așa, Harper?

— Sigur. Sigur că-mi pare. Chestia este, Dory, că mă văd cu cineva.

— Oh!

Buza ei de jos plină se bosumflă.

— Cu cineva important?

— Da.

— Hm.

Mai așteptă o clipă înainte să-și scoată mâinile din buzunarele lui. Și-l bătu peste fund.

— Cred că m-am gândit și eu că ar fi trebuit să fiu foarte norocoasă ca tu să mai fii încă singur. De când te vezi cu ea?

— Depinde. Vreau să spun că o cunosc de ceva vreme, dar am început… am început să ieșim de curând.

— Se pare că ar fi trebuit să ajung mai devreme. Încă mai suntem prieteni, nu? Prieteni buni.

— Întotdeauna am fost.

— Asta-mi aminteam și eu, și cred că asta mi-a lipsit cu Justin, fotograful. N-am reușit niciodată să fim prieteni, și cu siguranță nu ne-am fi putut numi așa când ne-am despărțit. Tu, pe de altă parte…

Tocmai îi spuneam zilele trecute unei prietene că nu mi s-au dat niciodată papucii atât de blând cum ai făcut-o tu.

Izbucni în râs, se ridică pe vârfuri și-l sărută ușor.

— Ești o raritate, Harper.

El făcu un pas în spate și, câteva secunde mai târziu, Hayley intră pe ușa de sticlă.

— Mă scuzați, deranjez? Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu, mulțumesc. Harper îmi dă o mână de ajutor.

Dory îl bătu cu palma pe braț.

— Nu mă pricep deloc la plante, așa că am venit la expert.

— Hayley, ea e Dory. Am fost colegi de facultate.

— Serios?

Ea zâmbi, larg.

— Nu cred că te-am mai văzut pe-aici.

— N-am mai fost prin oraș, de mult. Tocmai m-am mutat înapoi din Miami. Job nou, un nou început, știi cum este.

— Foarte bine, chiar, murmură Hayley, fără să-și șteargă zâmbetul de pe buze.

— M-am hotărât să vin să-l văd pe Harper, să mai povestim și să-mi iau câteva flori ca să-mi mai înveselesc noul apartament. Stai să-l vezi Harper, e o mare îmbunătățire față de cutia de chibrituri pe care o închiriasem lângă campus pe-atunci.

— Orice ar fi o îmbunătățire. Sper că ai scăpat de canapeaua aia extensibilă.

— I-am dat foc. Harper ura chestia aia, îi povesti ea lui Hayley. Ba chiar s-a oferit să-mi cumpere un pat, dar tot ce aveam era pătuțul ăla, atât de mic că atunci când te așezai pe el mai că se ajungea la orgie.

— Ce mai vremuri, zise Harper, făcând-o pe Dory să râdă.

— Nu-i așa? Păi, mai bine mi-ai arăta ce voi avea nevoie, altfel o să te țin de vorbă toată ziua.

— Eu o să vă las.

Hayley ieși.

Se întoarse la lucru, dar se asigură că nu se află la casă când Dory fu gata să plătească florile pe care Harper le alesese pentru ea.

Dar o putea auzi pe Dory râzând - un râs iritant în mod special, după părerea ei - în timp ce punea ghivece pe raft în cealaltă parte a încăperii.

Harper se sprijini de tejghea cât dură întreaga operațiune, remarcă ea cu coada ochiului. Și uite cum nu i se mai ștergea de pe față zâmbetul ăla leneș în timp ce vorbeau despre prieteni comuni și vremurile bune de altădată.

Și a naibii Dory aia nu-și putea ține mâinile acasă. Îl tot atingea și-l împungea, când nu-și flutura părul. Mânia începu să clocotească în ea pe când Harper împinse căruciorul cu ghivece până la mașina lui

Dory.

Hayley hotărî că avea neapărată nevoie să verifice stocul de pe rafturile de la fereastră. Și dacă se întâmpla să se uite afară în timp ce muncea, asta nu era spionat. Era doar privit și-atât.

Și o privire a fost de-ajuns pentru a-l vedea pe Harper aplecându-se și dându-i un pupic prietenei lui din facultate.

Ticălosul!

Apoi îi făcu cu mâna înainte de a trece pe lângă clădire ca și cum n-ar fi fost deloc un nemernic care-și înșela iubita. Ba mai rău, genul care făcea asta în fața ei.

Ai crede că ar avea politețea și buna creștere s-o facă pe la spatele ei.

Ei bine, nu era nici o problemă. Ea n-avea să lase asta să conteze. N-avea să o intereseze nici cât negru sub nenorocitele ei de unghii.

Și nici n-avea să iasă și să-i dea un șut în boașele lui trădătoare. Doar urma să iasă pentru a vedea dacă vreun client avea nevoie de ajutorul ei.

Pentru asta era plătită. Și nu pentru a flirta, nu pentru a petrece jumătate de oră povestind despre trecut. Și cu siguranță nu pentru a săruta clienții înainte de a-i saluta de rămas-bun.

Ajunsese aproape de sera de înmulțire când îl văzu pe câmp. Deja se ghemuise, examinând altoii de magnolie pe care ea îl ajutase să-i prindă și să-i planteze cu câteva săptămâni înainte.

El îi aruncă o privire și un zâmbet pe când se apropia.

— Ia uite, evoluează bine. Încă vreo două săptămâni și puteam scoate banda adezivă.

— Dacă spui tu.

— Da, arată bine. Trebuie să verific și câțiva dintre ceilalți arbuști ornamentali. Cred că o să avem niște peri cu frunze de salcie și niște cireși frumoși pentru următorul sezon. Ți-am arătat perii fructiferi pe care i-am făcut? Cei pitici?

— Nu. Prietena ta a găsit ce căuta?

— Hmm. Da.

Se ridică și se duse în față să verifice echilibrul umbrarului de deasupra perilor.

— Am optat pentru varianta simplă, spuse el absent, în timp ce studia copacul. Minimum de întreținere. Am folosit tulpini de *Pyrus communis* de trei ani, și am altoit trei cu frunze de salcie. Trebuie să te asiguri că lași suficient spațiu, astfel încât să obții o formă frumoasă.

— Iar tu știi totul despre forme.

— Da, îmi place să fac altoiri din astea. Uite de acum două primăveri, și din primăvara asta. Vezi cum se dezvoltă?

— Văd cum se dezvoltă multe lucruri. Am fost surprinsă că nu te-ai dus cu ea, să-i cari florile până la ușă.

— Cu cine? O, Dory? îi aruncă lui Hayley o privire absentă, în timp ce sarcasmul trecu, în mod clar, pe lângă el. O să se descurce singură. Vreo două drumuri.

El își continuă plimbarea și examinarea.

— Aici? Pentru cireșii ăștia plângători, am folosit tulpini semipitice. Ar trebui să iasă un specimen frumos pentru spații mai mici. Cam prin octombrie, am să iau niște lăstari maturi din cele Colt. Ceea ce trebuie să faci este să-i împachetezi și să-i pui cu rădăcinile într-un șanț în straturile din pepinieră, și să le îngropi cam trei sferturi. Apoi, în primăvara viitoare, desfaci pânza, plantezi butașii și până în vară vor fi gata de folosit pe post de tulpini.

— Totul e fascinant, Harper. Ți-ai petrecut tot timpul ăla cu Dory ținându-i predici despre cum se face o afurisită de tulpină?

— Hm?

Privi în jur, fiind clar că nu fusese prea atent.

— Nu e interesată de genul ăsta de lucruri. Ea lucrează în relații publice.

— Ba private, din câte am văzut.

— Cum?

— Eram pe punctul de a mă întoarce să vă sugerez să vă luați o cameră. Credeam că ești suficient de inteligent încât să nu te giugiulești chiar în magazin, în văzul lumii.

De data asta, el rămase cu gura căscată.

— Cum? Nu făceam asta. Doar…

— Ușile alea sunt de sticlă, Harper, în caz că ai uitat. Te-am văzut, și ar trebui să ai îndeajuns de mult respect pentru locul tău de muncă, încât să nu-ți faci de cap într-unul din locurile în care clienții au acces în timpul programului. Dar cum tu ești șeful, bănuiesc că poți face cum dracului vrei.

— Mama mea este șefa, iar eu nu-mi făceam de cap nicăieri. Eu și Dory suntem prieteni. Nu făceam decât să…

— Vă sărutați, să vă atingeți, să flirtați și să vă dați întâlniri. Este lipsit de profesionalism, după părerea mea, să faci așa ceva în timpul orelor de lucru. Dar este de-a dreptul nepoliticos s-o faci chiar în fața mea.

— Pe la spatele tău ar fi mai bine?

Pentru că vorbele erau un ecou al propriilor gânduri răutăcioase, ochii ei luară foc, arzând ca niște sori.

— Dă-mi voie să-ți spun: „Du-te dracului, Harper”.

Și pentru că era cea mai bună replică de ieșire la care se putea gândi pe când creierul ei era gata să explodeze, se întoarse pe călcâie. Și se roti înapoi când el o apucă de braț.

Nu mai arăta cu gândul aiurea acum, remarcă ea. Arăta ca un bărbat distant.

— Nu flirtam și nu-mi dădeam întâlniri.

— Atunci doar vă sărutați și vă atingeați.

— Am sărutat-o pentru că este o prietenă, o prietenă bună, pe care n-am mai văzut-o de ceva vreme. Am sărutat-o așa cum săruți un prieten. Ceea ce nu seamănă deloc cu asta, de exemplu.

O smuci dezechilibrând-o, astfel încât trupul ei se lovi de al lui. Apoi fu luat pe sus și tras aproape. Îi prinse părul în pumn, apoi trase brusc. Și-i strivi buzele cu ale lui.

Nu cu blândețe, nu cu căldură, ci cu fierbințeala austeră a unei crize de nervi pure. Ea se luptă, șocată că era ținută atât de tare și de strâns, încât nu putea să se lupte să scape. O urmă de teamă își croi drum prin furia ei și începu să se intensifice chiar înainte ca el să-i dea drumul.

— Așa sărut femei pentru care nu simt prietenie.

— Ai impresia că ai dreptul să mă tratezi așa?

— La fel cum ai tu dreptul să mă acuzi că am făcut, că am fost ceva ce nu sunt. Eu nu înșel și nu mint, și n-am să-mi cer scuze pentru comportamentul meu. Dacă vrei să știi ceva despre relația mea cu Dory sau cu oricine altcineva, din trecut sau din prezent, n-ai decât să întrebi. Dar nu veni să arunci cu acuzații în mine!

— Am văzut…

— Poate că ai văzut ceea ce erai pregătită să vezi. Tu ești responsabilă, Hayley. Acum am de lucru. Dacă mai ai să-mi spui ceva despre asta, atunci spune-o după orele de program.

El porni cu pași mari spre iaz, fără să-i lase altă posibilitate după cum vedea ea lucrurile, decât să se năpustească în direcția opusă.

— Apoi a avut tupeul, tupeul să se răstească la mine și să se poarte de parcă eu aș fi fost de vină.

Hayley se plimba încoace și-n colo pe veranda din fața casei Stellei în timp ce Lily alerga pe peluză după Parker.

— Să se poarte de parcă m-aș gândi la prostii sau aș fi o vrăjitoare geloasă nebună pentru că am o plângere legitimă și de bun-simț referitoare la faptul că lui îi curgeau balele după o altă femeie. Și asta în fața mea.

— Înainte ai spus că ei îi curgeau balele după el.

— Băleau unul după celălalt. Și când am intrat peste ei, după ce-am văzut ce se întâmpla prin ușile de sticlă, el se poartă de parcă n-ar fi nimic. Nici măcar n-are bunul-simț să pară stânjenit sau nervos.

— Mi-ai mai spus.

„De două ori”, se gândi Stella, dar ea înțelegea natura prieteniei feminine și nu sublinie repetiția.

— Scumpa mea, îl știm amândouă pe Harper de ceva vreme. Nu crezi că ar fi arătat stânjenit dacă ar fi făcut ceva ce n-ar fi trebuit?

— Cred că pur și simplu nu însemn îndeajuns de mult pentru el încât să se simtă stânjenit.

— Acum oprește-te! Asta nu-i adevărat.

— Așa simt.

Hayley se prăbuși pe trepte.

— Și e groaznic.

— Știu.

Așezându-se lângă ea, își petrecu brațul pe după umerii ei.

— Știu că așa este. Îmi pare rău că ai fost rănită.

— Lui nici măcar nu-i pasă.

— Ba da, îi pasă. Poate ce-ai văzut nu ți-a picat bine din cauza a ceea ce simți pentru el.

— Stella, a sărutat-o.

— M-a sărutat și pe mine.

— Nu e același lucru.

— Dacă nu m-ai fi întâlnit înainte și m-ai fi văzut sărutându-l, ce-ai crede?

— Înainte sau după ce, în mintea mea, ți-am scos plămânii prin nas?

— Au! Nu spun că n-a arătat ciudat, ci că poate tu ai interpretat greșit. Și spun asta pentru că-l cunosc pe Harper și din pricina reacției lui.

— Vrei să spui că am exagerat.

— Vreau să spun că, dacă aș fi în locul tău, aș vrea să aflu sigur.

— S-a culcat cu ea. OK, OK, bombăni când Stella se holbă la ea. Înainte, și trecutul nu contează, și-așa mai departe. Dar era atât de frumoasă. Cu un corp super, și ochii ăia negri, exotici. Și lustru, știi tu rafinament… O, la naiba!

— O să te duci să vorbești cu el.

— Cred că da.

— Vrei s-o lași la mine pe Lily în timp ce faci asta?

— Nu.

Hayley oftă prelung.

— Trebuie să-i dau masa de seară în curând, și în plus, dacă o iau cu mine, este mai puțin probabil să țipăm unul la celălalt.

— În regulă. Poți să mă suni dacă vrei, să-mi spui cum a mers. Sau poți să te întorci. Și deschidem o cutie de înghețată Ben and Jerry's.

— La cum mă simt, o să am nevoie de un kilogram.

O ținea pe Lily de mână când bătu la ușa căsuței lui. Nu ieșise de mult de la duș, remarcă ea când el deschise. Părul îi mai era încă umed. Dar dacă expresia mohorâtă de pe chipul lui era vreun fel de barometru, dușul nu-l răcorise.

— Aș vrea să vorbesc cu tine, zise ea brusc. Dacă ai timp.

El doar se aplecă și-o ridică pe Lily, care deja îl apucase de picior.

Se întoarse, fără să-i adreseze vreun cuvânt lui Hayley, și duse bebelușul în bucătărie.

— Hei, frumușico. Ia uite ce-avem aici.

Cu o mână, deschise un dulap, scoase două castroane din plastic, apoi scotoci într-un sertar după o lingură mare din plastic. O așeză pe Lily cu ele pe podea, iar ea începu imediat să bată în ele.

— Vrei ceva de băut? o întrebă el pe Hayley.

— Nu, nu, nu vreau. Vreau să te întreb.

— Eu beau o bere. Vrei lapte sau suc pentru Lily?

— Nu i-am adus cănuța.

— Am eu una.

— O!

Faptul că avea o cănuță pentru Lily o zăpăci, iar inima începu să i se topească.

— Poate să bea puțin suc. Va trebui să-l diluezi.

— Am văzut cum trebuie făcut.

Pregăti sucul, i-l dădu lui Lily, apoi scoase o bere.

— Deci?

Luă o înghițitură sănătoasă.

— Voiam să te întreb… Nu, voiam să spun că nu ne-am luat nici un fel de angajament unul față de celălalt. Dar să te culci cu cineva este o formă de angajament pentru mine, îndeajuns de serioasă, încât mi se pare insultător s-o văd pe persoana cu care mă culc sărutând-o și flirtând cu o altă femeie. Și nu mi se pare că sunt exagerată.

El bău din nou, încet, gânditor.

— Știi că dacă ai fi pus problema așa de la început, nu m-ai fi insultat și nu m-aș fi enervat. Îți voi repeta că într-adevăr flirtam cu Dory, dar nu așa cum spui tu.

— Dacă le faci avansuri tuturor femeilor în felul ăla…

— Și nici nu-i făceam avansuri. Și ai grijă să nu mă enervezi iar. Dacă voiai să știi ce se întâmplă, de ce n-ai întrebat?

— Nu-mi place să fiu în rolul ăsta.

— Nici mie. Dacă vrei să lăsăm lucrurile așa, eu trebuie să pregătesc ceva pentru cină. N-am mâncat la prânz.

— Bine.

Dădu să se aplece după Lily, apoi se opri.

— De ce ești atât de dur?

— De ce ești atât de suspicioasă?

— Te-am văzut.

Își pusese brațele în jurul tău.

— Și-a pus mâinile în afurisitele tale de buzunare și ți-a pipăit fundul. Iar tu nu prea te luptai s-o îndepărtezi.

— Bine, ai dreptate. Era o chestie de-a ei, și nu m-am gândit prea mult la asta când a făcut-o azi. Mă gândeam mai mult cum să-i spun

că nu puteam să reluăm relația de unde rămăsese, nu puteam s-o văd mai mult decât pe o prietenă pentru că sunt cu altcineva.

— Cât îți ia să spui asta?

— Un pic mai mult decât în mod normal, dacă o femeie îți pipăie fundul.

Ea deschise gura, dar modul în care se arcuiră sprâncenele lui o făcu s-o închidă la loc și să aștepte.

— Dar i-am spus, Hayley, înainte să intri tu.

— Înainte? Dar… nu ți s-a mișcat nici un mușchi pe față, Harper. Și amândoi erați…

Flutură dintr-o mână, încercând să găsească descrierea potrivită.

— Vă atingeați peste tot. Și ai sărutat-o când ai condus-o la mașină.

Ochii lui se îngustară.

— Ne-ai urmărit?

— Nu. Da. Și ce dacă?

— Păcat că n-ai reușit să-mi strecori un dispozitiv de ascultare în buzunar, măcar atunci conversația asta n-ar mai fi fost necesară.

Ea își încrucișă brațele la piept și-i înfruntă insulta fără să clipească.

— Nici eu nu-mi cer scuze pentru comportamentul meu.

— Foarte bine. În primul rând, de ce-ar fi trebuit să mi se miște vreun mușchi pe față? Nu făceam nimic condamnabil, pentru care să mă simt vinovat. În al doilea rând, Dory este o persoană căreia-i place să atingă interlocutorii, motiv pentru care probabil este bună în PR. Și da, am sărutat-o înainte să plece. Probabil că o voi săruta și data viitoare când am s-o văd. Îmi place de ea. Avem un trecut împreună. Ne-am întâlnit în liceu, am ajuns la aceeași facultate - și apoi am fost împreună vreun an. În facultate, Hayley, pentru numele lui Dumnezeu. Și după ce povestea s-a terminat, am rămas prieteni. Dacă ai reușit să treci peste gelozia asta stupidă, probabil că ai deveni și tu prietena ei.

— Nu-mi place să fiu geloasă. N-am fost niciodată până acum, și nu-mi place.

— Dacă ai fi ascultat conversația pe care am avut-o lângă mașină, ai fi auzit-o spunându-mi că speră să venim în oraș, să ieșim la o bere cu toții, ca să te poată cunoaște. Mi-a spus că-i părea bine să mă vadă și să mă vadă fericit. Iar eu i-am spus cam același lucru și am sărutat-o de rămas-bun.

— Doar că… pur și simplu arătați ca un cuplu.

— Dar nu este așa. Asta suntem tu și eu. Asta este ceea ce simt, spuse el când ea nu făcu decât să se uite la el. Asta vreau. Nu știu ce-am făcut încât să te îndoiești de mine.

— De fapt, n-ai spus niciodată…

Se apropie de ea, cuprinzându-i fața în palme.

— Nu vreau să fiu cu altcineva. Nu te vreau decât pe tine, tu ești

singura, Hayley. Este suficient de clar?

— Da.

Ea își așeză mâna peste a lui, întorcându-și capul astfel încât să-și lipească buzele de palma lui.

— Deci suntem în regulă acum?

— Așa se pare. Hm, i-ai spus că te vezi cu cineva. Adică i-ai spus de mine?

— N-a fost nevoie. Când ai ieșit, mi-a tras un pumn în braț și mi-a spus: „E mai înaltă decât mine, e mai slabă decât mine și are păr mai frumos". Care-i chestia cu femeile și părul?

— Nu contează. Ce-a mai spus?

— Că după ce că o refuzam, mai trebuia să fie și din cauza uneia care arată ca tine. Mi s-a părut a fi un fel de compliment sucit caracteristic femeilor.

— Unul drăguț. Acum mă simt vinovată. Pariez că aș plăcea-o, și asta mi se pare ușor enervant.

Rămase pe gânduri vreun minut, apoi zâmbi, radioasă.

— Dar o să-mi treacă. N-o să-mi cer scuze, oficial, pentru că… hei, mâinile ei erau fix pe fundul tău. Dar mă ofer să-ți gătesc cina.

— De acord, răspunse el fără să șovăie.

— Ai ceva în minte?

— Nimic. Surprinde-mă. Surprinde-ne, se corectă el și-o luă pe Lily pe sus, lăsând-o să atârne cu capul în jos. O s-o iau pe piticanie de pe capul tău. Avem de făcut ravagii în camera de alături.

Și uite-așa, se gândi ea, viața ei intrase iar pe făgașul normal. Pe fondul mârâiturilor lui Harper și al chicotelor lui Lily care se auzeau din camera de zi, Hayley deschise frigiderul pentru a-i cerceta conținutul.

„Jalnic", decise ea. Mai multe tipuri de bere, răcoritoare, apă plată, ceva ce părea a fi o pulpă de pui veche de când lumea, două ouă, un pachet de unt și o bucățică mucegăită de brânză.

Deschise congelatorul și dădu peste depozit. Numeroase recipiente cu mâncare rămasă, atent etichetate. David venise în ajutor. Dar era păcat că nu putea să gătească pur și simplu ceva, să-l impresioneze pe Harper.

Cine e jalnic? Se dă mare cu o altă femeie în fața ta, iar tu te prosternezi în fața lui. Iar acum gătești pentru el, ca o servitoare. Femeile nu sunt decât servitoare pentru bărbați. Îi scapă de muncă.

Minte la fel ca toți bărbații, iar tu îl crezi pentru că ești slabă și nesăbuită.

Fă-l să plătească. Cu toții ar trebui să plătească.

— Nu, șopti ea când se trezi stând în fața congelatorului deschis. Nu. Astea nu sunt gândurile mele. Și nu le vreau în capul meu.

— Ai spus ceva? strigă Harper.

— Nu. Nu, răspunse ea mai calmă.

Nu era nimic de spus. Nimic la care să se gândească. O să încropească ceva de-ale gurii și vor mânca. Ca un cuplu. Sau poate, puțin, ca o familie.

Ei trei. Doar ei trei.

Capitolul 14

Se simțea ca un familist, iar asta se dovedea puțin înfricoșător pentru Harper. Se obișnuiseră să ia cina cu toții seara. Stăteau împreună în bucătărie, cu Lily așezată în scaunul înalt pe care îl aduseseră din casa mare, el și Hayley la masă, iar conversația se desfășura atât de lesne, încât îl făcea să se simtă agitat.

Alunecau spre sentimentul de relație solidă, asemenea unei bărci care plutește spre țărm împinsă de o briză ușoară. Și nu era sigur că atunci când aveau să se lovească de el se vor alege cu cucuie și vânătăi sau vor fi teferi și nevătămați.

Oare și ea părea tulburată, sub aerul degajat? se întreba el. Sau nu era decât faptul că-și proiecta asupra ei propriile emoții?

Era atât de firesc să mănânce împreună la sfârșitul zilei, vorbind despre muncă sau despre ultimele isprăvi ale lui Lily. Cu toate astea, în ciuda aparenței de zăbavă, părea să existe, latent, un sentiment intens, care zicea ceva de genul: „Aici suntem și aici rămânem - măcar în seara asta”.

Cât de mult își dorea el, își doreau amândoi să-l păstreze pe „măcar” în ecuație?

— Mă gândeam, începu el, că dacă nu suntem prea ocupați mâine, ți-aș putea arăta cum să hibridizezi.

— Am idee cum se face. Roz mi-a arătat pașii pe un gura-leului.

— Eu mă gândeam la un crin. Se pretează foarte bine și am putea încerca. Ziceam să vedem dacă putem face unul mic, ceva într-o nuanță roz bombon. Și să-i dăm un nume pentru Lily.

Chipul ei începu să strălucească.

— Serios? Adică să creăm o nouă specie, pentru ea? O, Harper, ar fi minunat!

— Mă gândeam la roz - dar un roz puternic - și putem încerca să pudrăm ușor petalele cu o nuanță de roșu. Roșul este culoarea ta, așa că va fi Hayley’s Lily. Așa mă gândeam.

— O să mă faci să plâng.

— Ocupă-te puțin de polenizarea manuală și e foarte posibil să ajungi să plângi. Nu e o operațiune care să-ți aducă satisfacții rapid.

— Chiar mi-ar plăcea să încerc.

— Atunci o să ne apucăm de treabă. Tu ce zici, pitic? o întrebă el pe Lily. Vrei să ai floarea ta?

Ea apucă o păstaie de fasole verde cu două degețele delicate și o aruncă cu grijă pe podea.

— Pariez că floarea-i place mai mult decât legumele ei. Ăsta e semnalul că a terminat. Hayley se ridică. Mă duc s-o spăl.

— Aș putea s-o fac eu. Să-i fac baie.

Izbucnind în râs, Hayley scoase tava din fața scaunului de masă.

— Ai făcut vreodată baie unui copil mic?

— Nu, dar îmi amintesc cum era. Umpli cada, o arunci acolo și-i dai săpunul. Apoi te întorci și-o usuci după ce-ai mai băut o bere. Glumeam, adăugă când văzu ochii mari ai lui Hayley.

Desfăcu centurile de siguranță și o trase-n sus pe Lily.

— Mama ta crede că nu mă pricep să-ți fac băiță. O să-i arătăm noi.

— O, dar…

— Stai cu ea tot timpul. Nici măcar nu te întorci cu spatele. Apă caldă, nu fierbinte și toate celelalte, continuă el, îndepărtându-se.

Deasupra umărului său, Lily îi făcu semn de pa-pa cu mânuța.

Intră peste ei de trei ori, dar încercă să fie subtilă.

Până termină ea de strâns în bucătărie, Lily alerga de colo-colo, rozalie și pudrată, purtând doar scutecul. Unii bărbați, hotărî ea, aveau un talent natural de a se purta cu copiii, iar Harper părea să fie unul dintre ei.

— Ce mai urmează în programul ei?

— De obicei o las să se mai joace vreo oră, ca să obosească de tot. Apoi poate o să citim o carte - sau o parte din ea - dacă stă locului îndeajuns de mult. Harper, nu vrei să scapi de noi?

— Nu. Eu sper să rămâneți aici. Pot să aranjez pătuțul ăla în camera de oaspeți. Și-o s-o auzim dacă se trezește. Apoi putem fi împreună.

Îi luă mâinile lui Hayley și se aplecă ușor, capturându-i buzele.

— Vreau să fii cu mine în noaptea asta.

— Harper…

Se îndepărtă ușor, apoi se grăbi s-o prindă din urmă pe Lily.

— Stai, zise, și se opri în camera de zi când Lily făcu o linie dreaptă dintr-o grămadă de camioane și mașini din plastic. De unde-au apărut?

— Au fost ale mele. Genul de lucruri pe care le păstrezi

Și-l imagină pe Harper pe când era băiețel, jucându-se cu camioanele și scoțând zgomote ca un motor, asemănătoare cu cele pe care le făcea fetița ei.

— Harper, e atât de greu.

— Ce e greu?

— Să nu mă îndrăgostesc până peste cap de tine.

El tăcu pentru o clipă, apoi o roti ca să fie cu fața la el.

— Și ce dacă te-ai îndrăgosti?

— Exact asta nu știu. Uite, asta nu știu.

Ridicase vocea, așa că înghiți în sec ca să regleze volumul.

— Sunt multe implicații. Am început să fim împreună doar acum câteva săptămâni și deja se întâmplă atâtea lucruri. Iar eu nu știu ce vrei, ce cauți.

— Încă mă lămuresc și eu.

— E foarte bine pentru tine, Harper. Adică, serios, chiar e OK. Dar dacă eu te iubesc? Te iubesc, și tu îți dai seama că tot ceea ce-ți dorești este o excursie în Belize și șase luni de leneveală pe plajă? Eu trebuie să mă gândesc la Lily. Nu pot…

— Hayley, dacă aș fi vrut să ajung un vagabond care-și face veacul pe plajă, cred că aș ști până acum.

— Știi ce vreau să spun.

— OK, da. Și dacă eu mă îndrăgostesc de tine, dacă te iubesc, iar tu hotărăști că vrei să te întorci în Little Rock cu Lily și să-ți deschizi propria seră?

— N-aș putea…

El ridică o mână.

— Sigur că ai putea. Acesta este genul de risc pe care oamenii și-l asumă când se implică într-o astfel de relație. Poate o să te îndrăgostești, și poate celălalt n-o să vrea ceea ce cauți tu.

— Așadar, suntem raționali? O luăm pas cu pas?

— Am putea. Am putea face asta.

— Și dacă eu nu vreau să fiu rațională? îi aruncă ea. Dacă vreau să stau aici chiar acum și să-ți spun că sunt îndrăgostită de tine? Ce-ai să faci în legătură cu asta?

— Nu sunt sigur, când te văd cum te enervezi.

— Bineînțeles că mă enervez.

Își aruncă mâinile în sus.

— Sunt îndrăgostită de tine, la naiba, Harper, iar tu vrei să fii rațional, s-o iei pas cu pas. Iar din punctul meu de vedere, opțiunea asta e complet aiurea.

El se considera un bărbat destul de relaxat, în ciuda unui temperament periculos, pe care avea grijă să-l controleze în cea mai mare partea timpului. Așadar, cum reușise să ajungă atât de îndrăgostit de o femeie care trecea de la o stare la alta cât ai clipi? se întrebă. Asta dovedea că dragostea nu are nici o logică.

— În loc să iei foc, ar trebui să asculți. Am spus că am putea să fim raționali. Am putea s-o luăm pas cu pas. Dar cum și eu sunt îndrăgostit de tine, nu mă-nnebunesc nici eu după ideea asta.

— Te apuci și faci tot felul de chestii romantice, chestii romantice din filme. Și apoi chestii minunate, cum ar fi să-i faci baie fetiței mele, iar eu ar trebui să rămân o ființă rațională? Adică, la ce te-aștepți, Harper, la ce te-aștepți când tu…

Rămase fără suflare, apoi trase adânc aer în piept în timp ce el nu

făcea decât să se uite la ea, cu zâmbetul ăla pieziș și leneș al lui pe chip.

— Ce ziceai după ce m-ai boscorodit că ar trebui să ascult?

— Am spus că și eu sunt îndrăgostit de tine.

— Oh. O!

Se așeză pe vine când Lily îi aduse unul dintre camioane.

— E drăguț, scumpete. Nu vrei să-l iei tu?

Împinse camionul, făcându-l să traverseze încăperea și apoi se ridică.

— Nu spui asta doar pentru că sunt enervantă, nu?

— Practica mea generală nu include să-i spun unei femei că sunt îndrăgostit de ea atunci când ea e enervantă. Realitatea e că nu i-am mai spus asta nimănui înainte, pentru că e genul de lucru care are greutate. Ar trebui să aibă greutate. Așa că ești prima.

— Nu e pentru că o îndrăgești pe Lily, nu?

El ridică privirea spre ceruri.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Caut nod în papură.

Ridică mâinile, fluturându-le agitată.

— Am rămas fără suflare. Mă faci atât de fericită, că m-am simțit groaznic.

— Da, îmi dau seama cum funcționează asta. Absolut deloc!

— Mi-a fost atât de frică.

Izbucnind în râs, îl îmbrățișă plină de efuziune.

— Mi-a fost atât de frică să nu mă îndrăgostesc de tine și apoi să ajungem prieteni, ca femeia aia care a intrat în pepinieră zilele trecute. Nu vreau să fiu prietena ta, Harper, dacă relația noastră nu funcționează.

Se dădu un pas în spate, apoi își apăsă cu putere gura peste a lui.

— Te voi urî pentru totdeauna.

— Bine. Cred.

Oftă, din toți rărunchii, lipindu-și obrazul de al lui.

— Ce facem acum?

— Pentru că este o noutate pentru mine, mi-ar plăcea să mă obișnuiesc cu ideea o vreme. E un subiect destul de copleșitor. Pe termen scurt, aș zice să ne jucăm cu Lily. S-o epuizăm, așa încât după ce-o ducem la culcare, să te pot duce și eu în patul meu.

— Îmi place planul tău.

Când se întoarse după ce o dusese pe Lily în pat, Harper pusese muzică. Știa că erau rare momentele când muzica lipsea din viața lui. Deși soarele era la amurg, el aprinsese lumânări în dormitor. Și avea flori - nu întâlnise des bărbați atât de atenți, dar ajunsese să se aștepte la asta din partea lui.

— E în regulă? o întrebă el.

— Da. Adoarme destul de ușor, dar de obicei se mai trezește în timpul nopții.

— Atunci ar trebui să profităm de momentele de liniște.

Își lăsă mâinile să alunece pe brațele ei, apoi din nou în sus, pe trunchi.

— Îmi place la nebunie să fac dragoste cu tine. Să te ating. Să te privesc atunci când te ating. Felul în care trupul tău se mișcă împreună cu al meu.

— Poate e doar poftă trupească.

— Am avut parte de asta.

Buzele lui îi mângâiară linia maxilarului.

— Tu asta simți?

— Nu.

Își întoarse capul, pentru ca buzele să li se poată întâlni.

— Nu doar atât.

— Mă gândesc la tine. Cum arăți, cum te aud, cum te simt. Și iată-ne aici.

Își împleti degetele, mângâindu-i ceafa, în timp ce el o lungi pe pat. Mâinile lui alunecară în jos, în sus, apoi îi cuprinseră sânii.

— Ești perfectă. Perfectă, perfectă.

Își croi drum cu buzele, apoi o ciupi ușor de sfârc prin cămașă, până începu să tremure sub el.

Apoi îi trase cămașa de pe ea și simți pielea.

Era mai mult decât dorință trupească, se gândi ea chiar în clipa în care trupul i se arcui drept răspuns. Excitarea era străbătută de un sentiment clar de bucurie, asemenea bulelor care sfârâie în șampanie. O iubea. Harper cel cu mâini răbdătoare și temperament vulcanic o iubea.

Indiferent ce avea să se întâmple, era iubită. Iar dragostea care creștea atât de plină și de puternică înlăuntrul ei era bine-venită. Nu exista dar pe care să-l prețuiască mai mult.

Pentru a-i arăta - și cum simțea nevoia să-i arate - își turnă întreaga esență într-un sărut din valul acelei iubiri.

Și-l învălui cu ea până când el simți că-l doare inima de la atâta strălucire. Iubea și el. Dragostea nu mai venise până acum la el, iureșul acesta uluitor care-i umplea inima și sufletul, bărbăția și mintea. Femeia asta, cea care se mișca împreună cu el, care se unea cu el, era cea care aprinsese scânteia.

El savură parfumul și aroma pielii ei pe măsură ce azurul căpătă nuanțe noptatice, și o pasăre de noapte începu să cânte în mărul din fața ferestrei lui.

Înăuntru, aerul deveni dens și difuz, vibrând de gemete. El o simți ridicându-se, tremurând și cutremurându-se ajunsă în extaz, apoi

plutind în jos și rostindu-i numele, cu un geamăt pe buze. Pielea ei se înfiora la atingerea lui, iar propria piele se încălzea pe când ea îl mângâia cu palmele.

Buzele ei. S-ar fi putut cufunda între ele până când plăcerea s-ar fi învârtejit și ar fi început să scânteieze în mintea lui precum fuioarele de ceață.

Când ea se rostogoli peste el, se ridică deasupra lui, îi zări chipul în lumina lumânării. Strălucirea lui încadrată de părul ei închis la culoare, albastrul delicat al ochilor ei întunecat de pasiune.

Buzele ei le capturară pe ale lui, catifelate, din ce în ce mai catifelate pe măsură ce sărutul se adâncea. Apoi sunetul eliberat din gât în timp ce îl primi în ea. Harper închise ochii, savurând senzația pe măsură ce ea se închidea în jurul ei.

— Asta vrei, șopti ea. Asta vreți toți.

Schimbarea se petrecu asemenea unui pocnet din degete, iar răcoarea se simți ca o teacă de gheață. O privi, și totul în el încremeni.

— Nu.

— Să penetrați. Să vă îngropați.

— Oprește-te!

El o apucă de șolduri pentru a o ține pe loc, chiar în timp ce ea se mișca, făcându-l să simtă un amalgam de excitare și de groază.

— Spune-i orice. Iubire. Promisiuni. Minciuni. Atâta vreme cât ajungi între picioarele ei.

Coapsele ei îl ținură strâns, lungi și puternice, ca o menghină. Trupul lui Hayley, știa, dar nu era Hayley. Simți repulsia copleșindu-l.

— Oprește-te.

Întinse mâinile și ceea ce sălășluia în ea începu să râdă.

— Să te duc la extaz? Să te călăresc ca pe un ponei până…

O împinse în spate, iar ea continuă să râdă, tolănindu-se goală în lumina pâlpâitoare.

— Las-o în pace.

El o târî înapoi.

— N-ai nici un drept asupra ei.

— La fel ca și tine. Mai mult. Noi suntem la fel, eu și ea. La fel.

— Nu. Nu sunteți. Ea nu caută calea ușoară. E caldă și puternică, și dreaptă.

— Și eu aș fi putut fi.

În ochii ei se citea și altceva acum. Regret, durere, nevoie.

— Pot fi. Și știu mai bine decât ea ce se poate face cu trupul ăsta. Se lipi de el, începând să-i spună șoapte erotice la ureche.

Simțind cum panica îi arde vintrele, o scutură.

— Hayley. La naiba, Hayley. Ești mai puternică decât ea. N-o lăsa să facă asta.

Și deși cea care îl privea era tot alta, deși buzele ei erau reci, atât de

reci, el o sărută. Cu blândețe.

— Te iubesc. Hayley, te iubesc, întoarce-te la mine.

Și știu exact clipa când ea se întoarse. Și o luă strâns în brațe în timp ce ea tremura.

— Harper.

— Șșșșșt! E în regulă.

— Ea a… O, Doamne. Nu eram eu. N-am vrut să spun toate lucrurile alea. Harper…

Consolarea, se gândi el, nu era răspunsul, nu aici, nu acum.

— Pe tine te vreau.

Buzele lui îi mângâiară fața, iar mâinile lui începură s-o mângâie, încălzind-o din nou.

— Doar tu, doar eu. N-o să-i îngăduim să se atingă de asta. Privește-mă.

Îi prinse mâinile în ale lui, și se împlântă în ea.

— Privește-mă, repetă el. Rămâi cu mine.

Răcoarea deveni căldură, iar groaza se transformă în bucurie. Iar ea rămase cu el. Înlănțuiți.

Ea nu putu vorbi, nici măcar când capul lui se odihni pe abdomenul ei, iar cântecul păsării de noapte fusese înlocuit de țârâitul cicadelor. Furtuna dinăuntrul ei era atât de crâncenă, încât nu putea distinge șocul de frică și frica de rușine.

El își lipi buzele de pielea ei, apoi se ridică.

— Mă duc să aduc niște apă și o să verific și ce face Lily.

Acum trebui să-și înăbușe cuvintele. Rugămînți să n-o lase singură, nici măcar pentru o clipă. Dar era o nebunie imposibilă. N-avea cum să fie păzită în permanență. În plus, nu putea suporta ideea că el ar simți nevoia s-o supravegheze, așteptând ca Amelia s-o folosească din nou.

Se ridică în capul oaselor, trăgându-și genunchii în sus și odihnindu-și fruntea pe ei.

Rămase așa până se întoarse el și se așeză pe pat lângă ea.

— Harper. Nu știu ce să spun.

— N-a fost vina ta, să lămurim asta de la început. Și ai scos-o din tine sau prin tine, cum naiba o fi.

— Nu știu cum ai suportat să mă mai atingi apoi.

— Crezi că aș lăsa-o să învingă? Crezi că aș lăsa-o să ne bată?

Furia abia stăpânită din vocea lui o făcu să ridice ușor capul.

— Erai… erai în mine când ea… E atât de înfricoșător.

— Uite.

Îi întinse paharul cu apă.

— Înfricoșător pentru amândoi, fu el de acord. Și puțin prea incestuos pentru mine. Isuse. Nimic nu se compară cu o stră-

străbunică foarte apropiată.

— Ea nu se gândea la tine așa. Nu știu dacă te ajută cu ceva.

Reprimându-și un fior, îi întinse înapoi paharul cu apă.

— Ea… Am simțit de parcă l-ar fi văzut pe el. Pe Reginald. Era - eram - de-a dreptul încinsă, apoi a fost ca și cum un val de furie a năvălit peste mine. Dar totul parcă a devenit și mai incitant. Mai amenințător. Apoi toate s-au amestecat în ceață. Eu și ea, tu și el. Iar eu eram cu nervii întinși la maximum și nu puteam să-mi revin. Apoi mi-ai spus că mă iubești, mai sărutat și asta mi-a dat un punct de sprijin.

— A încercat să se folosească de noi. Dar n-am lăsat-o.

Puse apa deoparte înainte s-o întindă pe spate, astfel încât să se poată lungi lângă ea și s-o tragă aproape.

— Va fi în regulă.

Dar chiar și stând în siguranță, strâns în brațele lui, ei nu-i venea să creadă.

Era ciudat, dar Harper simți că Mitch ar trebui să afle despre orice incident care o implica pe Amelia. Chiar dacă era vorba despre un incident petrecut pe când el era în pat cu Hayley.

Măcar era o discuție între bărbați. Dacă mama lui ținea neapărat să afle și ea ce se întâmplase, putea să-l întrebe apoi pe tatăl lui vitreg.

— Cât a durat? întrebă Mitch.

— Poate vreo două minute. A părut mai mult, dată fiind situația, dar probabil cam atât.

— N-a fost violentă.

— Nu. Dar știi…

Trebui să se oprească un moment și să-și concentreze atenția asupra panoului de lucru din bibliotecă.

— Violul nu este întotdeauna violent, și totuși… În fine, eu așa am simțit. Ca un fel de viol. O chestie legată de putere. Gen „te-am prins de mădular, deci eu sunt la conducere”.

— Se potrivește cu genul profilului de personalitate pe care l-am întocmit. Ea nu înțelege asta atâta vreme cât legătura dintre tine și Hayley e sexuală, sex de dragul sexului nu este forța motoare. Probabil că te-a marcat.

Harper doar dădu din cap. Încă i se făcea rău când se gândea în urmă.

— Cât mai trebuie să știm înainte să putem să oprim toate astea?

— Aș vrea să-ți pot spune. Avem numele ei, situația ei. Știm că se află printre strămoșii tăi. Știm că pruncul i-a fost luat și presupunem că fără consimțământul ei. Sau poate după ce l-a dat, s-a răzgândit. Știm că a venit aici, la Harper House, și trebuie să credem că a murit aici. Poate dacă aflăm cum, dar asta nu e o garanție.

Harper nu se bazase niciodată pe garanții, nici în viața, nici în munca sa. Tatăl său murise pe când el avea abia șapte ani, ceea ce a pus capăt oricărui fel de garanție legată de o familie tradițională. Munca lui era constituită dintr-o serie de experimente, riscuri calculate, abilități învățate și noroc chior. Și nici una dintre acestea nu garanta succesul.

Harper considera eșecul în cel mai rău caz o amânare și în cel mai bun caz o altă etapă din cadrul procesului.

Dar lucrurile erau mult diferite când venea vorba despre femeia pe care o iubea și de bunăstarea și sănătatea ei mentală.

Își aminti de asta când o găsi udând plantele.

Purta pantalonii scurți și maioul din bumbac care erau un fel de uniformă în pepinieră. Avea niște încălțări din pânză care odată fuseseră negre și pe care le putea uda după plac, iar chipul îi era umbrit de cozorocul uneia dintre șepcile cu logoul pepinierei.

Arăta mult prea tristă și dusă pe gânduri. Partea cu gândurile fu dovedită imediat, când sări cât colo în momentul în care el îi spuse:

— Hei.

— Doamne, m-ai speriat.

— Asta pățești când visezi cu ochii deschiși în timpul programului. Și că veni vorba, o să încep hibridizarea de care-ți spuneam și aș avea nevoie de un asistent.

— Încă mai vrei să faci asta?

— De ce n-aș vrea?

— Mă gândeam că după ce-ai avut vreme să te mai gândești, o să vrei să păstrezi distanța pentru o vreme.

El nu făcu decât să se apropie de ea, punând deoparte cu grijă stropitoarea și o sărută.

— Cred că te-ai înșelat.

— Cred că da. Norocul meu.

— Vino când termini. I-am spus deja Stellei că am să te răpesc pentru o vreme.

El își petrecu timpul cu pregătirile, aliniind uneltele și plantele pe care voia să le folosească. Trecu în calculator speciile, planta-mamă, numele și caracteristicile plantei pe care voia s-o obțină.

Fiindcă nu mai avea cum să poarte căști, din moment ce nu urma să lucreze singur, schimbă Beethoven cu Loreena McKennitt. Se gândi că o să le placă și plantelor sale, iar el o să fie mult mai fericit.

Când Hayley intră, el tocmai scotocea după o cola, așa că scoase două.

— E o treabă foarte interesantă.

Îi întinse cutia.

— Mai întâi spune-mi ce știi despre hibridizare.

— Păi… e ca și cum ai avea o mamă și un tată, părinții. Două plante

diferite - pot fi de același tip sau două diferite… Cum le spune?

— Genera.

— Corect. Așadar, ai nevoie de unele cu caracteristici stabile și le încrucișezi prin polenizare manuală. Adică polen de la una, semințe de la alta… cam ca sexul.

— Nu-i rău. O să folosim o plantă în miniatură pe care am selectat-o să fie planta părinte. Iar planta asta pestriță va fi cealaltă, părintele de însămânțare. Vezi, am protejat-o cu o pungă - asta ține departe insectele polenizatoare, iar noi o să scoatem staminele acum, înainte să se autopolenizeze. Am pus astea în ghivece și le-am adus înăuntru iarna trecută ca să se poată dezvolta.

— Te-ai gândit de ceva vreme la asta.

— Da, cam de când s-a născut Lily. În fine, astăzi lucrăm cu părintele cu polen. Știi cum?

— Atunci a făcut-o Roz. Eu doar m-am uitat.

— De data asta, încearcă tu. Pe-asta am tăiat-o deja, chiar deasupra nodului, vezi? A stat în apă și e deschisă complet acum. Vezi cum se despică anterele? Sunt pregătite pentru polen.

— Așadar, ai făcut preludiul.

— Una dintre micile mele abilități.

Ea mimă că-și dă ochii peste cap.

— Mie-mi spui.

— Acum tu.

— O, Doamne. Trebuie să scot petalele, nu?

— Cu o răsucire scurtă și rapidă, din exterior spre interior până vezi anterele.

— Încep.

— E bine, zise el privind-o. Doar fii atentă să lași anterele intacte. Da, frumos lucrat, ai mâini bune.

— Am emoții. N-aș vrea să fac prostii.

— N-o să faci.

Degetele ei erau rapide și pricepute în timp ce smulgeau petalele.

— Și dacă o s-o faci, alegem alta.

— Am făcut bine? E bine?

— Ce vezi?

Își mușcă buza.

— Micuțele antere sunt goale-pușcă.

— Următorul pas.

El luă o perie din păr de cămilă.

— Trebuie să strângi polenul. Folosește asta, trece-o peste antere. O să-l păstrăm în vasul ăsta, ca să-l ținem uscat. Vezi, e pufos, ceea ce înseamnă că e la maturitate. Voi pune o etichetă pe vas.

— E chiar distractiv. N-ai crede dacă ți-aș spune că în liceu am fost varză la chimie.

— Doar aveai nevoie de un partener de laborator mai bun. Ai mei erau așa. Acum o să pregătim planta pentru însămânțare. Vezi ăsta? întrebă ridicând crinul pe care-l alesese. Nu trebuie să fie deschis de tot. Avem nevoie de o floare bine dezvoltată, dar cu antere tinere - înainte să aibă loc autopolenizarea. Îi scoatem petalele și anterele.

— O dezbrăcăm la piele.

— Ca să spunem așa. Nu trebuie lăsate fragmente, căci pot putrezi creând fungi și te-ai ars. Ceea ce trebuie să obții sunt niște stigmate bine expuse.

— Fă tu partea asta. Ca să fim ca o echipă.

— O.K.

El răsuci și smulse petalele, apoi întinse mâna după pensetă, smulgând cu abilitate anterele.

— Acum așteaptă până mâine pentru polen. Și stigmatele au timp să devină lipicioase. Poți folosi o perie, dar mie-mi place să folosesc degetul. Gata.

Făcu un pas în spate.

— Asta-i tot?

— Asta e prima. Hai să trecem la următoarea. Avem vreo duzină aici. Cred că o să încercăm vreo doi părinți polenizatori aici. Să vedem ce ne iese.

Urmară pașii pe rând. Într-un ritm bun, prietenos, se gândi Hayley, și satisfăcător.

— Cum ai ales plantele cu care să lucrezi?

— Le-am tot urmărit o vreme, identificând obiceiurile de creștere și tiparele de formă, de culoare.

— De când s-a născut ea.

— Da, cam așa.

— Harper, mai știi că ți-am spus că dacă relația noastră n-o să meargă, o să te urăsc pentru tot restul vieții?

— Da, am înțeles asta.

— Chiar așa o să fac, dar o să o țin în mine - în cea mai mare parte - pentru că știu că o iubești. Cu adevărat.

— Sunt topit. Trebuie să recunosc. Mâine, polenizăm, punem etichete și trecem totul în computer. Apoi o ținem sub observație. Probabil va dura în jur de o săptămână până vom vedea ovarul umflându-se, dacă avem succes.

— Ovare umflate. Îmi aduc aminte.

El rânji, continuând să lucreze.

— După vreo încă două săptămâni, ar trebui să se formeze teaca, apoi mai durează vreo lună până sămânța ajunge la maturitate. Vom ști că s-a întâmplat atunci când vârful începe să se despice.

— Da, déjà-vu.

— Termină. Deja devine ciudat.

Se duse la computer, degetele lui lungi mișcându-se pe tastatură în timp ce introducea datele.

— Iar noi luăm semințele, le uscăm și le plantăm toamna târziu, îmi place să fac așa ca să nu germineze până primăvara.

— Le plantăm afară?

— Nu, aici. În pământul de flori creat de mama, în ghivece de zece centimetri, apoi le scoatem afară. Și când sunt suficient de mari, le transferăm într-un strat din pepinieră. O să mai dureze vreun an până înfloresc și vedem ce-am obținut.

— Din fericire, nu știu nimic despre o sarcină de doi ani.

— Da, femeile scapă după doar nouă luni. Cât ai clipi.

— Ia încearcă tu, prietene.

— Mie-mi convine cum se desfășoară lucrurile. Așadar, am făcut documentarea și, dacă totul merge cum trebuie, vom vedea în cele din urmă câteva flori noi, iar unele dintre ele ar trebui să aibă caracteristicile ambilor părinți.

Aruncă o privire spre plăntuțe și dădu din cap.

— O să obținem ce trebuie, sau dacă nu va fi perfect, să sperăm că va fi ceva suficient de apropiat încât să încercăm o altă generație sau un alt părinte.

— Cu alte cuvinte, asta poate dura… o grămadă de ani.

— Hibridizarea serioasă nu e pentru tăntălăi.

— Îmi place. Și-mi place că nu obții rezultatele peste noapte. Și ai parte de sentimentul ăsta de anticipare. Și poate n-o să obții exact ce aveai în minte, dar altceva. Nu neapărat mai bun, dar la fel de frumos.

— E, așa da, vorbești ca un profesionist.

— Mă simt bine.

Se depărtă de bancul de lucru.

— Aveam o zi atât de proastă. Nu făceam decât să mă gândesc la ce s-a întâmplat azi-noapte, simțind că mi se face rău doar amintindu-mi.

— N-a fost vina ta.

— Știu… În capul meu. Dar în același timp mă întrebam dacă vom mai fi în stare să fim împreună nestânjeniți… sau dacă vom trece repede peste asta. Dacă tu te-ai simți… nu știu, jenat, iar eu aș fi agitată. Mi se părea că era posibil să fi ratat șansa de a fi pur și simplu îndrăgostiți.

— Pentru mine nu s-a schimbat nimic.

— Știu.

Stăteau unul lângă celălalt în fața bancului de lucru, iar ea își puse capul pe umărul lui.

— Și mă simt mai liniștită știind asta.

— Mai bine îți spun de-acum că i-am povestit Iui Mitch ce s-a întâmplat.

— Oh!

Tresări și trase iute aer în piept.

— Da, era inevitabil, și mai bine c-ai făcut-o tu. A fost groaznic?

— Nu. Doar puțin ciudat. Ne-am petrecut multă vreme vorbind fără să ne privim în ochi.

— N-o să mă mai gândesc la asta, hotărî Hayley. Refuz să mă mai gândesc.

Se întoarse spre el cât să-l poată săruta.

— Mai bine mă întorc la munca pentru care sunt într-adevăr plătită. Ne vedem acasă.

În timp ce fredona, ocupându-se de treburile obișnuite ale zilei, Stella trecu pe lângă ea, apoi se opri, cu mâinile în șolduri.

— În mod clar, hibridizarea îți prieste.

— Mă simt minunat. Mâine urmează pasul doi.

— Mă bucur. Erai cam pleoștită de dimineață.

— N-am dormit prea bine, dar am avut parte de revigorare, și-ncă cum.

Aruncă o privire în jur să se asigure că nu era nimeni prin preajmă să o audă.

— Suntem îndrăgostiți.

Rânjind, făcu o inimă în aer cu arătătoarele ambelor mâini.

— Eu și Harper. Împreună.

— Uau! Vești proaspete.

Râzând, Hayley continuă să îndese pungi cu pământ de flori din cărucior pe raft.

— Adică îndrăgostiți de-a binelea. Ne-am spus cuvântul cu I.

— Sunt fericită s-aud asta.

O îmbrățișă.

— Foarte fericită.

— Și eu. Dar… Trebuie să-ți spun ce s-a întâmplat.

Precaută, Hayley mai aruncă o privire în jur și îi povesti Stellei incidentul cu glas scăzut.

— Doamne sfinte! Te simți bine?

— A fost groaznic, încă mi se strânge stomacul când mă gândesc. Nu știam cum o să putem trece peste asta. Asta a fost chiar mai îngrozitor decât experiența însăși. Dar am trecut. Nici nu-mi pot imagina cum trebuie să se fi simțit el, dar nu s-a depărtat de mine.

— Te iubește.

— Într-adevăr. Chiar mă iubește.

„Există miracole”, se gândi ea.

— Stella, întotdeauna m-am gândit că o să mă îndrăgostesc într-o zi, dar nu știam că ar putea fi așa. Iar acum că știu, nu pot să nu țin cu dinții de ea. Știi?

— Știu. Și ar trebui să fii fericită. Ar trebui să știi că chestia asta nu

are nici o legătură cu voi. Iar tu și Harper ar trebui să vă bucurați de etapa asta euforică pentru că este foarte prețioasă.

— Mă simt de parcă tot ceea ce-am trăit până acum a fost pentru a ajunge aici, m-a condus la el. Și părțile bune, și cele rele. Și pot suporta răul pentru că știu că am găsit ceva în noi care contează într-adevăr. Bănuiesc că sună plictisitor, da…

— Nu e adevărat. Sună a fericire.

Capitolul 15

Laptopul la mâna a doua fusese o achiziție inspirată, și, folosindu-l, Hayley simțea că făcea ceva util. O oră sau două petrecute pe un motor de căutare nu-i aduseseră cine știe ce informații, cel puțin nu pentru situația ei specifică, dar o asiguraseră că nu era singură.

Existau mulți oameni care măcar credeau că aveau experiențe cu fantome și bântuiri. Deja redacta un document cu sfaturi esențiale culese de pe fiecare site pe care-l vizitase, și, având computerul, putea să-și scrie mult mai repede rapoartele decât dacă le-ar fi mâzgălit într-un carnețel.

Și era distractiv să le poată trimită e-mailuri prietenilor din Little Rock.

Firește că se lăsă dusă de val navigând pe internet, la fel cum se lăsa fascinată de cărți. Erau atât de multe informații, atâtea lucruri interesante. Și, invariabil, dădeai dintr-una într-alta, astfel că, dacă nu era atentă, avea s-o prindă miezul nopții cocoșată deasupra tastaturii.

Stătea sprijinită în cot, cu bărbia în palmă și mintea concentrată asupra unei relatări din Toronto despre fantoma unui copil care plângea, când o mână o atinse pe umăr. Nu sări cât colo și își înăbuși un țipăt. În loc de asta, închise ochii și rosti pe un ton aproape firesc:

— Te rog, spune-mi că e o mână adevărată.

— Sper că este, având în vedere că e prinsă de încheietura mea.

— Roz.

Hayley respiră ușurată, încet.

— Am o bilă albă, nu? Pentru că n-am sărit să mă agăț de tavan ca o pisică din desene animate.

— Ar fi fost amuzant.

Își miji ochii ca să citească ce scria pe ecran.

— Vânători de fantome.com?

— Unul dintre multele site-uri, îi spuse Hayley. Și, serios, sunt tot felul de informații extraordinare. Știai că una dintre modalitățile tradiționale de a descuraja fantomele să intre într-o încăpere este să înfigi ace sau bați cuie de fier în jurul ușii? Se pare că se agață în ele și nu mai pot intra. Bineînțeles, dacă ai face-o atunci când ele ar fi deja înăuntru, atunci n-ar mai putea ieși.

— Dacă te prind că bați ceva în tâmplăria mea, te jupoi.

— Mi-am dat seama. În plus, nu văd cum ar putea funcționa.

Se ridică, depărtându-se de ecran.

— Se spune că ar trebui să vorbești cu fantoma, politicos, pur și simplu s-o rogi să plece. Ceva de genul: „Hei, îmi pare rău de ghinionul tău, că ești moartă și toate cele, dar asta e casa mea acum, iar tu îmi tulburi existența, așa că mă întrebam dacă te-ar deranja să mergi mai departe”.

— Aș spune că am încercat diverse variații pe tema asta.

— Da, fără succes.

Când Roz se așeză pe canapeaua din salon, Hayley înțelese că nu venise doar pentru a discuta despre Amelia. Inima ei începu să o ia la galop.

— Bineînțeles, se zice că totul trebuie documentat, dar Mitch deja ne-a pus să facem asta. Și să faci fotografii. Poți angaja un vânător de fantome, dar bănuiesc că nu vrei să aduci o grămadă de străini în casă.

— Bănuiești bine.

— Sau poți cere unui preot să binecuvânteze casa. N-ar avea ce să strice.

— Ți-e frică.

— Mai mult decât înainte, da. Dar știu că lucrurile astea - bătu cu degetul în ecran - nu sunt de mare ajutor pentru că tot ceea ce facem noi, ceea ce am plănuit întotdeauna să facem este să aflăm cine, ce, de ce. Și dacă am reușit să scăpăm de ea din casă, n-am mai putea afla toate astea. Dar pur și simplu îmi place să culeg informații.

— Tu și Mitch sunteți ca două picături de apă. Ai scris ce s-a întâmplat noaptea trecută, cu tine și Harper?

— Da.

Simți cum i se înfierbântă obrajii.

— Încă nu… hm, încă nu i-am dat nimic lui Mitch.

— Este o problemă foarte personală. Mie nu mi-ar plăcea să împărtășesc genul ăla de experiență cu un străin.

— Nu ești așa. Adică, el nu este. Și nici tu.

— Oricine, indiferent cât de mult îl iubești, este un străin când vine vorba despre intimitatea patului, Hayley. Vreau să înțelegi asta. Și de asemenea vreau să știi că nu ai de ce să umbli cu mănuși cu mine în legătură cu asta. Am așteptat două zile, sperând ca subiectul să nu mai fie atât de sensibil.

— Știu că Harper i-a povestit lui Mitch și știam că Mitch îți va spune și ție. Eu pur și simplu n-am putut, Roz. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Harper - nu că aș putea fi cu altcineva în afară de Harper… Deja stric lucrurile.

— Nu e adevărat.

— Ideea e… Harper e al tău.

— Da, este.

Își sui picioarele pe masă, în poziția ei obișnuită.

— Am știut când s-a îndrăgostit de tine, deși tu nu ți-ai dat seama, și mă îndoiesc că el a înțeles.

— Mă gândesc că poate a fost noaptea pe care am petrecut-o la Peabody.

Roz clătină din cap.

— Ăla e romantism, și un moment foarte prețios. Dar nu s-a întâmplat atunci. Cine te-a ținut de mână când s-a născut Lily?

— Oh!

Hayley ridică o mână la gât, amintindu-și.

— El. Harper m-a ținut, și cred că el era cel puțin la fel de speriat ca și mine.

— Când am văzut și am înțeles, inima mea a plâns. Doar pentru o clipă. Vei înțelege ce spun când va veni rândul lui Lily. Și dacă vei fi norocoasă, așa cum sunt eu, o să privești cum puiul tău se îndrăgostește de cineva pe care tu-l iubești, și-l respecți, și-l admiri, care te amuză și de care te simți apropiată. Așa că atunci când inima ta o să plângă, va fi de fericire și de recunoștință.

Lacrimile i se scurgeau pe chip.

— Nu știu cum aș putea deveni mai norocoasă decât sunt deja. Ai fost atât de bună cu mine. Nu, te rog, nu spune că nu e important, adăugă ea când Roz clătină din cap. Înseamnă atât de mult pentru mine. Când am venit aici, credeam că sunt atât de deșteaptă și de puternică, atât de pregătită. „Dacă mă dă afară, o să merg mai departe”, mă gândeam. „O să-mi găsesc o slujbă, un apartament, o să fac copilul ăsta. O să fiu în regulă.” Dacă aș fi știut de ce e nevoie… nu numai cât timp, efort, ci câtă dragoste și câte griji te copleșesc când ai un copil, m-aș fi aruncat la picioarele tale, implorând pentru ajutorul tău. Dar tot ce a trebuit să fac a fost să-ți cer.

— Ți-am dat o slujbă și un loc unde să stai pentru că faci parte din familie și pentru că te aflai într-o situație specială. Dar nu de asta ești încă aici. Ți-ai câștigat locul În Grădină, și locul în casa asta. Să nu cumva să crezi că dacă n-ai fi făcut asta nu ți-aș fi arătat ușa.

Și faptul că știa o făcu pe Hayley să rânjească.

— Am vrut să-ți dovedesc de ce sunt în stare și sunt mândră că am reușit. Dar, Roz, pentru că o am pe Lily, știu ce înseamnă Harper pentru tine. Și o parte din motivul pentru care mi-e teamă, mult mai teamă decât înainte, este că Mireasa ar putea să-i facă rău.

— De ce crezi asta?

— L-a văzut pe Reginald în el. Poate unul dintre motivele pentru care mă bântuie este reprezentat de ceea ce simt pentru Harper. Când l-am văzut prima oară, îmi amintesc că mi-am spus: „Uau, dacă ar fi disponibil, aș sări pe el”.

Când Roz izbucni în râs, Hayley se făcu roșie ca racul.

— Vezi ce-mi iese din gură? Isuse, ești mama lui!

— Uită asta pentru un minut. Continuă.

— Păi… atunci nu mă puteam gândi serios la un bărbat sau la o relație. Pur și simplu mă gândeam că arată bine, apoi, pe măsură ce am început să-l cunosc, mi-am dat seama că e blând, și amuzant, și inteligent. Și mi-a plăcut mult și mă enervam din când în când pentru că el era atât de drăguț, iar eu eram însărcinată și aveam toane, și nu eram în cea mai bună formă. După ce Lily s-a născut, am încercat să mă gândesc la el ca la un frate, sau un văr. De fapt, mi-e văr, dar știi ce vreau să spun.

— La fel cum te gândești la David, la Logan sau la ceilalți fii ai mei.

— Da. Chiar am încercat să-l pun alături de ei. Și aveam atât de multe de făcut și de învățat, încât era ușor să ignor ușoara fluturare din stomac. Știi care.

— Slavă Domnului că știu, replică Roz cu ardoare.

— Apoi n-a mai fost atât de ușoară, iar sentimentele pentru el au devenit din ce în ce mai puternice. Și cred că în momentul în care am început să le recunosc eu însămi, când am început să-mi imaginez cum ar putea fi cu el, Amelia a început să se strecoare înăuntru.

— Și cu cât au devenit mai puternice sentimentele, cu atât mai puternice și mai clare au devenit obiecțiile ei.

— Sunt îngrijorată că ar putea să-l rănească, prin intermediul meu. Văzându-l pe Reginald, și nu pe Harper. Mi-e teamă că nu voi fi în stare s-o opresc.

Roz se încruntă.

— Mi se pare că nu-i acorzi suficientă încredere lui Harper că poate avea grijă de el însuși.

— Poate că așa e. Dar ea e îngrozitor de puternică, Roz. Mai puternică decât era până acum, cred.

Amintindu-și senzația pe care o avusese fiind dată la o parte din propriul trup, Hayley trase aer în piept, apoi expiră profund.

— Și mi se pare că a avut o grămadă de timp la dispoziție să se gândească la răzbunare.

— Harper este mult mai puternic decât crede ea. Și la fel și tu.

Spera ca Roz să aibă dreptate. În timp ce stătea întinsă în pat, trează, cu Harper lângă ea, spera că avea inteligența și tăria de caracter să înfrunte ofensiva unui spirit răzbunător. Mai rău, unul față de care simțea o oarecare compasiune.

Dar Harper nu era responsabil pentru ceea ce i se întâmplase. Nimeni dintre cei care locuiau în Harper House acum nu era vinovat. Trebuia să existe o cale prin care s-o facă pe Amelia să înțeleagă asta. Să-i arate că Harper nu era numai copilul căruia îi cântase cândva, ci și un bărbat bun și plin de afecțiune. Și nu semăna deloc cu Reginald.

Oare cum fusese el de fapt? Reginald Harper. Un bărbat obsedat de ideea de a avea un fiu, lăsase în mod deliberat însărcinată o femeie care nu era soția sa. Indiferent dacă Amelia consimțise sau nu - iar ei n-aveau cum să afle - fusese un gest egoist și josnic din partea sa. Apoi luase copilul, silindu-și soția să-l accepte ca fiind al ei. Nu ar fi fost capabil să iubească. Nici pe soția sa, nici pe Amelia, cu siguranță nu copilul.

Nu era de mirare că Amelia îl disprețuia, și cu spiritul, mintea sau inima distruse, îi inclusese pe toți bărbații în tagma lui.

Oare cum fusese pentru ea? Pentru Amelia?

Stătea la masa de toaletă, colorându-și cu grijă obrajii la lumina lămpii. Sarcina îi răpise îmbujorarea. O umilire în plus, după răul îngrozitor din toate diminețile, îngroșarea taliei și oboseala fără margini.

Și cu toate astea, erau și beneficii. Atâtea la care nu se gândise. Zâmbi în timp ce-și colora buzele. De unde să fi știut că Reginald avea să fie atât de încântat? Sau atât de generos.

Își ridică brațul pentru a cerceta inimioarele din rubine și diamante care îi împodobeau încheietura. Puțin prea delicate pentru gustul ei, într-adevăr, dar cu o strălucire neprețuită.

Și îi angajase o altă servitoare, îi dăduse mână liberă să-și cumpere o nouă garderobă pentru silueta ei în schimbare. Mai multe bijuterii. Mai multă atenție.

O vizita de trei ori pe săptămână acum, și niciodată nu venea cu mâna goală, chiar dacă nu-i aducea decât ciocolată sau fructe glasate atunci când ea pomenea de faptul că avea poftă de dulciuri.

Cât de fascinant era să știe că perspectiva unui copil putea face un bărbat atât de docil.

Își imagină că fusese foarte atent și cu soția lui, în schimb. Dar ea îl năpăstuise cu fete, în locul fiului pe care el îl râvnea de atâta timp. Ea însă avea să-i dea un fiu. Și dându-i-l, avea să se bucure de avantaje tot restul vieții.

O casă mai mare pentru început, hotărî ea. Haine, bijuterii, blănuri, o trăsură nouă - poate și o căsuță la țară. El își permitea.

Reginald Harper n-avea să se zgârcească la cheltuit când venea vorba de fiul lui, fie el și fiul lui bastard, era sigură de asta. Iar ca mamă a acelui fiu, ea nu mai era nevoită să-și caute alt protector, să mai flirteze, să mai seducă și să mai facă târguri cu bărbații avuți și cu poziție bună, oferind sex și alinare în schimbul modului de viață după care tânjea. Pe care-l merita. Pe care-l câștigase.

Se ridică de la masa de toaletă și, cu părul strălucind auriu, cu bijuteriile scânteind în alb și roșu, cu rochia licărind argintiu, întoarse spre ea oglinda mare, rabatabilă.

Asta era moneda ei de schimb. Burta asta umflată. Uite cât de curios și de ciudat, cât de grasă și de demodată arăta, în ciuda rochiei minunate. Și cu toate astea, Reginald era înnebunit după ea. Îi mângâia burta umflată, chiar și când era cuprins de focul pasiunii. Și atunci, era mai bun, mai blând decât îl cunoscuse ea vreodată. Aproape că-l putea iubi în acele momente, când mâinile lui erau tandre în loc să poruncească. Aproape.

Dar dragostea nu făcea parte din joc, și totul nu era decât un joc. Un târg între plăcere și stil. Cum ar fi putut să iubească niște bărbați atât de slabi, de amăgitori, de aroganți? Ar fi fost ridicol, la fel de ridicol ca și să simtă milă pentru nevestele pe care le înșelau cu ea. Femei care strângeau din buzele subțiri și pretindeau că nu știu, care treceau cu nasul pe sus pe lângă ea pe stradă sau femei asemenea mamei sale, care erau sclavele lor pentru câțiva bănuți.

Ea era menită pentru lucruri mai măreațe, se gândi și ridică o sticluță grea de cristal pentru a-și mângâia gâtul cu parfumul scump. Era menită pentru mătăsuri și diamante.

Când Reginald avea să sosească, ea se va îmbufna, doar puțin, și-i va spune despre broșa cu diamante pe care o văzuse în după-amiaza aceea. Cum tânjea cu disperare după ea.

Și asta nu era bine pentru copil. Își imagină că broșa va fi a ei într-o zi. Râse satisfăcută, făcând o mică piruetă.

Apoi se opri, încremenind. Mâna îi tremură când o ridică s-o apese pe burtă.

Se mișcase.

Simți ca o fluturare înăuntrul ei, ceva întinzându-se. Niște aripi micuțe care se mișcau.

Oglinda o înfățișă în picioare, în rochia ei sclipitoare, cu degetele desfăcute lipite de mica umflătură de parcă ar fi vrut să păzească bine ceea ce era înăuntru.

În ea. Viu. Fiul ei.

Al ei.

*

Hayley își amintea foarte limpede. Nici chiar dimineață, nu avea nimic din caracterul fragmentar și cețos specific visului.

— Era… cred că era un fel de încercare de a atrage compasiunea. De fapt, mai mult empatia.

Își ținea cana cu palmele în timp ce sorbea cafea în locul în care luau micul dejun.

— Cum așa?

Mitch adusese reportofonul și laptopul, așa cum ceruse ea.

— Ți-a vorbit direct la un moment dat?

— Nu, pentru că nu era ea, eram eu. Sau eram amândouă. Nu visam, ci eram acolo. Simțeam, vedeam, gândeam. Ea nu doar că îmi arăta, ci retrăia totul. Dacă are vreun sens ce spun.

— Mănâncă-ți ouăle, draga mea, o îndemnă David. Pari trasă la față.

Ascultătoare, luă o bucățică de ou în furculiță.

— Era frumoasă. Nu așa cum am văzut-o noi, serios. Dinamică și frumoasă de pică. Îi treceau atâtea prin cap - îmi treceau prin cap - nu știu. Era nervoasă din cauza schimbărilor prin care trecea trupul ei, se simțea incomod, făcea planuri și urzea intrigi pentru a scoate mai mult de la Reginald. O surprinsese reacția lui când aflase că era însărcinată, dar era dezgustată de bărbați ca el, de soțiile lor, simțea invidie, lăcomie. Totul era ca într-un vârtej imens. Se opri să respire. Cred că deja era puțin nebună.

— Și cum a fost asta o încercare de a atrage compasiunea? o întrebă Harper. De ce ți-ar părea rău pentru cineva care era așa?

— Din pricina schimbării. A simțit copilul mișcând. L-am simțit și eu - șocul emoției, momentul în care îți dai seama că există viață înăuntrul tău. Și valul ăsta de dragoste care vine odată cu el. În acel moment, bebelușul era al ei. Nu era o stratagemă sau o problemă, ci copilul ei, iar ea îl iubea.

Se uită la Roz.

— Da.

— Asta mi-a arătat. „Îmi iubeam copilul. Mi-l doream. Iar bărbatul, genul de bărbat care s-ar folosi de o femeie ca mine, l-a luat de lângă mine.” Purta brățara. Brățara cu inimioare. Și chiar am simțit compasiune pentru ea. Nu cred că a fost un om bun, cu siguranță nu era o persoană drăguță, și chiar și atunci, înainte să se întâmple toate celelalte, nu cred că era în toate mințile. Dar își iubea copilul, îl voia. Cred că ceea ce mi-a arătat era real, și mi-a arătat asta pentru că puteam s-o înțeleg mai bine decât oricine altcineva. Da… mi-a părut rău pentru ea.

— E în regulă să simți compasiune, zise Mitch. Dar nu trebuie să lași garda jos. Se folosește de tine, Hayley.

— Știu, și n-o s-o fac. Îmi pare rău pentru ea, dar asta nu înseamnă că am încredere în ea.

Zilele treceau, iar ea aștepta următoarea mișcare, următoarea întâlnire, dar august clocoti liniștit spre septembrie. Cea mai deranjantă experiență fu prilejuită de mașina ei veche de când lumea, care o lăsă baltă în drum, pe când se îndrepta dinspre serviciu spre locuința bonei, fiind astfel nevoită să accepte că era timpul să o înlocuiască.

— Nu e vorba doar de bani, îi mărturisi lui Harper în timp ce-o

plimba pe Lily prin parcarea cu mașini la mâna a doua. Este una dintre ultimele mele legături cu copilăria mea. Tata mi-a cumpărat-o, la mâna a doua. În ea am învățat să conduc.

— O să ajungă într-un loc bun.

— Pe naiba, Harper, o să ajungă în grămada pentru fier vechi, și o știm amândoi prea bine. Biata vechitură. Dar știu în același timp că trebuie să fiu rezonabilă. Nu pot s-o tot plimb pe Lily într-o mașină pe care nu mă pot baza. O să fiu norocoasă dacă vânzătorul care a luat-o pentru evaluare nu se întoarce să-mi spună că îi sunt datoare pentru că i-am lăsat-o pe cap.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup.

— N-am s-o fac.

Se opri lângă o berlină cu cinci uși și lovi cu piciorul în cauciucuri.

— Știi ce urăsc? Urăsc faptul că o grămadă de vânzători de mașini și mecanici și toți din tagma asta le tratează pe femeile care le trec pragul de parcă ar fi păpușele fără creier doar pentru că nu au penis. De parcă toate informațiile despre automobile și toată știința e depozitată în mădularele lor.

— Doamne, Hayley!

Nu se putut abține să nu izbucnească în râs, chiar în timp ce tresărea auzind-o.

— E adevărat. Așadar, m-am documentat. Știu ce vreau și cât ar trebui să plătesc. Dacă nu vor să trateze cu mine, atunci am să mă duc să-mi fac afacerile în altă parte.

Se opri lângă un sedan, se sprijini cu o mână de aripă și cu cealaltă își făcu vânt, încercând să-și răcorească fața.

— Doamne sfinte, e prea cald. Mă simt de parcă fiecare fluid din corpul meu s-a fiert și s-a evaporat.

— Ești puțin palidă. Nu vrei să intrăm și să stai puțin jos?

— Sunt în regulă. Doar că nu mă odihnesc bine. Chiar și atunci când dorm, simt că aș fi în alertă, ca în primele săptămâni după ce s-a născut Lily. Și ajung obosită și nervoasă. Așa că dacă o să-mi ies din pepeni de față cu tine, fii răbdător cu mine.

El îi masă ceafa.

— Nu-ți face griji în legătură cu asta.

— Îți sunt recunoscătoare că ai venit cu mine astăzi, serios. Dar nu mi se pare că e nevoie să te ocupi tu de asta.

— Ai cumpărat vreodată o mașină?

Îi aruncă o căutătură piezișă și iritată, continuând să împingă căruciorul lui Lily.

— Doar pentru că n-am făcut asta până acum nu înseamnă că sunt tufă. Am cumpărat o grămadă de alte lucruri, și-ți pot garanta că știu mai multe despre negocierea unui preț decât tine. Băiatule de bani gata!

El rânji.

— Sunt doar un grădinar cu normă întreagă.

— Poate că lucrezi ca să-ți câștigi pâinea, dar ai ceva bănet pus deoparte pentru vremuri grele. A, uite ce căutam!

Se opri să studieze un Chevrolet solid cu cinci uși.

— E foarte spațios, dar nu e mare și mătăhălos, și e curat. Garantat rezistă mai mult decât vechea mea mașină și nu arată ca o mașină țipătoare.

Se încruntă văzând prețul afișat.

— Doar trebuie să-l fac să mai coboare puțin prețul și mă voi încadra în buget. Oarecum.

— Nu-i spune că…

— Harper.

— Nu mă bag.

Clătină din cap și-și vârî mâinile în buzunare. Și trebui să-și muște limba când vânzătorul apăru, cu un zâmbet cât o zi de post, anunțând o reducere infimă pentru schimbul cu mașina veche.

— O, asta e tot?

Hayley făcu mari ochii ei albaștri de bebeluș și flutură din gene.

— Bănuiesc că valoarea sentimentală nu contează, nu-i așa? Dar poate ar fi posibil să mai scădeți puțin din preț, în funcție de ceea ce o să cumpăr. Asta e drăguță. Îmi place culoarea.

Harper își dădu seama că-l juca pe degete, remarcând că-și exagerase accentul. Intră și el în joc, în timp ce vânzătorul o conduse spre două mașini mai scumpe, o privi cum își mușcă buza, afișă un zâmbet seducător și-l întoarse exact spre ceea ce-și dorea.

„Tipul e mâncat”, hotărî el, în timp ce ea-l convinse să scadă prețul, luând-o pe Lily din cărucior și așezându-se cu ea la volan. Harper trase concluzia că nimeni nu putea rezista perechii formate din ele două.

Două ore mai târziu, plecau cu automobilul din parcare, cu Lily ațipind în scaunul de mașină, iar Hayley radiind de fericire la volan.

— „O, domnule Tanner, eu nu știu nimic despre mașini. Sunteți atât de drăguț că mă ajutați atât de mult.”

Harper clătină din cap.

— Când stăteam la birou pentru completarea actelor, am vrut să-l avertizez să-și ridice picioarele. Fiindcă era clar că intra la apă!

— A făcut o afacere bună, și-a primit comisionul, iar eu m-am ales cu ce mi-am dorit. Asta contează.

Dar nu se putu abține și scoase un hohot de râs.

— Mi-a plăcut când a încercat să te implice și pe tine și ți-a ridicat capota, iar tu doar te-ai scărpinat în cap pe parcă te-ai fi uitat la o rachetă de croazieră sau ceva de genul ăsta. Cred că l-am făcut să se simtă bine, ca și cum mi-ar fi oferit ce aveam nevoie pentru prețul pe care-l puteam plăti. Și asta contează, la fel de mult. Data viitoare când

o să mai am nevoie, o să mă întorc la domnul Tanner.

— Și n-a stricat c-ai vărsat câteva lacrimi de vreo două ori.

— Nu m-am prefăcut. Eram tristă că a trebuit să vând rabla aia veche - și să nu crezi c-o să-mi fie prea ușor cu ratele astea pentru mașină.

În plus, i se pusese un nod în gât când domnul Tanner presupusese că erau o familie.

— Dacă ai nevoie de ajutor…

— Nici să nu îndrăznești, Harper.

Dar se întinse și-l bătu pe mână, în semn că aprecia oferta lui.

— O să ne descurcăm, eu și Lily.

— Atunci, ce-ar fi să vă scot în oraș la prânz ca să sărbătorim?

— De acord. Sunt moartă de foame.

Arătau ca o familie, se gândi ea. O familie tânără obișnuită care cumpăra o mașină la mâna a doua, care lua prânzul într-un mic restaurant, răsfățându-și copilul cu o cupă de înghețată.

Dar să se gândească atât de departe însemna să grăbească lucrurile, pentru toată lumea. Erau un bărbat și o mamă singură care aveau o relație. Nu erau un întreg.

Acasă, hotărî să profite de restul zilei băgându-se în pat cu Lily pentru un pui de somn de după-amiază.

— Ne simțim bine, nu-i așa, puiule? murmură ea în timp ce Lily se juca în părul ei, cu pleoapele grele peste ochii ei mari și gurița ei frumoasă deschisă. Fac ceea ce trebuie pentru tine? Eu asta încerc. Se cuibări mai aproape de trupul fetiței. Sunt atât de obosită. Am un milion de lucruri de făcut, dar sunt atât de obosită. O să le fac pe toate încetul cu încetul, nu-i așa?

Închise ochii și începu să-și calculeze veniturile în minte, jonglând cu banii, schimbând depozitele săptămânale. Dar creierul ei nu se putea concentra.

Gândurile îi alunecau înapoi spre parcarea de mașini folosite și spre domnul Tanner care dăduse mâna cu ea înainte să plece de-acolo. Cum îi zâmbise, făcând urări de bine pentru ea și fermecătoarea ei familie.

Alunecau spre momentele în care stătuse pe terasa ei împreună cu Harper, bând vin rece în noaptea caldă și umedă.

În care dansase cu el în noaptea scânteind de romantism pe care o petrecuseră în apartamentul de la Peabody.

În care lucra împreună cu el în pepinieră.

Privindu-l cum o ridica pe Lily pe umerii lui.

„Ar trebui să fie mai ușor să fii îndrăgostit”, se gândi ea, ațipind. „Ar trebui să fie mai simplu. N-ar trebui să te facă să vrei mai mult, când dragostea era totul.”

Scoase un oftat, spunându-și să se bucure de ceea ce are și să lase

lucrurile să vină de la sine.

Iar durerea se simți precum un cuțit în pântecele ei, șocantă, ascuțită și îngrozitoare. Întregul ei trup se lupta, iar ea țipă când simți că era sfâșiată în două.

Căldura, durerea. De nesuportat. Cum era posibil ca un lucru atât de iubit, atât de dorit, s-o pedepsească în felul ăsta? Avea s-o omoare, cu siguranță urma să moară. Și n-avea să-și vadă fiul.

Sudoarea curgea în valuri, iar epuizarea se simțea aproape la fel de groaznic precum durerea.

Sânge, sudoare și agonie. Toate pentru copilul ei, pentru fiul ei. Lumea ei. Nici un preț nu era prea mare pentru a-i da viață.

Și în vreme ce durerea era sfâșietoare, trimițând-o spre bezna absolută, auzi țipătul subțire al nașterii.

Hayley se trezi leoarcă de sudoare, cu trupul încă radiind de durere. Și scumpa ei fiică dormind fericită în îndoitura protectoare a brațului său.

Se ridică ușor, scotocind după telefonul de lângă pat.

— Harper? Poți să vii?

— Unde ești?

— În camera mea. Lily doarme chiar aici. Nu pot s-o las. Suntem în regulă, adăugă repede. Suntem bine, dar s-a întâmplat ceva. Te rog, poți veni?

— În două minute.

Făcu un zid de perne în jurul copilului, dar știu chiar atunci că n-avea să poată părăsi camera. Lily ar fi putut să se rostogolească sau să se cațere și să cadă. Dar se putea plimba încoace și-ncolo, chiar dacă picioarele îi erau slăbite, se putea mișca.

Împinse iute ușile când îl auzi pe Harper fugind în sus pe scări.

— I-au spus că s-a născut mort.

Se clătină, iar genunchii ei aproape cedară.

— I-au spus că bebelușul ei s-a născut mort.

Capitolul 16

În salon, unde lumina intra blând prin perdelele străvezii, iar în aer se simțea parfumul dulce al trandafirilor, Harper stătea în fața ferestrei, cu pumnii încleștați în buzunare.

— Era o epavă, rosti el, fără să se întoarcă. Aproape că a leșinat când am ajuns acolo și chiar și când și-a venit în fire, tot părea bolnavă.

— Nu era rănită.

Mitch ridică o mână când Harper se întoarse spre el.

— Știu cum te simți. Chiar știu. Dar nu era rănită fizic, și asta e important.

— De data asta, replică el cu asprime. Ne-a scăpat de sub control. Toată nebunia asta afurisită ne-a scăpat de sub control.

— Un motiv în plus să fim uniți și să rămânem calmi.

— O să mă calmez când o să fie afară din casă.

— Amelia sau Hayley? întrebă Logan.

— Chiar acum? Amândouă.

— Știi că poate sta cu noi. Și dacă aș fi în locul tău, și eu aș vrea să-i fac bagajele și s-o târăsc afară de-acolo. Dar din câte înțeleg, ai încercat asta o dată și n-a funcționat. Dacă crezi că de data asta o să ai mai mult succes, eu o să-i car singur bagajele.

— Nici nu vrea să audă. Ce dracu' au toate femeile astea?

— Se simt legate.

David își desfăcu brațele.

— Chiar și când o văd pe Amelia făcând pe nebuna, se simt legate de ea. Ca printr-o datorie. Indiferent că e bine sau rău, Harp, s-a creat un fel de solidaritate.

— Și e căminul ei, adăugă Mitch. La fel cum e al tău sau al meu. N-are să plece și să lase problema asta nerezolvată. La fel ca și tine, sau ca mine, sau oricare dintre noi.

Aruncă o privire în jur.

— Așa că, hai să terminăm cu ea.

Nici logica, și nici chiar adevărul nu potoli furia lui Harper sau îngrijorarea sa.

— N-ai văzut-o după ce s-a întâmplat.

— Nu, dar am prins ideea din ce mi-ai povestit. Și pentru mine e importantă, Harper. Pentru noi toți.

— Toți pentru unul, minunat. Sunt încântat.

Privirea lui se îndreptă spre ușile salonului, iar mintea sa ajunse la etaj, la Hayley.

— Dar ea e în linia întâi.

— De acord.

Mitch se aplecă în scaun pentru a-l face din nou atent pe Harper.

— Hai să analizăm un pic ce s-a întâmplat. Hayley a trecut prin agonia nașterii și prin urmarea traumatizantă în care Ameliei i s-a spus că bebelușul ei era mort. Și a trecut prin toate astea în timp ce dormea împreună cu Lily. Dar Lily n-a fost deranjată. Asta-mi spune că nu există nici o intenție de a răni sau măcar de a speria copilul. Dacă ar exista, cât crezi că i-ar lua lui Hayley să iasă pe ușa aia?

— E posibil să fie adevărat, dar pentru a obține ce naiba vrea să obțină, Amelia o să continue s-o folosească pe Hayley și s-o chinuie bine.

— De acord.

Mitch dădu din cap.

— Pentru că funcționează. Pentru că în felul ăsta ne dă informații pe care altfel n-am avea cum să le aflăm. Acum știm nu numai că bebelușul a fost luat de lângă ea, ci și că i s-a spus, cu cruzime, că se născuse mort. Nu e de mirare că mintea ei, care oricum nu părea prea echilibrată, a luat-o razna de-a dreptul.

— Putem presupune că a venit aici după el, sugeră Logan. Și a murit aici.

— Ei bine, puștiul e la fel de mort. Ca și ea, mort de-a binelea. Harper se lăsă să cadă într-un scaun. N-o să-l găsească aici.

La etaj, Hayley se trezi dintr-o moțăială ușoară. Draperiile erau trase, așa că în încăpere era aproape întuneric, cu excepția unei raze ce pătrundea printr-o crăpătură între ele. O văzu pe Roz stând pe un scaun, citind o carte chiar acolo, în lumina slabă.

— Lily.

Roz puse cartea deoparte și se ridică.

— E cu Stella. I-a luat pe ea și pe băieți în cealaltă aripă ca să se joace, iar tu să ai parte de puțină liniște. Cum te simți?

— Epuizată. Și încă am o senzație de sfâșiere pe dinăuntru.

Dar oftă, alinată când Roz se așeză și o mângâie pe păr.

— A fost mai greu decât atunci când am născut-o pe Lily, mai dur și mai îndelungat. Știu că au fost doar câteva minute, serios, dar au părut ore. Ore și ore de durere și căldură. Apoi o senzație de năuceală groaznică spre sfârșit. I-au dat ceva și avea senzația că plutește, dar aproape că era mai rău.

— Probabil laudanum. Nimic nu se compară cu o doză de opiaceu.

— Am auzit copilul plângând.

Încercând să se relaxeze, Hayley se ghemui pe partea ei, ridicându-

și capul pentru a nu o pierde pe Roz din ochi.

— Știi cum e, indiferent prin ce ai trecut în orele de dinainte, sentimentul de bine crește în tine atunci când auzi cum copilul tău țipă pentru prima oară. Copilul ei.

Roz îi luă mâna lui Hayley.

— Nu al tău.

— Știu, știu, dar pentru o clipă a fost al meu. Și durerea aia oribilă și sfâșietoare, și uluiala înnebunitoare când doctorul a spus că s-a născut mort, și astea au fost ale mele.

— N-am pierdut niciodată un copil, îi mărturisi Roz. Nici măcar nu-mi pot imagina suferința.

— Au mințit-o, Roz. Bănuiesc că el i-a plătit și pe ei. Au mințit-o, dar ea știa. A auzit bebelușul plângând și a știut. I-a luat mințile.

Roz se mișcă pe pat, aplecându-se astfel încât capul lui Hayley să i se poată odihni în poală. Și stătu așa în liniște, cu privirea ațintită la raza de lumină ce pătrundea pe lângă draperii.

— Nu merita asta, reîncepu Hayley.

— Nu. Nu merita.

— Indiferent ce era, indiferent ce făcuse, nu merita să fie tratată așa. Iubea copilul, dar…

— Dar ce?

— Nu-l iubea cum trebuie. Nu era o dragoste sănătoasă. N-ar fi fost o mamă bună.

— De unde știi asta?

— Am simțit…

„Obsesie”, se gândi ea, „foame, imposibil de descris cât de uriașă era”.

— Trebuia neapărat să fie băiat, știi? O fetiță n-ar fi contat pentru ea. O fată n-ar fi fost doar o dezamăgire, ci de-a dreptul o atrocitate. Și dacă ar fi avut băiatul și l-ar fi păstrat, i-ar fi distrus mintea. Nu cu bună știință, dar n-ar mai fi fost bărbatul care a devenit fără ea. N-ar mai fi fost cel care-și iubea câinele, și care l-a îngropat cu o cruce, și care a iubit-o pe bunica ta. Și nimic din toate astea n-ar mai fi la fel.

Întoarse capul ca să-o poată privi pe Roz.

— Tu, Harper. Nimic n-ar mai fi la fel. Dar asta nu înseamnă că a fost corect. Nu face să fie corect tot ce s-a întâmplat.

— N-ar fi frumos ca totul să fie echilibrat în lume? Dacă binele ar triumfa, iar răul ar fi pedepsit? Cu siguranță lucrurile ar fi simple.

Buzele lui Hayley se arcuiră.

— Atunci Justin Terrell, care m-a înșelat în clasa a zecea, ar fi gras și chel, și ar întreba oamenii dacă vor și garnitură de cartofi prăjiți, în loc să fie asociat la conducerea unui bar sportiv de succes și să semene extrem de tare cu Toby McGuire.

— Pur și simplu așa stau lucrurile.

— Pe de altă parte, poate am să ajung în iad pentru că nu i-am spus tatălui biologic al lui Lily despre ea.

— Motivele tale au fost oneste.

— În cea mai mare parte. Cred că a face cel mai bun lucru nu înseamnă întotdeauna să faci ceea ce e corect. Pentru bebelușul ei cel mai bine a fost să fie crescut aici, în Harper House.

— Nu e același lucru, Hayley. Motivele lor n-au fost oneste, nici măcar în cea mai mare parte, în cazul ăla. Au fost doar minciuni și înșelăciune, cruzime rece și egoism. Mă trec fiori numai când mă gândesc ce s-ar fi întâmplat cu copilul acela dacă ar fi fost o fată. Te simți mai bine acum?

— Mult mai bine.

— Ce-ar fi să mă duc jos, să-ți aduc ceva de mâncare? O să vin cu o tavă.

— Vin jos. Știu că Mitch vrea să înregistreze tot. Știu că Harper probabil i-a spus tot până acum, dar este mai bine să îi relatez și eu evenimentele, cât sunt proaspete în minte. Și cred că o să mă simt mai bine dac-o fac.

— Dacă ești sigură de asta…

Încuviință din cap, ridicându-se din pat.

— Mulțumesc că ai stat cu mine. M-am simțit bine știind că erai aici în timp ce-am dormit.

Aruncă o privire în oglindă și tresări.

— Am să mă machiez puțin înainte. Poate oi fi posedată de o fantomă, dar nu trebuie să și arăt ca una.

— Așa te vreau. O s-o anunț pe Stella că te-ai trezit și ești în picioare.

Hayley se gândi că îi era din nou datoare lui Roz când își dădu seama că totul fusese aranjat astfel încât să nu fie decât ea și Mitch în bibliotecă pentru a înregistra recenta experiență.

Cumva, era mai ușor să vorbească numai cu el. Era atât de deștept și de învățat, și în același timp foarte arătos. În felul lui Harrison Ford, decise ea.

Odată depășită faza acută a oboselii și a șocului cu puțin somn și multă grijă și dragoste, se simți mai calmă și mai sigură pe ea.

Oricum, îi plăcea la nebunie camera asta. Toate cărțile, toate poveștile și toate cuvintele. Grădinile din fața ferestrelor și scaunele mari și confortabile dinăuntru.

Când venise pentru prima oară acolo, i se întâmpla să coboare în vârful picioarelor noaptea, doar ca să stea în încăperea asta - preferata ei din toată casa - și să se minuneze.

Și-i plăcea felul în care aborda Mitch întregul proiect Amelia. Cu panourile de lucru, computerul, dosarele și notițele, dădea o notă

rațională, fezabilă, cu temei, întregii povești.

Începu să studieze panoul acum, cu listele sale lungi și coloanele care cuprindeau arborele genealogic al familiei Harper.

— După ce se termină toate astea, crezi că ai putea să-mi faci și mie arborele genealogic?

— Hmm?

— Scuze.

Se uită la el și dădu din mână.

— Eram cu mintea aiurea.

— E în regulă, ai multe pe cap.

Își lăsă jos laptopul, concentrându-și atenția asupra ei.

— Sigur că pot să-l fac. Trebuie să-mi dai informațiile de bază pe care le cunoști, numele întreg al tatălui, data și locul nașterii, datele mamei tale și punem totul în mișcare.

— Chiar mi-ar plăcea. Ar fi interesant. Cu vreo două generații în urmă, rudele mele se intersectează cu ale lui Harper. E groaznic de furios pe mine?

— Nu, scumpo. De ce-ar fi?

— Era supărat. Voia să ne ia pe sus pe mine și pe Lily și să ne ducă la Stella. Dar n-am vrut să plec. Nu pot.

Mitch mâzgălea ceva într-un carnețel.

— Dacă aș fi putut s-o scot pe Roz din casa asta acum câteva luni, aș fi făcut-o - chiar dacă ar fi fost nevoie de dinamită.

— V-ați certat din cauza asta?

— Nu chiar.

O umbră de amuzament îi traversă privirea.

— Dar eu sunt mai bătrân, mai înțelept și mai conștient de limitele unui bărbat care se confruntă cu o femeie încăpățânată.

— Eu greșesc?

— Nu eu sunt în măsură să hotărăsc asta.

— Ești dacă te întreb eu.

— Mă bagi la ananghie, puștoaico.

Se dădu înapoi și-și scoase ochelarii.

— Înțeleg exact cum se simte Harper și de ce, și nu greșește. Îți respect sentimentele și motivația, și nici tu nu te înșeli. Cum ți se pare asta?

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet ironic.

— Un răspuns deștept - și deloc de ajutor.

— E doar un alt beneficiu pe care-l capeți când ești mai bătrân și mai înțelept. Dar am să adaug un lucru din perspectiva unui bărbat cu tendința de a fi exagerat de protector. Nu cred că ar trebui să petreci prea mult timp singură.

— Bine că-mi plac oamenii.

Când mobilul lui începu să sune, se ridică.

— Eu plec, te las să răspunzi.

Pentru că-l văzuse pe Harper afară, ieși pe ușa laterală. Spera ca pe Stella să n-o deranjeze să mai stea puțin cu Lily. Se îndreptă spre poteca ce ducea spre grădina de lăstari în care lucra el.

Vara încă nu eliberase lumea din ghearele ei asudate, dar căldura era puternică și vitală. Reală. Iar ea prefera oricât de multă realitate.

Mingile albastre uriașe de hortensie atârnau din tufișurile lor, crinii sălbatici se înălțau spre cer cu aerul lor vesel și elegant, iar plantele de floarea pasiunii își împreunau boltele în explozii de violet.

Atmosfera era plină de parfum și cântec de păsări, și din toate părțile se vedeau venind aripi frenetice de fluturi.

După colț, se vedea Harper, cu picioarele depărtate și corpul ușor aplecat, în timp ce degetele lui rapide și agile curățau plantele de uscături, apoi le aruncau într-o pungă legată de curea. La picioarele lui se afla un coș mic pentru flori, în care pusese deja margarete și gura leului, nemțișor și flori de cosmos.

Era o scenă atât de romantică - bărbatul, înserarea, marea de flori - încât inima ei pluti până îi ajunse în gât și acolo începu s-o doară.

O pasăre colibri, un zbârnâit de safir și de smarald, trecu precum o săgeată pe lângă el, zburând pe deasupra cupei înalte a unei bergamote sălbatice din care începu să bea.

Îl văzu oprindu-se pentru a privi, încremenind cu o mână pe o tulpină și cu cealaltă ținând inflorescența. Iar ea își dori să fi putut picta toate culorile verii târzii, puternice și îndrăznețe, iar bărbatul atât de nemișcat, atât de răbdător, oprindu-se din lucrat pentru a-și împărți florile cu o pasăre.

Dragostea o umplu până la refuz.

Pasărea zbură, o bijuterie mică, electrică. El o privi, în timp ce ea îl privi pe el.

— Harper.

— Colibrilor le place bergamota, spuse el, apoi își luă seama și tăie floarea. Dar sunt suficiente pentru toți. Se înmulțesc ușor.

— Harper, repetă ea și se duse la el, petrecându-și brațele în jurul lui și apăsându-și obrazul pe spatele său. Știu că ești îngrijorat și n-o să-ți cer să nu fii. Dar, te rog, nu fi furios.

— Nu sunt. Am venit aici ca să mă răcoresc. De obicei funcționează. Așa că sunt doar enervat și îngrijorat.

— Eram pornită să vin aici și să mă cert cu tine.

Își frecă obrazul de cămașa lui. Mirosea a săpun și a sudoare, ambele sănătoase și masculine.

— Apoi te-am văzut, și nu mai vreau să ne contrazicem. Nu mai vreau să ne certăm. Nu pot face ceea ce vrei tu când tot ceea ce simt mă trage în partea cealaltă. Chiar dacă e greșit, nu pot.

— Nu am de ales în legătură cu asta.

Tăie mai multe flori pe care le puse în coș, curățând de uscături altele.

— Iar tu nu ai nici un cuvânt de spus referitor la asta: mă mut cu voi. Aș prefera ca tu și Lily să veniți la mine, dar mi se pare logic să vin eu în camera ta deocamdată, din moment ce voi sunteți două, iar eu numai unul. Iar când se termină asta, reevaluăm situația.

— Reevaluăm.

— Exact.

Încă nu se uitase la ea, cu adevărat, iar acum se mută câțiva pași mai încolo, pentru a tăia mai multe flori.

— E destul de greu să ne dăm seama încotro ne îndreptăm, ce să facem, în situația de față.

— Așadar, te-ai gândit tu să locuim împreună, în situația de față, iar când situația se schimbă, să analizăm din nou imaginea.

— Exact.

Poate că până la urmă voia să se certe.

— Ai auzit de cerut părerea celuilalt?

— Am auzit. Nu intenționez s-o fac. În pepinieră, lucrezi cu Stella, cu mama sau cu mine, tot timpul.

— Cine te-a transformat brusc în șeful meu?

Cu mâini sigure și ochi agil, el continua să lucreze.

— Unul dintre noi o să te însoțească la dus și la întors cu mașina.

— Unul dintre voi o să vină cu mine de fiecare dată când trebuie să fac pipi?

— Dacă e necesar. Dacă ești hotărâtă să rămâi aici, ăștia sunt termenii.

Pasărea colibri zbârnâi întorcându-se, dar de data asta ea nu mai fu prinsă în mrejele ei.

— Termenii? Cineva a murit și te-a făcut pe tine rege? Ascultă, Harper…

— Nu. Așa va fi. Ești hotărâtă să stai, descurcă-te cu asta. Și eu sunt la fel de hotărât să am grijă de tine. Te iubesc, deci am încheiat discuția.

Ea deschise gura, apoi o închise la loc și trase aer în piept pentru a se calma.

— Dacă mi-ai fi spus asta - partea cu „te iubesc” - de la început, poate aș fi fost mai deschisă pentru discuții.

— Nu există discuție.

Ea-și îngustă privirea. Harper încă nu se oprise din ce făcea pentru a o privi în față.

— Poți fi groaznic de încăpățânat când vrei.

— Pentru asta n-a fost nevoie de cine știe ce efort.

Se întinse, adunând florile din coș într-un buchet simplu. Și se întoarse spre ea, ochii lui căprui și migdalați întâlnindu-i privirea.

— Poftim.

Ea îl luă, încruntându-se la el pe deasupra florilor.

— Le-ai tăiat pentru mine?

Zâmbetul lui leneș i se întinse pe chip.

— Pentru cine altcineva?

Ea răsuflă cu zgomot. Harper adăugase nicotiana în buchet, iar când ea inspiră, simți parfumul ei bogat.

— E exasperant, îți jur, cum poți fi enervant de neobrăzat într-o clipă și de-a dreptul minunat în următoarea. Sunt foarte frumoase.

— La fel ești și tu.

— Știi, un alt bărbat ar fi putut să înceapă cu florile și complimentele și „te iubesc" ca să mă înmoi înainte să aflu restul. Dar tu ai pornit cu fundu-nainte.

El nu-și luă privirea de la ea, calm și liniștit.

— Nu mi-am făcut griji în legătură cu asta.

— Am înțeles. Nu aștepți ca eu să spun „Bine, Harper, facem cum vrei tu". Pur și simplu o să te asiguri că am să fac așa.

— Vezi ce repede te prinzi?

Nu se putu abține să nu izbucnească în râs și, strângând florile într-o mână, cedă și-și petrecu brațele după gâtul lui.

— În cazul în care te interesează, mă bucur c-o să stai cu mine. Data viitoare când o să simt fiori pe șira spinării, voi știi că ești acolo.

— Voi fi.

— Dacă mai ai de lucru aici…

Se opri când Logan se apropie pe potecă.

— Scuze. A apărut ceva, îi anunță el. Mai bine vă întoarceți înăuntru.

Hayley simți entuziasmul, ca o vibrație în aer când se întoarse în bibliotecă. Mai întâi scrută iute încăperea și o văzu pe Lily jucând cărți cu Gavin și Luke pe podea, lângă șemineul pe care David îl umpluse cu flori pentru lunile de vară.

Zărind-o pe mama ei, Lily începu să gângurească și-și întrerupse jocul venind către ea pentru a-i arăta mașina ei de gunoi. Dar imediat ce Hayley o ridică, fetița întinse brațele spre Harper.

— Mereu ajung pe locul doi când ești prin preajmă, comentă Hayley în timp ce i-o trecu lui în brațe.

— Înțelege că mă pricep la detaliile subtile ale jucăriilor Fisher-Price. E în regulă, adăugă. O țin bine. Ce s-a întâmplat? o întrebă el pe mama sa.

— O să-l las pe Mitch să vă explice. Ah, David, întotdeauna putem conta pe tine.

Acesta se apropie cu un cărucior cu băuturi reci și gustări pentru copii.

— Trebuie să ținem sănătoase mintea și trupul. Le făcu semn cu

ochiul băieților. Mai ales în casa asta.

— Fiecare să ia ce vrea, ordonă Roz. Și să ne așezăm.

Deși vinul arăta ispititor, Hayley alese un pahar de ceai cu gheață. Stomacul ei nu era complet refăcut.

— Mulțumesc că ai avut grijă de fata mea, îi spuse ea Stellei.

— Știi că-mi place să stau cu ea. Mereu rămân uimită să văd cât de bine se înțeleg băieții cu ea.

Stella o mângâie cu palma pe braț.

— Cum te simți?

— Încă puțin ametită, dar sunt în regulă. Știi despre ce e vorba?

— N-am nici o idee. Du-te și stai jos. Pari epuizată.

Făcu întocmai, afișând un zâmbet.

— Începi să capeți accent din sud. Deocamdată ca un sudist din nord, dar începe să se simtă. Drăguț!

— Probabil pentru că sunt în minoritate.

Pentru că paloarea lui Hayley o îngrijora, se așeză pe brațul scaunului.

— Cât ne mai ții în suspans? se plânse Logan, iar Mitch se ridică în fața mesei din bibliotecă.

„Ca un profesor", se gândi Hayley. Uneori uita că asta fusese profesia lui.

— Știți cu toții că de câteva luni am intrat în legătură cu o descendentă a menajerei care a lucrat aici în vremea lui Reginald și a lui Beatrice Harper.

— Avocata din Boston, interveni Harper și se așeză pe podea cu Lily și mașina ei.

Mitch încuviință.

— I-am stârnit interesul și cu cât a căutat mai multe informații, cu cât a vorbit cu mai mulți oameni, a devenit din ce în ce mai implicată.

— În plus, Mitch i-a făcut și arborele genealogic… gratis, adăugă Roz.

— Ca să fim chit, zise el. Și oricum aveam nevoie de unele dintre acele informații. Până acum, n-a reușit să afle mare lucru pentru ceea ce avem noi nevoie. Dar azi, a dat lovitura.

— Ne omori cu zile, replică Stella.

— O scrisoare, scrisă de menajera în chestiune. Roni… Veronica, femeia despre care vorbeam, a găsit o cutie plină de scrisori în mansarda uneia dintre mătușile bunicii ei. A necesitat multă muncă în sortat și citit. Dar astăzi, a găsit una scrisă de Mary Havers pentru o verișoară. Scrisoarea a fost datată 12 ianuarie 1893.

— La câteva luni după nașterea copilului, adăugă Hayley.

— Corect. Cea mai mare parte din scrisoare detaliază chestiuni legate de familie sau observațiile obișnuite care apăreau în scrisorile de acest gen, într-o epocă în care oamenii încă mai scriau scrisori

informale. Dar în cuprinsul scrisorii… Ridică niște foi. Mi-a trimis prin fax o copie. Am să vă citesc părțile importante.

— Mamă! se auzi Luke cu o voce plângăreață. Gavin face *fața* aia la mine.

— Gavin, nu acum. Vorbesc serios. Scuze, zise Stella.

Trase adânc aer în piept și se hotărî să ignore cearta șoptită din spatele ei.

— Continuă.

— Stai puțin.

Logan se ridică și se duse spre băieți, așezându-se pe vine să discute cu ei. Se auzi o exclamație de bucurie, apoi se năpustiră amândoi în picioare.

— Ieșim afară să ne jucăm cu Lily, anunță Gavin, scoțând pieptul în afară. Hai, Lily. Vrei să mergem afară?

Strângând bine mașina în mânuță, ea îl părăsi pe Harper, le făcu cu mâna și-l luă pe Gavin de mână. Logan închise ușa în urma lor.

— Ieșim la înghețată mai târziu, o anunță el pe Stella când se întoarse la locul lui.

— Mită. Bine gândit. Scuze, Mitch.

— Nici o problemă. Asta i-a fost adresată verișoarei lui Mary Havers, Lucille.

Aplecându-se înapoi spre masa de scris, Mitch își puse ochelarii și citi.

— *„N-ar trebui să-ți scriu despre asta, dar mi-e inima prea tulburată, și la fel și mintea. Ți-am scris vara trecută despre nașterea băiețelului angajatorului meu. E un copil frumos, stăpânul Reginald, cu o fire atât de blândă. Doica pe care domnul Harper a angajat-o este foarte competentă și pare să fie drăguță, ba chiar pare să țină foarte mult la el. După știința mea, stăpâna n-a intrat niciodată în camera copilului. Doica nu vorbește decât cu domnul Harper și-atât. Alice de la etajul de dedesubt, dădaca, are tendința să pălăvrăgească, așa cum fac fetele. Am auzit-o în mai multe ocazii comentând că stăpâna nu vine niciodată să vadă copilul, nu l-a ținut niciodată în brațe, n-a întrebat de sănătatea lui.*”

— Ticăloasă fără suflet, șopti Roz. Mă bucur că nu e rudă de sânge. Prefer să fim nebuni decât cruzi.

Apoi ridică o mână.

— Îmi pare rău, Mitchell. N-ar fi trebuit să te întrerup.

— E în regulă. Am mai citit asta de vreo două ori și tind să fiu de acord cu tine. Mary Havers continuă, zise el: *„Nu e treaba mea să aduc critici, e limpede. Cu toate astea, mi se pare nefiresc ca o mamă să nu se arate interesată de propriul copil, mai ales de fiul care a fost atât de dorit în casa asta. Nu se poate spune că stăpâna este o femeie cu o fire caldă sau cu instinct matern, dar se implică în activitățile zilnice ale fetelor. Nici nu mai știu numărul dădacelor și al guvernantelor care au venit și au plecat în*

ultimii ani. Doamna Harper este foarte precisă. Cu toate astea, nu i-a dat niciodată lui Alice instrucțiuni referitor la ce așteaptă în privința micului stăpân Reginald.

Fii atentă la mine, Lucy, pentru că, în vreme ce știm amândouă că adesea nobilii se interesează prea puțin de amănuntele legate de gospodărie - dacă nu se întâmplă ceva deosebit - bănuiesc că există implicații îngrijorătoare în chestiunea asta, și trebuie să împărtășesc cuiva gândurile mele, temerile mele".

— Știa că era ceva necurat la mijloc, îl întrerupse Hayley. Scuze, adăugă repede privind prin cameră, spre ceilalți. Dar asta se aude clar, fără s-o spună.

— Și îl îndrăgește pe micuț.

Stella își roti paharul de vin în palme.

— E îngrijorată pentru el. Și asta se aude. Continuă, Mitch.

— Scrie: „*Deși ți-am spus despre nașterea bebelușului, nu ți-am amintit în scrisorile precedente că în lunile de dinainte nu au fost semne că doamna Harper ar fi fost grea. Activitățile sale, silueta ei era la fel ca întotdeauna. Noi, servitorii, suntem la curent cu detaliile intime ce se petrec în casă și în viața stăpânilor. E imposibil de evitat. Nu a existat vreo pregătire pentru venirea pe lume a acestui copil. Nici o discuție despre doici sau trusou, doamna Harper n-a stat în pat, nici n-a fost văzută de vreun doctor. Pur și simplu, bebelușul a apărut aici într-o dimineață, de parcă într-adevăr l-ar fi adus barza. Deși se iscaseră zvonuri printre servitori, nu le-am permis să continue, măcar în prezența mea. Nu e treaba noastră să punem la îndoială astfel de chestiuni.*

Și totuși, Lucille, mi se frânge inima să văd cât de străină e de acest copil. Așadar, da, am început să-mi pun întrebări. Nu pot exista îndoieli în privința tatălui acestui băiețel, căci el este imaginea vie a domnului Harper. Pe de altă parte, cine este mama lui este o cu totul altă problemă, cel puțin în ceea ce mă privește".

— Deci știau.

Harper se întoarse spre mama sa.

— Femeia asta, Havers, știa, și personalul la fel. Și nu s-a făcut nimic.

— Ce-ar fi putut să facă ei? întrebă Hayley, cu vocea răgușită de emoție. Erau servitori, angajați. Chiar dacă ar fi spus ceva, cine i-ar fi ascultat? Ar fi fost concediați și aruncați în stradă, fără să se schimbe nimic în casă.

— Ai dreptate.

Mitch sorbi dintr-un pahar cu apă minerală.

— Nu s-ar fi schimbat nimic. Nu s-ar fi făcut nimic. A scris mai mult. Puse paharul jos și dădu pagina. „*Astăzi, mai devreme, a venit o femeie la Harper House. Era atât de palidă, atât de slabă, iar în ochii ei, Lucy, se citea nu numai disperare, ci semnul că nu era chiar în toate*

minţile. Danby…” El era majordomul pe-atunci, explică Mitch. „*Danby a confundat-o cu cineva care căuta de lucru, dar ea a intrat cu forţa în casă pe uşa din faţă, cu un aer de sălbăticiune. Susţinea că a venit după bebeluş, după bebeluşul el După fiul pe care îl numea James. Spunea că îl auzise plângând după ea. Chiar dacă băiatul ar fi plâns, nimeni nu l-ar fi putut auzi din holul de la intrare, căci era sus, în camera copiilor. N-am putut să o întorc din drum, n-am putut s-o opresc când s-a năpustit cu sălbăticie pe scări, strigând după fiul ei. Nu ştiu ce-aş fi putut să fac, dar stăpâna a apărut şi mi-a poruncit s-o duc pe femeie la etaj, în salonul ei. Biata creatură tremura când am condus-o înăuntru. Stăpâna nu mi-a îngăduit să aduc răcoritoare. N-ar fi trebuit să fac ce-am făcut apoi, ceea ce n-am făcut niciodată în toţi anii în care am fost angajată. Am ascultat la uşă.*”

— Deci, chiar a venit aici.

În vocea Stellei se simţi mila în timp ce îşi puse o mână pe umărul lui Hayley.

— Chiar a venit după bebeluşul ei. Biata Amelia.

— „*Am auzit toate lucrurile pline de cruzime pe care stăpâna le-a spus acestei femei nenorocite”,* continuă Mitch. „*Am auzit ce i-a spus cu răceală despre copil. Dorindu-şi să fi fost mort, Lucy, Dumnezeu să aibă milă, dorindu-le moartea lui şi femeii ăsteia disperate, deşi ea, care-şi spunea Amelia Connor, cerea să-i fie înapoiat copilul. A fost refuzată. A fost ameninţată. A fost dată afară. Acum ştiu că stăpânul a făcut acest copil, acest fiu după care a tânjit atât, cu această femeie nefericită, amanta lui, şi a luat bebeluşul de lângă ea pentru a-l vârî pe gât nevestei lui, pentru a-l creşte aici ca pe moştenitorul său. Înţeleg că doctorului şi moaşei care au participat la naştere li s-a poruncit să-i spună că nou-născutul, o fată, a murit la naştere.*

Ştiam că domnul Harper este rece şi hotărât în afacerile sale, în viaţa personală. Nu am văzut afecţiune între el şi soţia sa sau de la el pentru fiicele sale. Cu toate astea, nu l-aş fi crezut capabil de un act atât de monstruos. Nu aş fi crezut-o pe soţia sa capabilă să se alieze cu el. Domnişoara Connor, în rochia ei cenuşie prea largă şi cu ochii stinşi, a fost alungată, a fost ameninţată cu poliţia dacă se mai întorcea vreodată acolo, dacă mai vorbea vreodată despre ceea ce se vorbise în acea odaie. Mi-am făcut datoria, Lucille, şi am condus-o afară din casă. Am privit cum se depărta. Şi de atunci nu mai am linişte.

Simt că ar trebui să încerc s-o ajut, dar ce pot face? Nu e datoria mea creştinească să-i ofer ajutor sau măcar să-i ofer alinare acestei femei? Cu toate astea, datoria faţă de angajatorii mei, aceia care îmi asigură un acoperiş deasupra capului, mâncare pe masă, banii care îmi oferă independenţă, este să tac. Să-mi amintesc care mi-e locul.

Mă voi ruga să aflu ceea ce e drept să fac. Mă voi ruga pentru această tânără care a venit pentru copilul căruia i-a dat viaţă şi a fost întoarsă din

drum."

Mitch puse paginile jos. Și se lăsă liniștea.

Pe obrajii lui Hayley curgeau lacrimi. Era cu capul plecat, așa cum stătuse în timp ce Mitch citise ultima pagină din scrisoare. Acum îl ridică, și cu ochii scânteind de lacrimi, zâmbi.

— Dar m-am întors.

Capitolul 17

— Hayley.

— Nu.

Mitch interveni când Harper sări în picioare de pe podea.

— Așteaptă.

— M-am întors, repetă Hayley, pentru ce era al meu.

— Dar n-ai reușit să iei copilul, rosti Mitch.

— Oare? Nu l-am luat?

Aflată încă în scaun, Hayley ridică brațele, cu palmele în sus.

— Oare nu sunt aici? Nu am grijă de el, nu-i cânt să adoarmă, noapte după noapte? Și tuturor celor care au venit după el? N-au scăpat niciodată de mine.

— Dar acum nu mai e de-ajuns.

— Vreau ce e al meu! Vreau ce mi se cuvine. Vreau…

Ochii ei scrutară încăperea.

— Unde sunt copiii? Spune-mi, unde sunt?

— Afară.

Roz vorbi încet.

— Se joacă afară.

— Îmi plac copiii, spuse Hayley visătoare. Cine ar fi crezut? Niște creaturi murdare și egoiste. Dar atât de drăguțe, atât de moi și de drăguțe când dorm. Îmi plac cel mai mult când dorm. I-aș fi arătat lumea, lui James al meu. Lumea. Și nu m-ar fi părăsit niciodată. Credeți că am nevoie de mila ei? spuse ea înfuriindu-se brusc. O menajeră? O servitoare? Credeți că vreau milă din partea ei? La naiba cu ea și cu ei toți. I-aș fi omorât în somn.

— De ce nu i-ai omorât?

Își mută privirea, fixând-o pe Harper.

— Mai sunt și alte feluri de a blestema. Atât de chipeș. Ești la fel ca el.

— Nu sunt. Sunt al tău. Sunt strănepotul fiului tău.

Privirea ei se înnegură, iar degetele ei se înfipseră în pânza pantalonilor ce-i acopereau coapsele.

— James? James al meu? Te-am privit. Bebeluș minunat. Băiețel drăguț. Am venit la tine.

— Îmi amintesc. Ce vrei?

— Găsește-mă. M-am rătăcit.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Știi! Tu ai făcut-o. Ești blestemat pentru asta. Afurisit cu ultima mea suflare. Voi avea ce-i al meu.

Capul lui Hayley căzu pe spate, iar mâna i se încleștă pe burtă înainte ca trupul să i se cutremure.

— Doamne.

Expiră zgomotos. Intens.

Harper îi înșfacă mâinile, îngenunchind în fața ei.

— Hayley.

— Da.

Ochii îi erau tulburi, iar chipul alb ca varul.

— Aș bea niște apă.

El îi ridică mâinile, lipindu-și fața de palmele ei.

— Nu poți să continui să faci asta.

— Aș prefera să nu mai fac.

Era supărată.

— Mulțumesc, îi zise lui David când acesta îi întinse un pahar cu apă.

Îl bău dintr-o suflare, ca o femeie care murea de sete.

— Supărată, apoi tristă, apoi supărată din nou - numai emoții extreme. Scrisoarea a impresionat-o. De fapt, m-a impresionat și pe mine.

Se întoarse spre Mitch, cu mâinile captive încă într-ale lui Harper.

— Mi-a părut atât de rău pentru ea și pentru menajeră. Parcă vedeam totul. Știi, cum faci când citești o carte. Casa, oamenii. Îmi puteam imagina cum ar fi dacă cineva mi-ar fi luat-o pe Lily, iar eu n-aș fi putut face nimic s-o iau înapoi. Sigur, primul lucru pe care l-aș fi făcut ar fi fost să-i trag una lui Beatrice. Ticăloasa! Cred că mă enervasem destul de tare, iar ea pur și simplu s-a strecurat în mintea mea.

Degetele ei se încleștară pe degetele lui Harper.

— E cam nebună când vine vorba de tine. În majoritatea cazurilor, e nebună oricum, dar își amintește de tine când erai bebeluș, când erai băiețel, simte dragoste față de tine pentru că ești sângele ei. Dar în același timp ești al ei. Și semeni cu el, oarecum. Cel puțin așa mi se pare mie. E destul de ciudat când se întâmplă.

— Ești mai puternică decât ea, îi spuse Harper.

— Mai sănătoasă, în orice caz.

— Te-ai descurcat excelent.

Mitch puse reportofonul deoparte.

— Și aș spune că ai avut parte de destul pe ziua de azi.

— A fost o zi plină.

Reuși să afișeze un zâmbet în timp ce își roti privirea prin încăpere.

— V-am băgat în sperieți?

— Ai putea spune și-așa. De ce nu te duci sus, să te întinzi puțin? sugeră Stella. Logan o să meargă afară, să vadă ce fac copiii, nu?

— Sigur.

Mai întâi se apropie de Hayley și o bătu ușor pe cap.

— Du-te sus, frumoaso, să te odihnești puțin.

— Cred că așa o să fac, mulțumesc.

Harper se îndreptă de spate, luând-o de mână ca s-o ajute să se ridice.

— Nu știu ce m-aș face fără voi toți, chiar nu știu.

Roz așteptă până ieșiră din cameră.

— Starea asta o epuizează. N-am văzut-o niciodată arătând atât de obosită. În majoritatea timpului, Hayley debordează de energie. La naiba, eu obosesc numai când mă uit la ea.

— Trebuie să terminăm cu asta.

Logan se duse spre ușă, deschizând-o.

— Și repede, adăugă înainte să iasă.

— Ce putem face?

Stella întinse mâinile, neajutorată.

— Nu pare de ajuns doar să așteptăm și să observăm. Nu știu de voi, dar să văd asta întâmplându-se m-a făcut să mi se ridice părul pe ceafă.

— Aș putea să mă duc la Boston, s-o ajut pe Veronica să mai caute prin documente.

Mitch clătină din cap.

— Dar nu-mi vine să plec chiar acum.

— E mai sigur să fim mai mulți?

Roz întinse o mână după a lui și i-o strânse.

— Și eu simt la fel. Ca să fiu sinceră, în momentul ăsta nu-mi place că David trebuie să stea atâta vreme singur în casă.

— Pe mine nu mă deranjează.

Își turnase un pahar de vin și acum îl ridică cu un gest care semăna cu o jumătate de toast.

— Poate pentru că nu sunt un bărbat din sângele ei. Unde mai pui că sunt și gay, deci nu mă consideră prea interesant. Plus că probabil mă vede ca pe un servitor, ceea ce mă așează la coada lanțului trofic.

— Știe multe, răspunse Roz. Dar asta e logic, din punctul ei de vedere, și găsesc o ușurare în asta. S-o găsim. A mai spus asta și înainte.

— Mormântul ei, interveni Mitch.

— Cred că suntem cu toții de acord în privința asta.

Roz se apropie și sorbi din vinul lui David.

— Și cum naiba se presupune că putem face asta?

Mai târziu, când în casă se făcuse liniște, iar Lily dormea în pătuțul

ei, Hayley n-avea stare.

— Într-o clipă sunt pe punctul să cad din picioare, iar în următoarea sunt plină de energie. Probabil că sunt de-a dreptul enervantă.

— Acum că aduci vorba despre asta…

Cu un rânjet, Harper o trase în jos, pe canapea lângă el.

— De ce nu ne uităm la meci? O să dau o raită prin bucătărie după ceva de ronțăit.

— Vrei să stau aici și să mă uit la baseball?

— Credeam că-ți place baseballul.

— Da, dar nu îndeajuns de mult încât să rămân câteva ore în fața televizorului.

— OK.

Scoase un oftat exagerat.

— Voi face sacrificiul suprem pentru specia mea. Alege un DVD. O să ne uităm la un film, chiar dacă e unul din ăla de fete.

Ea se lăsă pe spate.

— Serios?

— Dar tu faci popcorn.

— Vrei să spui că o să stai aici și-o să te uiți la un film de fete fără să faci comentarii răutăcioase?

— Nu-mi amintesc să fi fost de acord cu partea a doua.

— Știi, îmi plac filmele de acțiune.

— Așa mai vii de-acasă.

— Dar mi-ar plăcea să ne uităm la ceva romantic, cu câteva scene lacrimogene bune. Mulțumesc!

Își lipi buzele cu zgomot de ale lui, apoi sări de pe canapea.

— Fac un bol mare de popcorn cu unt.

La ușă, se opri și zâmbi radioasă spre el.

— Deja mă simt mai bine.

Nu mai avusese atâtea schimbări bruște de dispoziție în viața ei. De la energie exagerată la epuizare, de la bucurie extremă la disperare. Părea că trece prin toate stările, în fiecare zi. Și pe fundal, pe sub toate oscilările, urcușurile și coborâșurile, sălășluia o stare de anticipare emoționată legată de ce avea să se întâmple în continuare. Și când.

Când o lua pe pantă în jos, se lupta să-și amintească de tot ce avea. Un copil frumos, un bărbat minunat care o iubea, prieteni, familie, o slujbă bună și interesantă. Și cu toate astea, când vârtejul o prindea în iureșul său, nu părea să poată controla căderea.

Se temea să nu fie ceva în neregulă cu ea. Un dezechilibru chimic, o tumoare pe creier. Poate înnebunea la fel de tare ca Mireasa.

Simțindu-se ametită și extrem de obosită, trecu pe la Walmart în dimineața ei liberă, ca să ia scutece, șampon și alte câteva lucruri de strictă necesitate. Mulțumea lui Dumnezeu că reușise să fure răgazul

acesta de timp singură. Sau singură cu Lily, se corectă ea, pe când o așeză pe fiica sa în coșul de cumpărături și prinse centura de siguranță.

Măcar nu se simțea nimeni obligat să o supravegheze când era departe de Harper House sau de serviciu. Și chiar o supravegheau. Ca ulii.

Înțelegea de ce, Dumnezeu știa că le aprecia interesul și grija. Dar asta nu o împiedica să se simtă sufocată. Abia dacă putea să se spele pe dinți fără ca oricare dintre cei care se învârteau în jurul ei să se ofere să-i întindă pasta de dinți pe periuță.

Rătăcea printre rafturi, adunând ce avea nevoie, fără listă. Apoi făcu un ocol pe la cosmetice, gândindu-se că un nou ruj ar putea să o înveselească. Dar nuanțele păreau prea închise sau prea deschise, prea îndrăznețe sau prea plictisitoare.

Părea atât de palidă sau de ștearsă zilele astea, încât își spuse că dacă și-ar fi dat cu ceva strălucitor pe buze, ar fi arătat de parcă ar fi intrat în cameră cu un pas înaintea ei.

Poate un nou parfum. Dar fiecare tester pe care îl mirosi îi dădu o ușoară senzație de greață.

— Las-o baltă, mormăi ea, și se uită în spate la Lily, care încerca să întindă brațul pentru a ajunge la un raft rotitor cu rimeluri și creioane de ochi. Nu pentru multă vreme de-acum încolo, domnișorică. Dar este distractiv să fii fată, o să vezi. Sunt atâtea jucării cu care o să ajungi să te joci. Apoi alese un rimel și-l aruncă în coș. Doar că acum nu reușesc să mă adun să mă bucur de asta. O să mergem să luăm scutecele tale și gata. Și dacă ești cuminte, poate și o nouă carte ilustrată pentru tine.

Coti pe un alt culoar, parcă refuzând să plece. De îndată ce avea s-o facă, trebuia să o ducă pe Lily la bonă și să meargă la lucru. Unde cineva urma să stea în coasta ei pentru tot restul zilei.

Voia să facă ceva normal, la naiba. Mai mult, voia să simtă că făcea ceva normal. Orice.

Și o privire absentă în dreapta ei o opri din drum.

Fu invadată în același timp de panică și de greață, dublate de senzația unei revelații care-i făcea stomacul să se strângă. Nodul îi urcă în gât, în timp ce făcu în grabă calcule în cap.

În timp ce simțea că-i pică cerul în cap, Hayley închise ochii. Îi deschise din nou, privind chipul fericit al lui Lily. Și se întinse să ia testul de sarcină.

O lăsă pe Lily jos și își lipi un zâmbet pe chip până ieși pe ușă și porni spre mașină. Fiindu-i teamă să procedeze altfel, își ținu mintea goală în timp ce se îndreptă spre casă. Nu avea să se gândească, nu avea să proiecteze. Doar va merge acasă și va face testul. De două ori.

Când va ieși negativ, ceea ce în mod evident se va întâmpla, va ascunde ambalajele undeva până va putea să le arunce fără să afle cineva că avusese un atac de panică. Nu era din nou însărcinată. Nu avea cum să fie din nou însărcinată.

Parcă și apoi se asigură că cutiuțele erau îngropate la fundul pungii și ascunse bine. Dar nu făcuse decât doi pași în casă, când David apăru ca duhul din lampă.

— Bună, scumpo, vrei o mână de ajutor?

— Nu.

Înșfacă punga și o duse la piept ca pe găina cu ouăle de aur.

— Nu, repetă apoi, mai calm. O să le duc repede la etaj. Și trebuie neapărat să fac pipi, dacă ți se pare important.

— Mi se pare. Și eu trebuie să fac pipi uneori.

Știind că tonul ei fusese cam obraznic, își trecu o mână peste obraz.

— Îmi pare rău. Sunt într-o dispoziție proastă.

— Altceva care mi se întâmplă adesea.

Scoase din buzunar un tub de bomboane Life Savers, împingând cu degetul mare un cerculeț din ambalaj.

— Gura mare.

Ea zâmbi, ascultându-l.

— Să vedem dacă asta o să-ți îndulcească dispoziția, spuse el aruncându-i bomboana în gură. Nu pot să mă abțin să-mi fac griji pentru tine, scumpo.

— Știu. Dacă nu mă întorc într-un sfert de oră, poți să chemi cavaleria, OK?

— OK.

Se duse într-un suflet la etaj, apoi răsturnă tot ce era în pungă pe pat - la naiba, uitase de scutece. Trăgând o înjurătură, luă repede cele două teste de sarcină și se năpusti în baie.

Pentru o clipă se temu că nu va fi în stare să facă pipi. N-ar fi fost frumos? Își porunci să se calmeze, trase adânc aer în piept de câteva ori. Adăugă o rugăciune.

Câteva clipe mai târziu, cu dulceața bomboanei cu cireșe încă pe limbă, se zgâia la bețișorul pe care scria ÎNSĂRCINATĂ clar ca lumina zilei în fereastra pentru test.

— Nu.

Înșfăcă bețișorul și-l scutură de parcă ar fi fost un termometru, iar mișcarea ar fi readus lucrurile la normal.

— Nu, nu, nu, nu! Ce e asta? Ce ești tu?

Se uită în jos la ea însăși, lovind ușor cu pumnul sub buric.

— Vreun fel de magnet pentru spermatozoizi?

Disperată, se așeză pe capacul de la vasul de toaletă, îngropându-și fața în palme.

Deși ar fi preferat să se târască în dulapul de sub chiuvetă, să se

ghemuiască în întuneric și să stea acolo pentru următoarele nouă luni, nu avea prea mult timp la dispoziție pentru manifestarea autocompătimirii. Se spălă repede, aruncându-și apă rece pe față pentru a șterge semnele reprizei de plâns din baie.

— Da, să știi că dacă plângi o să rezolvi ceva, se dojeni singură. Cu siguranță. Va schimba totul și, când o să te uiți la idiotul ăla de test din nou, afurisitul ăla de bețișor va zice: „Vai, nu, Hayley, nu ești însărcinată. N-aveai nevoie decât să stai pe vasul de toaletă și să zbieri timp de zece minute". Idioată.

Își trase nasul și alungă un nou val de lacrimi care amenința să se apropie și se uită în oglindă.

— Te-ai distrat, acum plătește. Și împacă-te cu ideea.

O ședință de machiaj rapid îi fu de ajutor. Ochelarii pe care îi scoase din poșetă ajutară mai mult.

Ascunse cutiile cu testele de sarcină în fundul sertarului cu lenjerie intimă, agitată ca un drogat care-și ascunde doza.

Când ieși, David era deja la jumătatea scărilor.

— Eram pe punctul de a lua goarna.

Ea făcu ochii mari, holbându-se la el.

— Cum?

— Să chem cavaleria, scumpo. Ai stat mai mult de un sfert de oră.

— Scuze, am… Scuze.

El începu să zâmbească și flutură din mână, apoi clătină din cap.

— Nu, n-am să pretind că nu știu că ai plâns. Ce s-a întâmplat?

— Nu pot.

Chiar și doar rostind cele două cuvinte, glasul i se frânse.

— O să întârzii la lucru.

— Și lumea are să continue să se învârtă. Iar tu o să stai jos chiar aici, în biroul meu.

Luându-i mâna, trase de ea până când se așezară amândoi pe trepte.

— Și-ai să-i spui unchiului David necazurile tale.

— N-am necazuri. Sunt într-o mare belea.

Nu intenționase să-i spună - să spună cuiva. Nu înainte să aibă vreme să se gândească. Să-și ascundă capul în nisip pentru câteva zile. Dar el își petrecu un braț în jurul umerilor ei, îmbrățișând-o, iar cuvintele îi săriră singure din gură.

— Sunt însărcinată.

— O!

Mâna lui începu s-o mângâie ușor pe braț.

— Asta e ceva ce rezerva mea secretă de supertrufe de ciocolată nu poate repara.

Ea întoarse capul, lipindu-și fața de umărul lui.

— Sunt un fel de bombă de fertilitate, David. Ce mă fac? Ce naiba o să fac?

— Ce e bine pentru tine. Și ești sigură?

Trăgându-și nasul. Își ridică rapid fundul de pe scări și scoase bețișorul din buzunar.

— Ce zice acolo?

— Mmm. Vulturul a aterizat.

Cu o mișcare blândă, îi prinse bărbia cu degetele, ridicându-i fața.

— Cum te simți?

— Bolnavă, speriată. Proastă! Al naibii de proastă! Am folosit prezervativ, David. Nu am fost asemenea unor puștani înnebuniți de excesul de hormoni, pe bancheta din spate a unui Chevy. Cred că am un fel de superovare sau ceva de genul ăsta, care nu știu ce este aia barieră și atrag spermatozoizii ca aspiratorul.

El izbucni în râs, apoi o strânse din nou.

— Scuze, știu că pentru tine nu e amuzant. Hai să ne liniștim puțin și să privim imaginea de ansamblu. Ești îndrăgostită de Harper.

— Sigur că sunt, dar…

— El e îndrăgostit de tine.

— Da, dar… O, David, suntem abia la început. În toată chestia asta cu îndrăgostitul, cu statul împreună. Poate că mi-am îngăduit să-mi imaginez puțin cum ar putea fi mai încolo. Dar n-am făcut planuri pe termen lung. N-am vorbit deloc despre asta.

— De asta mai devreme vine mai repede decât mai târziu, scumpo. O să vorbiți acum.

— Cum poate orice bărbat din lume să nu se simtă prins în capcană când o femeie vine și-i spune că este însărcinată?

— Ai ajuns cumva în starea asta singură?

— Nu asta e ideea.

— Hayley.

El se dădu înapoi și îi împinse ochelarii de soare în jos pe nas ca să se poată uita în ochii ei.

— Chiar asta este ideea. Cu Lily, ai făcut ceea ce a fost bine pentru tine și ceea ce ai simțit în sufletul tău că era bine pentru tată și pentru copil. O fi fost bine sau rău - și eu personal cred c-a fost bine dar oricum, cred că a fost curajos din partea ta. Iar acum trebuie să fii din nou curajoasă, să faci ce e bine pentru toți cei implicați. Trebuie să-i spui lui Harper.

— Nu știu cum. Mi se face rău numai când mă gândesc la asta.

— Atunci e posibil să-l iubești, dar nu-i acorzi încrederea pe care-o merită.

— Ba da, tocmai asta-i problema.

Se holbă din nou la testul de sarcină, iar cuvântul din ferestruică păru să strige în capul ei.

— O să-și asume responsabilitatea. Dar cum voi ști dacă o face pentru că mă iubește sau pentru că se simte responsabil?

David se aplecă spre ea și-o sărută pe tâmplă.

— Pentru că vei ști.

Totul suna bine. Suna rezonabil, logic și matur. Dar asta nu ușura lucrurile pentru ea.

Își dorea să poată amâna totul, pur și simplu să ignore situația pentru câteva zile. Ba chiar să pretindă că o să treacă. Dar era o atitudine ridicolă, egoistă și copilărească.

Când ajunse la pepinieră, se strecură într-una dintre băile pentru angajați ca să-și facă al doilea test. Bău aproape un sfert de litru de apă și dădu drumul la robinet ca măsură de precauție. Vru să-și țină degetele încrucișate, dar își spuse să nu fie de-a dreptul idioată.

Cu toate astea, citi rezultatele cu ochii mijiți.

Dar rezultatul nu se schimbă.

„Ei bine, tot însărcinată", se gândi ea. Dar de data asta nu mai plânse, nu-și mai blestemă soarta, doar vârî testul în buzunar, deschise ușa și se pregăti să facă ce trebuia făcut. Trebuia să-i spună lui Harper.

De ce? De ce trebuia să știe el? Ar fi putut să plece acum, se gândea. Să-și facă bagajele și să fugă. Copilul era al ei.

El era bogat, era puternic. Urma să ia copilul și pe ea s-o alunge. Avea să-i ia fiul. Pentru gloria marelui nume Harper, avea s-o folosească pe post de recipient și apoi să-i smulgă ceea ce crescuse în ea.

N-avea nici un drept asupra ceea ce era al ei. Nici un drept asupra a ceea ce purta în pântece.

— Hayley.

— Ce?

Tresări ca un hoț, apoi clipi uitându-se spre Stella.

Stătea printre plantele iubitoare de umbră, înconjurată de hosta verzi precum Irlanda. Departe de toalete.

Oare de când stătea acolo, având în minte niște gânduri care nu erau ale ei?

— Te simți bine?

— Sunt puțin întoarsă pe dos.

Trase adânc aer în piept.

— Îmi pare rău că am întârziat.

— E în regulă.

— O să recuperez. Dar am nevoie… Trebuie să vorbesc cu Harper. Înainte să mă apuc de treabă trebuie să vorbesc cu el.

— În sera de altoire. Voia să știe când sosești. Hayley, aș vrea să-mi spui ce s-a întâmplat.

— Trebuie să vorbesc cu Harper mai întâi.

Înainte să-și piardă cumpătul și mințile.

Plecă în grabă, trecând repede printre mesele pline de plante,

traversând întinderea de asfalt, trecând de sere. Treaba începea să meargă bine, remarcă ea, după moleșeala din vară. Temperatura mai scădea, deși doar puțin, făcându-i pe oameni să se gândească la însămânțările de toamnă.

Băieții Stellei se întorceau la școală. Zilele deveneau mai scurte. Lumea nu se oprea-n loc doar pentru că ea avea o problemă.

Ezită în fața serei, uluită de faptul că mintea ei - atât de plină cu un minut în urmă - acum părea complet goală.

Nu era decât o opțiune, se hotărî ea. Să intre.

Era un tărâm cald și stăpânit de muzică. I se potrivea atât de bine, plin de plante în diferite stadii de creștere și dezvoltare, mirosind a pământ și a verde.

Ea nu cunoștea muzica, ceva cu harpe și flaute. Dar știa că, indiferent ce era, nu asta se auzea și la căștile lui.

Era în capătul îndepărtat, și să ajungă la el părea cel mai lung drum din viața ei. Chiar atunci când se întoarse, o văzu și zâmbi, bucuros.

— Hei, exact pe tine voiam să te văd.

Îi făcu semn să se apropie cu o mână, în timp ce își scoase căștile din urechi cu cealaltă.

— Ia uită-te.

— La ce?

— La copiii noștri.

Întorcându-se spre plante, n-o văzu tresărind drept răspuns.

— Au apărut exact la timp, continuă el. Vezi? Zona ovarelor s-a umflat deja.

— Nu este singura, bombăni ea, dar se duse mai în față ca să stea lângă el și studie plantele pe care le altoiseră cu câteva săptămâni înainte.

— Vezi? Tecile sunt formate complet. Mai e nevoie de vreo trei, patru săptămâni să se coacă. Vârful se va despica. O să adunăm semințele și-o să le plantăm în ghivece. O să le ținem afară, la soare. Iar în primăvară vor germina. Când o să ajungă de vreo opt centimetri, o să le plantăm în straturile din pepinieră.

Să stea acolo și să vorbească despre un proiect comun nu însemna că trage de timp. Era doar… politicoasă.

— Și apoi?

— De obicei, florile apar în al doilea sezon. Apoi le vom studia și vom documenta diferențele, asemănările, caracteristicile. Sperăm să obținem cel puțin una - iar eu aș paria pe mai multe - miniplante de un roz puternic, pudrate cu roșu. Dacă obținem asta, am făcut Hayley's Lily.

— Dacă nu, nu.

— Pesimismul nu este prietenul grădinarului, dar dacă nu se întâmplă, o să facem altceva drăguț. Și vom încerca din nou. Oricum,

mă gândeam că poate mă ajuți să facem un trandafir, pentru mama.

— O, hm… Dacă ar fi fost fată, oare ar fi trebuit s-o numească Rose? Ar fi frumos. Drăguț din partea ta.

— A fost ideea lui Mitch, dar tipul n-ar putea să crească nici un Chia Pet{6}. Vrea unul negru. N-a reușit nimeni până acum să obțină un trandafir complet negru, dar m-am gândit că ne-am putea juca puțin și să vedem ce ne iese. Este perioada propice din an - e timpul să spălăm, să dezinfectăm, să aerisim și să uscăm locul ăsta. Igiena e foarte importantă pentru genul ăsta de muncă, iar trandafirii sunt destul de prietenoși. Și e nevoie și de mult timp, dar va fi distractiv.

Părea atât de entuziasmat, se gândi ea, de ideea de a începe ceva nou. Oare cum avea să arate când ea îi va spune că deja începuseră ceva?

— Ăă, când faci toate astea, alegi părinții - planta pentru polen, planta pentru semințe, faci o selecție gândită, cu caracteristici specifice.

Ochii ei albaștri, ochii căprui ai lui Harper. Răbdarea lui, impulsivitatea ei. Oare ce s-ar obține?

— Corect. Încerci să le încrucișezi, să creezi ceva cu cele mai bune sau măcar caracteristicile dorite de la ambele.

Firea lui temperamentală, încăpățânarea ei. Doamne, Dumnezeule!

— La oameni nu funcționează așa.

— Hmm.

Se întoarse spre computer, introducând date într-un folder.

— Nu, cred că nu.

— Iar oamenii nu pot întotdeauna - sau nu reușesc întotdeauna - să plănuiască așa totul. Nu sunt împreună și spun: „Hei, hai să hibridizăm”.

El izbucni în râs.

— Asta e o replică pe care nu m-am gândit niciodată s-o folosesc într-un bar, ca să agăț o fată. Aș nota-o, dar din moment ce am deja fata, ar fi irosită.

— Cu mine n-ai folosit niciodată o replică, îi spuse ea. În fine, hibridizarea folosește pentru a crea ceva, un lucru separat. Nu e numai pentru distracție.

— Hmmm. Hei, ți-am arătat călinul? Lăstarul a trebuit cotorât{7}, dar sunt destul de mulțumit de cum se dezvoltă.

— Harper.

Lacrimile voiau să țâșnească și să se reverse din nou.

— Harper, îmi pare rău.

— Nu e așa important, spuse el absent, știu cum să mă descurc în situații de-astea.

— Sunt însărcinată.

Gata, se gândi ea. A spus-o. Simplu și repede. Cum tragi bandajul de

pe o rană.

— Ce-ai spus?

Se opri din tastat și se roti cu scaunul spre ea.

Nu știa cum să-i citească expresia. Poate pentru că vederea ei părea înnegurată și pe jumătate orbită. Nu-i putu interpreta tonul vocii, nu cu zgomotul din urechile ei.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Am fost atât de obosită, și mi-a întârziat ciclul - pur și simplu am uitat - și îmi era greață și aveam toane. Mă gândeam… nu m-am gândit. Mă gândeam că era din cauza a ceea ce se întâmpla cu Amelia. N-am făcut legătura. Îmi pare rău.

Rosti totul dintr-o suflare, într-un discurs lipsit de coerență pe care abia dacă-l putea înțelege ea însăși. Tăcu brusc, când el ridică o mână.

— Însărcinată. Ai spus că ești însărcinată.

— Doamne, trebuie să-ți spun pe litere?

Fără să știe dacă voia să plângă sau să se înfurie, ea smulse testul din buzunar.

— Uite, citește singur. Î-N-S-Ă… Ține-l.

Îl luă și se holbă la el.

— Când ai aflat?

— Astăzi, acum. Acum puțină vreme. Eram în Walmart, să iau câteva lucruri. Am uitat scutecele lui Lily și am cumpărat un rimel. Ce fel de mamă sunt?

— Calmează-te.

Se ridică, luând-o de umeri și o împinse pe scaun.

— Te simți bine? Adică nu te doare sau ceva de genul ăsta.

— Firește că nu mă doare. Doamne sfinte!

— Hei, nu mă lua tare.

Se scărpină cu o mână la ceafa în timp ce-o studia. Cam așa cum proceda cu plantele lui în curs de dezvoltare, se gândi ea.

— E prima mea zi în postul ăsta. Cât de mult ești însărcinată?

— Până la capăt.

— La naiba, Hayley, vreau să spun cât de avansată, sau cum naiba-i zice?

— Cred că vreo șase săptămâni. Cinci sau șase.

— Cât de mare e acolo?

Ea își trecu o mână prin păr.

— Nu știu. Cam cât un bob de orez.

— Uau!

Se holbă la burta ei, după care își puse palma deasupra.

— Uau! Când începe să se miște? Când îi cresc… degetele la mâini și la picioare?

— Harper, putem să ne concentrăm puțin?

— Nu știu nimic din toate astea. Vreau să aflu. Trebuie să mergi la doctor, nu?

O apucă de mână.

— Ar trebui să plecăm acum.

— Nu trebuie să merg la doctor acum. Harper, ce-o să facem?

— Ce vrei să spui cu asta? O să avem un copil. Doamne sfinte!

O ridică de pe scaun și o ridică în brațe. Când își înclină fața spre ea, afișă un rânjet uluit.

— O să avem un bebeluș.

Fu nevoită să-și sprijine palmele pe umerii lui.

— Nu ești furios.

— De ce să fiu furios?

Acum se simți amețită, copleșită, mișcată până-n adâncul sufletului.

— De-aia. De-aia.

O lăsă ușor în jos, înapoi pe scaun. Iar acum vocea lui era grijulie și rece.

— Nu vrei copilul.

— Nu știu. Cum mă pot gândi la ce vreau? Cum să mai pot gândi?

— Sarcina afectează undele cerebrale. Interesant.

— Eu…

— Dar e-n regulă, o să gândesc eu. Te duci la doctor ca să fim siguri că e totul OK acolo înăuntru. Ne căsătorim. Iar primăvara viitoare o să avem un copil.

— Să ne căsătorim? Harper, oamenii n-ar trebui să se căsătorească doar pentru că…

Deși se sprijinea în spate de bancul de lucru, reuși în același timp s-o încolțească.

— În lumea mea, unde cerul e albastru, oamenii care se iubesc și fac copii se căsătoresc tot timpul. Poate că programul obișnuit a fost întrerupt brusc, dar astea sunt genul de știri la care să fii atent.

— Aveam un program obișnuit?

— Eu aveam.

Se întinse spre ea și-i dădu părul după urechi, apoi trase cu blândețe de vârfuri.

— Te vreau, știi asta. Vreau copilul. O să facem asta așa cum trebuie și așa va fi.

— Așa că îmi poruncești să te iau de bărbat.

— Plănuisem să te vrăjesc să accepți, la un moment dat al relației. Dar cum lucrurile au luat o altă întorsătură, iar sarcina ți-a bruiat puterea de a gândi, o să schimbăm planul.

— Nici măcar nu ești supărat.

— Nu, nu sunt supărat.

Se opri o clipă, ca pentru a evalua situația.

— Sunt puțin speriat și foarte uluit. Doamne, lui Lily o să-i placă la nebunie. Un frățior sau o surioară pe care să-l chinuie. Stai să le spun fraților mei că o să fie unchi. Stai să-i spun mamei că va fi…

— Bunică, termină Hayley și dădu din cap, mulțumită să vadă un licăr de îndoială în ochii lui, în sfârșit. Ce părere crezi că o să aibă despre asta?

— Bănuiesc că o să aflăm.

— Nu pot… pur și simplu nu pot să mă concentrez…

Își apăsă podul palmelor pe tâmple de parcă asta i-ar fi făcut capul să nu se mai învârtă.

— Nici măcar nu știu ce simt.

Lăsându-și mâinile să-i cadă în poală, se holbă la el.

— Harper, nu crezi că asta e o greșeală?

— Copilul nostru nu e o greșeală.

O luă în brațe, simțind-o tresărind în timp ce se lupta cu lacrimile care amenințau să țâșnească.

— Dar e o ditamai surpriza.

Capitolul 18

Își petrecu tot restul zilei intrând și ieșind dintr-o stare de năuceală. Erau multe lucruri care trebuiau luate în considerație, trebuiau rezolvate sau plănuite. Primii pași erau foarte clari, la fel ca primii pași din orice operație de altoire.

Aveau s-o ducă pe Hayley la doctor, pentru a verifica starea ei și a copilului. El o să înceapă să citească despre bebeluși - despre ce se întâmplă în pântece -, astfel încât să înțeleagă procesul, să-și facă o imagine cât mai bună despre ce se întâmpla acolo.

Urmau să se căsătorească cât mai curând, dar nu atât de repede încât să fie ceva făcut în grabă, rece și practic. Nu voia asta pentru Hayley sau, dacă se gândea mai bine, nici pentru el însuși.

Voia să se căsătorească în Harper House. În grădinile la îngrijirea cărora ajutase și el, în umbra casei în care crescuse. Voia să-și facă jurămintele în fața lui Hayley acolo și, își dădu seama, să-și facă jurămintele în fața lui Lily acolo, și în fața acestui copil nou, care era de mărimea unui bob de orez.

Asta era ceea ce-și dorea, țelul spre care, cumva, se mișcase întreaga sa viață. Era lucrul la care nu se gândise niciodată până atunci și pe care acum îl știa la fel de sigur ca pe propriul nume. Hayley și Lily urmau să se mute în căsuța lui. Avea să discute cu mama lui să mărească spațiul și în același timp să păstreze stilul tradițional.

Mai mult spațiu pentru copiii lor, se gândi el, astfel încât să poată crește și ei în Harper House, iar grădinile sale, pădurile sale, istoria sa vor fi și ale lor, așa cum fuseseră ale lui.

Putea vedea toate astea, le putea ști. Dar nu putea vedea copilul. Copilul la crearea căruia participase.

Un bob de orez? Cum era posibil ca un lucru atât de mic să fie atât de uriaș? Și deja atât de iubit?

Dar acum era un pas care trebuia făcut înaintea celorlalte.

O găsi pe mama lui în grădină, plantând câteva steluțe și crizanteme într-unul dintre straturile ei.

Purta mănuși fine din bumbac, pătate de ani întregi de muncă. Pantaloni trei sferturi de albastrul puternic al lupinului care erau deja pătați de verde și pământiu. Avea picioarele goale și putea vedea lângă ea papucii pe care și-i scosese înainte să îngenuncheze la margine.

Pe când era copil, crezuse că era invincibilă, aproape supranaturală. Știa totul, fie că voiai sau nu.

Avea răspunsurile când el avea nevoie de ele, îi dăduse îmbrățișări - și câteva bătăi. Pe câteva dintre ele și-ar dori să le mai dispute încă.

Și cel mai important, fusese acolo, negreșit. În vremurile bune, în cele rele și în toate ocaziile dintre ele.

Acum, avea să fie rândul lui.

Ea ridică brusc capul când el se apropie, trecându-și inconștient dosul palmei peste frunte. Rămase uluit când își dădu seama cât de frumoasă era, cu pălăria înclinată peste ochi și chipul senin.

— Am avut o zi bună, îi povesti ea. M-am gândit s-o mai prelungesc puțin și să mai aranjez stratul ăsta. O să plouă la noapte.

— Da.

Se uită imediat spre cer.

— Sper să plouă cu găleata.

— Sper să ai gura aurită.

Își miji ochii în soare în timp ce-i scrută chipul.

— O, ți-ai scos fața serioasă la înaintare. Nu vrei să te așezi și tu aici până nu fac torticolis?

Se ghemui.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— De obicei vrei, când ai fața asta serioasă.

— Hayley e însărcinată.

— Hmmm.

Puse jos prosopul, cu foarte mare grijă.

— Măi, măi, măi.

— Tocmai a aflat azi. Crede că este în cam șase săptămâni. A bănuit că simptomele - cred că așa le zice - erau provocate de toate cele care s-au întâmplat.

— Îmi dau seama cum s-a petrecut asta. Se simte mai bine?

— E puțin supărată, puțin speriată, cred.

Ea se întinse și-i scoase ochelarii de soare, privindu-l în ochi.

— Dar tu?

— Deja m-am obișnuit cu ideea. O iubesc, mamă.

— Știu că o iubești. Ești fericit, Harper?

— Sunt multe lucruri. Fericit este unul dintre ele. Știu că nu așa ai sperat că voi face lucrurile.

— Harper, nu contează ce am sperat sau am vrut.

Alese cu grijă o steluță albastră și-o așeză în groapa pe care deja o săpase. Mâinile ei lucrau, așezând-o bine, bătătorind pământul chiar în timp ce vorbea.

— Contează ce vreți tu și Hayley. Contează fetița și copilul căruia i-ați dat viață.

— O vreau pe Lily. Vreau să mă căsătoresc cu Hayley și s-o fac pe

Lily a mea, din punct de vedere legal. Vreau copilul ăsta. Și știu că poate părea că tocmai am aruncat o pastilă într-un pahar cu apă. Bum, familie instant, dar… Nu plânge. Te rog, nu plânge.

— Am dreptul să plâng când primul meu născut îmi spune că mă face bunică. Am tot dreptul la câteva lacrimi! Unde naiba e bandana mea?

El o scoase din buzunarul ei de la spate.

— Trebuie să mă așez un minut.

Se trânti în fund, se șterse la ochi și-și suflă nasul.

— Știi că ziua asta va veni. Din clipa în care îți ții copilul în brațe, pur și simplu știi. Nu e primul tău gând, nici măcar unul conștient, dar e acolo, știi că firul se scurtează. Ciclurile vieții. Femeile le cunosc. Și grădinarii, Harper.

Își deschise brațele să-l primească.

— O să fii tătic.

— Da.

Pentru că putea - și avea să poată întotdeauna - își lipi fața de linia puternică a gâtului ei.

— Iar eu voi fi bunică. Două dintr-o lovitură.

Se trase înapoi și-l sărută pe obraji.

— O iubesc pe fetița aia. Deja este a noastră. Vreau ca tu și Hayley să știți că simt așa. Că sunt fericită pentru voi. Chiar dacă ați făcut ce-ați făcut, iar bebelușul va sosi în anotimpul cel mai aglomerat pentru noi

— Au! Nu m-am gândit la asta.

— Te iert.

Ea izbucni în râs, apoi își scoase mănușile ca să-i poată atinge mâinile, să-i simtă carnea.

— Ai cerut-o de soție?

— Oarecum. De fapt, i-am spus că o să se mărite cu mine. Și nu-mi arunca privirea aia.

Sprâncenele ei rămaseră ridicate, iar privirea dură.

— Este exact privirea pe care o meriți.

— O să mă ocup de asta.

Se uită în jos la mâinile lor împreunate, apoi le ridică pe ale ei, una câte una, la buze.

— Te iubesc, mamă. Ai ridicat sus ștacheta.

— Ce fel de ștachetă e asta?

Își ridică din nou privirea, pironind-o în ochii ei.

— N-aș putea să mă mulțumesc cu o femeie pe care s-o iubesc și s-o respect mai puțin decât te iubesc și te respect pe tine.

Lacrimile i se iviră din nou în ochi.

— O să am nevoie de mai mult decât bandana aia într-un minut.

— O să-i dau ce am mai bun. Și, pentru început, mi-ar plăcea să-mi

dai inelele bunicii. Inelul de logodnă și verighetele bunicii. Ai spus că după ce mă căsătoresc…

— Ăsta e băiatul meu!

Cu buzele arcuite într-un zâmbet, îl sărută ușor.

— Ăsta e bărbatul pe care l-am crescut. O să fac rost de ele pentru tine.

Unul din celelalte lucruri la care nu se gândise niciodată era cum să ceară în căsătorie o femeie. Pe femeia aleasă. O cină elegantă și vin? Un picnic relaxat? Un mesaj uriaș cu TE CĂSĂTOREȘTI CU MINE? pe tabela de marcaj la un meci?

Cât de jalnic era?

Cel mai bine era în locul și în stilul care li se potrivea amândurora.

O luă la plimbare prin grădini, la apus.

— Nu mi se pare corect ca mama ta să aibă grijă de Lily din nou. Sunt însărcinată, nu handicapată.

— Ea a vrut. Iar eu voiam o oră doar pentru noi doi. Nu… nu te gândi la asta. Doamne, am început să văd ce e în mintea ta. Sunt nebun după Lily și n-am de gând să pierd vremea spunându-ți ceea ce este al naibii de evident.

— Știu. Știu că ești. Doar că mi-e greu să mă obișnuiesc cu ideea. Nu e ca și cum aș fi sărit în pat cu bărbații din două state. Dar iată-mă în aceeași situație, pentru a doua oară.

— Nu, de data asta e diferit. Asta e prima dată. Vezi prunul ăla în floare?

— Nu-l recunosc decât când e înflorit, uneori.

— Acesta.

Se opri și se întinse să atingă una dintre frunzele lucioase verzi.

— Părinții mei l-au sădit exact după ce m-am născut eu. O să plantăm unul și pentru Lily, și încă unul pentru bebeluș. Dar vezi pomul ăsta? Are aproape 30 de ani, și ei l-au plantat pentru mine. Întotdeauna m-am simțit bine gândindu-mă la asta. Mereu am simțit că aici era unul dintre locurile mele de suflet, chiar aici. O să avem și alte locuri, ale noastre, dar o să începem aici, într-unul care există deja.

Scoase cutiuța din buzunar și văzu cum buzele ei tremurară, deschizându-se, iar apoi Hayley îl pironi cu privirea.

— O, Doamne!

— N-am să mă pun în genunchi. Nu vreau să mă simt ca un idiot când fac asta.

— Cred că era ceva legat de faptul că el îi promitea loialitate. Vreau să spun că de-acolo vine chestia cu statul în genunchi.

— Pe mine va trebui să mă crezi pe cuvânt. Vreau viața asta pe care am început-o. Nu doar bebelușul, ci tot ce-am început împreună. Eu,

tu și Lily, și acum acest copil. Vreau să trăim viața asta împreună. Ești prima femeie pe care am iubit-o vreodată. Și vei fi ultima.

— Harper, mă lași fără suflare.

El deschise cutia și zâmbi când o văzu făcând ochii mari.

— A fost al bunicii mele. E într-un stil de modă veche, cred…

— Eu…

Fu nevoie să-și umezească gura. Prefer „clasic" sau „moștenire de familie". Sau, să fim serioși, iu-hu!

— Harper, Roz trebuie…

— Mi-a fost promis. Mi-a fost dat ca să ți-l dau ție, femeii alături de care vreau să-mi petrec întreaga viață. Vreau să-l porți tu. Căsătorește-te cu mine, Hayley.

— E frumos, Harper. Tu ești frumos.

— N-am terminat.

— O!

Izbucni într-un râs nervos.

— Nu-mi pot imagina ceva mai mult de-atât.

— Vreau să iei numele meu. Vreau ca Lily să ia numele meu. Vreau tot pachetul. Nu voi fi mulțumit cu mai puțin de-atât.

— Îți dai seama de ce spui?

Își lipi palma de obrazul lui.

— De ce faci?

— Foarte bine. Și ar fi bine să-mi răspunzi repede, pentru că nu mi-ar plăcea deloc să stric momentul ăsta romantic punându-te la pământ și vârându-ți cu forța inelul pe deget.

— N-o să ajungem acolo.

Închise ochii pentru o clipă, gândindu-se la pruni în floare, la generații întregi de tradiție.

— Știam că o să mă ceri de nevastă când ți-am spus că eram însărcinată. Așa ești construit, să faci ceea ce trebuie. Ce e onorabil.

— Nu e…

— Ai spus ce-aveai de spus.

Ea clătină din cap cu înverșunare.

— Acum e rândul meu. Știam că o să mă ceri, și o parte din motivul pentru care mi se făcea rău când mă gândeam la toate astea era pentru că îmi era teamă că n-o să știu sigur. Că mă vei cere pentru că vei simți că ești obligat. Dar știu, și nu ăsta este motivul. O să mă mărit cu tine, Harper, și-o să iau numele tău. Și la fel și Lily. Și-o să te iubim întreaga noastră viață.

Scoase inelul din cutiuță și i-l strecură pe deget.

— E prea mare, murmură el în timp ce-i ridică mâna pentru a depune un sărut.

— N-o să-l primești înapoi.

Își puse mâna peste a ei ca să țină inelul să nu cadă.

— Doar cât să îl duc la modificat.

Ea abia dacă reuși să dea aprobator din cap, apoi se aruncă în brațele lui.

— Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

Izbucnind în râs, își înclină capul și-o sărută.

— Speram să zici asta.

Se simțea puțin ciudat să intre în casă împreună cu Harper ca să îi anunțe pe mama sa și pe Mitch, să-l vadă pe David servind șampanie.

Avea voie să bea jumătate de pahar și trebuia să se descurce cu asta pentru ambele toasturi.

Unul pentru logodnă și unul pentru copil.

Roz o prinse într-o îmbrățișare și-i șopti în ureche:

— Noi două trebuie să vorbim. Curând.

— O. Bănuiesc că da.

— Ce-ar fi să mergem acum? Harper, o să-ți fur fata pentru câteva minute. Aș vrea să-i arăt ceva.

Fără să aștepte un răspuns, Roz o luă de braț și o conduse afară din cameră și spre scări.

— Te-ai gândit vreun pic la ce fel de nuntă vrei?

— N-am… E copleșitor.

— Sunt sigură că este.

— Harper… a spus ceva despre oficierea căsătoriei aici.

— Speram că așa va fi. Putem folosi sala de bal, dacă vreți ceva senzațional. Sau grădinile și terasa dacă vreți ceva mai intim. Discutați între voi și anunțați-mă. Abia aștept să începem pregătirile și plănuiesc să fiu foarte încăpățânată, așa că va trebuie să fiți cu ochii pe mine.

— Nu ești furioasă.

— Sunt surprinsă să te aud spunând așa ceva.

— Încerc să mă pun în locul tău, adăugă Hayley în timp ce urcau scările. Și nu reușesc.

— Asta pentru că tu ai locul tău. Iar mie îmi place să-l am pe-al meu pentru mine.

Coti spre aripa în care locuia.

— N-am rămas însărcinată înadins.

Ajunsă la intrarea în propriul dormitor, Roz se opri, privind-o pe Hayley drept în ochii plini de lacrimi.

— Asta e în mintea ta? Că eu sunt de părere că a fost un gest calculat din partea ta?

— Nu… nu neapărat. Mulți ar crede așa.

— Mă bucur să-ți spun că eu nu sunt mulți. Și de asemenea, mă pricep mult mai bine la judecarea caracterului unei persoane, cu o singură poticnire majoră în cariera mea glorioasă. Dacă nu aș avea o

părere bună despre tine, Hayley, n-ai trăi în casa mea.

— M-am gândit… când ai spus că trebuie să vorbim.

— O, gata cu prostiile-astea!

Roz se duse până la pat și desfăcu încet cutia așezată deasupra. Scoase de-acolo ceva ce părea un nor albastru-deschis.

— Asta a fost păturica lui Harper, pe care am comandat-o pentru el imediat după ce s-a născut. Am făcut câte una pentru fiecare dintre băieții mei și este unul dintre lucrurile pe care le-am păstrat pentru a le da mai departe. Dacă ai o fată, o să folosești ceva de la Lily sau o să vrei ceva nou și feminin. Dar, dacă ai un băiat sper că vei folosi asta. Oricum ar fi, vreau să-ți dau asta acum.

— E frumoasă.

Roz o ținu lipită de propriul obraz pentru o clipă.

— Da, este. Harper este una dintre marile iubiri ale vieții mele. Nu-mi doresc nimic mai mult decât fericirea lui. Tu îl faci fericit. Asta e mai mult decât suficient pentru mine.

— Voi fi o soție bună pentru el.

— Ai face bine să fii. Acum ne așezăm să tragem o porție de plâns sănătoasă?

— O, da. Da, ar fi bine.

Pe când stătea lungită lângă el în întuneric, asculta răpăitul constant al ploii.

— Nu știu cum pot fi atât de fericită și de înspăimântată în același timp.

— Și eu am aceeași nelămurire ca și tine.

— În dimineața asta, simțeam că totul se prăbușește în capul meu, ca o cutie întreagă cu cărți, și fiecare carte mă lovește cu muchia tare. Iar acum se dovedește că de fapt erau flori, iar eu sunt acoperită de petalele catifelate și mă desfăt cu parfumul lor.

El îi luă mâna stângă, al cărei deget mare freca încontinuu un anumit loc de pe inelar. Inelul se afla în cutiuța lui, pe masa de toaletă.

— O să-l duc mâine la bijutier.

— Nu știu cum o să mă simt fiind căsătorită cu cineva care-mi citește gândurile.

Apoi se rostogoli deasupra lui și își dădu părul pe spate cu o mișcare.

— Cred că și eu îți pot citi în gând. Și e ceva de genul ăsta.

Își coborî buzele, lipindu-le de ale lui.

Delicată și catifelată, așa se simțea când era cu el. Frumoasă și dezlănțuită. Și mai presus de toate, iubită. Indiferent ce încerca să-i întunece inima, indiferent ce pândea în noapte, putea și avea să-l țină departe și să aibă parte de răgazul acesta alături de el.

În siguranță. Sedusă.

Avea încredere să se lase în mâinile lui, așa cum se întâmpla acum, când trupurile li se încingeau, iar buzele li se atingeau cu tandrețe. Se simțea puternică în clipa în care gustul lui puternic îi tachina limba.

Se mișcau împreună, încet și ușor, în timp ce ploaia răpăia ritmat pe terasa din piatră. Și inima ei bătea toba. De plăcere și anticipare. Îl cunoștea atât de bine. Prieten și partener, acum iubit. Soț.

Copleșită, își lipi obrazul de al lui.

— Te iubesc, Harper. Îmi pare că deja te iubesc de o veșnicie.

— Încă mai avem o veșnicie înaintea noastră.

El își trecu degetele peste chipul ei, pe obrajii ei, pe tâmplele ei, prin părul ei. O putea vedea în întunericul mohorât, forma trupului ei, scânteia din ochii ei, misterioasă și cu un aer de magie în lumina furtunii, dar oricum a lui. Se putea uita la ea și să vadă desfășurarea viitorului. S-o atingă și să afle frumusețea simplă a prezentului.

Îi gustă buzele, pielea, linia zveltă a gâtului, curba delicată a sânilor. Inima ei bătea dedesubt, regulat precum zgomotul ploii. Și bătăile se întețiră în vreme ce gura lui începu s-o posede.

Încet, condus de gemetele ei, își plimbă mâinile și buzele peste ea. Trunchiul zvelt, atât de alb, atât de delicat în lumina slabă, și mușchii care-i tresăreau la atingerea lui, înfiorarea, îi spuseră că ea era stârnită.

Își lipi buzele, cu blândețe, atât de ușor, de burta ei, și-și odihni obrazul acolo doar pentru o clipă, minunându-se de ceea ce creștea înăuntru. Mâna ei se opri în părul lui, mângâindu-l.

— Trebuie să-l cheme și Harper, murmură ea. Indiferent că va fi băiat sau fată, indiferent ce prenume alegem, este important ca numele Harper să nu se piardă.

El întoarse capul și depuse un alt sărut peste pruncul lor.

— Ce spui de Cletis? Cletis Harper Ashby.

Se strădui să stăpânească arcuirea buzelor pe pielea ei, când degetele ei încremeniră.

— E o glumă, nu?

— Micul Cletis, sau Hermione, dacă e fată. Pur și simplu nu mai vezi îndeajuns de multe Hermione zilele astea.

Își croi din nou drum în sus pe trupul ei, până când buzele lui ajunseră deasupra gurii ei.

— O să-ți pară rău dacă mă îndrăgostesc de numele alea și o să insist asupra lor. Atunci n-o să mai fie așa amuzant, nu-i așa?

— Poate Clemm.

Împrăștie o ploaie de sărutări în colțurile gurii ei.

— Sau Gertrude.

Degetele ei se înfipseră în coastele lui.

— Se pare că trebuie să mă asigur că eu voi fi cea care completează

certificatul de naștere. Mai ales când mă gândesc că o să rămânem la nume de flori. Begonia e preferatul meu.

— Dar dacă o să fie fată?

Ea îl apucă de ambele urechi și trase, apoi renunță, izbucnind în râs.

Și râdea în continuare când o pătrunse.

Îi era atât de cald, era atât de mulțumită, cuibărindu-se lângă el și ațipind. Răpăitul ploii era muzică, un cântec de leagăn care s-o poarte pe aripile sale spre vis.

Se închipui pășind spre el, rochia ei lungă și albă strălucind în lumina soarelui, crinii odihnindu-se roșii și îndrăzneți în îndoitura brațului ei, asemenea unui copil. El ar aștepta-o, ar aștepta să-i ia mâna, să-și facă jurămintele. Jurămintele care să dureze o veșnicie.

Până moartea vă va despărți.

Nu. Se mișcă, simțind un fior străbătându-i inima. Nu voia să se vorbească despre moarte în ziua în care ei se căsătoreau. Nu voia promisiuni legate de moarte.

Moartea aduse umbre, iar umbrele acoperiră soarele.

Promisiuni deșarte. Cuvinte repetate mecanic și care nu aveau să fie respectate niciodată. Nori care întunecă soarele și ploaia care îi transformau rochia din alb într-un cenușiu murdar.

Era frig, întunecat. Dar era atâta căldură în ea. Ura era un cuptor, iar furia - focul ce mocnea în el.

Cât de ciudat, cât de extraordinar era să se simtă atât de vie, atât de diabolic de vie în sfârșit.

În casă era beznă. Un mormânt. Erau cu toții morți înăuntru. Numai copilul ei trăia și avea să trăiască întotdeauna. Fără sfârșit. Ea și fiul ei vor trăi veșnic, vor fi împreună până la sfârșitul zilelor, în timp ce toți ceilalți aveau să putrezească.

Asta era răzbunarea ei. Singura ei menire acum.

Dăduse viață. O crescuse în propriul trup, o împinsese afară, în lume, cu o durere aproape de nebunie. Și nu avea să-i fie răpită. Era a ei și o păstra.

O să rămână în casa aceea împreună cu fiul ei. Și va fi adevărata stăpână din Harper House.

După noaptea asta, ea și James nu vor mai fi vreodată despărțiți.

Ploaia o uda până la piele în timp ce mergea, fredonându-și melodia în vreme ce tivul cămășii de noapte ude leoarcă se târa prin noroi.

Aveau să se joace în grădini, în primăvara plină de strălucire. Cum va râde el! Florile vor înflori, păsările vor cânta, numai pentru ei. Ceai și prăjituri, da, ceai și prăjituri pentru băiatul ei prețios. Curând, foarte curând, o primăvară fără sfârșit pentru ei.

Ea se plimba prin ploaie, rătăcind prin ceața care se târa deasupra pământului. Din când în când, i se părea că aude niște sunete - voci,

râsete, suspine, țipete.

Din când în când, i se părea că zărește cu coada ochiului ceva mișcându-se. Copii care se jucau, o femeie bătrână care dormea într-un scaun, un tânăr care planta flori.

Dar nu erau din lumea ei, nu erau din lumea pe care o căuta.

În lumea ei, ei vor fi umbrele.

Urmă potecile sau călcă în picioare răsadurile de toamnă, cu picioarele ei goale și murdare. Ochii ei erau raze de lună nebunești.

Zări profilându-se grajdurile. Acolo se găsea ceea ce avea ea nevoie, dar la fel și ceilalți. Servitori, îngrijitori anosti, grăjdari murdari.

Se bătu ușor cu arătătorul pe buze, ca pentru a cere liniște, dar îi scăpă un hohot de râs. Poate c-ar trebui să ardă din temelii grajdurile, să pornească un foc care să se ridice până la cer. O, cum ar zbiera caii și cum ar fugi bărbații.

O flacără călduță într-o noapte rece ca gheața.

Simți că ar fi putut să aprindă focul cu gândul. Și în timp ce se gândea, se roti să privească spre Harper House. Ar putea s-o facă cenușă doar cu mintea.

Fiecare încăpere ar exploda de căldură. Iar el, marele Reginald Harper, și toți aceia care o trădaseră vor pieri în iadul zămislit de ea.

Dar nu și copilul. Nu, nu, nu copilul. Își duse ambele mâini la gură, alungând acest gând înainte să sară scânteia. Nu asta era soarta fiului ei.

El trebuie să vină cu ea. Să fie cu ea.

Se îndreptă spre casa trăsurilor. Apa din părul ei, încâlcit în jurul feței, îi picura în ochi, dar ea mergea în tihnă.

Nu existau încuietori, se gândea ea văzând ușile larg deschise. Cine ar îndrăzni să încalce proprietatea familiei Harper?

Ea ar îndrăzni.

Ușa scârțâi când ea o deschise. Chiar și în întuneric, putea vedea trăsurile lucind. Nu existau roți murdare pentru marele stăpân. Trăsuri mari și strălucitoare care să-i care pe el și pe târfa de nevastă-sa, și pe smiorcăitele lor de fetițe acolo unde doreau să meargă.

În timp ce mama fiului său, dătătoarea de viață, mergea cu o șaretă furată.

O, avea să plătească!

Stătea în pragul ușii deschise, clătinându-se în timp ce mintea ei se învârtea în cerc, cercuri zumzăitoare de furie și confuzie, și iubire groaznică. Uitase unde era, ce era, de ce. Apoi, scopul ei deveni clar încă o dată.

Ar putea risca să aprindă o lumină? Să îndrăznească? Trebuie s-o facă, trebuie neapărat. Nu putea vedea în întuneric.

Nu încă.

Deși degetele ei tremurau de frig în timp ce aprindea lampa, ea nu

simți. Căldura încă ardea în ea și o făcu să zâmbească atunci când văzu colacul de frânghie.

„Gata, asta o să fie bună, foarte bună."

Lăsă lampa aprinsă și ușa deschisă, în timp ce ieși iarăși în ploaie.

*

Când Harper se întoarse și se întinse după ea, nu mai era acolo. Se trezi pe jumătate, întinzând brațul și mai mult, așteptându-se să-i atingă pielea.

— Hayley?

Îi șopti numele, ridicându-se într-un cot. Primul lui gând fu că se dusese în camera lui Lily, dar nu se auzea nimic în aparatul de lângă pat.

Îi luă câteva secunde să-și dea seama ce auzea într-adevăr.

Ploaia era prea zgomotoasă. Ridicându-se iute, văzu că ușile terasei erau deschise. Se rostogoli jos din pat, înșfăcându-și jeanșii.

— Hayley!

Trase pantalonii pe el și se năpusti spre ușă. Dar nu văzu decât ploaie și beznă.

Ploaia îl împungea cu picături reci, inima strângându-i-se-n piept precum un ciob de gheață. Trase o înjurătură înspăimântată și se grăbi să intre înapoi, ducându-se glonț în camera lui Lily.

Copila dormea liniștită. Mama ei nu era acolo.

Ieși cu pași mari din dormitor, înșfăcă aparatul și, vârându-l în buzunarul de la spate, ieși s-o caute.

Strigând-o, porni în grabă în jos pe scări. „Căsuța de oaspeți", se gândi el. Fusese mereu încredințat că Amelia se dusese acolo. În noaptea în care o văzuse în grădină, pe vremea când era doar un copil, fusese sigur că acolo se îndrepta.

Rochia ei era udă și murdară, își aminti în timp ce fugea. De parcă ar fi umblat prin ploaie.

Harper cunoștea foarte bine drumul, chiar și în beznă. Nu exista cotitură pe care să n-o cunoască. Văzu ușa de la intrare în căsuța lui deschisă și simți că se poticnește de ușurare.

— Hayley!

Lovi cu putere întrerupătorul în timp ce se năpusti înăuntru.

Podeaua era udă, iar urmele de noroi traversau încăperea, în bucătărie. Știu că clădirea era goală chiar dinainte s-o strige din nou, înainte să fugă prin ea, cu inima bătând să-i spargă pieptul, căutând-o. De data asta înșfăcă telefonul, sunând pe numărul cu apelare rapidă în timp ce fugea înapoi afară.

— Mamă, Hayley a dispărut. A ieșit din casă. N-o găsesc nicăieri. A… O, Doamne, o văd. La etajul al doilea. E pe terasa de la etajul al

treilea.

Aruncă telefonul cât colo și fugi și mai tare.

Ea nu se întoarse când el îi strigă numele, dar continuă să traverseze terasa ca un spectru. Picioarele lui alunecară pe piatra udă, iar florile fură zdrobite sub tălpi în timp ce el fugea prin straturile de flori pentru a ajunge mai repede la scările care duceau sus.

Cu plămânii arzând și inima urlând, el zbură pe scări.

Ajunse la etajul doi tocmai când ea deschise o ușă.

Ezită când o strigă și se întoarse ușor spre el. Și zâmbi.

— Moarte pentru viață.

— Nu.

Făcu un ultim salt, o prinse de braț și o trase înăuntru, la adăpost de ploaie.

— Nu, repetă el, și-și petrecu brațele în jurul ei.

— Simte-mă. Știi cine sunt. Știi cine ești. Simte-mă.

Își înteți strânsoarea când ea se împotrivi. O ținu aproape și o încălzi, deși capul ei se mișca necontrolat într-o parte și-n alta, iar dinții ei scrâșneau de parcă ar fi fost un animal sălbatic.

— O să-mi iau înapoi fiul!

— Ai o fiică. O ai pe Lily. Lily doarme. Hayley, rămâi cu noi!

Și o ridică în brațe când trupul ei rămase fără vlagă.

— Mi-e frig, Harper, mi-e frig.

— E în ordine. Ești teafără.

O cără de-a lungul sălii mari de bal, cu husele sale albe fantomatice, în timp ce ploaia biciuia geamurile.

Până să ajungă la ușă, Mitch o împinse brusc, deschizând-o. După o privire rapidă, expiră ușurat.

— Mama ta s-a dus să vadă ce face Lily. Ce s-a mai întâmplat?

— Nu acum.

Cu Hayley tremurând în brațele sale, Harper trecu pe lângă Mitch.

— O să ne ocupăm de asta mai târziu. Trebuie să o ducem la căldură și să se usuce. Restul va trebui să mai aștepte.

Capitolul 19

O înfășurase într-o pătură de la gât până-n picioare, și stătea în spatele ei pe pat, uscându-i părul cu un prosop.

— Nu-mi amintesc când m-am ridicat. Sau când am ieșit.

— Te-ai încălzit suficient?

— Da. Cu excepția spinului de gheață din oasele ei. Se întrebă dacă ar fi putut căldura să mai pătrundă vreodată atât de adânc în ea. Nu știu cât am stat afară.

— Acum ești acasă.

Ea întinse mâna, odihnind-o peste a lui. Și el avea nevoie de căldură și de alinare la fel ca și ea.

— M-ai găsit.

El depuse un sărut pe părul ei umed.

— Întotdeauna o voi face.

— Ai luat aparatul lui Lily. Iar asta însemna chiar și mai mult, se gândi ea. Ți-ai amintit să-l iei. N-ai lăsat-o singură.

— Hayley.

Își petrecu brațele în jurul ei, lipindu-și obrazul de al ei.

— N-am să vă las pe nici una singură.

Apoi își odihni palma pe burta ei.

— Pe nici unul. Jur.

— Știu. Ea nu crede în promisiuni, sau încredere, sau dragoste. Eu cred. Cred în noi, cu tot ce e în mine.

Întoarse capul pentru ca buzele ei să le atingă pe ale lui.

— N-am crezut întotdeauna, dar acum cred. Eu am totul. Ea n-are nimic.

— Se poate să-ți mai pară rău pentru ea? După asta? După toate?

— Nu știu ce simt pentru ea. Sau în legătură cu ea.

Era atât de minunat să se poată lăsa pe spate și să-și sprijine capul de umărul lui puternic.

— Am crezut c-o înțeleg, măcar puțin. Ne-am aflat amândouă în situații similare. Adică am rămas însărcinate și n-am vrut copilul la început.

— Nu semănați deloc.

— Harper, lasă deoparte personalitățile, și sentimentele tale, pentru o clipă. Privește totul obiectiv, așa cum faci în munca ta. Privește situația. Eram amândouă nemăritate și însărcinate. Nu-l iubeam pe

tată, nu voiam să ni se schimbe viețile sau să ne fie împovărate. Apoi am ajuns să ne dorim copilul. În moduri diferite, pentru motive diferite, dar ajungând să ne dorim foarte mult copilul.

— Moduri diferite și motive diferite, repetă el. Dar, OK, înțeleg, în linii mari, există un tipar.

Se deschise ușa. Roz intră cu o tavă.

— Nu vreau să vă deranjez. Harper, ai grijă să bea asta.

După ce lăsă tava la capul patului, Roz ocoli puțin și, luându-i fața lui Hayley în palme, o sărută pe obraz.

— Odihnește-te.

Harper se întinse și-i apucă mâna lui Roz pentru o clipă.

— Mulțumesc, mamă.

— Dacă aveți nevoie de ceva, chemați-mă.

— Nu avea pe nimeni care să aibă grijă de ea, șopti Hayley când ușa se închise în spatele lui Roz. Nimeni căruia să-i pese de ea.

— Dar ei de cine-i păsa? Ea de cine avea grijă? Obsesia nu înseamnă iubire, adăugă înainte ca Hayley să poată răspunde.

El se depărtă ușor și se ridică de pe pat, turnând ceaiul.

— Ceea ce i-au făcut a fost o mare porcărie. Toată lumea e de acord. Dar știi ceva? Nu există eroi în povestea ei tristă.

— Ar trebui să fie. Mereu ar trebui să existe eroi. Dar nu.

Luă ceaiul.

— Ea nu era eroică. Nici măcar tragică, asemenea Julietei. Ea e doar tristă. Și înverșunată.

— Și uneltitoare, adăugă el. Și nebună.

— Și asta. Nu te-ar fi înțeles. Cred că o cunosc îndeajuns de bine acum, încât să fiu sigură de asta. Nu ți-ar fi înțeles inima, cât de cinstit ești. Și asta e trist.

Traversă încăperea până la ușile terasei. Ploaia pe care și-o dorise venise, și el putea sta acolo, privind cum pământul se adăpa.

— Întotdeauna a fost tristă. Scormoni în străfunduri, dincolo de furia sa, și găsi mila. Puteam vedea asta chiar și atunci când eram copil, iar ea venea în camera mea și cânta. Tristă și pierdută. Cu toate astea, mă simțeam în siguranță cu ea, așa cum se întâmplă când te afli în prezența cuiva care ține la tine. Ținea, la un anumit nivel, la mine și la frații mei. Bănuiesc că putem lua în considerație asta.

— Încă ține, simt asta. Doar că devine confuză. Harper, nu-mi pot aminti.

Lăsă ceașca jos, iar emoția i se citea în privire.

— Nu așa cum puteam dățile trecute când s-a întâmplat. Puteam vedea, măcar o parte din mine putea. Nu știu cum să explic. Dar de data asta, totul e confuz, și nu pot vedea. Nu tot. De ce se ducea în sala de bal? Ce-a făcut acolo?

Ar fi vrut să-i spună să se relaxeze, să nu se mai gândească. Dar cum

ar fi putut? În loc de asta, se întoarse și se așeză lângă ea.

— Te-ai dus în căsuța de oaspeți. Trebuie s-o fi făcut. Ușa era deschisă, și puteam vedea pe unde te duseseși înapoi în bucătărie. Podeaua era udă.

— Acolo s-a dus în noaptea aia, noaptea în care a murit aici. Trebuie să fi murit aici în noaptea aceea. Nimic altceva n-are sens. Am văzut-o atunci, amândoi. Stând pe terasă, udă și plină de noroi. Avea o frânghie.

— Putea s-o fi găsit în casa trăsurilor. Probabil că așa s-a întâmplat.

— De ce să fi avut nevoie de frânghie pentru a lua copilul? S-o lege pe doică?

— Nu cred că de asta voia frânghia.

— Avea și secera, de asemenea.

„Ascuțită și lucitoare", își aminti ea.

— Poate intenționa să-i omoare pe cei care ar fi încercat s-o oprească. Dar frânghia? Ce-ar fi putut face cu frânghia în afară de a lega pe cineva cu ea?

Făcu ochii mari și lăsă ceașca jos cu zgomot când citi privirea din ochii lui.

— O, Doamne. Să se sinucidă? Să se spânzure, la asta te gândești? Dar de ce? De ce să vină până aici pentru asta? De ce să se târască prin ploaie și să se spânzure în sala de bal?

— Camera copiilor era la etajul al treilea pe-atunci.

Și puțina culoare pe care reușise s-o capete în obraji dispăru brusc.

— Camera copiilor.

Nu, se gândi în timp ce imaginea i se forma în minte, era posibil să nu se mai încălzească vreodată în viața ei cu adevărat.

În zilele libere, Hayley era obișnuită ca timpul să zboare. Avea atât de multe de făcut - cumpărături, spălat rufe, ordine în casă, să aibă grijă de Lily și de numeroasele treburi care mai apăreau încât abia dacă-și mai amintea cum era să ai ceea ce aceia care nu aveau slujbe cu normă întreagă și copii mici numeau timp liber.

Cine ar fi crezut că ei îi plăcea așa?

Să se trezească cu timp liber îi dădea o senzație de neliniște și o făcea să se gândească. Dar când șeful ordona să-ți iei o zi liberă, n-aveai cum să te împotrivești. Cel puțin nu când șeful era Rosalind Harper.

Fusese exilată în casa Stellei pentru o zi, fără ca măcar s-o aibă pe Lily care s-o distragă. I se spusese să se odihnească, iar ea încercă. Chiar încercă. Dar plăcerea obișnuită pe care o găsea în citit n-o mulțumi; teancul de CD-uri pe care Stella i-l înmânase nu o distra deloc, iar casa pustie și tăcută o făcea mai degrabă să numere minutele care treceau decât să o ademenească să tragă un pui de

somn.

Își petrecu o parte din timp plimbându-se prin toate camerele, la zugrăvirea cărora ajutase ea însăși. Stella și Logan transformaseră casa într-un cămin, amestecând simțul Stellei pentru detaliu și stil cu simțul spațiului care-l caracteriza pe Logan. Și băieții, firește, se gândi ea, oprindu-se în fața camerei pe care Gavin și Luke o împărțeau, cu paturile lor suprapuse și rafturile pline de benzi desenate și camioane. Era un cămin creat cu gândul la copii, multă lumină și culoare, curtea mare care urca ușor pentru a săruta pădurea. Chiar și cu grădinile elegante - cum ar fi putut ca peisajul să fie altfel decât frumos aici - era o curte prin care copiii și un câine puteau să alerge nestingheriți.

Îl ridică pe Parker - câinele fusese singurul ei tovarăș în timpul zilei - și îl mângâie cu nasul în timp ce coborî la parter.

Oare avea să fie la fel de înțeleaptă ca Stella când va avea un cămin și o familie? La fel de iubitoare, deșteaptă și sănătoasă?

Ea nu plănuise niciodată asta. Stella era aceea care făcea planuri. Ea doar își văzuse de viața ei, mulțumindu-se cu slujba de la librărie, ajutându-l pe tatăl ei să aibă grijă de căsuța pe care o împărțeau. Din când în când, se gândea să-și mai ia niște cursuri de comerț - pentru a se pregăti pentru visul vag de a deschide propria librărie. Într-o zi.

Se gândise că se va îndrăgosti - într-o zi. Cele mai multe fete o făceau, își imagina. Dar nu se grăbise să găsească marea dragoste și ceea ce urma. Stabilitate, un cămin, copii. Toată acea rutină cu mașina de familie și mama care are grijă de copii fusese în mintea ei la fel de departe ca luna. La ani distanță.

Ani-lumină distanță.

Dar se întâmplaseră lucruri care o împinseseră în direcții în care nu se așteptase niciodată să meargă. Așadar, iat-o acum, când nici măcar nu împlinise 26 de ani, însărcinată cu al doilea copil, lucrând într-un domeniu despre care nu știuse nimic până în urmă cu doi ani.

Și atât de îndrăgostită, încât mai era puțin și-i ieșeau inimioare pe urechi.

Și, precum cireașa de pe tort, un spirit obscur și cu siguranță psihopat se hotărâse să-i împrumute trupul din când în când.

Când Parker începu să dea din coadă, ea îl puse jos, apoi îl urmă în bucătărie, unde se postă la ușa din spate și își pironi privirea înainte.

— Bine, bine, afară cu tine. Bănuiesc că nu sunt cea mai strălucită companie astăzi.

Îi dădu drumul afară, iar el țopăi traversând curtea și intră în pădure, de parcă ar fi avut stabilită o întâlnire.

Apoi ieși și ea. Era o zi frumoasă. Ploaia împrospătase peisajul și răcise puțin aerul. Ar fi putut face o plimbare, să smulgă buruienile. Sau putea să se întindă în șezlongul de pe terasă, să vadă dacă afară avea s-o ia mai repede somnul.

Fără prea mari speranțe, lăsă spătarul în jos și se gândi să se ducă înapoi după o carte. În câteva minute adormise.

Se ridică ușor amețită, auzind un sforăit. Dezorientată, își apăsă o palmă pe gură, dar sunetul nu încetă.

Avea o pătură ușoară de bumbac pusă peste ea, iar umbrela prinsă de masă fusese aplecată astfel încât să îi facă umbră.

Sforăitul venea de la Parker, care se întinsese pe spate lângă șezlongul ei, cu picioarele ridicate, astfel că arăta precum un câine de jucărie care fusese dărâmat de pe raft.

Poate că viața ei era destul de ciudată în prezent, dar nu se gândea că un câine ar fi putut muta umbrela sau să-i aducă pătura.

Chiar în momentul în care își drese glasul răgușit de la somn și se ridică, Stella ieși pe ușa din spate, cu două pahare de ceai rece în mâini

— Ai tras un pui de somn bun? întrebă ea.

— Nu știu. Am dormit în tot timpul ăsta. Mulțumesc, adăugă ea luând unul dintre paharele cu ceai. Cât e… Uau!

Clipi privindu-și ceasul de la mână.

— Am dormit buștean aproape două ore.

— Mă bucur să aud asta. Arăți mai bine.

— Sper și eu. Unde sunt copiii?

— Logan i-a luat de la școală. Le place să-l însoțească la lucru. E minunat afară, nu-i așa? Ziua perfectă să bei ceai pe terasă.

— E totul în regulă la pepinieră? Genul ăsta de vreme atrage clienți.

— Și chiar așa s-a-ntâmplat. A fost aglomerat. Uită-te la lagerstroemia! Îmi place la nebunie grădina asta, mărturisi ea, oftând.

— Tu și Logan ați făcut o treabă nemaipomenită. Mă gândeam la asta mai devreme. Ce echipă bună sunteți voi doi.

— Așa s-a dovedit. Cine s-ar fi gândit că o știe-tot morocănoasă și organizată și un geniu obsedat de detalii ar fi putut să găsească dragostea adevărată și fericirea?

— Eu. Chiar de la început.

— Presupun că te-ai gândit. Deșteaptă fată. Ai mâncat?

— Nu prea mi-era foame.

Stella flutură un deget.

— Cuiva de-acolo dinăuntru ar putea să-i fie. O să-ți fac un sendviș.

— Nu-ți bate capul, Stella.

— Unt de arahide și jeleu?

Clătinând din cap, Hayley se dădu bătută.

— Nu e drept. Îmi știi slăbiciunile.

— Rămâi acolo. Aerul proaspăt îți face bine. Mă întorc într-un minut.

Ținându-se de cuvânt, Stella se întoarse nu numai cu sendvișul, dar și cu un ciorchine de struguri negri și cubulețe de brânză. Și vreo

jumătate de duzină de biscuiți cu cremă.

Hayley se uită la farfuria din poala ei, apoi în sus la Stella.

— Vrei să fii mămica mea?

Izbucnind în râs, Stella se așeză pe șezlong, la picioarele lui Hayley. Și începu să le maseze într-un mod în care fiecare mușchi din trupul lui Hayley oftă de ușurare.

— Unul dintre lucrurile mele preferate din sarcină era să fiu răsfățată din când în când.

— Ai pierdut câteva luni prima dată. Așa că o să recuperezi de data asta.

Stella o bătu ușor pe picior.

— Cum te simți - ca femeie însărcinată?

— Bine. Obosită, știi și tu, cu schimbări bruște de dispoziție, dar destul de bine. Mai bine acum, adăugă după ce mușcă din nou din sendviș. Și nu-mi place să recunosc, dar un pui de somn bun și mâncarea preferată își fac efectul. O să am grijă de mine, Stella, promit. Am avut atunci când eram însărcinată cu Lily și o să am și acum.

— Știu că o să ai. Și-n plus, n-o să-ți dea nimeni de ales.

— Mă simt… își mișcă umerii, neliniștită. Mă simt ciudat când toată lumea își face griji în legătură cu mine.

— Atunci va trebui să continui să te simți ciudat, pentru că nu ne putem abține. Cu tot ce se întâmplă…

— Noaptea trecută, a fost atât de… Am folosit toate cuvintele până acum. Ametitoare, ciudată, bizară, intensă. Dar asta a fost cea mai mare parte din toate. Stella, nu i-am spus totul lui Harper. N-am putut.

— Ce vrei să spui?

— Nu i-am spus ce simțeam. Ar lua-o razna, cum fac bărbații. Contez pe tine să n-o faci.

— Spune-mi ce se întâmplă.

— E un sentiment… și nu știu dacă este doar stres sau e real. Dar așa simt. Stella, vrea copilul. Copilul ăsta.

Hayley își apăsă cu o mână pe burtă.

— Cum…

— Nu poate. Nici o putere de pe pământ, nici o putere din altă parte nu mă poate da la o parte. Tu știi, pentru că ai avut un copil în tine. Harper ar lua-o razna.

— Explică-mi asta, ca să n-o iau și eu.

— E confuză, așa cred că se poate explica mai bine. De la pendularea între prezentul ăsta și trecutul timpului său. Se mișcă înainte și-napoi. Când e în prezent, vrea ceea ce am eu. Copilul ăsta, viața, trupul. Chiar mai mult, bogăție și privilegii. Vrea să simtă și să profite. Înțelegi?

— Da.

— E mult mai înspăimântătoare, mai egoistă, când mintea ei e în prezent. Când e în trecut, prinsă în tragedia ei, este ca și cum abia s-ar întâmpla. Apoi e doar furioasă și răzbunătoare, așa că vrea cineva să plătească pentru ceea ce i s-a întâmplat. Sau e tristă, și demnă de milă, și vrea ca totul să înceteze. E obosită. Harper se gândește că s-a sinucis.

— Știu. Am vorbit puțin.

— Crede că s-a spânzurat în camera copiilor. Chiar acolo unde dormea bebelușul. Ar fi putut s-o facă. Era îndeajuns de disperată și de nebună încât s-o facă.

— Știu și asta.

Stella se ridică și se duse până la marginea terasei pentru a privi în curte.

— Am avut iar vise.

— Ce? Când?

— Nu aici, nu noaptea. Vise cu ochii deschiși, le-ai putea numi. La lucru. Pe pământul descendenților Harper. Imagini ca acelea de dinainte de dalie. Dalia albastră. Doar că sunt monstruoase. Așa vrea ca eu să le văd. Petale ca niște lame, așteptând să-ți toace degetele dacă le atingi. De data asta nu crește într-o grădină.

Se întoarse; îi întâlni privirea lui Hayley.

— Ci dintr-un mormânt. Nemarcat, doar noroi negru. Dalia este singurul lucru care crește acolo.

— Când au început?

— Acum câteva zile.

— Crezi că visează și Roz?

— Va trebui să o întrebăm.

— Stella, trebuie să mergem în vechea cameră a copiilor.

— Da.

Se duse din nou la ea, luând mâna pe care Hayley o întindea spre ea.

— Vom merge.

Era ușor să vorbească fără bărbați când aceștia erau anunțați că tema discuțiilor erau planurile de nuntă. Bărbații se împrăștiau precum furnicile când erau menționate cuvinte precum „listă de invitați” și „culori asortate”, remarcă Hayley.

Așa că reușiră să rămână singure pe terasa Stellei, în liniștea îmbălsămată a serii, cu Lily trecând dintr-o pereche de brațe în alta sau jucându-se în iarbă cu Parker.

— Nu credeam c-o să fie atât de ușor să-l alungăm pe Harper, se plânse Hayley. Ai zice că vrea și el să se implice în planurile pentru nuntă. Doar și el se căsătorește.

Roz și Stella schimbară priviri amuzate, după care Roz se întinse și

o bătu ușor pe mână pe Hayley.

— Copil dulce și prostuț.

— Bănuiesc că nu contează, din moment ce nu asta facem. Și totuși.

Enervată pe ea însăși, Hayley flutură din mâini.

— În fine. Amelia și-a făcut de cap și cu tine, nu?

— De două ori, confirmă Roz. Și în ambele dăți eram singură în sera de înmulțire. Într-o clipă lucram, în cealaltă eram în altă parte. E întuneric, prea întuneric să-mi dau seama unde, și e frig. Foarte frig. Stau deasupra unui mormânt deschis. Când mă uit în jos, o văd pe ea, privindu-mă. Are degetele încleștate pe tulpina unui trandafir negru. Sau doar pare negru în întuneric.

— De ce nu ne-ai spus? o întrebă Stella.

— Și eu aș putea să vă întreb același lucru. Intenționam să vă spun, și i-am spus lui Mitch. Dar am avut parte de câteva evenimente care ne-au distras atenția.

Hayley o ridică pe Lily în poală și admiră brățara din plastic gros cu care se juca.

— Știu că atunci când au început toate astea, iar eu am sugerat o ședință de spiritism, toată lumea a crezut că era o glumă. Dar poate ar trebui să încercăm. Toate trei avem o legătură cu ea. Poate dacă încercăm, dacă încercăm cu adevărat să comunicăm, ne-ar spune ce vrea.

— Nu plănuiesc să-mi scot turbanul și globul de cristal prea curând, zise Roz, hotărâtă. Și oricum, nu cred că știe. Adică vrea să fie găsită - și cred că e vorba despre mormântul ei sau rămășițele ei. Dar nu știe unde se află.

— Nu putem fi siguri că e pe proprietatea Harper, interveni Stella.

— Nu, nu putem. Mitch face tot ce poate pentru a găsi certificatul de deces sau registrele pentru înmormântări. Dar nu credem că există așa ceva pentru ea.

— Un mormânt secret.

Hayley dădu din cap.

— Dar ea vrea mereu ca noi să aflăm ce i s-a întâmplat. Încă o înfurie.

Ridică din umeri, zâmbind ușor.

— Este unul dintre lucrurile care-mi sunt clare. Dacă a fost ucisă sau s-a sinucis, în casă, trebuie să aflăm.

— Camera copiilor, zise Roz. Încă mai era folosită când m-am născut eu.

— Ai stat acolo sus când erai mică?

— Așa mi s-a spus. Cel puțin în primele luni, cu dădaca. Bunica nu era de acord, Grandmama Harper. Se pare că nu o folosea decât atunci când aveau oaspeți. Și-a folosit influența considerabilă asupra părinților mei până m-au mutat într-o încăpere de la etajul al doilea.

Eu n-am folosit-o niciodată pentru băieții mei.

— De ce?

Roz își țuguie buzele, gândindu-se la întrebarea lui Hayley.

— În primul rând nu-i voiam atât de departe de mine. Și da, nu-mi plăcea sentimentul pe care mi-l dădea încăperea. Era ceva ce nu puteam explica, și nu m-am gândit prea mult la asta atunci.

— Mobila din încăperea lui Lily e de-acolo.

— Da. Imediat ce Mason n-a mai avut nevoie de pătuț, am dus tot acolo sus. M-am obișnuit să depozitez acolo lucrurile băieților când le deveneau prea mici. Nu mai folosim etajul al treilea ca regulă. Este prea scump de întreținut, și prea mult spațiu pe care nu-l putem folosi. Deși am dat petreceri în sala de bal în anii trecuți.

— Eu n-am fost niciodată acolo sus, comentă Hayley. Ceea ce e ciudat, acum că mă gândesc. Pentru că îmi place să mă plimb prin case, să văd cum arată, să îmi închipui cum erau, chestii de genul ăsta. Dar nici măcar nu mi-a trecut prin cap să urc acolo în tot timpul cât am trăit în casă. Stella?

— Nu, și ai dreptate, e ciudat. Băieții au luat casa cu asalt timp de mai mult de un an. Ai crede că aș fi fost nevoită să-i dau jos de-acolo la un moment dat. Dar cred că nici ei n-au urcat vreodată. Chiar dacă ar fi făcut-o în secret, Luke s-ar fi dat de gol. Întotdeauna o face.

— Cred că ar trebui.

Hayley se uită de la una la alta.

— Cred că trebuie s-o facem.

— În noaptea asta? întrebă Stella.

— Nu cred că mai pot suporta așteptarea. Mă scoate din minți

— Dacă ne hotărâm, o vom face împreună. Toți șase, zise Roz. Fără copii. David îi poate ține jos. Trebuie să fii sigură, Hayley. În momentul ăsta, se pare că, dintre noi toți, tu ești cel mai aproape de ea.

— Sunt sigură. Dar nu doar eu. Și ăsta mai este un lucru despre care trebuie să vorbim. Harper. Sentimentele ei pentru el, în legătură cu el.

Simțind că i se face frig, Hayley își frecă brațele.

— Sunt groaznic de amestecate, și de puternice. Îl iubește - o chestie de genul copilul copilului copilului. Și-l urăște - un bărbat, un bărbat din descendența Harper, sângele lui Reginald.

Se uită la Stella, la Roz.

— Combinația asta de sentimente este puternică. Și cred că e și mai puternică din pricina sentimentelor dintre mine și Harper.

— Dragoste, sex, înrudire, răzbunare și durere.

Roz încuviință din cap.

— Și nebunie.

— Și sentimentele lui în legătură cu ea sunt amestecate.

Hayley expiră zgomotos.

— Nu știu dacă are vreo importanță, dar cred că, în momentul ăsta, totul e important. Cred că ne apropiem de final.

— Aleluia! strigă Stella.

— Știu. Și eu vreau să se termine. Chiar vreau să plănuiesc o nuntă și să fac planuri pentru bebelușul ăsta. Vreau să stau aici cu voi două și să vorbim despre flori și muzică, și ce fel de rochie voi purta.

Roz îi acoperi mâna lui Hayley cu a sa.

— O vom face.

— Noaptea trecută, înainte să se întâmple, era ca și cum mi-aș fi imaginat, mă vedeam într-o rochie albă, lungă, și florile… Dar bănuiesc că nu poate fi vorba.

Ridică ușor din umeri în timp ce se bătu ușor pe burtă.

— Nu cred că mai am dreptul la o rochie albă, lungă.

— Draga mea.

Roz o strânse de mână brusc.

— Orice mireasă are dreptul la o rochie albă lungă.

Mai întâi mâncară. O masă mare în familie, genul de ritual care îi reunea pe toți, în care erau așezate flori peste tot, iar copiii sporovăiau. Roz spusese că asemenea lucruri erau importante, iar Hayley putea să vadă care era scopul.

„Asta e ceea ce suntem noi”, părea să spună. „Ceea ce suntem și vom fi, indiferent de probleme. Sau poate tocmai datorită lor.”

Ea primise asta, această familie. O mamă, o soră, un iubit, frați și prieteni. Un copil care era iubit de ei, și încă unul pe drum.

Indiferent de ce era nevoie pentru a le ține pe toate în siguranță, ea avea să facă tot ce-i stătea în putință.

Așa că mâncă. Vorbi și ascultă, ajută să șteargă băuturile vărsate și-și îngropă agitația sub comoara normalității.

Vorbiră despre flori și cărți, despre școală și cărți. Și iată discuția despre planuri de nuntă pe care ea și-o dorea.

— Bănuiesc că Hayley v-a spus că vrem să ne căsătorim aici, dacă ești de acord, mamă.

— Asta-mi place să aud.

Roz își puse furculița deoparte.

— În grădină? O să insistăm ca vremea să rămână bună, și vom avea corturi ca măsură de siguranță. Intenționez să-mi bat eu capul în privința florilor. Insist să mă lăsați să mă ocup de asta. O să vreți crini, bănuiesc.

— Da. Vreau buchetul din crini.

— Atunci vom avea culori puternice, să lăsăm deoparte pastelurile, îmi convine. Știu că nu vrei ceva prea formal, și din moment ce deja am avut două nunți anul ăsta, cred că putem renunța la detalii fără prea multă durere și suferință.

— Dă-te din drum acum, îl sfătui Logan pe Harper. Salvează-te. Spune doar: „Sună bine”. Și dacă-ți oferă două alegeri în legătură cu orice, să nu cazi în capcană. Spune doar: „Amândouă sunt minunate” și las-o pe ea să aleagă.

— Crede că e amuzant, interveni Stella ironică. Nu-l lovesc pe sub masă pentru că are dreptate.

— De ce se căsătorește toată lumea? întrebă Gavin. De ce trebuie să purtăm întotdeauna cravate?

— Pentru că le place să ne trotureze, îi zise Logan. Așa sunt femeile.

— Și ele ar trebui să poarte cravată.

— O să port eu cravată, se oferi Stella. Poartă tu tocuri.

— Eu știu de ce se căsătoresc oamenii, interveni Luke. Ca să poată să doarmă în același pat și să facă apoi copii. Tu și Mitch n-ați făcut încă un copil? o întrebă el pe Roz.

— Noi ne-am făcut norma acum ceva vreme. Și că veni vorba, Roz se ridică de la masă. Cred că e timpul ca voi, băieți, să-l ajutați pe David să strângă masa ca să puteți mânca înghețată în bucătărie.

— În ordine, trupe. Alinierea. Și tu, soldat.

Înainte ca Hayley să se ocupe de asta, David se duse s-o scoată pe Lily din scaunul de masă.

— Doar pentru că ești scundă nu înseamnă că poți să scapi de Patrula din Bucătărie. Îi place să mă ajute să pun vasele în mașina de spălat, îi dezvălui el lui Hayley. E în ordine.

— Vreau doar să vorbesc puțin cu tine în bucătărie.

— Pe loc repaus, domnilor, ordonă el, apoi ieși din sufragerie cu Lily în brațe. Situația e sub control, o asigură el pe Hayley. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Nu, nu e vorba despre asta. Știu că Lily e în regulă cu tine. E vorba de nuntă. Vreau să te rog ceva.

El o puse pe Lily jos și-i dădu o oală și o lingură cu care să bată în ea.

— Ce-ți trebuie?

— Știu că poate să sune ciudat, dar eu cred că fiecare își croiește ziua nunții cum i se potrivește mai bine; tu ce zici?

— Dacă nu ziua asta, atunci care?

— Corect. Așa că mă întrebam, speram să fii cel care mă conduce.

— Poftim?

David era uluit.

— Eu?

— Știu că nu ești îndeajuns de în vârstă să-mi fii tată, dar nu mă gândeam în sensul ăsta. Mă gândeam că ești unul dintre cei mai buni prieteni ai mei și ai lui Harper. Că ești ca din familie. Și că în ziua aceea totul este legat de familie. Eu nu-l am pe tatăl meu sau vreo altă rudă pe care s-o iubesc așa cum te iubesc pe tine. Așadar, aș vrea ca tu

să mă duci la altar - ca să zic așa - și să fii cel care mă dă lui Harper. Ar însemna foarte mult pentru mine.

Ochii lui se încețoșară în vreme ce-o îmbrățișă.

— Ăsta e cel mai drăguț lucru, bâigui el. Cel mai al naibii de drăguț.

— O s-o faci?

Se trase înapoi.

— Aș fi onorat.

Luându-i ambele mâini, le întoarse și-i sărută palmele.

— Extrem de onorat.

— Uf. Mi-era teamă să nu crezi că e o prostie.

— În nici un caz. Sunt atât de mândru, și mișcat. Și, scumpa mea. dacă nu pleci acum, mă voi face de râs în fața trupelor mele.

— Și eu.

Își trase nasul.

— OK. O să vorbim despre tot mai încolo.

Se ghemui s-o sărute pe Lily pe cap și fu în mare parte ignorată.

— Să fii cuminte, fetița mea.

— Hayley.

David trase aer în piept când ea se opri la ușă.

— Tatăl tău? Și el ar fi mândru.

Tot ce reuși să facă drept răspuns fu să dea din cap în timp ce se depărtă.

Își șterse lacrimile în timp ce auzi voci în salon, apoi se opri simțind furia din glasul lui Harper.

— Nu-mi place ideea asta, absolut deloc. Și chiar și mai puțin îmi place faptul că voi trei ați complotat împreună.

— Suntem femei, zise Roz cu atâta sarcasm, încât Hayley îi putea simți greutatea din afara încăperii.

— Eu nu am nici o legătură cu asta, replică el. Dar am cu faptul că femeia mea e însărcinată. Nu vreau să-mi asum nici un fel de risc.

— OK, aici ai dreptate. Dar ce intenționezi să faci cu ea în următoarele șapte sau opt luni, dragul meu?

— S-o protejez.

— Chiar că e greu să te contrazic.

— Să vă contraziceți nu ajută la nimic.

Vocea rațiunii din gura lui Mitch interveni între ei.

— Putem discuta sau dezbate, și e foarte puțin probabil să fim absolut de acord asupra tuturor punctelor. Dar ceea ce trebuie să facem este să luăm niște decizii.

Hayley se îndreptă de spate și intră în încăpere.

— Îmi pare rău. Ar fi fost foarte dificil să nu aud. Harper, intenționam să te întreb dacă nu putem merge afară astfel încât să putem vorbi, dar cred că tot ceea ce am de spus poate fi zis aici, de față cu toți.

— Eu am de spus niște lucruri pe care s-ar putea să vrei să le auzi între patru ochi.

Ea doar zâmbi.

— O să ai timp suficient să țipi la mine între patru ochi. O viață întreagă. Știu că ți-ai ținut gura până acum din pricina copiilor. Dar mi-ar plăcea să mă asculți înainte să spui altceva.

Își drese glasul și mai făcu câțiva pași.

— Mai devreme, pe când eram singură, mă întrebam cum am ajuns aici. Nu m-am gândit niciodată că mă voi muta din locul în care am crescut și că voi avea doi copii înainte să-mi dau seama unde voiam să ajung cu adevărat. Să mă căsătoresc, să am copii, asta avea să se întâmple mai târziu, după ce ajungeam cineva, după ce mă distram suficient de mult. Și iată-mă, trăind într-un alt stat. Am o fetiță care nici n-a împlinit doi ani și alt copil pe drum. În curând mă voi căsători. Lucrez într-un domeniu în care nu m-am gândit vreodată că voi intra. Cum am ajuns aici? Ce caut aici?

— Dacă nu ești fericită…

— Te rog, ascultă-mă. M-am întrebat asta. Încă am de ales. Întotdeauna ai de ales. Așadar, m-am întrebat dacă asta vreau, dacă aici vreau să fiu, dacă asta vreau să fac. Și asta este. Te iubesc. N-am știut că am toate astea în mine.

Nu-și dezlipi ochii dintr-ai lui Harper, nicio secundă, și își încrucișă palmele deasupra inimii.

— N-am știut că pot iubi un copil așa cum o iubesc pe Lily. N-am știut că pot iubi un bărbat așa cum te iubesc pe tine. Dacă aș putea face toate alegerile din lume, asta aș alege. Să fiu cu tine, cu copiii noștri, în locul ăsta. Pentru că, vezi tu, Harper, mai e ceva. Iubesc casa asta, locul ăsta. La fel de mult ca tine. Ceea ce este, ceea ce înseamnă, ce va însemna pentru copiii noștri, și pentru ai lor.

— Știu. Și eu m-am gândit așa. De asta ești aleasa mea.

— Nu pot să plec de aici. Te rog, nu-mi cere să fac asta. Nu pot să plec din casa asta, să părăsesc familia asta, munca pe care am ajuns s-o iubesc. Și nu pot rămâne aici decât dacă încerc să fac asta, să rezolv asta. Să îndrept un lucru strâmb sau măcar să-l înțeleg. Poate așa mi-a fost scris. Poate ne-am găsit unul pe celălalt pentru că așa ne-a fost scris. Nu știu dacă pot s-o fac dacă tu nu ești cu mine.

Se uită la toți ceilalți.

— Dacă nu sunteți cu toții cu mine.

Apoi se uită din nou la Harper.

— Fii alături de mine, Harper. Ai încredere în mine să fac ceea ce e drept. Ai încredere în noi toți.

El păși spre ea, odihnindu-și fruntea pe a ei.

— Sunt cu tine.

Capitolul 20

— Nu există nici o garanție că se va întâmpla ceva.

Mitch își strecură niște bandă adezivă în buzunar.

— Cred că eu pot face să se întâmple ceva. Adică…

Hayley își umezi buzele.

— Cred că pot s-o atrag. Vrea asta… o parte din ea o vrea, de secole întregi.

— Și cealaltă parte? întrebă Harper.

— Vrea răzbunare. Și când va veni vremea, probabil că va fi mai înclinată să te rănească pe tine decât pe mine.

— Și ne poate răni, sublinie Roz. Am văzut asta.

— Așa că mergem acolo sus înarmați cu camere de luat vederi și reportofoane.

Logan clătină din cap.

— Noi cei aleși, sublinie Mitch.

— Ei bine, ea a ridicat miza.

Logan luă mâna Stellei.

— De vreme ce nici unul dintre noi nu e dispus să dea înapoi, să mergem înainte.

— Rămânem împreună, zise Roz când începură să urce scările. Indiferent ce se întâmplă. Până acum n-am înfruntat-o niciodată ca un grup. Cred că asta ne mărește puterea.

— Întotdeauna a avut un avantaj, mereu s-a mișcat prima.

Harper dădu din cap.

— Da, stăm împreună.

Când ajunseră la etajul al doilea, Roz se întoarse spre sala de bal. Mergând pe instinct, păși înainte, împinse ușile duble, deschizându-le.

— Au fost petreceri frumoase aici. Îmi amintesc cum mă strecuram noaptea să privesc dansatorii.

Întinse mâna să aprindă lumina. Aceasta se revărsă asupra mobilei acoperite cu cearșafuri, și asupra podelei de arțar cu modelul elegant.

— Aproape că am vândut candelabrele astea odată.

Se uită în sus, la trioul uluitor care cobora în jos din aplice elegant decorate.

— N-am putut s-o fac, chiar dacă asta mi-ar fi ușurat viața de zi cu zi. Am dat propriile petreceri aici, o dată ca niciodată. Și cred că e timpul s-o fac din nou.

— A intrat pe aici, în noaptea aia. Sunt sigură.

Deși mâna ei se afla deja într-a lui Harper, Hayley își înteți strânsoarea.

— Nu-mi da drumul.

— Nici o șansă.

— A intrat pe ușile terasei. Nu erau încuiate. Ar fi putut să spargă geamurile dacă ar fi fost încuiate. A intrat și, oh… Aur și cristal, mirosul de ceară de albine și de ulei de lămâie. Ploaia care curgea, curgea din jgheaburi. Aprinde lumina.

— Am aprins-o, șopti Roz.

— Nu, ea aprinde luminile. Harper.

— Sunt aici.

— Pot vedea. Pot vedea.

Ceața pătrunse pe ușile din spatele ei, umezeala fumegând deasupra podelelor lucitoare. Picioarele ei erau murdare de noroi, de sânge acolo unde se lovise de pietre, și lăsau urme de noroi și de sânge pe unde călca.

Încă vie. Inima ei bătând și împingând sângele.

Așa, așa trăiau în Harper House. În încăperi uriașe luminate de candelabre strălucitoare, cu oglinzi aurite pe pereți și mese lungi, lustruite, și palmieri în ghiveci atât de bogați, care miroseau a tropice.

Nu fusese niciodată la tropice. Ea și James aveau să meargă într-o zi, într-o zi o să se plimbe împreună pe nisipul ca de zahăr de lângă apa caldă și albastră.

Dar nu, dar nu, viețile lor erau aici, în Harper House. O alungaseră de-acolo, dar avea să rămână aici. Mereu aici. Să danseze în sala asta de bal, luminată cu stropi de cristal.

Se clătină, dansând un vals fără partener, cu capul înclinat în sus, cu cochetărie. Lama din mâna ei reflecta lumina din marginea sa ascuțită.

Ar dansa aici, noapte după noapte dacă ar vrea. Ar bea șampanie, ar purta bijuterii scumpe. L-ar învăța pe James să valseze împreună cu ea. Cât de chipeș va fi, înfășurat în păturica lui moale și albastră. Ce imagine frumoasă vor fi. Mamă și fiu.

Trebuie să se ducă la el acum, să se ducă la James, ca să poată fi mereu împreună.

Rătăci afară din cameră. Oare unde o fi camera copiilor? În cealaltă aripă, firește. Firește. Copiii și cei care au grijă de ei nu au ce căuta lângă marile săli de bal, saloanele elegante. Ce parfum! Cât de minunat. Căminul fiului ei. Și al ei acum.

Covorul era moale ca blana sub picioarele ei. Și chiar și atât de târziu, chiar și atunci când întreaga casă era în pat, lămpile cu gaz aruncau o lumină slabă.

„Nici un fel de economie” se gândi ea. „Bani de pus pe foc.”

O, ar trebui să le dea foc la toți.

Când ajunse în fața scărilor se opri. Ei probabil că dorm aici jos, ticălosul și târfa lui. Dorm somnul celor bogați și privilegiați. Să-i facă bucăți, să se îmbăieze în sângele lor.

Alene, își trecu degetul mare peste lama curbată a secerii, sângele țâșnind roșu. Oare sângele lor ar curge albastru? Sânge Harper. Ar fi atât de frumos să-l vadă, scurgându-se din gâturile lor albe și strângându-se într-un albastru regal pe cearșafurile lor fine.

Dar cineva ar putea auzi. Unul dintre servitori ar putea auzi, și s-o oprească înainte de a-și face datoria.

Atât de tăcută. Se bătu cu un deget pe obraz, înăbușindu-și un hohot de râs. Tăcut ca un mormânt.

Tăcut ca un spectru.

Merse până în cealaltă aripă, deschizând ușile pe care le găsea închise. Aruncând o privire înăuntru.

Știu - vorbea inima ei de mamă, se gândi ea - în timp ce mâna ei tremurătoare se întinse după zăvorul de la ușa următoare. Știu că James dormea înăuntru.

În încăpere ardea o lumină slabă, astfel că se puteau zări rafturile cu jucării și cărți, balansoarul, micile birouri și cuferele.

Și acolo, pătuțul.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraz când traversă odaia până la el. Era adormit, fiul ei scump, cu părul lui închis la culoare curat și frumos, cu obrajii lui rotunjori trandafirii de sănătate.

Nu mai era în lume un băiat mai frumos decât James al ei. Atât de frumos și de moale în pătuțul lui. Cineva trebuia să aibă grijă de el, să-l legene și să-i cânte. Cântece frumoase pentru frumosul ei fiu.

Îi uitase păturica! Cum de putuse să-i uite păturica? Acum era nevoită să folosească un lucru cumpărat de altcineva când avea să vină timpul să-l ducă de-acolo cu ea.

Cu blândețe, o, atât de blând, își trecu degetele peste părul lui moale și-i murmură cântecul lui de leagăn.

— Vom fi împreună întotdeauna, James. Nimic nu ne va mai despărți vreodată.

Așezându-se pe podea, își începu ritualul.

Folosi lama ca să taie frânghia. Era greu să facă știreangul, dar i se păru că se descurca bine. Îndeajuns de bine. Lăsând secera deoparte, aduse un scaun, așezându-l sub lampa care atârna din tavan. Și cântă încet în timp ce lega frânghia de brațele lămpii.

Trase cu putere de ea, încercând-o, și apoi zâmbi.

Scoase talismanul pe care-l avea într-o pungă prinsă în jurul gâtului cu o fundă. Memorase descântecul pe care regina voodoo i-l vânduse, dar se chinui să pronunțe cuvintele în timp ce stropea talismanul într-un cerc în jurul scaunului.

Folosi lama să se taie în palmă. Și lăsă să-i curgă sângele peste

talisman, pentru legarea descântecului.

Sângele ei. Amelia Ellen Connor. Același sânge care curgea în copilul ei. Sângele unei mame, magie puternică.

Mâinile începură să-i tremure, dar continuă să fredoneze în vreme ce se îndrepta spre pătuț. Pentru prima oară de când se născuse, își ridică pruncul în brațe.

Îi însângeră păturica și obrazul trandafiriu.

Ah, atât de cald, atât de dulce! Suspinând de bucurie, își strânse copilul la pieptul umed și murdar al rochiei. Când el se mișcă și începu să scâncească, îl îmbrățișă mai strâns.

— Șșșșt, scumpul meu. Mami e aici acum. Mami n-o să te mai părăsească niciodată.

Capul lui se mișcă, părând să caute cu gura sfârcul. Dar când ea trase în jos de rochie, cu un suspin de bucurie, și-l împinse la pieptul ei, el se arcui și scoase un țipăt.

— Șșșșșt, șșșșșt, șșșșșt. Nu plânge, nu te agita. Băiețel dulce și scump.

Mișcându-și brațele înainte și-napoi ca să-l legene, se mișcă spre scaun.

— Ești cu mami acum. Și n-o să te mai lase niciodată, niciodată să pleci. Hai cu mami, dragul meu James. Hai cu mami acum, acolo unde nu vei cunoaște durerea sau suferința. Unde vom valsa în sala de bal și vom primi ceai și prăjituri în grădină.

Cu el în brațe, și agitându-se neliniștit, se sui cu greu pe scaun. Când el începu să plângă, ea se uită în jos la el zâmbind și-și strecură șireangul în jurul gâtului. Cântând încet, strecură șireangul mai mic în jurul gâtului fragil.

— Acum, suntem împreună.

Ușa de legătură se deschise, iar lumina ce se revărsă din hol o făcu să se întoarcă, dezvelindu-și dinții precum un tigru care-și apără puiul.

Cu ochii cârpiți de somn, dădaca scoase un țipăt, ducându-și mâinile la gură, când văzu femeia în rochia albă și murdară, și copilul din brațele ei, plângând de teamă și furios de înfometat, cu o frânghie în jurul gâtului.

— E al meu!

În timp ce ea împinse scaunul, dădaca se năpusti înainte.

Țipetele lăsară în urma lor răcoarea și întunericul.

Hayley stătea pe podeaua încăperii care fusese camera copiilor, plângând în brațele lui Harper.

*

Încă mai era înghețată, chiar și după ce o duseră în salon, cu o pătură peste picioare și cu focul sănătos pe care Mitch îl aprinsese în

cămin, în ciuda anotimpului de afară.

— Era pe punctul de a-l ucide, le spuse ea. Și-ar fi ucis bebelușul. O, Doamne! O, Doamne, voia să-și spânzure propriul copil.

— Ca să-l păstreze.

Roz se ridică, uitându-se la flăcări.

— Asta e mai mult decât nebunie.

— Dacă dădaca nu ar fi venit la timp, dacă nu l-ar fi auzit plângând și n-ar fi venit repede, ar fi reușit.

— Femeie egoistă!

— Știu, știu.

Hayley ridică mâinile, frecându-și umerii.

— Dar n-a făcut-o ca să-l rănească. Credea că o să fie împreună, și fericiți, și, o, Doamne! Era pierdută cu totul. Și, la sfârșit, a pierdut din nou…

Hayley clătină din cap.

— Îl așteaptă în continuare. Cred că-l vede în fiecare copil care vine în Harper House.

— Este ca într-un iad, nu-i așa? întrebă Stella. Pentru nebunie.

N-avea să uite vreodată, se gândi Hayley. Niciodată.

— Dădaca, ea a salvat copilul.

— Nu am reușit să dau de urma ei, interveni Mitch. Au avut mai mult de o dădacă în timpul copilăriei lui, dar după toate probabilitățile, este vorba despre o fată pe nume Alice Jameson - ceea ce se potrivește și cu ceea ce scrie Mary Havers în scrisoarea către Lucille. Alice a renunțat la slujba de la familia Harper în februarie 1893, și n-am mai aflat altceva despre ea.

— Au concediat-o.

Stella închise ochii.

— Asta ar fi făcut cel mai probabil. Au plătit-o sau, la fel de probabil, au amenințat-o.

— Ambele, ar fi părerea mea, zise Logan.

— O să măresc eforturile, să fac tot ce se poate ca s-o găsesc, promise Mitch, iar Roz se întoarse să-i zâmbească.

— Ți-aș fi recunoscătoare. N-aș mai fi aici dacă n-ar fi fost ea, și nici fiii mei.

— Nu e ceea ce voia ea să aflăm, zise Hayley încet. Sau nu e tot. Nu știe unde se află. Unde e îngropată. Ce au făcut cu ea. Nu va reuși să plece, să-și găsească odihna, să treacă dincolo sau cum i-o mai zice, până n-o găsim.

— Cum?

Stella întinse mâinile cu degetele desfăcute.

— Am o idee în legătură cu asta.

Roz le scrută chipurile.

— Una despre care cred că va împărți grupul ăsta în jumătate.

— Ce rost are? se opuse Harper. Pentru ca Hayley s-o poată vedea încercând să spânzure din nou bebelușul?

— Pentru ca ea sau unul dintre noi să poată vedea ce s-a întâmplat apoi. Să sperăm. Și prin „noi” vreau să spun eu, Hayley și Stella.

Pentru prima dată de când porniseră în sus pe scară, Harper dădu drumul mâinii lui Hayley. Se ridică de pe canapea.

— E o ideea al naibii de proastă.

— Nu folosi tonul ăsta cu mine, Harper.

— Este singurul ton pe care-l am când mama o ia razna. N-ai văzut ceea ce tocmai s-a întâmplat acolo sus? Felul în care Hayley a mers dinspre sala de bal în vechea cameră a copiilor? Felul în care vorbea de parcă privea cum se întâmpla totul, iar ea lua parte la tot?

— Am văzut foarte bine. Tocmai de asta trebuie să ne întoarcem.

— Trebuie să-i iau partea lui Harper de data asta, Roz.

Logan ridică din umeri în semn de scuză.

— Nu mă văd stând aici jos, în timp ce trei femei urcă acolo singure. Nu mă interesează nici cât negru sub unghie că asta e o atitudine discriminatorie.

— Mă așteptam la asta. Mitch?

Sprâncenele ei se arcuiră-n sus când el se așeză, încruntându-se la ea.

— Hm, ești pe punctul să mă surprinzi iarăși.

— Nu se poate să fii de acord cu ea!

Harper se roti spre tatăl lui vitreg.

— Asta-i problema, Harper, că sunt de acord cu ea. Nu-mi place, dar îmi dau seama unde vrea să ajungă, și de ce. Și înainte să-mi iei capul din cauza asta, gândește-te la asta: O s-o facă mai târziu, într-un moment când nici unul dintre noi nu e prin preajmă.

— Ce s-a întâmplat cu ideea să rămânem împreună?

— Un bărbat a fost cel care a folosit-o, a abuzat de ea, i-a furat copilul, a alungat-o. A venit din nou la mine și la Stella. N-o să aibă încredere în tine.

— Poate o putem convinge să aibă încredere în noi.

— Și poate o să vă arunce de la etajul al treilea.

— Harper.

Roz traversă încăperea spre el, cu zâmbetul la fel de subțire ca o lamă.

— Dacă va fi cineva aruncat afară din casa asta, acesta va fi ea. Și asta e o promisiune. Compasiunea mea pentru ea s-a sfârșit. Tu încă mai ai.

Se uită spre Hayley.

— Și asta este în regulă, e probabil un avantaj. Dar a mea s-a sfârșit. Ceea ce ea ar fi făcut dacă cineva n-ar fi intervenit pentru mine este de neiertat. O s-o scot din casa asta. Poți să te întorci? o întrebă pe

Hayley.

— Da, pot. Vreau să se termine. Nu cred că voi avea liniște până nu se încheie totul.

— Îmi ceri să risc să te pierd.

— Nu.

Hayley se ridică, îndreptându-se spre Harper.

— Să crezi în mine.

— Știi cum, în filme, blonda proastă, de obicei îmbrăcată sumar, se duce la subsol singură când aude un zgomot, mai ales dacă acolo își face veacul un criminal cu cuțitul pregătit?

Roz râse la Hayley în vreme ce stăteau pe palierul de la etajul al treilea.

— Noi nu suntem proaste.

— Și nici una dintre noi nu e blondă, adăugă Stella. Sunteți gata?

Se prinseră de mâini și porniră pe hol.

— Problema, începu Hayley cu o voce care se auzi slabă și abia murmurată în urechile sale, este că dacă ea nu știe ce s-a întâmplat cu ea, cum vom afla noi?

— O s-o luăm cu începutul.

Roz îi strânse mâna lui Hayley.

— Cum te simți?

— Inima îmi bate ca nebuna. Roz, când terminăm cu toate astea, putem să deschidem din nou camera asta? S-o facem, nu știu, o cameră de joacă poate. Ceva cu lumină și culoare.

— O idee minunată.

— Gata, declară Stella.

Intrară împreună.

— Cum arăta înainte, Hayley? o întrebă Roz.

— Hmm. Pătuțul era acolo.

Făcu semn cu bărbia.

— Lângă perete. Lumina era slabă. Lumină de lămpi, ca în filmul ăla cu Ingrid Bergman. Cel în care Charles Boyer încearcă s-o scoată din minți. Era un balansoar acolo, și un scaun cu spătar - cel pe care-l folosise ea - acolo. Aici erau rafturi, arătă ea cu un gest, cu jucării și cărți Și…

Capul îi căzu pe spate, iar ochii i se dădură peste cap, apărând albi. Păru să se sufoce, iar genunchii i se înmuiară. Auzi, prin furtuna care se dezlănțuise în urechile sale, cum Roz striga să o scoată afară. Dar clătină din cap cu sălbăticie.

— Așteptați, așteptați! Doamne, ce arde! Bebelușul țipă, și servitoarea și dădaca. Nu-mi dați drumul!

— Te scoatem afară, zise Roz.

— Nu. Doar nu-mi dați drumul. Moare - e oribil - și e atât de furioasă.

Hayley își lăsă capul să cadă pe umărul lui Roz.

— E întuneric. E întuneric acolo unde se află. Se afla. Fără lumină, fără aer, fără speranță. A pierdut. L-au luat din nou, iar acum ea e singură, întotdeauna va fi singură. Nu poate vedea, nu poate simți. Totul pare atât de departe. Foarte rece, foarte întuneric. Sunt voci, dar ea nu le poate auzi, doar ecouri.

E atât de pustiu. Se duce în jos. În jos, atât de grea. Nu poate vedea decât bezna. Nu știe unde e. Doar plutește departe.

Oftă, lăsându-și capul pe umărul lui Roz.

— Nu mă pot abține, nici măcar în camera asta, îmi pare rău pentru ea. Era rece și egoistă, calculată. O târfă, fără îndoială, în cel mai josnic sens al cuvântului Dar a plătit pentru asta, nu-i așa? Mai mult de o sută de ani în care s-a simțit pierdută, în care a avut grijă de copiii altora, în vreme ce ea nu a avut parte decât de un moment plin de nebunie alături de al său. A plătit.

— Poate că a făcut-o. Ești în ordine?

Hayley încuviință din cap.

— Nu a fost ca înainte, nu în felul în care simțeam cum trăgea de mine. Eram mai puternică. Eu am nevoie de viață mai mult decât ea. Cred că s-a săturat. Aproape la fel de tare ca și noi.

— Și asta e posibil. Dar să nu lași garda jos.

Stella se uită în sus, acolo unde cândva atârnase un candelabru.

— Nici măcar un minut.

— Să mergem înapoi.

Stella se ridică, ajutând-o și pe Hayley să stea în picioare.

— Ai făcut tot ce-ai putut. Cu toții am făcut.

— Nu pare de-ajuns. A fost o moarte brutală. N-a fost rapidă, și a văzut-o pe dădacă fugind afară cu copilul. Și-a întins mâinile după el, chiar în timp ce era strangulată.

— Asta nu e dragoste de mamă, indiferent ce credea ea, zise Roz.

— Nu, nu e. Nu era. Dar era tot ce avea ea.

Hayley își umezi buzele, simțind o nevoie disperată de a bea apă.

— L-a blestemat - pe Reginald. I-a blestemat pe toți - familia Harper. A… Și-a dorit să rămână aici. Dar a obosit. O parte din ea, partea care fredonează cântece de leagăn, este atât de obosită și de pierdută.

Oftă, apoi zâmbi când îl văzu pe Harper plimbându-se încoace și-ncolo pe palier.

— Cu toții avem atât de multe, spre deosebire de ea. Suntem în regulă.

Le lăsă în urmă pe celelalte femei ca să se ducă la el.

— Cred că n-am obținut ce căutam, dar suntem tefere.

— Ce s-a întâmplat?

— Am văzut-o murind și am simțit-o în întuneric. Groaznic. În

beznă, și în frig, și singură. Pierdută.

Se sprijini de el, lăsându-l s-o conducă la parter.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu ea, ce i-au făcut. Se ducea în jos în întuneric, în bezna rece.

— Îngropată?

— Nu știu. Mai mult… plutea în întuneric, alunecând în jos acolo unde nu putea vedea sau auzi, sau să-și găsească drumul afară.

În mod inconștient, își frecă gâtul cu mâna, amintindu-și senzația de frânghie care îl strângea.

— Poate era o ceva legat de suflet… știi tu opusul tunelului de lumină.

— Plutea?

Privirea lui Harper se ascuți.

— Ce spui de scufundare?

— Ah… da. Cred.

— Iazul, spuse și se uită la ea. Nu ne-am gândit niciodată la iaz.

— E o nebunie.

În lumina neclară a apusului, Hayley stătea în picioare pe malul iazului.

— Ar putea dura ore întregi, mai mult. Ar trebui să cerem ajutor. Am putea chema mai mulți oameni. Pe cei de la Căutare și Salvare.

Roz își strecură un braț peste umerii ei.

— El vrea să facă asta. Are nevoie s-o facă.

Se uită cum Harper își puse labele de înot.

— E timpul să ne retragem și să-i lăsăm pe ei să se ocupe de asta.

Iazul părea atât de întunecat și de adânc cu fuioarele de ceață care se ridicau deasupra. Nuferii plutitori, frunzele de papură și iris verde care fuseseră întotdeauna atât de fermecătoare îi păreau acum prevestitoare de rău, străine ca într-un basm și înspăimântătoare.

Dar își aminti cum se plimba el pe palier în timp ce ea era sus, în camera copiilor.

— El a avut încredere în mine, zise Hayley încet. Acum trebuie să am și eu încredere în el.

Mitch se ghemui lângă Harper și-i întinse o lampă subacvatică.

— Ai tot ce-ți trebuie?

— Da. A trecut ceva vreme de când am făcut scuba diving ultima oară.

Trase adânc aer în piept, ușor, pentru a-și mări plămânii.

— Dar e ca sexul, nu uiți mișcările.

— Pot să aduc niște studenți, niște prieteni de-ai fiului meu care știu și ei mișcările.

Așa cum făcuse și Hayley, Mitch studie oglinda largă și încețoșată a apei.

— E un iaz mare ca să fie parcurs de un singur om.

— Indiferent ce era, era a mea, așa că eu trebuie să fac asta. Știi ce a spus Hayley ieri-seară, că poate îi fusese scris să ajute la găsirea ei. Am același sentiment în legătură cu asta.

Mitch își puse o mână pe umărul lui.

— Ține un ochi pe ceas și ieși la suprafață o dată la treizeci de minute. Altfel, mama ta o să mă arunce după tine.

— Am înțeles.

Se uită spre Hayley și-i aruncă un rânjet.

— Hei.

Ea veni spre el. Se lăsă pe vine. Îi puse o mână pe obraz și-și atinse buzele de ale lui.

— Pentru noroc.

— E binevenit. Nu-ți face griji. Am înotat în iazul ăsta…

Privi spre mama sa și îi veniră în minte amintiri vagi cu propriile mâini micuțe care băteau apa în timp ce ea îl ținea.

— Ei bine, de nici nu-mi mai amintesc când.

— Nu-mi fac griji

O sărută din nou, testă regulatorul. Apoi, potrivindu-și masca, alunecă în iaz.

Înotase aici de nenumărate ori, se gândi în vreme ce se scufundă, urmărind fasciculul de lumină prin apă. Răcorindu-se într-o după-amiază toridă sau făcând o baie sub impulsul momentului, de dimineață, înainte de lucru.

Sau aducând o fată acasă după o întâlnire și invitând-o la o baie în pielea goală la lumina lunii.

Se bălăcise cu frații lui în iazul ăsta, își aminti, luminând fundul noroios, după care se uită la ceas, la busolă. Mama lui îi învățase pe fiecare cum să înoate aici, și își aminti râsetele, strigătele și momentele de calm, de liniște.

Oare toate se întâmplaseră deasupra mormântului Ameliei?

Împărți mental iazul în felii, ca pe o plăcintă, și începu să cerceteze metodic fiecare bucată.

La 30 de minute, apoi după o oră, ieși la suprafață.

Stătu pe margine, cu picioarele atârnând, în timp ce Logan îl ajută să-și schimbe rezervorul de aer.

— Am acoperit aproape jumătate. Am găsit niște doze de bere și sticle de suc.

Își ridică fața spre mama sa.

— Și nu te uita la mine, eu respect natura.

Ea se întinse în jos spre el, trecându-și mâna prin părul lui din care curgea apă.

— Cred și eu.

— Să-mi aducă cineva o pungă. O să curăț în timp ce caut.

— O să ne ocupăm de asta mai târziu.

— Nu e adânc, poate cinci metri jumătate în punctul cel mai adânc, dar ploaia a ridicat noroiul, așa că e destul de întunecat.

Hayley stătea lângă el, dar el remarcă faptul că era atentă să nu-și vâre degetele de la picioare în apă.

— Aș vrea să pot merge cu tine.

— Poate la anul o să te învăț să faci scuba.

O bătu pe burtă.

— Stai aici sus și ai grijă de Hermione.

Se rostogoli înapoi în apă.

Era o muncă grea, fără aventura și senzațiile tari de care avusese parte în vacanțe. Efortul de a scruta apa, fixându-și privirea pe cercul de lumină, părea să-i dea o durere de cap.

Sunetul respirației sale, trăgând oxigen din rezervor, și nimic altceva, era monoton și din ce în ce mai enervant. Își dorea să fi terminat și să stea în bucătăria uscată și caldă, bând cafea în loc să înoate în cerc în afurisita asta de apă întunecată, căutând rămășițele unei femei care, în clipa asta, nu făcea decât să-l irite peste măsură.

Era sătul, de-a dreptul sătul ca viața lui să se concentreze în jurul unei femei nebune care se sinucisese - una care, dacă ar fi fost lăsată de capul ei, și-ar fi ucis propriul copil.

Poate Reginald nu era chiar atât de ticălos până la urmă. Poate luase puștiul ca să-l protejeze. Poate…

Simți o arsură în stomac, nu o durere, ci mai degrabă o minge fierbinte de furie. Genul care ar putea face un bărbat să uite că se află la vreo cinci metri sub apă, se gândi Harper.

Așa că se uită din nou la ceas și fu mai atent la modul în care respira, urmând poteca luminii.

Ce naiba se întâmpla cu el? Reginald fusese un ticălos, fără urmă de îndoială. La fel cum Amelia fusese egoistă și nebună. Dar ceea ce ieșise din acea unire egoistă fusese bun și puternic. Iubitor. Ceea ce ieșise de-acolo conta.

Așadar, asta conta. S-o găsească pe Amelia conta.

Probabil era îngropată în pădure, hotărî el. Dar, la naiba, de ce să sapi o groapă în pământ, iarna, când ai la îndemână un iaz personal? Părea logic, atât de logic încât se întrebă cum de nu se gândiseră la asta înainte.

Sau poate nu se gândiseră la asta pentru că era o prostie. Oamenii foloseau iazul chiar și pe-atunci. Pentru a înota, pentru pescuit.

Trupurile care erau aruncate în apă adesea ieșeau la suprafață.

De ce să riști?

Se mută într-o altă zonă și urmări lumina.

Își petrecuse din nou aproape o oră în noroi, în apă. Mai bine ar încheia pentru azi, se hotărî el. O să reumple rezervoarele și o să continue mâine. În curând vor apărea clienții și nimic nu i-ar

îndepărta mai tare decât să audă că cineva căuta rămășițe umane.

Mișcă fasciculul de lumină prin rădăcinile nuferilor lui, gândindu-se la repezeală că ar putea încerca să hibridizeze unul roșu. Ceva uluitor. Studie rădăcinile, mulțumit că erau sănătoase și se dezvoltaseră bine, se hotărî să iasă la suprafață.

Lumina prinse ceva dedesubt, și ușor spre sud. Se uită la ceas, remarcând că se apropia de termenul-limită, dar dădu din picioare, se scufundă, scrutând cu privirea.

Și o văzu, ceea ce mai rămăsese din ea. Oase, murdare de noroi, încâlcite printre ierburi. De care erau legate cărămizi și pietre, remarcă el cu milă - fusese legată de oasele alea, mâini, picioare, mijloc, cu frânghia cu care se spânzurase singură, își imagină el. Frânghia pe care intenționase s-o folosească pentru fiul ei.

Cu toate astea, n-ar fi trebuit să iasă la suprafață la un moment dat? De ce nu putrezise frânghia, de ce nu se mișcaseră greutățile? Era fizică elementară, nu?

Dar fizica elementară nu lua în calcul fantome și blesteme.

Mișcă un braț prin apă, apropiindu-se de ea.

Lovitura îl trimise înapoi, făcând o tumbă, și-i aruncă lampa din mână.

Era în întuneric, cu moarta, și rămânea fără aer.

Se luptă să nu intre în panică, să-și lase trupul moale ca să cadă pe fund, și apoi să poată să se împingă spre suprafață.

Dar un alt val îl răsturnă iar.

O văzu, alunecând prin apă, cu rochia ei albă umflându-se, cu părul plutind printre sforile încurcate. Ochii ei erau deschiși și în ei se citea nebunia, iar mâinile îi erau întinse, răsucite ca niște gheare.

Le simți închizându-se în jurul gâtului său, strângând, deși o putea vedea nemișcată, la câțiva metri depărtare, suspendată în apă, deasupra propriilor oase.

Încercă să lovească, dar nu exista nimic cu care să se lupte. Întinse brațele spre suprafață, dar ea îl ținea în jos la fel de inexorabil ca pietrele și cărămizile care o trăseseră pe ea spre fundul apel

Îl ucidea, așa cum plănuise să-și omoare propriul copil. Poate că acesta fusese planul de la început, se gândi el posomorât. Să ia un Harper cu ea.

Se gândi la Hayley, așteptându-l la mal, la copilul pe care-l purta în pântece. La fiica pe care i-o dăduse deja.

Nu avea să renunțe la ele.

Se uită din nou în jos la oase, încercând să găsească o scânteie din mila aceea. Și se uită la Amelia, veșnic nebună. „Îmi amintesc de tine.” Se gândi cu toată voința sa. „Cum îmi cântai. Știam că n-o să-mi faci niciodată rău. Adu-ți aminte de mine. Copilul care s-a născut din copilul tău.”

Bâjbâi după cuțitul său de scufundări și-și tăie palma cu lama. Așa cum făcuse ea odată, în ghearele nebuniei. Sângele lui picură și se transformă în vălătuci în apa mâloasă de dedesubt, ducându-se în jos spre oasele murdare.

„Ăsta e sângele tău în mine. Sânge Connor la fel de mult ca și Harper. Amelia lui James, James lui Robert, Robert lui Rosalind și Rosalind mie. De-asta te-am găsit. Lasă-mă să plec. Lasă-mă să te duc acasă. Nu trebuie să mai fii singură sau pierdută."

Când presiunea de la gâtul lui dispăru, se luptă cu nevoia de a bate din picioare pentru a ajunge direct la suprafață. Încă o mai putea vedea, și se întrebă cum de putea să vadă lacrimi curgând pe obrajii ei.

„O să mă întorc după tine. Jur."

Se împinse în sus și i se păru că o aude cântând, cu vocea ușoară și blândă a copilăriei lui. Când se uită înapoi, văzu raza lămpii lui străbătând apa și iluminând-o în drumul său.

Și o privi risipindu-se ca un vis.

Străpungând cu putere oglinda apei, își smulse regulatorul și trase în piept aerul care îi arse gâtul uscat. Lumina soarelui străluci în ochii săi, orbindu-i, și în ciuda mugetului din urechile sale auzi voci care-i strigau numele.

Ca prin ceață, o găsi pe Hayley stând pe mal, cu o mână pe burtă. La încheietura mâinii ei, inimioarele din rubin străluceau precum speranța.

Înotă printre nuferi spre ea, înotă departe de moarte și spre viață. Logan și Mitch îi dădură o mână de ajutor să iasă din apă. Trase aer în piept, uitându-se în ochii lui Hayley.

— Am găsit-o.

Epilog

Razele de soare se strecurau printre frunzele de sicomori și stejari, proiectând modele fascinante de lumină și umbră pe verdele ierbii. Pe crengi, păsările cântau, umplând de muzică aerul parfumat.

Pietrele de mormânt stăteau semețe, din marmură albă, granit cenușiu, sculptate pentru a marca moartea. Pe unele dintre ele erau așezate flori, cu petalele ofilindu-se sau fluturând în briza ușoară. Tributul plătit celor care trecuseră în neființă.

Harper stătea între mama lui și Hayley, ținându-le de mână în timp ce sicriul era coborât.

— Nu mă simt tristă, mărturisi Hayley. Nu mă mai simt așa. Simt că așa e corect. Mai mult decât corect, simt că e ca o alinare.

— Și-a câștigat dreptul de a fi aici. Lângă fiul ei.

Roz se uită la morminte, la nume. Reginald și Beatrice, Reginald și Elizabeth.

Și acolo, părinții ei. Unchii și mătușile lor, verii, cu toții verigi în lungul lanț de membrii ai familiei Harper.

— La primăvară, o să punem o cruce pentru ea. Amelia Ellen Connor.

— Deja ai făcut-o, într-un fel.

Mitch își întoarse capul să-i sărute părul.

— Îngropând zornăitoarea fiului său împreună cu ea, fotografia lui. Hayley are dreptate. Este ca o alinare.

— Fără ea, eu nu exist. Fără ea, Harper, Austin, Mason nu există. Și nici copiii care vor veni din ei. Își merită locul ei.

— Indiferent ce a făcut, nu merita să i se facă așa ceva.

Stella oftă.

— Sunt mândră că am făcut parte din asta, din încercarea de a-i da numele înapoi și, sper, de a-i aduce pacea.

Îi zâmbi lui Logan, apoi lui David și celorlalți.

— Cu toții am făcut parte din asta.

— Aruncată în iaz. Ca pe un gunoi.

Logan mângâie spatele Stellei.

— Și totul pentru a proteja… Ce? Reputația.

— Acum a fost găsită, adăugă David. Ai făcut bine, Roz, să forțezi sistemul pentru a o putea îngropa aici.

— Numele Harper încă are greutate când e vorba să scapi de birocrație. Sinceră să fiu, am vrut să-i dau asta aproape la fel de mult cât am vrut-o afară din casa mea, departe de ceea ce și de cei pe care-i

iubesc.

Se ridică să-l sărute pe Harper pe obraz.

— Băiatul meu. Băiatul meu curajos. Cel mai mult, ție ți-e datoare.

— Nu cred, o contrazise el.

— Te-ai întors.

Hayley strânse din buze.

— Chiar și după ce a încercat să-ți facă rău, te-ai întors să ajuți la scoaterea ei.

— I-am promis că o s-o fac. Cei din familia Ashby își țin cuvântul, la fel ca și cei din familia Harper. Eu sunt și-una, și-alta.

Luă un pumn de pământ și îl ținu deasupra mormântului, lăsându-l să i se scurgă printre degete.

— Acum s-a sfârșit.

— Ce putem spune despre Amelia?

Roz ridică un trandafir roșu.

— Era nebună - să fim sinceri. A avut un sfârșit groaznic, și nici viața ei na fost mai bună. Dar ne-a cântat, mie și copiilor mei. Viața ei mi-a dat-o pe a mea. Așadar, odihnește-te în pace, străbunico!

Lăsă trandafirul să cadă pe sicriu. Pe rând, toți ceilalți aruncară câte un trandafir în mormânt și făcură un pas în spate.

— Să-i lăsăm un minut singuri, zise Roz, făcând un gest spre Harper și Hayley.

— S-a dus.

Hayley închise ochii, liniștindu-și mintea.

— O simt. Am știut că nu mai era încă dinainte să ieși. Am știut că ai găsit-o înainte să ne spui. Era ca și cum frânghia care-o lega de mine fusese tăiată.

— Cea mai fericită zi din viața mea. Până acum.

— Orice ar fi vrut, acum are.

Se uită în jos la sicriu, la florile care zăceau pe el.

— Mi-a fost atât de teamă, când erai în iaz, că n-ai să te mai întorci la mine.

— Nu terminasem cu tine. Nici pe departe.

O luă pe după umeri, întorcând-o cu spatele la mormânt, spre el, spre lumina soarelui.

— Avem o viață de trăit. Este vremea noastră acum.

Scoase inelul din buzunar și-l strecură pe degetul ei.

— Acum se potrivește. Este al tău acum.

Își coborî buzele peste ale ei.

— Hai să mergem să ne căsătorim.

— Cred că e o idee minunată.

Cu mâinile împreunate, se depărtară de moarte, pornind spre iubire, spre viață.

În Harper House, holurile largi și încăperile superbe erau tăcute,

pline de soare, pline de amintiri. Pline de trecut, deschise spre viitor.

Nimeni nu cânta acolo.

Dar grădinile înfloreau.

{1} Personaje din serialul de televiziune american *Prietenii tăi* (n. tr.).
{2} În engleză, *lily* - crin.
{3} sos indian alcătuit dintr-o varietate de fructe sau zarzavaturi condimentat cu cantități generoase de ardei iute (roșu sau verde).
{4} *Payable on Death* - Formație americană de muzică metal.
{5} *Lantana* - genul a 150 de specii de plante perene din familia *Verbenaceae*.
{6} Figurine din teracotă pe care sunt așezate semințe ude de *chia*, care încolțesc, iar lăstarii cresc în câteva săptămâni, reprezentând părul sau blana unui animal sau a unei alte ființe. (n. tr.).
{7} A cotorî - A săpa în jur și a tăia rădăcinile superficiale.

Table of Contents

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Epilog